

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUTTONS: BOOK SIX

BUTTONS & GRACE

I'M THE DARKNESS. SHE'S THE LIGHT.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
P E N E L O P E S K Y

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DÜĞMELER VE ZARAFET

PENELOPE SKY

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür veya hayal ürünü olarak kullanılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik yollarla, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın, kısa alıntılar yapabilen bir hakem durumu hariç bir incelemedeki pasajlar.

Hartwick Yayıncılık

Düğmeler ve Zarafet

Telif Hakkı© 2017 by Penelope Sky Tüm Hakları Saklıdır

Bölüm 1

CANE

Kanepede Adelina'nın yanına oturdum ve kolumu onun omuzlarına attım. İkimiz de televizyon izliyorduk ama ikimizin de ekrandaki içerik hakkında gerçekten düşünmediğini biliyordum. Onun hayatını kurtarmak için boynumu riske attım ve ona benim için ne ifade ettiğini söylediğimde, o da aynı şekilde hissetmedi.

Acıdı amına koyayım.

Onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim, bana verdiği her öpücükte bunu hissettiğimi düşünüyordum. Korkunç bir esareten yeni dönmüştü ve bana dokunmaktan kaçınmıyordu. Beni her yerinde istiyordu, dudaklarım onun ağzına mühürlenmişti.

Ama bu bir şey ifade etmiyordu.

İşte şimdi acı verici bir sessizlik içindeydik.

Telefonum çaldı ve ekranda Pearl'un adı vardı. Baskından beri onunla konuşmamıştım, bu yüzden önemli olduğunu düşündüm. Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Hey, ben-"

"Crow yakalandı." Saatte bir milyon mil hızla konuşuyordu. "Tristan onu evden aldı ve şimdi doğuya doğru gidiyorlar. Yakala onu, Cane. Hemen!"

Reflekslerim hızlıydı ve anında ayağa kalktım. Tezgâhın üzerinde duran tabancaya doğru atıldım ve onu kot pantolonumun arkasına soktum. Hâlâ dışarıda duran kurşun geçirmez yeleği kaptım. "Ben gidiyorum."

"Acele edin!"

Telefonu kapattım ve kapıdan çıkarken yeleğimi giydim. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyordu ve etrafımı zar zor duyabiliyordum. Televizyondan gelen sesler kayboldu ve Adelina bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Dolaptan makineli tüfeği aldım ve ön kapıdan dışarı fırladım.

"Cane!" Adelina koştu. "oluyor?"

"İçeride kal." Arabaya doğru koşarken ona dönmedim. "Gitmem gerek. Konuşamam." Motoru çalıştırdım ve tarlaların diğer tarafındaki Cane'in evine doğru hızla yola çıktım. Yolda Bran'i arayıp toplayabildiği herkesi toplamasını ve benim takip nokta gelmesini söyledim. Bu iş bittiğinde, Crow'un konumunu orta ekranda görüntüledim.

Hâlâ çalışıyordu.

Tanrıya şükür.

Gaza daha sert bastım ve boş yollarda saatte yaklaşık yüz mil hız yaptım. Neredeyse gece yarısıydı, neyse ki sokaklarda kimse yoktu. Artık Tristan'ın hayatta olduğunu biliyordum ve bu sefer elimden kaçmasına izin vermeyecektim. Tüfeğimin ucuyla onu öldüresiye dövdüğümde kardeşimi aldığına pişman olacaktı.

İz sürücüyü takip ettim ve onlara yetişmeye çalıştım ama onlar da benim gibi hızla gidiyorlardı. Doğuya doğru gidiyorlardı, bu da bana İtalya'da kalmaya niyetli olduklarını gösteriyordu. Özel bir uçakları olmadığı sürece Crow'u bir uçağa bindirme ihtimalleri yoktu. Ama o zaman bile bu pek olası görünmüyordu.

Bran arabadaki telefon sistemimden konuştu. "On dakika gerinizdeyiz. Plan nedir?"

"Haul ass. Tristan hayatta ve Crow da elinde. Üslerine dönüyor olmalılar ve izlediğimizden haberleri yok-" Crow'un konumunu gösteren nokta aniden kayboldu. Harita tamamen boştu. Onun bulunduğu bölge artık boştu.

"Cane?" Bran söyledi. "Sen ."

Sayfayı yeniledim ve haritayı tekrar ekrana getirdim. Koordinatı gitmişti. "Kahretsin..."

"Ne?"

Elimi direksiyona öyle sert çarptım ki neredeyse kemiklerim kırılıyordu. "Lanet olası takip cihazını bulmuşlar. Yüce Tanrım." Tristan yola çıktıkları anda vücudunda bir tarayıcı gezdirmiş olmalıydı. Belli ki vericiyi bulmuşlar ve kesip çıkarmışlar.

Pearl de az önce aynı şeyi görmüş olmalıydı. "Kahretsin," dedi Bran. "Ne yapacağız?"

Bir cevabım yoktu. Ölüm kalım meselesi olsa bile stresli durumlarda asla paniğe kapılmazdım. Ama bu benim kardeşimdi ve onu kaybetmek beni kendi hayatımı kaybetmekten çok daha fazla korkutuyordu. Yakalanmasının tek sebebi bendim. O arabanın arkasında bağlı olan ben olmalıydım, o değil.

Suçluluk duygusuyla başa çıkamadım. Pearl'le yüzleşemedim.

Kendimle yüzleşemedim.

"Cane?" Bran tekrarladı.

Artık bir hedefim olmamasına rağmen sürmeye devam ettim. "Doğuya doğru gidiyorlardı. Eğer uçmayı planlıyor olsalardı Floransa'ya giderlerdi. Roma'ya ya da o civarda bir yere gidiyor olmalılar."

"Tanım nedir? Ne tür arabalar ?"

"Ben...Ben bilmiyorum." Malikânede ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Pearl, Crow'u kaçırıp gitmişler gibi konuştu. Bana yardım edecek tek bir tanık bile yoktu.

"Cane, bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye tısladım. "Elimde hiçbir şey yok Bran. Sadece Crow'u bir an önce bulmamız gerektiğini biliyorum-" Diğer hattan biri beni aradığında telefonum biplemeye başladı. Bilinmeyen bir numaraydı ve içinde bulunduğum durum nedeniyle görmezden aptallık olacağını düşündüm. ", Bran." Düğmeye bastım ve hattı değiştirdim. "Cane." Ses tonum hemen değişti ve bundan sonra olacıklara hazırlanmak için savunmaya geçtim.

"Umarım fahişemden benim kadar zevk alıyordur."

Ses çok netti ve kim olduğunu anlamam bir nanosaniyeden fazla sürmedi.

"Ben de kardeşinden hoşlanıyorum. Aynı şekilde değil tabii ki." Alaycı bir kıkırdama ekledi, intikamının tadını iyice çıkarıyordu. Tek kelime etmemiştim ama sessizliğimden paniklediğimi biliyordu. "Artık iz sürücü gittiğine göre, bizi bulmakta çok zorlanacaksınız. Yerinizde olsam benzin parasından tasarruf ederdim."

Siktir. Siktir. Siktir.

Kardeşimin ölmesine izin veremezdim. Tüm bunlar benim suçumken acı izin veremezdim. Pearl'ün dul ve bekar bir anne olmasına izin vermeyecektim. Böyle bir şey olmayacak.

"Sana biraz zaman kazandırayım. Bana istediğimi verin, ben de onu size teslim edeyim."

Adelina'yı isteyeceğini biliyordum. Beni sevmese bile ondan vazgeçmek istemedim. O özgür olmayı hak eden masum bir kadındı. Ama Crow benim kardeşimdi, benim kanımdan. Onun için bir pisliktim ama bu onun benim için ne kadar önemli olduğunu değiştirmiyordu. Onu kalbimin derinliklerinden seviyordum. Midemi bulandırıyor ama onu geri almak için Adelina'yı vermek zorunda kalacaktım. O ailemden biriydi. Ona ve Pearl'e böyle sırtımı dönemezdim. Adelina anlayacaktır.

"Pearl'ü bana ver."

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı ve caddede ilerlerken hafifçe direksiyonu kırdım. Kırsal kesim karanlıktı ve

Floransa'dan gelen ışıklar ileride. Pearl sormasını beklediğim son kişiydi.

"Bunu düşünmen için sana yirmi dört saat veriyorum. Ama bana duymak istediğim cevabı versen iyi edersin yoksa o ölür."

"Onu neden istiyorsun?" diye sordum. "Adamlarını öldüren benim. Kadını çalan benim. Onun yerini almama izin ver, böylece hak ettiğin intikamı alabilirsin. Beni döv, bana işkence et ve beni öldür."

Kıkırdadı. "Kulağa ne kadar cazip gelse de, benim fikrim çok daha iyi. Siz Barsettilerin nasıl çalıştığını biliyorum. Ona yapacağım korkunç şeyleri bilmek, sana fiziksel olarak yapabileceğim her şeyden çok daha fazla canını yakacak."

Sikeyim.

"Ama Pearl'ü istiyorum, böylece ikinizin de canını yakabilirim. Onu gördüğümünden beri ona yapmak istediğim her şeyi düşündüm. O kusursuz ten, o parlak gözler... Tıpkı Adelina'ya yaptığım gibi onun da hayatını söndürmek için sabırsızlanıyorum."

Direksiyonu öyle sıktım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Onu bana ver, Crow serbest kalsın. Ben merhametli bir adamım. Bir bedel karşılığında kardeşini kurtarmana izin veririm."

Bölüm 2

CROW

Roma'da bir depodaydım. Takip cihazım kolumdan sökülmiş olsa bile, beni koymak için aptalca bir yerdi. Bağlantı koptuğunda Cane peşime düşmüş olacaktı, bu yüzden İtalya'da kaldığımı doğrulamış olmalıydı. Kardeşim tekiydi ama önemli şeyler söz konusu olduğunda çok dikkatliydi.

İronik bir şekilde, Bones'un eski üssünden sadece otuz dakika uzaktaydım. Tristan muhtemelen eve çok yakın olduğu için burayı seçmişti. Cane arka bahçesinde oturmamı asla beklemezdi. İz sürücü gittiğinde, bunun daha zor bir durum haline geleceğini biliyordum. Kaçmak benim için çok daha zor olacaktı. Kurtarılmam daha da zor olacaktı.

Ama Cane akıllıydı, bizim için çalışan adamlar da öyle. Cane beni bulana kadar uyumayacaktı.

Ama Button... şu anda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Hayatında hiç olmadığı kadar korkuyordu. Beni kaybederse, kendisinin bir parçasını kaybedecekti.

Bunu çok fazla düşünemezdim çünkü bu kalbimi kırardı. Onun için buradan çıkmalıydım. Onun içinde büyüyen küçük Barsetti için buradan çıkmalıydım. Çocuğumu, onu koruyacak güçlü bir adamın güvenliğinden mahrum edemezdim. Eğer bir oğlum olsaydı, ona annesini sevdiğim gibi sevmeyi öğretirdim. Bir kızım olsaydı, ona talibi olmak isteyen bir adamdan ne beklemesi gerektiğini öğretirdim - tabii elimi sıkacak kadar cesursa.

Ama oradan canlı çıkamazsam, Button'a bir şey olmayacağını biliyordum.

O kadın güçlüydü.

Yıkılırdı ama bensiz de devam ederdi. Onu koruyacak servetim ve kardeşim olacaktı. Oğlumu bir erkek olarak, kızımı da benden daha güçlü olarak yetiştirecekti.

Yapabilirdi.

Ama onu yapmak istemedim.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Tek başıma küçük bir depodaydım. Beton, borulardan birindeki sızıntıdan dolayı nemliydi. Bu bana eski bir yerleşkenin içinde olduğumu söylüyordu, kenar mahallelerde bulunan bir şey. Tavandan sarkan birkaç zincir, bana buranın başlangıçta ağır sevkiyatlar için kullanıldığını söylüyordu.

Bu, büyük kamyonların bölgeye kolayca ulaşabileceği bir yola yakın olduğumuz anlamına geliyordu. Muhtemelen Cane'le konuşma fırsatı bulamayacaktım ama bulursam ona mümkün olduğunca çok bilgi vermem gerekiyordu.

Sağ gözüm şişmiş ve çenemin sağ tarafı kırılmıştı. Tristan beni ön kolumdan bıçaklamıştı, atardamarı ıskalamaya dikkat etmişti ama bıçağı yere kan akıtacak ve beni güçsüz düşürecek kadar saplanmıştı. Kaburgalarımın çoğu kırılmıştı. Şakağımdaki nabız durmak bilmiyordu. Öldürdüğüm tüm adamların intikamını almak için beni bir güzel dövdü.

Tüm bu süre boyunca tek bir ses bile çıkarmadım.

Ne olacağını biliyordum. Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Bana gerçek bir acı çektirme zevkini ona tattırmayacaktım. Beni gerçekten incitebilecek tek şey karımdı. O da uzaktaydı ve en iyi adamlarım tarafından korunuyordu.

Tristan'ın bana karşı bir şeyi yoktu.

Kapı açıldı ve Tristan'ın silueti ortaya çıkarken bir gölge belirdi. Botları sert betona çarparak bana doğru yaklaşırken kapının iki yanındaki muhafızlar sessizce onu izliyordu. Her birinin belinde bir silah vardı.

Ellerim arkadan bağlıydı. Ayak bileklerim zincirlerle birbirine kilitlenmişti. Beni kurtaracak iyi bir alet bulmadığım sürece bundan kendi başıma kurtulmamın imkânı yoktu. Tristan'ın bana doğru yürümesini izledim ve sonunda yüzünü gördüm.

Dudağı sürekli bir alaycılıkla kıvrılmıştı, uzun burnu bir pençe gibi çengelliydi. Gür kaşları bakım gerektiriyordu ve gözleri bozulmuş bir arabanın yağ lekeleri rengindeydi. Bu kadar çirkin bir adamla yatmak zorunda kaldığı için Adelina'ya acımıştım.

Tristan önümde durdu, kolları iki yanında sallanıyordu. Silahı vardı ama çekmedi. "Bok gibi görünüyorsun, Crow."

Yana doğru bir damla kan tükürdüm. Ağzıma birkaç kez yumruk atmıştı. "Hâlâ senden daha iyi görünüyorum."

Gözleri saldırıyla kısıldı. "Ya çok cesursun ya da çok aptal." "Bana sorarsanız ikisi de aynı şey." Ben olsam gözümü korkutmazdım.

Bu adam ya da herhangi bir adam. Korku göstermek ölüm fermanıydı. Yalvarmak ve yakarmak hayatımı kurtarmazdı. Sadece hayatım sona ermeden hemen önce haysiyetime mal olacaktı.

Tristan yan taraftan bir sandalye kaptı ve önüne koydu. Sanki uzun bir konuşma olacakmış gibi oturdu. "Bizimle kalmaktan memnun kaldınız mı?"

"Beş yıldızlı bir tatil köyü değil ama yeterince iyi."

Ben ne kadar şakacı olursam, bu onu o kadar sinirlendiriyordu. Aynı durumda olsaydı asla benim kadar cesur olamayacağını biliyordu. Üzerimde güç kurmaya çalıştı ama ben buna izin vermeyince asla başarılı olamadı. "Kardeşinle konuştum."

"O nasıl?" Sakin bir kayıtsızlık havası yansıttım ama bu sadece bir roldü. Karıma, hamile karıma dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Daha iyi oldu," dedi. "Pek bir şey söylemedi."

"Muhtemelen eski mahkûmunuzu becermekle meşgul olduğunuz içindir."

Tristan'ın gözleri tekrar kısıldı ve bu sefer bana vuracakmış gibi görünüyordu. Belki de öfkesine yenik düşüp beni vuracaktı. Ama vurursa, Adelina'yı geri almak için hiçbir kozu kalmazdı. Mesele bu olmalı. Adelina'nın kaçırılmasına kızmıştı ve onu geri almak için beni rehine olarak kullanıyordu. Cane'in değişip değişmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir yandan, ben onun kardeşiydim ve beni kurtarmak için her şeyi yapardı. Diğer tarafta ise sevdiği kadındı. Eğer bir seçim yapmam istenseydi, karar vermek çok zor olurdu. "Buradan çıkmanın tek yolu takas."

Şüphelerimde haklıyım.

"Karının nerede olduğunu söyle, gitmene izin vereyim."

Tepkimi saklamak için elimden geleni yaptım ama zorlukla kontrol edebildim. Daha önce Pearl'ü sormuştu ama ben bunun ikimizi de kaçırmayı planladığı için olduğunu düşünmüştüm. Ama görünen o ki hâlâ onun peşindeydi. "Onun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum. Adelina'nın kaçırılmasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Haklısın. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Ama o muhteşem göğüslerini ve uzun bacaklarını gördüğümünden beri onu tıpkı senin gibi becermek istiyorum Crow."

Kalbimdeki tüm kan, uzuvlarıma pompalanırken boşaldı. Kaslarım adrenalinle doldu ve savaşa hazırlanmak için otomatik olarak seğirmeye başladılar. Eğer şu anda zaptedilmiş olmasaydım, Tristan'ı çıplak ellerimle öldürürdüm. Uzuvlarını ve parmaklarını kopararak geri kalanını parçalamadan önce gözlerini oyardım.

O anda metanetimi korumak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Onun öfkesine karşı koyamazdım. Soğukkanlı davranmaya devam etmeliydim çünkü beni kızdırmak tam da onun istediği şeydi. Karımın onurunu savunmak şu anda öncelikli değildi. Button'ın tek istediği ona geri dönmemdi. Tristan'ın kötü niyetleri onun umurunda bile değildi.

"Bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin. Onu aldığında, gitmene izin vereceğim. İkkinizin de bana attığı kazık için adil bir ceza gibi görünüyor. Siz özgürlüğünüze kavuşacaksınız ve karınızın yatağıma zincirliken günün her saati ne yaptığını hayal edebilirsiniz." Gözleri intikam dolu bir düşmanlıkla benimkilere dikilmişti.

Gözümü kırpmadım. "Yalan söyleyip nerede olduğunu bilmediğimi söylemeyeceğim. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Ama onu bana teslim etmem için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hiçbir şey kalmayana ya da kan kaybından ölene kadar her bir uzvumu parça parça kesebilirsiniz. Seni tatmin edecek her türlü işkenceyi yapabilirsin. Yine de tek kelime etmeyeceğim. Bana inanmıyorsan blöfümü gör. Testereleri ve matkapları çıkarın ve beni yavaşça öldürün." Bağlı kalan ve dayak yiyen bendim ama kendime olan güvenimi ya da otoritemi asla kaybetmedim. Tristan benim merhametime kalmıştı çünkü kırılmaz bir kasaya girmeye çalışıyordu. Hiçbir para ya da silah onu hedefine yaklaştıramazdı. Bir erkeğin sevdiğim kadına yaklaşmasına izin vermeden önce seve seve öldürdüm.

Tristan sanki söylediğim sözler yüzüme yazılmış gibi bakışlarımı inceledi. Gülümsemedi ya da kaşlarını çatmadı, mesajımı bir sünger gibi içine çekti. Sandalyesinden kalktı ve onu bir kenara itti. "Cane'e yapabileceğim tek takasın bu olduğunu söyledim. Yani, her iki durumda da, içinizden biri çatlayacak. Sadece kim olacağından emin değilim."

Cane bu durumda ne isteyeceğimi çok iyi biliyordu. Pearl'ü teslim etse, beni oradan çıkarsa ve sonra onu geri çalmak için bir araya gelsek bile bunu istemezdim. Ne kadar geçici olursa olsun, bir erkeğin karımın eline dokunmasını bile istemiyordum. Pearl bunu kabul etse bile, yine de istemezdim.

Ölmeyi tercih ederim.

Cane bunu biliyordu. Doğru kararı vereceğinden hiç şüphem yoktu - bu beni bir daha göremeyeceği anlamına gelse bile.

Bölüm 3

İNCI

Dünya dönüyordu.

Kendi ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

Ne kadar nefes alırsam alayım, yeterince hava alamıyordum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimi sandım.

Çok fazla gözyaşı.

Hıçkırıklar. Göğsümü acıttılar.

Kaybolmadan önce beni sevdiğini söylemişti. Takip cihazı kapanmıştı. Başka bir ülkede tamamen karanlıktaydım. Kocam yakalanmıştı ve muhtemelen her anı acı içinde geçiyordu.

Bu kâbustan uyanmak için bekledim ama hiç bitmedi.

Cane'i defalarca aradım ama bir türlü ulaşamadım. Umarım bu Crow'u geri alma işinin ortasında olduğu anlamına geliyor. Şu anda Tristan'ın gözlerinin arasına bir kurşun sıkıyor olmasını umuyordum. Hayatımın aşkı olan kocamı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapıyor olmasını umuyordum.

Lars verandada yanıma oturdu. Gece geçmişti ve Yunanistan'da güzel ve güneşli bir gündü. Ama benim için tarihin en büyük fırtınasının ortasıydım. Gemi batıyordu ve hayatta kalabileceğimizi sanmıyordum.

Lars elini benimkine doladı ve minderin üzerinde tutarak beni rahatlatmak için yapabileceği tek şeyi yaptı. Yıllar boyunca Lars'a bir ya da iki kez sarılmıştım ama hiç bu şekilde dokunmamıştık. Nedenini de biliyordum.

Korkmuştu.

Saatler geçtikçe ara ara ağladım. Neler olduğunu bilmemek en kötü kısmıydı. İtalya'ya gitmek istiyordum ama bana ne faydası olacağından emin değildim. Crow'un beni uzaklara göndermesinin nedeni beni korumaktı. Beni koruduğu insanlara kendimi teslim edersem tüm çabaları boşa giderdi.

Telefonum çaldı ve ekranda Cane'in adı belirdi.

Hemen cevap verdim. "Lütfen onu yakaladığınızı söyleyin. Bana onun iyi olduğunu söyle."

Lütfen..."

Cane'in sessizliği en acı cevaptı. Ağlamaya başladım.

"çalışıyorum Pearl," dedi sakince. "O sinyali kaybetmek işleri daha da zorlaştırdı. Ama sana söz veriyorum, onu bulana kadar durmayacağım."

"Onu geri getirmelisin."

"Yapacağım, Pearl."

"Onsuz yaşayamam..." Sözlerimin arasında hıçkırığa hıçkırığa ağladım, duygusal bir enkaz gibiydim. "Yapamam. Onu geri getirmelisin."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Bileceğim. Hâlâ İtalya'da olduğunu biliyorum. Tüm hava trafik kontrolörleriyle temasa geçtim ve son bir gün içinde hiçbir özel uçak kalkmadı. Sanırım yakınlarda bir yerde saklanıyorlar."

"Seçenekleri biraz daha daraltmalısın." "Biliyorum."

"Ne istiyor, Cane?" Fısıldadım. "Adelina'yı mı istiyor?" Onu kurtarmak için yaptığımız onca şeyden sonra o kadını şeytana teslim etmek istemiyordum. Ama kocamı da kaybetmek istemiyordum. İkimiz de çok acı çekmiştik. Sadece çocuğumuzu büyütebileceğimiz kırsalda sakın bir hayat istiyorduk. Görünüşe göre, bunu istemek çok fazlaydı.

Cane neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Hayır, Adelina'yı istemiyor." " zaman ne? Para mı?" Ben sordum. "Crow her şeyini bir offshore hesabı. Bunların hepsini sizin için bulabilirim ve siz de ona teslim edebilirsiniz."

"Para istemiyor."

"Sonra ne olacak?" Ben bastırdım. "Her neyse, ona ver gitsin."

Cane iç çekti. "Pearl, o seni istiyor."

Kelimeler omuzlarıma bir ton tuğla gibi düştü. Tristan'ın yerleşkesine gittiğimde bana nasıl baktığını hatırlayarak korku selini hissettim. O zaman beni gözleriyle becermişti ve fantezilerini gerçeğe dönüştürmek istiyordu. Hem Cane'i hem de Crow'u ona karşı geldikleri için cezalandırmak istiyordu. Beni almak bunu başarmanın en iyi yoluydu. Cane'in bunu benim için hecelemesine gerek yoktu.

Başka bir durumda, bu takası gözümü kırpmadan kabul ederdim. Daha önce de tutsak olmuştum ve bunu tekrar yapabilirdim. Kaçmanın bir yolunu bulurdum ya da Crow beni kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Ama artık hamile olduğum için bu bir seçenek değildi. Crow çocuğumuzu koruyamazdı.

Bunu yapabilecek tek kişi bendim.

"İsterdim... ama yapamam." Sesim çatallaştı. "Onunla olmaz-"

"Biliyorum. Crow bunu asla istemez. Takas yapamam. Kardeşimi tanıyorum... ve o ölmeyi tercih eder."

Bunu ben de biliyordum. "Vazgeçemezsin, Cane."

"Asla. Tristan'a cevabımı sekiz saat içinde vermem gerekiyor. Evet dediğim anda Crow'u öldüreceğinden korkuyorum."

Olabilir. "Sana yardım etmek için giderdim ama zamanında geri dönemem." "Hayır," dedi sertçe. "Crow seni orada istiyor. Gitmiyorsun. Ben gidiyorum."

Eminim şu anda onu aklı başında tutan tek şey senin güvende olduğunu bilmektir. Güven bana."

Bunu ben de biliyordum. "O zaman ne yapacağız? Nerede olduğunu bulmamız gerekiyor. Bunu nasıl daraltmayı planlıyorsun?"

Cane'in sessizliği rahatsız ediciydi. "Bir şey bulmuş olmalısın."

"Sanırım Roma'da ama orası oldukça büyük bir yer. Daraltmak zor."

"Tristan'la temasta olan insanlara sorun."

"Evet," dedi. "Yerleşkesi yok edildiğinden beri ondan haber alamadılar. Bizi bu şekilde ortadan kaldırabilmek için bilerek gizlendi. Tristan çok kızgın. Bu çok açık."

Bu da Crow'a korkunç şeyler yaptığı anlamına geliyordu. "Bir şeyler olmalı..."

Cane sessizdi, telefonda öfkeyle düşünüyordu.

Aklıma bir şey gelmiyordu ama bunun nedeni bu tür şeyler yapmamamdı. Cane ve Crow hayatları boyunca yeraltı dünyasının bir parçası olmuşlardı. Düşmanlarının nasıl düşündüğünü, hamlelerini onlar yapmadan önce biliyorlardı. Crow'u en iyi benim tanıdığım gerçeğinden başka sunabileceğim bir şey yoktu.

O ne yapardı?

"Sanırım bir uydu taraması yapabilirim," dedi Cane. "Ama tüm görüntüleri elde ettiğimizde, onlarla bir şey yapmak için fazla zamanımız olmayacak."

Aklıma bir fikir geldi. "Eğer Roma'daysalar, Crow muhtemelen tam olarak nerede olduklarını biliyordur."

"Sanırım," dedi Cane. "Kafasına bir çuval geçirmediğini varsayarsak."

"Onu öldürmeyi planlıyorlarsa neden yüzünü kapatsınlar ki?" I

Bu şekilde konuşmaktan nefret ediyordu

ama söylemesi gerekiyordu. "Bu mümkün. Ama ne demek istiyorsun?"

"Crow'la konuşabilseydiniz, muhtemelen size nerede olduğunu söyleyebilirdi."

Cane telefonda iç geçirdi. "Böyle bir asla olmaz. Tristan bunun olmasına izin vermez."

"Sadece beni dinle."

"Ne var anlamıyorum."

"Kapa çeneni ve dinle. Tristan'a takası kabul ettiğini söyle ama nerede olduğumu bilmiyorsun. Sadece Crow biliyor."

"Şu anda ikimizin de stresli olduğunu biliyorum ama bu çok aptalca. Crow bu takası asla yapmayacağını biliyor - milyon yıl geçse bile. Durum tersine dönseydi ve içeride olan ben olsaydım, karımı teslim etmek yerine ölmeme izin verirdi."

"Aynen öyle."

"Ne?" diye sordu kuşkuyla. "Az önce ne demek istedin?" "Crow'a takası kabul ettiğinizi söylediğinde, Crow yalan

söylüyors

un."

"Hmm..."

"Çünkü senin bunu ona asla yapmayacağını biliyor. Beni asla Tristan'a teslim etmeyeceğini biliyor."

"Öyle olsa bile, sonra ne olacak?"

"Tristan'a Crow'un ancak onunla şahsen konuşursan koordinatları vereceğini söyle. Onu ikna etmen gerekecek. Tristan konuşmayı dinleyecektir, belli ki. Ama Crow, Tristan farkına varmadan sana nerede olduğuna dair ipuçları verebilir."

"Ya Crow'un hiç ipucu yoksa?"

"O zaman hiçbir şey söylemeyecektir. Ama size sahte bir konum verirse, o zaman ne yapmaya çalıştığımızı anladığını bileceğiz."

Cane cevap vermeden önce sözlerimi düşündü. "Bu çılgınca... ama işe yarayabilir."

"Başka seçeneğimiz yok. Crow'u tanıyorum. Oraya vardığından beri bir kaçış yolu arıyor. Kendisine yardımcı olacağını düşünseydi her bir detayı tek tek ele alırdı."

"Haklısın."

"Yani, bunu yapacak mıyız?"

"Evet," dedi Cane. "Sanırım bu bizim en iyi seçeneğimiz. Adamları Roma'ya götüreceğim çünkü Tristan'ın orada saklandığını düşünüyorum. Bu şekilde, Crow bize herhangi bir bilgi verirse hemen harekete geçebiliriz."

"Tamam." Tanrım, umarım bu işe yarar. Elimizdeki tek numara buydu. İşe yaramazsa Crow'u sonsuza dek kaybedecektim. Çocuğumuzu yalnız büyütecektim, kaybolmuş bir dul olarak. Crow'un benimle için her şeyi hazırlamış olması önemli değildi. Bütün paranın hiçbir önemi yoktu.

O yanımda olmadan. Asla yeniden evlenmeyecektim çünkü hayat boyu tek bir aşka inanırdım ve o benim aşkımdı.

"Pearl, söz veriyorum onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağım - bu onun için bir kurşun yemek anlamına gelse bile."

Cane'in Crow'u en az benim kadar sevdiğini biliyordum, sadece farklı bir şekilde.

"Ve eğer , son nefesime kadar ikinizin de yanında olacağımı biliyorsunuz." Bunu ben de biliyordum. "Bu şekilde konuşmayalım. zar zor nefes alabiliyorum."

Bölüm 4

CANE

Dün evden ayrıldığımdan beri Adelina'yla hâlâ konuşmamıştım.

Hiç zamanım olmadı.

Şimdi tamamen kurşun geçirmez siyah Hummer'lardan biriyle Roma'ya doğru yola çıkmıştım. Yol boyunca yalnızdım ve beynimde sayısız düşünce dönüp duruyordu. Kardeşimi oradan çıkarmak zorundaydım. Bu kez başarısızlık bir seçenek değildi.

Telefonum arabanın içinde çaldı ve diğer cep telefonu numaralarından biri açıldı.

Kim olduğunu biliyordum. "Selam." Geçen gün yaptığımız rahatsız edici konuşma hakkında düşünmek için fazla zamanım olmamıştı. Kalbimi masaya koymuş, onu bedenimden çıkararak savunmasız hale getirmiştım. Bu kadın için her şeyimi feda etmişim. Tam o anda kardeşim sevdiğim kadını kurtarmak için kendini riske attığı için tutsaktı... hem de kendi karısı ve çocuğu saklanırken. Şimdi onu tehlikeye attığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Hey, iyi misin?" Adelina, yanında uyurken rüyalarımı dolduran türden güzel bir sesle konuştu. Ses tonundaki endişeyi, çok az şey söylerken bana karşı şefkatli olmasını seviyordum. Keşke daha anlamlı olsaydı.

"Bir kâbusun ortasındayım. Crow yakalandı. Onu kurtarmak için şu anda Roma'ya gidiyorum... Bunu başarabilir miyim emin değilim."

"Hayır..."

"Onu Tristan aldı."

"Pearl hala güvende, değil mi?"

"Evet. Henüz eve gelmedi."

"Ne yapacaksın?" Adelina sordu. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Şu anda onunla konuşmak bile beynimi karıştırıyordu. Bir parçam beni sevdiğini söylemediği için ona kızıyordu. Onun için yaptığım onca şeyden sonra, nasıl olur da o da aynı şekilde hissetmezdi? Beyaz atlı prens değildim ama ona değer verdiğim açıktı. Bir suçlu olduğumu biliyordum ve onu ödeme olarak aldım ama bu beni kötü bir adam yapmazdı. "Şu anda konuşamam. Her şey bittiğinde ararım."

"Tamam... lütfen onu kurtarın. O iyi bir adam."

Aslında en iyisi. "gelen her şeyi yapacağım. Pearl'ün dul kalmasına izin veremem.

Crow bundan ölmekten daha çok korkuyor."

"Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bunu her gün yüzünde görüyorum." Ben de onun beni ne kadar sevdiğini gördüğümü sanıyordum. "Gitmem gerek."

"Lütfen dikkatli ol, Cane. Senin de geri dönmene ihtiyacım var."

"Denerim." Dönmeme ihtimaline karşı onu sevdiğimi söylemek istedim. Hayatımı ne kadar iyi yönde değiştirdiğini bilmesini istedim. Beni insanlaştırdı, bir canavardan daha fazlası olabileceğimi fark etmemi sağladı. Ama bu itirafların hiçbirisi ortaya çıkmadı, çünkü ya söyleyemeyecek kadar gururluydum ya da sadece onun sessizliğiyle karşılaşmaktan korkuyordum. "Hoşça kal, Adelina."

"Cane..."

Duymak istediğim bir şey söyleyeceğini umarak hattaki sessizliği dinledim.

"Lütfen geri gel."

Daha fazlasını söyleyeceğini umduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Başka bir şey beklememeliydim. "Tamam." Tekrar veda etmek zorunda kalmamak için telefonu kapattım.

TRISTAN her zamanki küstahlığıyla cevap verdi. "Umarım bugün Crow'u öldürmek zorunda kalmam. Potansiyel israfı gibi görünüyor."

Hatlarımız bağlandığı anda tehditler de ortaya döküldü. Düşünmek istediğim bir şey değildi, yerde bir ceset gibi yatan kardeşimin gözlerindeki ışık gitmişti. "Bunun hakkında çok düşündüm. Crow geriye kalan tek ailem. Bones'la olan savaşımızdan sonra hiçbir şeyim kalmadı."

"Aile her şeydir. Bunu böyle görmene sevindim."

"Crow özgürlüğü için karısını takas etmek istemeyecektir."

"Evet, bundan bahsetmişti. Bu konuda oldukça inatçı görünüyordu. Ama burada sen devreye giriyorsun. Bunu gerçekleştirecek misin, Cane? Kardeşinin işkenceyle öldürülmesine izin mi vereceksin? Süreci çoktan başlattım. Bir kez bile çığlık attığını duymadım."

Uzuvlarımdan kan çekildi. İşkence, şiddet ve kan beni korkutmazdı. Ama kardeşimi kurban olarak hayal etmek, dik otururken sallanmama neden oldu. "Kardeşim bunu yaptığını bilse çok kızardı. Ama benim bir sorunum var."

Basitçe, "sağla," dedi.

"Anlamıyorsunuz. Pearl'ün nerede olduğunu bilmiyorum." İnandırıcı olmak için elimden geleni yaptım. Dişlerimin arasından yalan söylüyordum ama daha önce hiç bu kadar inandırıcı yalan söylememiştim. Burada tehlikede olan çok şey vardı. Tristan bunun bir oyun olduğundan şüphelenirse, bana inat Crow'u öldürebilirdi.

"Bilmiyor musun?"

"Bana hiç söylemedi. Kimseye söylemedi."

"Ve sen onu aramıyor musun?"

"Bana nerede olduğunu söylemiyor. Telefonunu yok etti, bu yüzden yerini tespit edemiyorum."

Tristan sessizliğe gömüldü.

Ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu. Bunu yapmayabilirdi. "O zaman onu öldürmek zorunda kalacağım. Bu çok kötü."

"Eğer onunla konuşmama izin verirseniz, bana kızın nerede olduğunu söylemesini sağlayabilirim." "Şüpheli. İşkence altında oldukça iyi dayandı."

Boğazımdaki safrayı geri yuttum. "Bizde durum farklı. Onu ikna edebilirim. Eğer onu çoktan yorduysan, bana anlatma olasılığı daha yüksek olabilir. Eğer Pearl'ü gerçekten istiyorsan, bunun gerçekleşmesinin tek yolu bu. Kardeşimi oradan çıkarmak zorundayım, bu yüzden o yeri bulana kadar durmayacağım."

Tristan uzun bir duraklama sırasında söylediklerimi düşündü. "Ve bu onunla konuşmak için bir taktik değil mi?"

Umduğum kadar aptal değilmiş. "Konuşmayı izleyeceğinden eminim, Tristan. Daha azını beklemezdim."

Tristan uzun bir sessizliğe büründü, nefes alıp verdiği hattan zorlukla fark ediliyordu. Söylediklerimi düşünüyor, mümkün olan her açıdan gözden geçiriyordu. Crow'un Pearl'ün nerede olduğunu bana söylemeyeceğine inanmak imkânsız değildi. Crow her olasılığı düşünmüştü ve bu durumu önceden tahmin etmiş olabilirdi. "Pekâlâ. Onunla konuşmana izin vereceğim. Ama bir şeyler çevirdiğine dair en ufak bir şüphe duyarsam, onu kafasının arkasından vururum. Anladın mı?"

da dikkatli olmalıydım. "Tamamdır. Telefonu ona ver."

"UYANDIRIN ONU." Arka planda Tristan'ın sesi duyuldu. "Bir telefon görüşmesi var."

Uyuduğundan şüpheliydim. Muhtemelen bugün bir ara bayılmıştı. Umarım ne dediğimi anlayacak kadar akli başında olur.

yapmaya çalışıyordum. Crow benden çok daha zekiydi. Planı biri varsa, o da oydu.

"O senin kardeşin," diye açıkladı Tristan. "Aptalca bir şey yaparsan ölürsün." Telefon boğuklaştı ve ayarlanıp düz bir yüzeye yerleştirildiğinde sesler duyuldu. Hoparlör açılmış olmalıydı çünkü sesi farklıydı.

Burada hiçbir şey olmadı. "Crow, ben Cane."

"Ne?" Crow kızgınlıkla havladı, muhtemelen Tristan ona ne istediğini söylediği için. Belki de gerçekten onu Pearl'le değiştirmeye çalıştığını düşündüğü için kızgındı. Ya da belki de sadece çok acı çekiyordu.

"Tristan bana seni oradan çıkarabilmemin tek yolunun Pearl'ün senin yerini alması olduğunu söyledi." Crow'un ne yapmaya çalıştığını anlaması için bütün konuşmayı en başta yaptım. "Başta bunu yapmak istemedim ama dünyada sahip olduğum tek Barsetti'nin sen olduğunu fark ettim. Seni oradan çıkarmalıyım-"

"Siktir git, Cane. Yerimi almasına izin vermektense milyonlarca kez ölmeyi tercih ederim."

Başka bir şey söylemesin diye devam ettim. "Bana onun nerede söylemelisin. Nerede olduğunu bilen tek kişi sensin ve Tristan'a söylemeyeceğini biliyorum. Ama bana söylemelisin. Onu sevdiğini biliyorum ama o bunu istemezdi. Pearl acı çekmeni istemezdi. Ben de senin acı çekmeni istemiyorum. Pearl'ün Tristan'a ait olması onun öleceği anlamına gelmez. Bu sadece..."

"Sakın ," dedi Crow korkutucu bir sesle.

"Bunun için ölmeye değmez, Crow." Umarım söylediklerimin ne anlama geldiğini anlamıştır. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Hangi adada olduğunu biliyordum ve eğer onu almam gerekirse gideceğim yerin adresini de biliyordum. Öylece unutmuş olmamın imkânı yoktu, hele benim için bir flash belleğe koymuşken.

"Hayır."

"Crow-"

"Hayır."

Umarım doğru düşünemeyecek kadar acıdan sayıklamıyordur. Umarım kafasına çok sert vurmamışlardır. Aksi takdirde, son derece ikna ediciydi.

"Sensiz yaşayamam, dostum. Sen benim kardeşimsin. Sana ihtiyacım var..."

Crow sevgi dolu sözlerini duymazdan geldi. "Pearl daha önemli. Hayatımı bu kadar önemsiyor olsaydın benden Adelina'yı serbest bırakmamı istemezdin. Beni korumaya bu kadar önem verseydin, zaten burada olmazdım."

Böyle düşünse bile, normal şartlar altında bunu bana asla söylemezdi. Ne yaptığımı kesinlikle anlamıştı. "Özür dilerim. Şimdi seni çıkarmak için elimden geleni yapıyorum."

"Pearl çoktan acı çekti. Bones'a esir düştüğünde, Bones ona korkunç şeyler yaptı. Çürükler, kırık kemikler, travma... aklını kaybetmemesi bir mucize. Başka bir adamın bu eylemleri tekrarlamasına izin vermeyeceğim."

Crow, Bones hakkında konuşmaktan nefret ederdi. Adını bile söylemezdi. Onun tutsaklığı hakkında ayrıntıya girmek hiç mantıklı değildi. Kesinlikle bana bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ama neydi?

"Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim," diye tekrarladı. "İşte bu kadar. Bu son konuşmamız olacak."

"Crow, ama. Söyle bana."

"Unut gitsin."

Tristan ve odadaki diğer adamlar sözlerini kesmediler. Tristan muhtemelen Crow'un pes edip adresi vereceğini umuyordu. Pearl'e sahip olmak Tristan'ın alabileceği en büyük intikam olurdu. Bu hem Crow'u hem de beni incitecekti.

"Çocukken babamın bizi Kolezyum'un aşağısındaki kafeye götürdüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Hayatımızda hiç böyle bir şey yapmamıştık. "Evet. Kasanın altından bir paket sakız çalmıştın ve babam bunun için kışına şaplak atmıştı. Ama seni ispiyonladığım için benimkini de patakladı." Şifreli bir mesajla konuşmadığımızı daha inandırıcı hale getirmem gerekiyordu. Crow'un bana tam olarak nerede olduğunu söylemeye çalıştığını biliyordum.

Crow hafif bir kıkırdama çıkardı. "Evet. Ne yaptığını biliyordu. Ve bana kardeş olmanın ne demek olduğunu öğretti... Bunu asla unutmayacağım."

"Crow, bana onun nerede olduğunu söylemezsen ne olacağını biliyorsun. Sana söylüyorum, Pearl bunu isterdi."

Crow sessizdi.

"Senin ölmene izin vermektense hayatının geri kalanında acı çekmeyi tercih eder." Yine sessizlik.

"Lanet olsun, Crow. Söyle bana. Karının isteklerini gerçekten reddeder miydin?" Bunu ikna edici bir şekilde yapmalıydım ve Crow bu kadar kolay pes edemezdi. Eğer pes ederse, bunun sadece bir oyun olduğu anlaşılırdı.

"Onu korumam gerekiyor. Eğer ondan vazgeçersem, değersiz olurum."

"O isterse olmaz. Evlilik iki yönlü bir yoldur. Bu şekilde ikiniz de yaşarsınız."

Karga sessizdi.

"Lütfen." Hiçbir şey söylemedi.

"Sana ihtiyacım var Crow. Beni geriye kalan tek Barsetti yapma."

"Mirasımızı sürdürebilirsin, Cane."

"Hayır, yapamam," diye tersledim. "Ben daha iyi bir kardeş değilim. Sen daha iyisin. Şu anda o sandalyede ben olmalıydım. Tutsak olarak tutulan kişi ben olmalıydım. Bu suçluluk duygusuyla yaşayamam Crow. Bunun sebebi olduğumu bilerek yaşayamam..." Cümleyi bitirmedim.

Crow başka bir şey söylemedi.

Bir sessizlik oldu ve bunu daha fazla sessizlik izledi. Bir hamle yapmasını beklemeye devam ettim.

Ama hiçbir şey gelmedi.

"Zamanımız tükeniyor, Crow. Sadece söyle-" "Serengeti, Tanzania."

Rastgele bir yerdi ve Pearl'ün tam tersi yöndeydi. Uzak ve dikkat çekmeyen bir yerdi, bu da onu inandırıcı kılıyordu.

"Four Seasons'ta kalıyor," diye fısıldadı Crow.

Roma'da, Kolezyum'a yakın bir yerde olduğunu biliyordum. Ayrıca Roma'da yaşamış olan Bones'tan da bahsetmişti. Bunlar iki ipucuydu ve bir haritaya baktığımda muhtemelen daraltabilirdim.

Plan işe yaradı.

Tristan telefonu aldı. "Şimdi onu almaları için adam göndereceğim. Ama kız benim girene kadar gitmesine izin vermeyeceğim." Bana başka bir şey söyleme fırsatı vermeden telefonu kapattı.

Dizüstü bilgisayarımı kaptım ve bölgede biraz araştırma yaptım. Crow'un bahsettiği kafeyi buldum ve Bones'un evinin koordinatlarını da girdim. Doğuya doğru on beş mil uzaktaydı, bu yüzden yeterince daraltmadı.

Sonra farklı bir adresten bahsettiğini fark ettim. Bones'un fabrikası.

Sonra oraya girdim. Kahve dükkânı ile deposu arasında sadece tek bir yol vardı. Yol, eski depoların bulunduğu terk edilmiş bir yerleşkeye çıkıyordu. Arazi bir otel şirketi tarafından satın alınmıştı ve turistler için inşa edilecekti.

Artık nerede olduğunu biliyordum.

Kardeşimi oradan çıkarmanın zamanı gelmişti.

Tristan ve adamlarının şüphesini çekmemek için iki mil ötedeki bir buluşma noktasında buluştuk. Crow en az yirmi saatlik bir uçak yolculuğu uzaklığında bir yer seçerek akıllıca . Crow'un yalan söylediğini en erken on saat içinde anlayacaklardı.

Bran ara sokağa park edilmiş Hummer'lerden birindeydi ve üsteki teknik elemanlarla konuşuyordu. Arazinin yapısını belirlemek için bölgenin taranmasını bekliyordu. Tristan'ın yanında sadece birkaç adamının çalıştığını sanıyordum ama üzülmeğe tedbirli olmayı tercih ederdim.

Yapacak işlerim vardı ama Pearl'ü aramanın benim yükümlülüğüm olduğunu biliyordum. Şüphesiz şu anda berbat bir haldeydi, volta atmakla hıçkırı hıçkırı ağlamak arasında gidip geliyordu. Cevap vermeden önce telefon ancak bir kez çaldı. "Ne oldu?"

"Fikrin işe yaradı."

"Öyle mi?" diye ağzından kaçırdı telefonda, biraz manyakça. "Bu da ne demek oluyor? Yerini buldunuz mu?"

"Crow ipuçları verdi ve yerini tespit etmeme yardımcı oldu."

"Nerede o?" diye sordu.

"Roma."

"O zaman neden benimle telefonda konuşuyorsun? Git yakala onu, Cane." Onu hiç duymadığım kadar acımasız ve agresifti. Onunla ilk tanıştığımda bile bu kadar ateşli değildi. Crow söz konusu olduğunda tüm duyguları kabarırdı.

"Bölgede uydu taraması yapıyoruz. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Zamanımız var. Crow onlara senin Afrika'da olduğunu söyledi, yani onun saçmaladığını anlamaları biraz zaman alacak."

"Zamanımız mı var?" diye tısladı. "Crow içeride acı çekiyor ve sen vaktimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Onun saçmalıklarına katlanmamın tek nedeni, bunun en başta benim hatam olmasıydı. "Bunu doğru yapmalıyız Pearl, onun iyiliği için. Tristan'a haber vermediğimizden eminim, bu yüzden ona sert bir şekilde vuracağız."

"Onu öldürmeyin."

Yüz yüze konuşmadığımız halde başımı eğdim. "Ne dedin?" "O pisliği kendim öldürmek istiyorum. Gözlerinin içine kafatasının tam ortasından vurmak istiyorum. Kocamı benden aldı ve kimse böyle bir Barsetti'yle uğraşamaz." Bunu söylerken hafif bir İtalyan aksanı bile vardı. "Aileme zarar vermeye çalıştı. Bana zarar vermekle tehdit etti. Öldürmek istiyorum onu, Cane."

Şu anda sadece kızgın olduğunu biliyordum, bunun için onu yargıladığımdan değil. İçinde vardı. Bones'u hiç düşünmeden bıçaklamıştı. Tristan'ın Crow'a yaptıklarının intikamını almak istiyordu. Ona Crow'un zaten işkence gördüğünü söylemedim çünkü bu sadece onu incitecekti. Ama Tristan'ı öldürmesine izin vermenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum. "Bunu yapamam Pearl. O kompleksteki herkesi öldürmek zorundayım. Kimse canlı çıkamaz."

"O zaman Crow'un yapmasına izin versen iyi olur," diye tısladı. "O adam aramıza girmeye çalıştı. Tetiği çekmeyi hak ediyor."

Tristan'ın Adelina'ya yaptıklarından sonra tetiği çekmeyi ben de en az onlar kadar hak ediyordum ama şu anda bunu söylemek uygun olmazdı. "Oraya gittiğimde ne olacağını göreceğim."

"Kaçmasına izin verme, Cane. Ciddiyim."

"Biliyorum, Pearl."

Telefona doğru iç geçirdi ve tüm stresini tek bir seste duyurdu. "Özür dilerim... Çok korkuyorum. Ona ne yaptıklarını düşünmeden duramıyorum. Sürekli ağlıyorum. Duramıyorum." Hattan birkaç sessiz hıçkırık yükseldi.

Aynı korkular beni de rahatsız ediyordu. "Crow'a zarar vermek için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığına dair sana söz verebilirim. O adam çelikten yapılmış. Tanıdığım en güçlü adam. Ona hiçbir şey yapmamış bile olabilirler. Tristan istediğini aldığını düşünüyor, bu yüzden Crow'u kıskırtmak için bir neden yok." Yalan söylemek benim için zahmetsizdi çünkü bunu doğru bir nedenle yapıyordum. Crow onu sakın tutmamı isterdi, özellikle de çocuğunu taşıdığı için. "Taşınmak üzere olduğumuzda sana haber veririm."

"Tamam," diye fısıldadı. "Lütfen çok uzun sürmesin. Kalp krizi geçirebilirim. Genelde her konuda çok sakinimdir ama... bir türlü rahatlayamıyorum. Aklımı kaybediyorum."

"Sorun değil," dedim. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Kendi hayatın tehlikede olduğunda hiç korkmadın çünkü cesursun. Ama başka biri söz konusu olduğunda, bu çok daha korkutucu."

"Tanrım, aptalca şeyler yaptığımda nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum."

Normalde gülerdim ama havamda değildim. "Evet."

Hat üzerinden burnunu çekti. "Bittiğinde söyle. Telefonu ona ver... Sesini duymam gerek."

"Söz veriyorum."

"Tamam..." Telefonu kapattı.

Telefonumu cebime geri koydum ve Bran'in bulunduğu Hummer'a doğru yürüdüm. Arkada, teknik ekipmanlarla birlikteydi ve bilgisayar ekranına bakıyordu. "Bir şey buldun mu?"

"Evet... ama bu iyi değil."

"Neden böyle söylüyorsun?" Sandığımızdan daha fazla adamı mı vardı? Crow'un bize verdiği yerde değil miydi?

Bran bölgenin uydu yayını açtı ve yerleşkenin dinamiklerini gösteren ısı üreten sensörleri aldı. Tüm depoların içinde insanlar vardı, çalışan insanların silüetleri. "Sanırım bu adamların hepsi Tristan'ın adamları.... ve neredeyse yüz kişiler."

"Sadece komşu olabilirler."

"Pek olası değil." Bran görüntülerden birine, kargo yığınlarına ve tesisin ana hatlarına yakınlaştı. "Sanırım senden aldığı silahları burada saklıyor."

"Onları İtalya'ya geri getirdiyse neden Fransa'ya teslim etmemizi istesin ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama başka ne saklıyor olabilir bilmiyorum. İki farklı suçlu klanının birbirine bu kadar yakın çalıştığından şüpheliyim. Ayrıca..." Başka bir resim çıkardı. "Bunu hükümet kayıtlarından buldum. Yerleşke bir otel şirketi tarafından satın alınıyor."

"Ben de aynı şeyi gördüm."

"Ama senetlere bakarsan... Tristan'ın adı var." Kalbim karnıma düştü.

"Kahretsın."

"Yani bütün bunların sahibi o. Birine kiraladığından şüpheliyim."

"Siktir."

"Yani karşımızda en az yüz adam var... hepsi de ağır silahlı."

Oturmak zorunda kaldım çünkü haberler iç karartıcıydı. Kafama, göğsüme ve kalbime indirilmiş bir darbeydi. Kardeşimin etrafı birkaç düzine adamla çevrili değildi. Tristan sayıca bizden 10 kat fazlaydı.

Bu olasılıkları sevmedim.

"Crow için her şeyi yapacağımı biliyorsun ama bu bir intihar görevi."

Bunu inkâr edemezdin.

"Tek seçeneğimiz her yeri bombalamak, ancak Crow da hayatta kalamayacağı için bu ters etki yaratacaktır."

Ekrana baktım ve sorunuma bir cevap aramaya çalıştım. Hiçbir şey yapmamak bir seçenek değildi. Ölsün bile Crow'u oradan çıkarmaya çalışmalıydım. Diğer yanağımı çevirdiğim için kendimi asla affetmeyecektim. Pearl de beni affetmeyecekti.

"Bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum," dedi Bran. "Bunu başarmak için yeterli sayıda adam bulmak haftalar alacak."

"Biliyorum..."

"Muhtemelen Crow'un yerini tespit edebilirim ve gizlice girmeyi deneyebiliriz, ama görünüşe göre her yerde nöbetçileri var."

"Evet."

"Bir fikrin var mı?"

Ellerimi yüzümde gezdirdim ve ağzımı kapattım. "Hayır."

"Çabuk bir şeyler düşünsen iyi olur. Crow'un yalan söylediğini anlamaları için sadece birkaç saatimiz var. Ve o zaman Tristan onu kesinlikle öldürecektir."

Yüzümü kapattım ve paniğe kapılmamaya çalıştım. "Biliyorum."

Birkaç telefon görüşmesi yaptım ve toplayabildiğim kadar adam toplamaya çalıştım ama sadece birkaç düzine adam toplayabildim. Hâlâ yarı yarıya gerideydim ve bu da yerleşkeye saldırmak için yeterli değildi. Bu adamlar şanslarının yüksek olduğunu düşünseler hayatlarını ortaya koyarlardı ama bu durumda bu yine de başarısızlığa mahkûm bir görevdi.

Oraya yalnız gitmek zorunda kalabilirim.

Bir çıkmazdaydım ve ne yapacağımı bilmiyordum. Normalde başvuracağım kişi Crow'du ama o orada değildi. İskoçya'daki bir arkadaşımız olan Crewe Donoghue'yu aradım ama bana ihtiyacım olan yardımı göndermek için yeterli zamanı yoktu.

Boku yemiştim.

Zamanım tükeniyordu ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Konuşacak birine ihtiyacım olduğu için Adelina'yı aradım. İlk tercihim değildi ama en azından biriydi. Pearl bir seçenek değildi. Ona sorunumuzdan bahsedersen, sinir krizi geçirirdi.

"Her şey bitti mi?" Adelina hatlarımız bağlandığı anda sordu. "O iyi mi?"

"Henüz harekete geçmedim. Nerede olduğunu biliyorum ama Tristan'ın yerleşkede en az yüz adamı ve sınırsız cephanesi var. Ne yapacağımı bilemiyorum. Mümkün olduğunca çok adam görevlendirdim ama yine de yeterli değil..." Ara sokağın duvarına yaslandım ve ayaklarımın dibindeki su birikintisine baktım. "Gerekirse tek başıma girerim ama bunun sonu iyi olmayacak. İkimiz de ölmüş olacağız."

"Lütfen böyle söyleme," diye fısıldadı.

Duygularını bağışlamak umurumda değildi. Bu gerçektir. Gerçek buydu. Crow'u oradan çıkarmanın olacağını düşünmüştüm. Şimdiye kadar çoktan halletmiş oluruz sanmıştım. Ama şimdi bu imkânsız görünüyordu. "Hiç bu kadar korkmamıştım..."

"Pearl ne düşünüyor?"

"Onu arayamam."

"Neden olmasın?" diye sordu. "olduğu hakkında hiçbir fikri yok mu?"

"Hayır. Bana onu teslim ediyormuş gibi yapmamı söyleyen oydu. Bu iyi bir fikirdi. Ama şimdi tam da şu anda onu almak için harekete geçtiğimi düşünüyor. Onu arayıp hiç umut olmadığını söyleyemem. O kadının ağlamasını dinleyemem... özellikle de o hiç ağlamadığı için."

"Cane, bu onu karanlıkta tutmak için çok önemli. Onun duygularını bağışlayamazsın. Crow ölürse, zaten tüm o acıyı hissedecek."

"Onu mümkün olduğunca uzun süre korumayı tercih ederim..."

"Sana bu fikri o verdi. Belki bir çözüm bulmanıza o yardımcı olabilir." "Pearl zeki biri ama bir suç dehası değil."

"Ona daha fazla kredi vermelisin. Onun neler yaşadığını çok iyi biliyorum ve bu yüzden ikimiz de daha zayıf değiliz. Biz daha güçlüyüz, daha kuvvetliyiz. İkimiz de senin sahip olmadığın deneyime sahibiz. Onun sunabileceği bir şeyler olabilir."

Adelina haklıydı. "Belki..."

"Tristan'la çok uzun süre birlikte olmadım ama aptal olmadığını biliyorum. Çok paranoyaktır ve telefonda iş arkadaşlarıyla konuşurken duydum. Her şeyi çok önceden planlıyor ve görüldüğünden çok daha zeki. Crow'u kaçırmanızı isterse hiç şaşırmam."

"Nerede olduğunu bildiğimden haberi yok."

"Yoksa öyle mi?" diye meydan okudu. "Onun yerleşkesini yerle bir tek nedeni, en başta beni teslim etmeyeceğinizi düşünmüş olması. Siz yerleşkeye gelmeden önce tüm adamlarını silahlandırmış ve Fransa'da saldırıya hazır hale getirmişti. Bana kendisi söyledi. Beni tutmanı bekliyordu. Beni oradan çıkarmanızın tek nedeni bunu yapacağınızı hiç tahmin etmemiş olmasıydı."

Düşündüğümünden daha zekiymiş.

"Tüm bunları tahmin etmişse ve yanında sadece birkaç adamı olduğunu varsayarak sizin harekete geçmenizi hiç . Muhtemelen ikinizi de sonsuza dek yok etmek istiyor. Biriniz hayatta olduğu sürece, her zaman arkasına bakmak zorunda kalacak. Bana sorarsanız Crow'la şifreli konuşmak kulağa çok kolay geliyor."

Şimdi kalbim güm güm atıyordu. Adelina mantıklı konuşuyordu - tamamen. "Bu benim . Şimdi Pearl'den onunkini istemelisin. O nasıl olduğunu bilir.

psikopatlar çalışır. O benden çok daha uzun süre tutsaktı."

Pearl'e bu korkunç haberi vermek istemiyordum ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Bu işi başarmak için her türlü içgörüye ihtiyacım vardı. Adelina bana hiç beklemediğim bir bakış açısı kazandırdı. Durumu eleştirel bir gözle değerlendiremeyecek kadar stresliydim - oyuna getiriliyordum. "Onu arayacağım."

"Bence bu iyi bir fikir. Umarım işe . "Ben de."

Telefonu kapattım ve Pearl'ü aradım.

Telefon daha çalmadan cevap verdi. "O iyi mi? Onu yakaladınız mı?"

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum.

"Henüz taşınmadım." "Oh..." Kelimelerde ağır bir depresyon vardı.

"Bazı sorunlarla karşılaştım."

"Hayır, lütfen bana böyle söyleme." Sesi tekrar çatlamaya başladı.

"Adelina ile konuştum ve Tristan'ın bana tuzak kurmuş olabileceğini düşünüyor. Crow'la yaptığım konuşmanın bizim söylediğimizden daha önemli olduğunu biliyor ve benim ortaya çıkmamı bekliyor. Bran uydu görüntülerine baktı ve Tristan'ın yerleşkede yüz silahlı adamı var."

"Savaş beklemeyen hiç kimsenin ordusu olmaz. Bence Adelina haklı." Sesi keder doluydu ama geçen seferki gibi gözyaşlarına boğulmadı.

"Ben de onun öyle olduğunu düşünmeye başladım. Muhtemelen on iki adamla yerleşkeye gireceğimi düşünüyor. Sonra da bizi katledecek."

"Daha fazla adama ihtiyacın var, Cane."

"Tanıdığım herkesi aradım. Sadece yirmi adam daha bulabildim."

"Bu yeterli değil."

"Biliyorum. oraya tek başıma giderim... ama bunun beni öldüreceğini biliyorum." "Her sorunun bir çözümü vardır. Crow bana hep bunu söyler."

"Keşke burada olsaydı... Ne yapacağını bilirdi."

Telefona doğru iç geçirdi. "Ama sahip olduğu tek şey biziz, Cane. Ve onu öyle ya da böyle oradan çıkaracağız. Vazgeçmeyeceğiz."

"Asla."

"O zaman bir şeyler düşünmelisin, Cane. Ve hızlı düşün." Her zamanki gücü yeniden ortaya çıktı, Crow'un onu ilk gördüğünde fark ettiği tavrı. Crow'un hayatı söz konusuken tek bir damla gözyaşı dökecek vakti olmadığını bildiği için sert ve hiddetli bir tavır takındı.

"Ben her şeyi düşündüm, Pearl."

"Yapmış olsaydınız, şu anda bir planımız olurdu."

"Tanıdığım herkesi aradım. Floransa'daki üssümüze geri dönebilsem bile, tüm silahlarımızı ve kamyonlarımızı getirecek kadar adamım olmaz. Sorun adam sayısı. Yeterince adamım yok."

"O zaman onları bulmalısın."

"Sana zaten herkesi aradığımı söyledim. Hatta Crow'un bazı bağlantılarını da aradım."

"Birileri olmalı..." Keşke olsaydı.

"Peki ya para? Ya ona sahip olduğumuz her şeyi sunarsak?"

"Para onun umurunda değil, Pearl. Bu artık kişisel bir mesele. Ona yüz milyon teklif etsem gözünü bile kırpmaz."

"O zaman sunacak başka bir şeyimiz yok... benden başka." "Bunun hakkında konuşmayacağız bile."

Pearl itiraz etmediğinde, benimle aynı fikirde olduğunu anladım. Tristan onun hamile olduğunu anladığı anda bebeği öldürecekti. Pearl bunun olmasına izin veremezdi. Ben de müstakbel yeğenime bunun olmasına izin veremezdim. Ne olursa olsun o çocuğu korumak zorundaydık. "Bekle..."

"Ne?" Belki de Adelina haklıydı ve Pearl'ün elinde bir numara vardı.

"Crow, Kafatası Kralları'yla aranızdaki sorundan bahsetti. Sizi piyasanın dışına itmeye çalışıyorlar."

Bunun konuyla ne ilgisi vardı? "Şu anda önemli değil Pearl."

"Bu önemli. Onlar dünyanın en büyük suikastçıları değil mi?"

Acımasız, merhametsiz ve korkutucuydular. "Sorduğun buysa, ben olsam onlara bulaşmazdım."

"İşi istiyorlar. Görünüşe göre işi alana kadar da durmayacaklar."

"Tekrar ediyorum, bunun amacını anlamıyorum."

"Şu anda tam da ihtiyacımız olan şey onlar, Cane. Bu işi halletmek için gerekli araçlara sahipler. Muhtemelen bütün adamlar onlarda ve belli ki silahlar da onlarda. İhtiyacımız olan kaldıraç onlar olabilir."

"Bana yardım etmezler Pearl. Onlar iyilik yapacak türden bir ekip değiller."

"Onlardan bir iyilik istemezsin, Cane. Onlarla bir takas yaparsın. Crow'un hayatı iş içindir."

Bu öneriyi yaptığında göğsümün içinde bir bomba patladığını hissettim. Harika bir fikirdi ama yapmak istemediğim bir şeydi. Crow ve ben bu konuda birkaç kez tartışmıştık. İş bırakıp sakın bir hayat yaşamak istiyordu. Kafatası Kralları'nın başımıza açacağı savaşa değmezdi. Ama bu benim her şeyimdi, hayatımın işiydi. Bize miras kalana kadar babam tüm hayatı boyunca bu işi yürüttü. Sevdiğim kadın bana karşılık vermedi, bu yüzden hayatımı adayacak başka bir şeyim yoktu. İş sadece parayla ilgili değildi. Kimlikle ilgiliydi.

"Cane?"

Zihnim saatte bir milyon mil hızla dönüyor olsa da onun sesini duydum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Um..." Ne düşündüğümü bilmiyordum. Tereddüt ettiğim için kendimi aptal gibi hissettim.

"Onlarla iletişime geçecek misin?"

Aklımda hiçbir şüphe kalmamalıydı. Babamızın mirasının artık bir önemi yoktu. Sahip olduğumuz tek şey birbirimizdik. Önemli olan da buydu. İşim olmadan yaşayabilirdim ama kardeşim olmadan yaşayamazdım. "Şimdi onları arayacağım."

Bölüm 5

CROW

Her an kurtarılabilirdim.

Cane adamlarımızla birlikte yerleşkeye saldırarak, Tristan'ı öldürecek ve bileklerimi birbirine bağlayan ipleri çözecekti. Karımı tekrar görecekti, oğlumla ya da kızımınla tanışacaktım. Button ağlamayı kesene kadar ona sarılacaktım. Onu Yunanistan'dan aldığım birkaç hafta kalabilirdim, uzun bir tatile çıkabilirdim.

Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu.

Kurumuş kan yüzümü kaplamıştı, başım hala çarpıyordu, iç organlarımdaki yaralardan dolayı bağırsaklarım çığlık atıyordu.

Ama bunun yakında biteceğini bildiğim için kafam iyiydi.

Cane beni aradığında bir dahiydi. İzleyicim olmadan ihtiyacı olan bilgiyi almanın bir yolunu buldu. Benden vazgeçmedi. Beni oradan çıkarmak için her an hayatını riske atabilirdi.

Kapı açıldı ve Tristan içeri girdi, alaycı tavrı artık gülümsemeye dönüşmüştü. Adamlarından biri oturabilmesi için sandalyeyi önüme koydu. "Kardeşinin en büyük kusurunun ne olduğunu bilmek ister misin?"

Ona baktım, sadece bir gözüm çalışıyordu.

"Kibir. Kimsenin onu alt edemeyeceğini düşünüyor. Ve ne var biliyor musun?"

Sen de kibirlisin."

Konuşmanın anlamsız olduğunu bildiğim için sessiz kaldım. Önümüzdeki birkaç saat içinde Tristan ölmüş olacaktı. Cesedine bakıp üzerine tüküren de ben olacaktım.

"O konuşmanın gerçekte ne hakkında olduğunu bilmediğimi sanıyorsun?"

Hissettiğim yüksek duygu, sıcak bir tavadaki su damlası gibi aniden buharlaştı. Tepkimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım ve başarılı olmamın tek nedeni yıllarca çalışmış . Bu sektördeki en iyi poker suratına sahiptim ama o anda yeteneklerim ciddi bir şekilde sınanıyordu.

"Barsetti bağıni hafife aldığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Cane'in saçmaladığını biliyordum. Sadece senin nerede olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordum. Buna sevindim. Çünkü o buraya birkaç adamla gelecek, benimse yüz adamım var. O pisliği cehenneme göndereceğim. Onunla işim bitince de seni öldüreceğim. Adelina'nın izini bulmak kolay olacak ve sonunda senin o muhteşem karını bulacağım."

Kanımda adrenalin yükseldi ve beni bağlayan ipleri ve zincirleri kırmak için yeterli öfkeye sahip olup olmadığımı merak ettim. Sandalyesini parçalamak istedim.

Sonra da onu öldüresiye dövdü. Ama hâlâ Cane'in doğruyu söylediğini düşünme ihtimali vardı, bu yüzden tepkimi değiştirmedim. Öfkemi yuttum ve bir şekilde intikamımı alacağımı umdum. Cane zekiydi. Sadece bir tuzağa düştüğünü anlayacak kadar zeki olmasını umuyordum. Hayatta kalmak zorundaydı. Adelina'nın yanı sıra karımı ve doğacak çocuğumu da korumak zorundaydı.

Şimdi Pearl'ü tekrar kaybetmekten korkuyordum.

Yunanistan'da güvendeydi, en iyi adamlarım tarafından korunuyordu. İsteddiği kadar saklanmasını sağlayacak evrakları vardı. Ama Tristan pes etmezse, bir gün onu bulabilirdi. Aptalca davranıp alışveriş merkezine tek başına gidebilir. Tristan çocuğuna bakıp bana ne kadar benzediğini fark edebilir. Neyse ki Cane, Lars ve benden başka kimse hamile olduğunu bilmiyordu.

Tristan beni incelemeye devam etti ve oltaya taktığı yemden bir ısırık almamı bekledi. "Yüzün değişmedi ama kalbinin hızla çarptığını biliyorum. Gözlerin aynı, ama içinde bir korku var. Tam da istediğim şey buydu."

"Serengeti'ye adam mı gönderdin?" Gözleri kısıldı.

"Şimdi kimin kibirli olduğuna bakın. Sana gerçeği söyledim ve sen bana inanmadın. Cane gelmiyor ve karım savunmasız. Şimdi tek yaptığın zaman kaybetmek."

Tristan çarpık bir alaycılıkla bana saldırgan bakışlar atmaya devam etti. Sandalyeden kalktı ve sandalyeyi tekmeledi. "Karını ağzından, amından ve götünden sikmek için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 6

CANE

Constantine telefonu her zamanki garip kayıtsızlığıyla açtı. "En sevdiğim Barsetti. Nasıl gidiyor?"

Kardeşimle hiç tanışmamıştı, bu yüzden bir favorisi olması mantıklı değildi. Ama Constantine bu konuda biraz kaçıktı. Her zaman uçurumun kenarındaydı, her iki yöne de dönmeye hazırdı. Çılgınlıklarla doluydu ama aynı zamanda acımasız bir zekâyâ da sahipti. Herkesin kirli işlerini yapması için onu tutmasının nedeni buydu. Vicdan azabı ve suçluluk duygusundan uzak bir hayat yaşamasını sağlayan zihinsel bir menteşesi vardı. Bir adamın bağırsaklarını balık gibi deştğini ve hemen ardından, ceset hala sıcak ve kanlar içinde yerdeyken öğle yemeği yediğini görmüştüm. "Ben daha iyiydim."

"Bu çok kötü. Umarım benden yaralarını iyileştirmemi beklemiyorsundur." "Hayır. Aslında senin için bir şeyim var."

"Gerçekten mi?" diye sordu, sesinde bir gülümseme vardı. "İstedğim tek bir şey olduğunu biliyorsun. Sadece onu senden alıp almayacağıma karar vermedim."

Geçmişte bu adamla kardeş olmuştum. Beni bir yabancından başka bir şey olarak görmemesi gururumu incitti. Ama bunun onun programlanma şekli olduğunu biliyordum. O bizim gibi yoldaşlık hissetmiyordu. O farklı bir temel üzerine inşa edilmişti. "Benden hiçbir şey alamazsın, Constantine. Ama bir şey karşılığında bunu sana vermeye hazırım."

"Bir takas, ha? Aklında ne var?" "Bunu geri çeviremeyeceğini biliyorum." "O zaman çok fazla kan dökülmeli." "Aslında, evet." Sessizleşti. "Dinliyorum."

"Senin için bir işim var. Ortadan kaldırmam gereken bir düşmanım var. Onu benim için ortadan kaldırırsan, tüm işim senin olur."

Yine sessizdi, çarpık düşünceleri hızla çalışıyordu. "Hepsi bir adam için mi? Umarım bunu kendi başınıza yapamamanız için geçerli bir nedeniniz vardır."

"Ben biliyorum. Bu adam yüz askerin bulunduğu bir komplekste. Hepsi ağır silahlı."

"İşte şimdi konuşmaya başladık..."

"Kardeşimi esir tutuyor. Ben kardeşimi oradan çıkarırken senin ekibinin de benimkilere yardım etmesini istiyorum. İşte bu

İş. Büyük bir iş. Çok fazla kayıp olacak. Ama takas adil. Anlaştık mı?"

Constantine kendi kendine düşünerek zaman geçirdi. Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Zaman sıkıntısı içindeydim ama Constantine kendi kurallarına göre hareket ediyordu. Aceleye getirilemez ya da ikna edilemezdi. "Daha açık olmalısın."

"Ne hakkında?"

"Asıl hedef kim?" "Tristan Clavern."

"Ah, evet. Onu tanıyorum. Ondan hiç hoşlanmadım." "Bu ikimiz için de geçerli."

"Yani tüm işin benim, öyle mi? Buna her şey dahil mi?" "Depoların içindeki her şey, malzemeler, müşteriler dahil, Her şeyi. Adamlarınız işime devam edebilir ve müşterilerimin sahiplikteki değişiklikten haberdar olmasına bile gerek yok. Ama onlara kazık atmamanızı öneririm çünkü peşinizden gelirler."

"Ben çok onurlu bir adamım... iş söz konusu olduğunda."

"Bu bir anlaşmamız olduğu anlamına mı geliyor?"

Constantine yine durakladı ve bu kez sanki bilerek uzatıyor gibiydi.

"Sanırım öyle. Bu ne zaman olacak?"

"Bir saat içinde."

"Bir saat içinde mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Bunun çok kısa bir süre olduğunu biliyorum ama-"

"Bunu sevdim. Bu iş son zamanlarda çok kolaylaştı. Bana yeri gönder, otuz dakika içinde seninle buluşacağım."

Bölüm 7

CROW

Korkmuştum.

Kendime yalan söyleyemezdim.

Kardeşimin hayatı . İkimiz de ölürsek Button asla güvende olmazdı. Adelina tekrar tutsak olacaktı. Cesedim okyanusun ortasına , böylece kalıntılarım asla bulunamayacaktı.

Cane benden Adelina'yı kurtarmamı istediğinden beri hayatım tamamen alt üst olmuştu.

Ya sadece hayır deseysen?

Ya şu anda Button'la birlikte Yunanistan'da olsaydım?

Her şey daha mı iyi olurdu? Yoksa daha mı kötü olurdu?

Bundan daha kötü bir şey olabilir mi?

Deponun girişindeki kapının her iki yanında iki muhafız duruyordu. Burası soğuktu çünkü havalandırma sistemi on yıl önce çalışmayı durdurmuş olmalıydı. Beton yer yer çatlamıştı, zaman ve toprak izlerini bırakmıştı. Tek yapabildiğim orada oturup beklemeye devam etmektir. Acı ıstırap vericiydi ama göğsümün derinliklerindeki korkuyla karşılaştırıldığında önemli görünmüyordu.

Sonra bir patlama duydum.

Cane buradaydı.

Tristan'ın tahmini tam isabetti. Cane'in geleceğini biliyordu ama sayıca azdı. Elimizdeki tüm kaynaklara rağmen, Cane'in doğru ateş gücünü kullanacak yeterli adamı yoktu.

Umarım Cane kaçır ve oradan canlı çıkar. Button ve küçük Barsetti'ye bakması için ona ihtiyacım vardı çünkü onlara bakmak için etrafta olamayacaktım. Kardeşimin bu savaşı kazanmasının mümkün olmadığını anlaması uzun sürmezdi.

Silah sesleri başladı. Bağışmalar patladı. Emirler verildi. Hiçbir yere gitmediğim için kapının iki yanındaki iki adam kavgaya katılmak için dışarı koştu. Sanki bir savaş alanının ortasında oturuyor gibiydim. Dışarıda devam eden katliamı dinlemek, görmekten daha kötüydü.

Hayal gücüm durumu daha da kötüleştirdi.

Kan dökülmesini dinlemeye devam ederken zaman yavaşlıyor gibiydi. Savaşın henüz bitmemiş olmasına şaşırdım. İki dakika içinde bitmiş olmalıydı.

Dakikalar. Cane ve adamlarımızın Tristan'ın sahip olduğu her şeye karşı hiç şansı yoktu.

Umutsuzdu.

Kapı hızla açıldı ve Cane ile Bran koşarak odaya girdi. Ne oluyor be?

"Kapıya dikkat et." Cane yanıma geldi, yaralarımı kontrol ederken bana hızlıca bir göz attı ve sonra bir bıçak çıkardı.

"Tristan sana pusu kuruyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Yerleşkenin etrafına yüz adam yerleştirmiş."

"Bunun için endişelenme." Cane bileklerimi birbirine bağlayan ipi kesti, sonra ayak bileklerimin etrafındaki zincirlere geçti.

Bran kapıda kaldı, kurşun geçirmez bir yelek ve bir kask giymişti. Elinde büyük bir makineli tüfek vardı ve girişe yaklaşan herkesi indirmeye hazırdı.

Cane kilidi açamayınca tabancasını çıkardı ve ayağımın hemen yanındaki zincire ateş etti. Bir makarna parçası gibi ikiye ayrıldı. "Yürüyebilir misin?"

"Evet. Peki ya Tristan?"

"Adamlar onunla ilgilenecek. Seni buradan çıkarmalıyım."

İpi ellerimden çektim ve ayağa kalktım. Tökezlemeden önce tam boyuma bile ulaşamadım, vücudum sağa doğru sendeledi. Ne kadar zayıf olduğumu, ne kadar kan kaybettiğimi ve susuzluğun bana neler yaptığını fark etmemiştim.

"Tuttum seni." Cane omzunu benimkinin altına itti ve koluyla beni yukarı kaldırdı. "Helikopter beş dakika içinde inecek. Seni buradan çıkaracaklar."

Sürgüyle kapatılmış arka kapıya doğru ilerlerken bana destek oldu. "Hayır."

Hareket etmeyi bıraktım, dişlerimi gıcırdatırken acının vücuduma yayıldığını hissettim.

Bacak. Tristan bu sabah orama tekme atmıştı ve bir yerim yırtılmıştı. Her nefes alışımda kırık kaburgalarım da acı içinde çığlık atıyordu. "O pisliği öldürene kadar gitmiyorum."

"Güven bana, buradan canlı çıkamayacak. Şu anda senin için endişelenmeliyiz."

Elinden kurtuldum ama kendi ayaklarımın üzerinde zar zor durabiliyordum. Başım dönüyordu, sersemlemiştim ve kendimi çok güçsüz hissediyordum. "O pislik karıma tecavüz etmekle tehdit etti. Beynine az on kurşun sıkmadan buradan ayrılmayacağım." Kendime destek olmaya çalışırken bacağımın titrediğini hissettim.

Cane kolumu omzuna doladı. "Hangisi daha önemli Crow? Karına ve çocuğuna geri dönmek mi yoksa intikamını almak mı?"

Öfkemin tatmin edilmesi gerekiyordu ama Button'ın şu anda dehşete düştüğünü biliyordum. Sesimi duymak istiyordu. Tristan'ın nasıl öldüğü umurunda değildi. Sadece güvende olmamı istiyordu. Vücuduma bir acı daha yayılırken çenemi sıktım.

"Söz veriyorum onu yakalayacağım Crow." Cane bana tekrar kapıya kadar eşlik etti, Bran hâlâ kapıda bekliyordu.

"Biliyordu," dedim kaburgalarımın çığlık attığını hissederken.

"Evet, biliyorum. Adelina bana onun planımızı anlayacağını söylemişti." "Akıllı kız. Adamları nereden buldun?"

"Bu uzun bir hikâye." Cane kapının eşiğine geldi ve kapıyı tekmeleyebilmek için menteşeleri söktü. "Helikoptere bindiğimizde anlatırım." Kapı ağır bir gümbürtüyle açıldı ve silah sesleri daha da yükseldi. Önümüz başka bir depo tarafından kesilmişti ve adamlar açıklığın ortasına yerleşmiş, arabaların ve binaların arkasına saklanmışlardı.

Cane karşıya geçmeden önce bölgeyi taradı ve beni on yıldır terk edilmiş gibi görünen elektrik santralinin arkasına götürdü. Duvara yaslandım ve acıyla nefes aldım.

Cane gözlerini dikmiş, silahını ateşlemeye hazır tutuyordu. Kulağına dokundu. "Helikopteri gönderin. Batıdan gelsin. Bir merdiven bırakın ve iniş yapmayın." Cane keskin bir şekilde odaklanmaya devam etti, artık bana bakmıyordu çünkü çevremizi kontrol etmeye devam ediyordu.

Helikopteri uzaktan gördüm, kurşun geçirmez ve simsiyahtı.

"Seni buradan daha çabuk çıkarabilmeleri için merdiveni tutman gerekecek. Adamlar merdivenin burada olduğunu fark ettiklerinde muhtemelen onu vurmaya çalışacaklardır."

"Peki ya sen?"

"Ben geride kalıp seni koruyacağım." "Hayır."
Cane bana bakmadı.

"İkimiz de "

"Adamlarımı terk etmiyorum Crow." Arkasını dönmeden önce bana baktı. "Tristan'ı öldürdüğümünden emin olmalıyım, sadece senin için değil, Adelina için de. Kalıp yardım edeceğini biliyorum ama çok yaralısın. Seni bu belaya ben bulaştırdım, şimdi de ben çıkarmalıyım."

"Helikopter ikimizi de taşıyabilir."

"Gitmiyorum," dedi kararlılıkla. "Buradan canlı çıkacağım. Benim için endişelenmeyin."

Helikopter yüksek bir hızla yaklaştı ve ip merdiveni yere doğru indirdi. Pervaneler gürültülüydü ve helikopterin varlığını bir mil yarıçapındaki herkese duyuruyordu.

"Zamanımız yok, Crow. Git." Cane yanımdan ayrıldı ve kargaşanın içine daldı. Duvar boyunca koştu, deponun diğer tarafındaki savaşa yeniden katılırken siper altında kaldı.

Fiziksel olarak bir şeyler yapabilseydim, bir silah kapar ve ona katılırdım. Ama zarar veremeyecek kadar güçsüzdüm. Onun yerine öldürülebilirdim. Beni bekleyen bir ailem olduğu için bu bir seçenek değildi. Son enerjimi koşturmak ve ip merdivene atlamak için kullandım. İleriye, gökyüzüne ve helikopterin altına doğru sallandım.

Hemen uçtular ve beni yükseldikçe hala duyulabilen silah seslerinden uzaklaştırdılar. Kaburgalarım acı içinde bağıırıyordu ve uzuvlarımdaki güçsüzlük tutunmamı zorlaştırıyordu ama kolumu halata doladım ve yerine kilitledim. Eğer bırakırsam, sarkacaktım.

Roma üzerinde uçarken ve güvenli bir yere çekilirken beni helikoptere çekmeye başladılar. Helikopterin kızaklarına ulaştığımda, adamlardan biri beni içeri çekti ve kapıyı kapattı. İçerisi daha da gürültülüydü, rotorların tam altındaydı.

"Seni hastaneye götürüyoruz." Ne dediğini anlayabilmem için bana telsizli bir kask uzattı.

Kendimi koltuğa çektim ve zihnimin bulanıklaştığını hissederek yerime oturdum. "Pearl'le konuşmam gerek."

"Cane'in emri sana tıbbi yardım sağlamak. Onu daha sonra arayabilirsin."

İyi olduğumu bilmesi gerekiyordu. "Sadece telefonunu ver."

"Onu burada kullanamayız. Bunu biliyorsun."

Dişlerimi sıktım ve pencereden dışarı baktım, son enerjimin de akıp gittiğini hissettim.

Bölüm 8

CANE

Savaş sona ermişti.

Cesetler yakılacakları deponun arkasına yığılmıştı. Zaten yıkık dökük olan yerleşke, işimiz bittikten sonra daha da kötü görünüyordu. Bölgedeki insanlar silah seslerini duyduklarında muhtemelen polisi aramışlardı ama polis başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu. Bizi bıraksalar bile onları geçmeyeceğimizi biliyorlardı. Vatandaşlar bu ülkeyi polisin yönettiğini sanıyordu ama aslında ülkeyi suçlular kontrol ediyordu.

"Küçük arkadaşını buldum." Constantine, Tristan'ı ayak bileğinden sürükleyerek çemberden çıktı. Onu kaldırım boyunca çekti, arkasından kan izleri bulaşıyordu. Tristan hâlâ hayattaydı ama ağır yaralıydı. Constantine onu tam önüme bıraktı, yüzünde bir iblisin takınacağı sırıtış vardı. "Anlaştık o zaman?"

"Evet."

"Yarın sabah ilk iş üssünüzde olacağız. Her şeyin yolunda olmasını bekliyorum."

"Öyle olacak."

Bana göz kırpmadan önce yoldaşlarına başıyla selam verdi. "İyi eğlenceler. İntikam beni her zaman bir kadının yapabileceğinden çok daha iyi kurtarmıştır." Ekibiyle birlikte uzaklaştı ve etrafa dağılmış araçlara doğru ilerledi. Bazı araçlar silah sesleri yüzünden yanıyordu, bazıları ise hurdaya dönmüştü.

Birkaç adamımı kaybettim ama çoğumuz oradan canlı çıkmayı başardık. Tristan aynı şeyi söyleyemez.

Tristan zayıf kollarıyla kendini yukarı çekti. Alnından aşağı ve dudaklarının arasından kan damlıyordu. Saçları, tellerine sinen ıslak kanla keçeleşmişti. Güçsüzlükten hafifçe sallanarak ayağa kalktı.

Zerre kadar acıma hissetmedim.

"Ne bekliyorsun?" dedi nefesinin altından.

"Hiçbir şey beklemiyorum." Tabancayı kotumun arkasından çıkardım ve kurdum. "Sadece tadını çıkarıyorum."

Öfkeyle gözlerini kıstı ama yine de dehşetini belli etmedi.

"Artık güçsüz olmanın, birinin iznin olmadan seni kontrol etmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorsun. Oldukça boktan, değil mi?"

Tristan uzaktaki depolardan birine baktı. "Bu kadar uzun süre birlikte iş yaptığımızı düşünmek garip değil mi?"

tüm bunları kim değiştirdi?"

O sadece bir kadın değildi. O benim kadınımdı.

Başını iki yana salladı. "Onu gördüğüm anda saplantı haline getirdim. Ama duygularınızın saplantıdan daha güçlü olduğundan şüpheleniyorum. Bir erkeğin bu kadar ileri gitmesinin tek nedeni onu seviyor olmasıydı." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Peki, sormak zorundayım. Buna değdi mi?"

Silahı kaldırdım ve tam gözlerinin ortasına nişan aldım. Bu kadın için her şeyi riske atmıştım ama o aynı şekilde hissetmiyordu. Ağabeyimin beni vurmasından daha çok acıdı. Pearl'ü dövdüğüm için duyduğum suçluluktan daha fazla acıttı. Bir kadın için şehvetten başka bir şey hissetmemiştim ve şimdi uğruna ölebileceğim bir kadın bulmuştum ama o benim için ölmeyecekti. "Son bir sözün var mı?"

"Soruma hiç cevap vermedin." Olacaklara rağmen korkmadan namluya baktı. Bir daha asla mavi gökyüzünü göremeyecekti. Yüzünde güneş ışığını asla hissedemeyecekti.

Parmağım tetiğe gitti. "Evet. Ve bunu tekrar yapardım." Klik.

Crow'u alıp hastaneye götüren adamlardan biri olan OLIVER'ı aradım. "Durumu nasıl?"

"Onu acil servise götürdük ve hemen ameliyata aldılar. Görünüşe göre kırık kaburgalarla birlikte iç kanaması da var. Çok fazla kan kaybettiği için kan nakline ihtiyacı vardı."

"Ama o iyi olacak, değil mi?"

"Söylemediler," dedi Oliver. "Ama biz hâlâ buradayız, yani güncellemeleri alabiliyoruz. Orada neler oluyor?"

"Temizlik yapıyorum ve gitmeye hazırlanıyorum. Bu işi hallettikten sonra orada olacağım."

"Pekâlâ. Pearl'ü aramak istedi ama buraya geldiğinde bayılmıştı."

"Ben hallederim."

"Tamam. Onun için önemli görünüyordu."

Telefonu kapattım ve onu aramaya hazırlandım. Önce Adelina'yı aramam gerektiğini düşündüm çünkü o benim için endişeleniyordu. Ona Tristan'ın öldüğünü söylemekten büyük memnuniyet duyacaktım. O da hayatının yeniden kendisine ait olduğunu bilerek rahatlamaktan başka bir şey hissetmeyecekti. Ama Pearl berbat durumdaydı, bu yüzden Adelina bekleyebilirdi.

Onu ben aradım.

Pearl hemen telefonu açtı, sanki telefonun başında oturmuş çalmasını bekliyormuş gibiydi. "Lütfen bana onun iyi olduğunu söyle." Sesinde yine duygusallık vardı, Crow yerine onu arayan ben olduğum için dehşete düşmüştü.

"O iyi."

"Oh... Tanrıya şükür." Hat üzerinden nefesini verdi, nefesi gürültülüydü.

"Tristan öldü. Bütün adamları öldü. Crow şu anda hastanede. Ameliyatta."

"Hayır..."

"Bazı-"

"Bilmek istemiyorum."

Yaşadığı acıların onun kalbini kıracağını bildiğim için sustum.

"Sadece bana iyi olacağını söyle."

"Kesin olarak bilmiyorum ama iyi olacağından eminim. Vurulmadı ya da başka bir şey olmadı."

"Geri geliyorum. O hastanede olmam gerekiyor." "Ben..."

Gitmeni isteyip istemeyeceğinden emin değilim, Pearl."

"Tristan'ın tüm adamlarıyla birlikte öldüğünü söylemiştin, değil mi?" "Evet."

"O zaman daha fazla kışımın üstünde oturmayacağım. Kocamın bana ihtiyacı var, o yüzden gidiyorum."

"Adamları, o emir verene kadar gitmenize izin vermeyecekler."

"O zaman sen geçersiz kıl, Cane," diye . "Çünkü öyle ya da böyle buradan çıkacağım."

"Peki, tamam," dedim. "Eminim yine de seni görmek isterdi."

"Eşyalarımı toplayacağım o zaman. Ben işimi bitirene kadar hazır olsalar iyi olur."

"Tamam."

"Ve teşekkür ederim, Cane. Kocamı kurtardığın için teşekkür ederim."

Onun minnettarlığı beni daha da kötü hissettirdi. "Lütfen bana teşekkür etmeyin. Bunların hepsi benim hatam..."

"Ama şimdi hepimiz özgürüz. Bunu sen yaptın, Cane."

"Bir kadın için kardeşimin hayatını bu şekilde riske atmamalıydım." "O sıradan bir kadın değil, Cane. Onu seviyorsun."

Bu yorum karşısında gözlerimi kapattım. "Ama o beni sevmiyor..."

Pearl sessizdi, belli ki ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Ne olursa olsun onu kurtarmak istedim ama böyle hissetseydi kardeşimi bu işe bulaştırmazdım. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun için her şeyi riske attım."

kadın."

Pearl hâlâ sessizdi. Buna iyi bir yanıt bulmak imkansız olurdu. Ona anlatmamın tek nedeni, durumun artçı şoklarının beni çok etkilemesiydi. Erkek kardeşim hastanedeydi, kız kardeşim Yunanistan'daydı, Adelina evde bana ne olduğunu merak ediyordu.

"Buna inandığımdan emin
değilim."

"Neye
inanmıyorsun?" Fısıldadım.

"Seni sevmediğini. Onunla zaman geçirdim ve senden her bahsettiğinde gözleri parlıyordu. Bana karşı tamamen dürüst olabileceği zamanlarda bile söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yoktu. Ona biraz zaman ver. Bence yola gelecektir."

"Bence yanılıyorsun Pearl. Ama beni daha iyi hissettirmeye çalıştığın için teşekkürler."

İç çekişi telefonu doldurdu. "Tristan öldü, ha?" "Evet."

"Emin misin?"

"Onu iki gözünün ortasından vurdum."

"Güzel," dedi öfkeyle. "Ona hak etmediği bir idam verdin. Crow'a işkence ettiği gibi ona da işkence etmeliydin."

"Sadece bitirmek istedim. Dünya onsuz zaten biraz daha güzel."

"Evet... Sanırım."

"Gitmeliyim Pearl. Adelina'yı aramam gerek."

"Tamam. Beni buradan çıkarmak için Crow'un adamlarıyla konuştuğundan emin ol."

"Yapacağım."

Telefonu kapattı.

Sonra Adelina'yı aradım, telefon çaldığında kalbimin çarptığını hissettim. Evdeki diğer telefonlarımdan birini bulmuş olmalıydı ve ona ulaşabilmem için hâlâ üzerinde olmasını umuyordum.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "İyi olmana çok sevindim."

Sesindeki bu endişeyi dinlediğimde yumuşadım. Onun gibi bir kadının beni önemsemesi, benim onun sesini duymak istediğim kadar benim sesimi de duymak istemesi kadar güzel bir şey olamazdı. Eskiden kadınlar benim için tek bir şey ifade ederdi, seks. Ama Adelina bunu ve çok daha fazlasını temsil ediyordu. "Tristan öldü."

"Öyle mi?" diye sordu nefes nefese. "Emin misin?" "Onu kendim vurdum."

"Vay be..." Söylediklerimi sindirmesi, işkencecisinin gerçekten gitmiş olduğu gerçeğini kabullenmesi bir an sürdü.

"Adamlarının geri kalanını da öldürdüm. Bir daha kimse senin peşine düşemeyecek." "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl karşılayacağımı bile bilmiyorum. O kadar uzun zamandır özgür değildim ki bunun nasıl bir his olduğundan bile emin değilim. artık."

"Artık özgürsün, *Bellissima*."

Telefona doğru nefes aldı, duyguları açtı ama gözyaşları yoktu. "Crow nasıl? Bana iyi olduğunu söyle."

"Şu anda ameliyatta. İç kanama geçirdi." "Hayır... zavallı Pearl."

"Onu görebilmek için bugün geri dönüyor." "Sence iyi olacak mı?"

Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. "O tanıdığım en güçlü adam. Bunu atlatacak biri varsa, o da odur."

"Evet."

"Burada işim biter bitmez oraya . Ameliyat en az birkaç saat sürecek. O uyanmadan önce orada olmalıyım."

"Ben de gelebilir miyim?"

Onu görmeyi ve kollarımı ona dolamayı çok isterdim. Onu öpmek ve şu anda ikimizin de sahip olduğu huzurun tadını çıkarmak isterdim. "Seni almaya gelirdim ama uzun bir yol. Mümkün olduğunca çabuk hastaneye gitmeliyim."

"Anlıyorum," fısıldadı. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum." Kalbime bu kadar kolay bir şekilde girdiğinde, ona aşık olmam beni şaşırtmadı. Sevgisiyle beni hipnotize etti, beni zayıflattı ve parçalanmak istememe neden oldu.

"Yaralanmadın, değil mi?"

"Sadece birkaç sıyrık."

"Güzel."

"İyi olacak. Müsait olduğumda size bilgi veririm." "Tamam... ama bir sorum var."

"Tamam."

"Sanırım sen bahsetmediğin için bunun cevabını zaten biliyorum ama... Lizzie'ye ne olduğunu biliyor musun?"

Kelimeleri yüksek sesle söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Adelina'yı gerçeklerle incitmek istemedim. Arkadaşı ondan çok daha kötü bir kadere maruz kalmıştı. İşi çok ileri götürüp onu öldürene kadar her gün dövülmüştü. Crow'un onun cesedini plastik bir torbaya sarılmış olarak denize bırakılmaya hazır halde bulduğunu ona asla söylemeyecektim. Bana verdiği tarifi, yüzünün yumruklarla nasıl parçalandığını asla paylaşmayacaktım. "Özür dilerim..."

Telefona doğru inledi ve sessiz bir koklama bıraktı. "Lizzie..."

"Özür dilerim." Bu sözleri zaten söylemiştim ama tekrar söylemem gerekiyordu. Gerçekten ciddiymdim. Yapabilseydim arkadaşını kurtarırdım. Adelina'ya istediğini vermek için her şeyi yapardım.

Ağlamaya başladı.

"*Bellissima...*"

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Her zaman onu tekrar göreceğimi ummuştum..."

"Artık daha iyi bir yerde." Çektiği onca acıdan sonra, ölümün tatlı huzuruna kavuşmak tam da onun isteyeceği bir şeydi. Bunu anlayabiliyordum çünkü daha önce ben de aynı durumdaydım.

"Gitmene izin vereceğim, Cane." Konuşabilmek için gözyaşlarını bastırdı. "Şu anda ellerinin dolu olduğunu biliyorum."

Toskana'ya geri dönmek ve onu ihtiyacı olduğu şekilde rahatlatmak istedim. Ama bunu yapmamı engelleyen başka yükümlülüklerim vardı. Önceliğim kardeşimdi. İyi olduğundan emin olmalıydım, Pearl'ün onun yanına sağ salim ulaştığından emin olmalıydım. "Bunu döndüğümde konuşuruz."

"Sorun yok. Söyleyecek başka bir şey yok..."

"Ama senin için orada olmak istiyorum,

Bellissima..." "Biliyorum."

Bölüm 9

İNCI

Uçak iner inmez, adamlar Lars'la beni karartılmış üç cipe bindirdiler. Kendimi bir yerden bir yere nakledilen üst sınıf bir mahkûm gibi hissettim. Tüm camlar karartılmıştı ve arabaların içini görmek imkansızdı. Adamlar hâlâ Tristan'ın hedefiymişim gibi davranıyorlardı - Tristan çoktan gitmiş olmasına rağmen.

Crow yakınlarda bir yerde olmamasına rağmen kendimi güvende hissettim.

Yola çıktık ve Roma üzerinden Crow'un bulunduğu hastaneye gittik. Cane bir saat önce bana bilgi verdi ve hâlâ ameliyatta olduğunu söyledi. Hemşireden ya da doktordan herhangi bir gelişme duymamıştı ki bu iyi bir şeydi. Haber olmaması iyi bir şeydi.

Otuz dakika sonra hastanenin dairesel girişine yanaştık ve adamlar dışarı çıkmama yardım ettiler.

Cane oradaydı, tamamen siyah giyinmişti. Kaşının üstünde bir kesik ve birkaç kir lekesi vardı ama iyi durumdaydı. Ona bakana kadar, baskın sırasında yaralanıp yaralanmadığını hiç sormadığımı fark etmemiştim bile. "Bundan sonrasını ben hallederim çocuklar." Cane beni dirseğimden tutup çekti.

"Bay Barsetti?"

İkimiz de arkamızı döndüğümüzde Lars'ın kot pantolon ve tişört giymiş bir halde cipten indiğini gördük.

Cane neredeyse ikiye . "Lars? Kot pantolonun olduğunu bilmiyordum."

Lars tıpkı malikânede çalışırken yaptığı gibi ellerini belinin önünde birleştirdi. "Ben de gelsem çok mu rahatsız edici olur? Bay Barsetti'ye hizmet ettiğimi biliyorum ama onu her zaman bir oğul gibi gördüm..."

Gözlerim hemen yaşardı ve elini tuttum. "Elbette, Lars. Sen ailedensin."

Cane onun sırtını sıvazladı. "Crow seni gördüğüne çok sevinecek."

Cane bizi cerrahi katına yönlendirdi ve bekleme odasında bize yer buldu. Orada birkaç kişi daha vardı, dergi okuyor ya da meşgul olmak için telefonlarına bakıyorlardı. Bir köşeye oturduk ama bacağımı sallamadan duramıyordum. Endişe beni ele geçiriyor, normal nefes almama rağmen hava almak için çaresiz kalmama neden oluyordu.

Cane öne doğru eğildi ve yere bakarken parmak eklemlerine masaj yaptı.

Lars dimdik ve sert bir sırtla, bir heykel gibi hareketsiz ve gece gibi sessiz oturuyordu.

Sessizlik beni öldürüyordu.

Geçen zaman işkence gibiydi.

Bir saatin geçtiğini düşündüğümde, sadece yirmi dakika geçmişti.

Kendime en kötüsünün geride kaldığını hatırlattım. Crow kurtarılmıştı ve Tristan ölmüştü. Crow'un tek yapması gereken bu ameliyatı atlatmaktı ve hayatlarımız normale dönecekti. Her zaman istediğimiz sakin hayatı yaşayabilirdik... üçümüz.

Sadece sakın
kalmalıydım. Sabırlı
ol.

Ama bir saat geçmesine rağmen bir gelişme olmayınca tekrar endişelenmeye başladım. "Cane, tekrar sormalı mıyız? Resepsiyonla konuşalım mı?"

Cane ön masanın arkasında oturan hemşireye başıyla işaret etti. Bekleme odasındaki kimsenin onu duymaması için sessizce konuşurken kulağına bir telefon dayamıştı. "Sorduğum kişi o. Ama bir şey bildiğinden şüpheliyim çünkü şimdiye kadar bir şeyler söylerdi. İsterseniz tekrar sorayım..."

"Sorun . Sadece bu ameliyatın ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"İlgilenmeleri gereken çok şey vardı, bu yüzden saatler sürebilir. Saat altı oldu bile." Cane saatine baktı.

Lars elimi okşadı. "O iyi olacak Bayan Barsetti. Bu kadar uzun süre dayanabildiyse, iyi gidiyor demektir."

"?" Fısıldadım.

"Kesinlikle."

Bir saat daha bekledik, çok uzun ve acı dolu bir saat.

Sonunda masanın arkasındaki hemşire Cane'e doğru yürüdü.

Hepimiz ayağa kalktık ama en hızlı ben kalktım. "O iyi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

"Az önce bitirdiler," dedi. "Her şey yolunda gitti. Her an odasına nakledebilirler. Birkaç saat daha baygın kalacak, o yüzden sabırlı olun."

Rahatlama hissi içimi kaplarken gözlerim yaşardı. Crow en zor kısmı atlatmıştı. Yakında yüzünü görecektim. Sonunda elini tutabilecektim. Sonunda onunla yeniden bir araya gelebilecektim.

"Bu harika," dedi Cane. " teşekkür ederim."

"Onun iyi olacağını biliyordum," dedi Lars.

Harika bir haber aldığımız için kendimizi biraz daha iyi hissederek koltuklarımıza döndük.

"Orada yalnız mı olmak istiyorsun?" Cane sordu. "Uyanana kadar mı?"

Kollarımı Crow'a dolamak ve asla bırakmamak istedim. Ona milyonlarca kez onu sevdiğimi söylemek ve gözyaşlarımla tenini ıslatmak istedim. Ama Cane ve Lars'ın her şeyi izlemesi umurumda değildi. Onlar ailemdi. "Hayır. Hepimizi gördüğü için mutlu olacak."

Onu ilk gördüğümde ağlamıştım.

Sağ gözü morarmış ve şişmişti, yüzünün her yerinde yara izleri vardı. Kaburgalarını korumak için karnı gazlı bezle sarılmıştı ve sol bacağı alçıdaydı. Doktor, onarılması birkaç kırık kaburgası olduğunu ve bir fitikten kaynaklanan iç kanamanın da düzeltilildiğini söyledi.

Her ne kadar iyileşecek olsa da, yine de kalbim kırılmıştı.

Ona bakmak çok zordu.

Keşke Tristan ölmemiş olsaydı da onu kendim öldürebilseydim.

Cane gözünü bile kırpmadı. Kardeşini o yerleşkeden çıkardığında daha kötü durumda görmüştü. Lars duygularını belli etmedi ama gözlerini Crow'un yüzünden hiç ayırmadı.

Crow'un uyanmasını bekledik. Dört saat daha geçti ama hâlâ bir hareket yoktu. Gece derinleştikçe ve ziyaret saati sona erdiğinde gökyüzü kararmıştı ama bunun bizim üzerimizde hiçbir etkisi olmadı. Hiçbir güvenlik önlemi odasından çıkmamızı sağlayamadı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Crow derin bir nefes aldı ve parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Gözlerini hemen açmadı ama kötü bir rüya görüyormuş gibi çenesini sıkı. Aniden gözlerini açtı ve tavana baktı, sıkıntılı moda geçerken göğsü sertçe inip kalkıyordu. "Düğme... Onu aramam gerek." Üçümüzün orada oturduğunu fark etmedi çünkü hala kafası karışık, gözleri açık olmasına rağmen çevresini algılayamıyordu.

Oturduğum yerden sıçrayıp yanına geldim, elini tuttum ve serumdan kaçınmaya dikkat ettim. "Crow, ben buradayım." Elim göğsüne gitti ve onu yavaşça yatağa geri indirdim.

"Düğme." Elimi tuttu ve gözlerini gözlerime kilitlemekten önce sıkı. Beni tanıması, yüzüme baktığını anlaması tam üç saniye sürdü. Eli yavaşça kavrayışını bıraktı ve nefesinin altında iç çekti. "Rüya görüp görmediğimi anlayamıyorum."

"Doktor anestezinin etkisinin geçmesinin biraz zaman alacağını söyledi ama rüya görmüyorsunuz. Bu gerçek. Ben buradayım." Parmaklarımı kenetledim ve diğer elimi parmaklarını saçlarında gezdirdim. Sağ gözü hâlâ ciddi şekilde şişti ve irisini zar zor seçebiliyordum. Yeşil gözleri koyu renkliydi, bu yüzden mor renk ve tahriş olmuş etle karışıyordu. Göğsünün hareketleri yavaşça normal bir tempoya döndü ve beni kendine doğru çekti, uzun kolu beni konumlandırırken belimin etrafında hareket ediyordu.

Boynunu çevirdi ve önce karnıma bir öpücük kondurdu. yüzünü oraya, düz karnıma dayadı.

Gözlerim yaşardı ve göğsüm ağrıdı. Kocamı kaybedebilirdim. Bu gerçeklik tamamen farklı olabilirdi. Bana neredeyse tek kelime etmedi ama ikimize olan sevgisini en tatlı dokunuşlarla gösterdi. Parmağımla saçlarını okşadım ve onun gözlerini kapatıp uzanışını izledim.

Dudakları gömleğime değdi. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum..."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve burnumu çekmekten kendimi alıkoydum.

Crow yüzünü çevirdi ve bana baktı, yüzümün her özelliğine kazınmış duyguyu gördü. "Ben iyiyim, Button. Bana birkaç gün ver, eski döneceğim."

"Birkaç günden fazla sürecek." Cane yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve elini Crow'un omzuna koydu.

Crow ona döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Hâlâ biraz kafası iyiydi ama her geçen dakika kendine gelmeye başlamıştı.

"En az bir ay," dedi. "Ama Lars bunun için var."

Lars Cane'in yanına gitti ve elini Crow'un elinin üzerine koydu. "İyi olmanıza çok sevindim Bay Barsetti. Bayan Barsetti ve ben başından beri endişeliydik."

"Lars, bana Crow de. Birbirimizi ilk isimlerimizi kullanacak kadar uzun zamandır tanıyoruz."

Lars onun elini okşadı. "Sadece bugün için kendime bu lüksü tanıyacağım. Ama yarın, Bay Barsetti'ye geri döneceğiz."

Crow kıkırdadı. "Kulağa adil geliyor." Cane'e geri döndü. "Her şey yolunda gitti mi? Kaç kişi kaybettik?"

"Beş," diye yanıtladı Cane.

"Peki ya Bran?" Crow sordu.

"O iyi. Göğsünden vurulmuş ama yelek onu korumuş." "İyi,"

dedi Crow. "Bran iyi bir adamdır. Onu özleyeceğim."

Crow'a gülümsedim, her zamankinden daha sevecen olması hoşuma gitmişti. Çoğu zaman düşünceli ve sessizdi, tüm duygularını kapatır ve hiç duygusu yokmuş gibi davranırdı.

"O öldü, değil mi?" Crow sonra sordu.

"Evet," dedi Cane. "Onun icabına baktım." "Emin misin?" Crow bastırdı.

"Evet," dedi Cane. "Onu iki gözünün ortasından vurmuşlar. Cesedini bir çöplüğe atmışlar."

"Güzel," diye fısıldadı Crow. "Hak ettiği buydu."

Elimi Crow'un kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim, resmen gitmiş olan Tristan için öfkelenmesin diye ona masaj yaptım. "Doktor gitmene izin vermeden önce birkaç gün burada kalacağını söyledi."

"Artık eve gitmek istiyorum." Crow'un huysuzluğu artmaya başladı. Her zaman kendi istediği olsun istiyordu - bir sağlık uzmanı onunla aynı fikirde olmasa bile. "Lars'ın yemeklerini özledim."

Lars gülümsedi. "Donmuş lazanyaları beğenmedin mi?"

"İyiydiler," dedi. "Ama taze oldukları zamanki kadar iyi değiller. Ayrıca hastane yemeği de yemiyorum... Muhtemelen tadı bok gibi."

Cane kıkırdadı. "Seni böyle daha çok seviyorum."

"Tuhaf," dedi Crow. "Sanırım ben de seni daha çok seviyorum."

Lars Cane'in sırtını sıvazladı. "İkinizin iyi anlaştığını görmek güzel. Çok nadir görülen bir manzara."

"Kardeşimi seviyorum," dedi Crow açıkça. "Bunu neden hiç söylemediğimden emin değilim..." Gözlerim yumuşadı ve Cane'e döndüm.

Cane yüzündeki dokunaklı ifadeyi gizleyemedi. "Ben de seni seviyorum dostum. Tüm bu olanlar yüzünden bana kızgın olmadığına sevindim."

"Nasıl kızabilirim ki?" Crow sessizce söyledi. "Karım için cehenneme gidip geldik. Ben de seninki için aynısını yapardım."

Cane başını salladı ama Adelina'nın aynı şekilde hissetmediğini söylediği gerçeğini düşündüğü için acı dolu bakışlarını gizleyemedi.

Lars Cane'in omzunu sıvazladı. "Bu ikisini biraz yalnız bırakalım."

Cane, yüzünde hâlâ üzüntü ifadesi olan Lars'la birlikte dışarı çıktı.

Artık sadece ikimiz olduğumuz için bir sandalye çektim ve başucuna oturdum. Elimi koluna koydum ve sıcak tenini hissetmeye değer buldum. Yüzeyi boyunca damar ağın takip ettim, her birini dokunmadan bile hatırladım.

Crow beni izledi, Lars ve Cane gittikten sonra ciddileşmişti. Vücudundaki uyuşturucular nedeniyle gözleri biraz farklıydı ama bana ondan beklediğim o yoğun bakışı attı. Bu sadece bana attığı bir bakıştı. Dünyada başka hiç kimse bu yakıcı ifadeyi alma lüksüne sahip değildi. "Tek düşünebildiğim sen ve ..."

Bebeğimiz hakkında sanki zaten hayatımızın bir parçasıymış gibi konuştuğunu duyduğumda gülümsedim. Ona hamile olduğumu söylediğimde Crow'un nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Bir aile sahibi olma konusunda pek hevesli görünmüyordu. Ama gerçekte böyle hissetmese bile çok destekleyiciydi. Ama şimdi gerçekten heyecanlı görünüyordu. "Ona hamile olduğumu söylediğimde mutlu olmayacağından korkuyordum.

Hamileydim..."

Yoruma sırtını dönmedi. "Ben bir aile istemedim. Bu aklımdaki son şeydi. Ama birlikte yaptığımız bir şeye hamile olman fikri... oldukça inanılmaz. Ve ben Tristan'ın esaretindeyken ikinizi düşünmek beni ayakta tuttu... aklımı başımda tuttu. İlaçların asla yapamayacağı bir şekilde acıyı uyuşturdu." Eli benimkinin üzerinde gezindi. "Çocuğumuzun beni hiç tanımadan büyümesini istemedim. Bunun olmasına izin veremezdim."

"Ve sen yapmadın."

Elimi dudaklarına götürdü ve öptü. "Cane'e işi bırakacağımı söylüyorum. Bundan sonra sakın bir hayatımız olacak. Sadece ikimiz ve şarap. Artık koşturmak yok. Omuzlarımızın üzerinden bakmak yok. Söz veriyorum."

Crow'un Cane'in onu kurtarmak için neleri feda ettiğini bilmediğini fark ettim. "Cane işi Kafatası Kralları'na verdi."

Crow'un bilgiyi kavraması normalde olduğundan biraz daha uzun sürdü. İlaçların etkisi tamamen geçene kadar düşünceleri karmaşıklaştırdı. Gözleri büyüdüğünde ve çenesi hafifçe gerildiğinde, ona söylediklerimi anladığını biliyordum. "Öyle mi? Neden?"

"Seni kurtarmak için yeterince adam toplayamadı. Aradığı herkes ya çok uzaktaydı ya da yeterli zaman yoktu. Onlarla bir takas yapmayı önerdim. Yardımları karşılığında Cane işi devretmek zorunda kalacaktı."

İç çekerken Crow'un gözleri yumuşadı. Bir elini göğsüne dayayarak tavana baktı. Sessizce kendi kendine düşünürken gözleri hafifçe ileri geri kayıyordu.

Elim onun elinin üzerinde kaldı. "Bu onun için zor olmuş olmalı."

"Buna değdiğini biliyor. Başka bir seçenek yoktu."

Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sanırım bu sorunumuzu çözüyor." "Çok heyecanlıyım. Belki sonunda kendi başıma alışverişe çıkabilirim. Şimdi..."
Ağzının köşesi bir gülümsemeyle . "Zorlama."

Bölüm 10

CANE

Kırsal bölgeden geçtim ve şafak sökerken evime yaklaştım. Akşamı Pearl ve Lars'la birlikte hastanede geçirdim. Pearl son birkaç gündür fazla uyumadığı için bitkin düşmüştü, ben de ona uyanık kalıp Crow'la ilgileneceğimi söyledim.

İyi olmasına rağmen.

Sabah olduğunda Floransa'nın dışındaki evime geri döndüm. Güneş ufkun üzerinde yükseliyor ve tarlaları altın sarısı yeşile boyuyordu. Üzüm bağları her yerdeydi ve mor üzümler günün bu saatinde daha koyu renkli görünüyordu. Arabayı evin önüne çektim ve Adelina'nın hâlâ uyuyor olacağını bilerek içeri girdim.

İçeri girdiğimde kanepede oturuyordu, üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı ve saçları dağınıktı. Kanepede uyumuş gibi görünüyordu çünkü yana atılmış bir battaniye vardı. "Eve gelmişsin..." Kollarıma doğru koşarken neredeyse kanepeden atlayacaktı. Bana çarptı ve kollarını belime doladı. Bu, bir kadının uzun süre ayrı kaldıktan sonra erkeğine verdiği bir selamdı. Sevecen, sevgi doluydu ve beni gördüğünde yüzünün aydınlanması paha biçilemezdi.

Bana eve değer bir şey verdi. "Crow nasıl? Pearl iyi mi?"

"Kardeşim iyi. Ameliyat iyi geçti ve yarın eve gitmesi gerekiyor. Pearl onunla birlikte."

"Yeniden bir araya gelmelerine sevindim." Yanağı göğsüme , bu yüzden bana bakabilmek için yüzünü çevirdi. "Ben de senin evde olmana sevindim. O kâbus sonunda bitti. Dışarıda bizi yakalamaya çalışan kimsenin olmadığını bilerek bu gece ikimiz de rahat uyuyabiliriz."

"Evet, güzel bir değişiklik olacak." Boynumu aşağı doğru ve onu alnından öptüm. Bu tür şeyleri neden yaptığımı bilmiyordum. Crow'un bunu Pearl'e yaptığını hiç görmemiştim, bu yüzden etkinin nereden geldiğinden emin değildim. "Ve Lizzie için çok üzgünüm."

Yüzü bir anda tekrar hüzne büründü. "Benim kurtulup onun kurtulamaması hiç adil değil."

"Hayır, değil. Ama kaçtığını bilse çok mutlu olurdu." Ellerim ince belinde dolaştı ve ezberlediğim kadınsı kıvrımları hissettim. Vücudunu, her özelliğini, her dokunuşunu seviyordum. Başka hiçbir kadın

Dünyada cinsel ilgimi Adelina'nın çaldığı gibi çaldı. En yumuşak tene, en sevimli çillere, en parlak gözlere sahipti... onunla ilgili her şey mükemmeldi. Ancak muhteşem özellikleri, altındaki güzelliğin hakkını vermiyordu. En karanlık zamanlarında bile ışığı parlamaya devam etti. Bana birçok yönden Pearl'ü hatırlatıyordu, ama bir şekilde daha da güçlü görünüyordu.

"Ailesine söylemem gerekiyor... onlara bir kapanış vermek için."

"Evet, yapmalısın." Ne olduğunu bilmemek, acı gerçeği duymaktan daha kötüydü.

"O nasıl...?" Tutarlı bir cümle kuramadı ama kurmasına da gerek yoktu. Soru açıldı.

"Bunun bir önemi yok. O öldü. bu." "Ailesi bilmek isteyecektir."

"Bu adaleti sağlamayacak. Tristan'ı ve onun için çalışan herkesi çoktan öldürdüm. Ona zarar veren her kimse çoktan gitti. Cezalarını çektiler. Ona tam olarak ne olduğunu ve nasıl öldürüldüğünü bilmek yeni bir kanıt sağlamayacak. Bu durumda, azı karar çoğu zarar."

Adelina gözlerini indirdi, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve başını salladı. "Bunun seni üzmesine izin verme. Kaçtığın için çok mutlu olurdu." "Mutlu olacağını biliyorum."

"O zaman umarım biraz huzur bulabilirsin... eninde sonunda." Ellerim yanaklarına gitti ve yüzünü kavradım. Teni dokunulduğunda soğuk geliyordu, parlak gözleri karanlık görünüyordu. Eğilip onu öpmeden önce başparmağım ağzının köşesine dokundu. Eskiden yaşadığımız tutkuyu, yatağımda bacaklarının arasına dalmamı özlemiştim ama şimdi sadece ona dokunmak istiyordum. Aramızdaki bağı hissetmek istiyordum. Beni sevmiyordu ama ağzım onun ağzındayken seviyormuş gibi davranabiliyordum.

O beni öptü, parmakları bileklerimi sardı.

İsteyerek yapmadığım halde öpücüğüm yoğunlaştı. Ağzım kendi kendine çalışıyor, onun bana hissettirdikleriyle sarhoş oluyordu. Hayatım son üç gündür inişli çıkışlı bir tren gibiydi. Hiç uyumamıştım. Bir kez bile iyi hissetmemiştim. Onun şefkati şimdiye kadar kullandığım en büyük uyuşturucuydu.

Devam etmek istiyordum ama düş almamıştım ve bu iş bir yere varamazdı. Bazen takılırdık ama onun seks için hazır olmasını beklemezdim. Ben bir pislik değildim ve ona asla baskı yapmazdım. O hazır olduğunda

hazır olduğunu bana söyleyecekti. Kucaklaşmayı bitirdim ve geri çekildim.
"Ben duş alıp yatacağım. Çok yorgunum."

"Uyudun mu?"

Başımı salladım.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Acıkmıştım ama yemek için çok yorgundum. "Sorun değil ama teşekkür ederim." Elimini bıraktım ve üst kattaki yatak odasına doğru yürüdüm. Çarşaflar en son birlikte uyuduğumuzdan beri dağınıktı. Soyundum ve duşa girdim, ılık suyun parmak uçlarımdaki tüm kirleri temizlemesine izin verdim. Ellerim silahımın metali gibi kokuyordu ve saçlarım kirlenmişti. Ferahlatıcı hissin vücudumdan aşağı damladığını hissederken gözlerimi kapattım. Kardeşim güvendiği, Adelina özgürdü, İnci mutluydu... Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ama yine de perişan haldeydim.

Adelina ve ben yemekte yaptığımız o garip konuşma hakkında daha fazla konuşmamıştık. O zaman bu konuyu geçiştirmiştim ve sanırım inandırıcı da olmuşum. Acınacak halde olmayacak ve beni ne kadar incittiğini, beni ne kadar harap ettiğini görmesine izin vermeyecektim. Bunun bizi nereye götüreceğinden emin değildim. O artık benim tutsağım değildi ve bu dört duvarın dışında onu incitmek isteyen kimse yoktu.

O özgürdü.

Ama bu özgürlükle ne yapacaktı? Benimle geçirmeyi seçer miydi?

Cam kapı açıldı ve Adelina muhteşem çıplaklığıyla içeri girdi. Güzel göğüs uçları banyodaki soğuk nedeniyle sertleşmişti. Benimle birlikte suyun altına girdi ve saçları ensesine yapışana kadar hemen ıslandı. Bir davete ihtiyacı olmamasına rağmen bana baktı.

Gözlerim vücudunda geziniyor, cildinde hâlâ izleri olan belli belirsiz morlukları görüyordum. En kötü kısmı geçmişti ama daha ciddi yaraların iyileşmesi için hâlâ zamana ihtiyaç vardı. Cildine baktığımda, Tristan'ın ona dokunduğu yerleri düşünmedim. Enfeksiyon kapıp kapmadığını ya da kırıldığını düşünmedim.

Daha önce gördüğüm kadını gördüm.

Onun güzel vücuduna hiç dokunulmamış gibi değer vermek istedim. Tristan'la ilgili tüm anılarını silmek istedim. Onu

seks güzel ve zevkli. Bunu ona daha önce bir kez göstermişim ama mesaj yerine oturana kadar tekrar yapabilirdim.

Duşun altına girdi ve su yüzünden aşağı dökülürken bana baktı. Elleri göğsümde yukarı doğru hareket etti ve parmak uçlarının altındaki sert kasları keşfetti. Mükemmel tutuşu arayan bir dağcı gibi beni inceledi. "Yorgun olduğunu biliyorum. Sadece seni özledim."

Ellerim kalçalarına gitti ve alnımı onunkine bastırdım. Eğer istediğim her şeyi yapabilseydim, onu kaldırır ve hemen orada onunla sevişirdim. Ama ondan izin almadan istediğimi yapamazdım. "Beni özlemeni istemiyorum. O yüzden özlemeyene kadar kal."

Bölüm 11

CROW

İlaçlar acıyı maskeliyordu ama kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissediyordum. Kaburgalarımın iyileşmesi zaman alacaktı, bacağımın gücünü yeniden kazanması için zamana ihtiyacı vardı, gözüm hala şiş ve mordu. Vücudumu belli bir yöne kaydırduğımda karnım ağrıyordu. Karnım boyunca dikişler vardı ve çok hızlı hareket ederek onları yırtmadığımdan emin olmam gerekiyordu.

hissetmekten nefret
ediyordum. Bu kadar
zayıf hissetmekten
nefret ediyordum.

Ailem tehlikede değildi ama ben her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmayı severdim. Zorlu bir hayat bana her şeye hazırlıklı olmayı öğretmişti, özellikle de beklenmedik durumlara.

Doktor gitmekte özgür olduğumu söyledi ve bana bir tekerlekli sandalye önerdi. Siktir et. "Ben yürüyeceğim."

Tekerleklerin frenlerini devreye sokarken hemşire, "En az iki gün daha bacağınıza ağırlık vermemelisiniz," dedi.

"Yürüeyebilirim," diye tekrarladım.

Button gözlerini devirdi. "Özür dilerim. Çok inatçıdır..."

Lars'ın benim için getirdiği yeni kıyafetlerle ayağa kalktım. Koyu renk bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiştim, evde giydiğim tipik şeyler. Kendimi kendim gibi hissediyordum ama vücudum aynı değildi. Sol bacağımda hâlâ acı hissediyordum ama yüzümü buruşturduğumu belli etmedim. "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Button bana kızgın bir bakış attı ve sandalyeyi işaret etti. "Otur, yoksa ben seni oturturum."

Bana attığı ateşli bakışı sorgulamadım. Ciddi olduğunu biliyordum. Benim yarı cüssemde olabilirdi ama isterse ciddi zararlar verebilirdi. Yumruğunu kaldırmadan, sadece sözleriyle beni bok gibi hissettirebilirdi. Hamileydi ve benim sağlığımdan endişe ediyordu, ben de sineye çektim ve itaat ettim.

Hemşire ona göz kırptı.

Evin alt pencereleri onarılmıştı. Lars düzenlemelerle ilgilenmiş, kırık camları süpürmüş ve mutfağın arkasındaki pencereyi onarmış olmalıydı. Kimse beni öldürmek için oraya gitmiş gibi görünmüyordu.

Eve normalde yürüdüğümde daha yavaş bir tempoda girdim ama kendimi her zamanki gibi dik tuttum. Tüm kemiklerim kırılabilirdi ama yine de bir erkek gibi yürümenin bir yolunu bulurdum.

Lars mutfaktan çıktı, smokinini giymişti. "Bay Barsetti, sizi tekrar aramızda görmek ne güzel."

"Geri dönmek güzel."

Ellerini arkasında kavuşturmuş, ihtiyatlı bir ifadesiyle bana bakıyordu. "Öğle yemeği hazırlamamı ister misin? Hastane yemeklerini sevmediğini biliyorum." Gülümsedi, kafam hâlâ biraz iyiyken yaptığım hata için benimle dalga geçiyordu.

"Öğle yemeği harika olur, Lars."

"Mükemmel. Yatak odana getireceğim."

"Yemek odasına götüreceğim."

"Hayır." Button'ın agresif sesi arkamdan geldi. "Yatağa giriyorsun ve ben aksini söyleyene kadar orada kalacaksın."

Karımla yeniden bir araya geldiğim için çok mutluydum ama o tam bir baş belasıydı. "Ben hasta değilim."

"Ama sen de iyi değilsin." Lars'a döndü. "Öğle yemeğini yukarıda yiyecek. Önce onu duşa sokacağım."

"Kendi başıma duş alabilirim," diye tersledim. "Çaresiz değilim."

"Güzel, çıplak bir kadınla duş almak istemiyor musun?" diye sordu kuşkuyla.

Gözlerim onun yüzünde kısıldı. "Böyle söyleyince..."

"Teşekkür ederim, Lars." Button elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Sizi tekrar aramızda görmek çok güzel, Majesteleri." Lars mutfağa girmeden önce hızlı bir selam verdi.

Merdivenleri çıkmam normalden daha uzun sürdü. Ara vermek istediğim zamanlar oldu ama Button'ın önünde zayıflık göstermeyi reddettim. Onu korumaya çalışmıyordum, sadece ona hiçbir şeyin beni yavaşlatamayacağını göstermeye çalışıyordum. Hâlâ her zaman olduğum gibi koruyucuydum.

Yatak odasına girdik ve suyu başlattı. Tüm kıyafetlerini çıkardı ve sonra bana döndü. Gömleğimi başımın üzerine çekti, sonra kot pantolonumla uğraştı.

Gözlerim onun memelerindeydi.

Ne yaptığımızın bir önemi yoktu. Eğer üstü açıksa, seksi düşünürdüm.

Kot pantolonumu ve boxerımı çoktan sertleşmiştiim.
Ona bakarken gülümsedi. "Görünüşe göre her şey hâlâ düzgün çalışıyor."
"Belki de emin olmalısın."

Sargılı ve bitkin bir halde yatağa uzandım. Vücudumun her yerindeki zonklama hissini kontrol altına almak için daha yeni ağrı kesici almıştım. En çok kaburgalarım ağrıyordu. Nefes almak bile acı veriyordu. Ocakta bir ateş yanıyordu ve güneş batmaya başlamıştı.

Button yatakta yanımda oturuyordu ve üzerinde benim tişörtlerimden biri vardı. Kahverengi saçları bir omzunun üzerinden toplanmıştı ve yüzünde makyaj yoktu. Duş aldığından beri makyaj yapmamıştı ama bu şekilde görünmesini tercih ederdim. Hiçbir şeyin arkasına saklanmıyordu. En saf haliyle ondan başka bir şey değildi.

Yanıma yaklaştı ve omzumu öptü. Yaralı bölgelerime dokunmadan bana sokulmaya dikkat . Normalde göğsümü ovardı ama o bölge kaburgalarım çok yakın olduğu için yasaktı.

Yanımda ona baktım ve yüzünü görmeye değer buldum. Gücümü korumak için sürekli onu hayal ederdim. Hayatımda onun için yaşamadığım, yaptığım her şeyin arkasındaki motivasyonun o olmadığı bir zaman düşünmek garipti. O kapıdan içeri girene kadar hayatım o kadar da değerli görünmüyordu. Artık her günü onun için, onun günlerini mükemmelleştirmek için hayatta kalacağımdan emin olmak için yaşıyordum.

Ve şimdi, uğruna yaşayacağım başka biri daha vardı - henüz tanışmadığım biri. "Farklı hissediyor musun?"

"Ne?" diye fısıldadı.

Elim düz karnına gitti, iri parmaklarım tüm gövdesi boyunca uzanıyordu. Büyük ellerim olduğundan değil, ama o özellikle minyondur. "Hamile olmak."

"Başlangıçta öyleydi. Kendimi sık sık hasta hissediyordum." "Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum." Elini benimkinin üzerine koydu. "Sanırım farklı hissetmiyorum. Sanırım farklı görünmüyorum. Ama onların orada olduğunu bilmek... bu farklı hissettiriyor. Kız mı erkek mi bilmiyorum ama onları hissedebiliyorum. Bu vücuttaki tek kişi ben değilmişim gibi hissediyorum."

Elim gömleğini yukarı çekti ve parmak uçlarım çıplak tenini hissetti. İçeride birinin olduğunu anlamının hiçbir yolu yoktu. Sadece birkaç haftalık hamileydi. Vücudunda bir değişiklik fark etmemiz aylar sürerdi.

"İyileştiğimde, sana el pençe divan durmamı bekleyebilirsin. Sana istediğin kadar dondurma getireceğim, istediğin kadar ateş yakacağım..."

"Sen zaten yapıyorsun." Bana gülümsedi, sevgisi çok açıktı. "O zaman benden yapmamı istediğin için kendini kötü hissetmene gerek yok."

"Asla sormam Crow."

Bunları kendi başıma yaptım, ihtiyacı olan şeylere sahip olduğundan emin oldum. Başka bir insanla ilgilenmek için iyi bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim ama Button benim olduğu anda otomatik olarak onun için her şeyi yaptım. Bazen soğuk ve mesafeli oluyordum ama o hâlâ hayatımdaki ilk kişiydi. "Sanırım seni çok şımartıyorum."

"Biliyorsun." Bedenime doğru yaklaştı ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu.

Kolum beline dolandı ve onu kendime daha sıkı çektim, acıdan irkilmeme neden olsa da ona sarıldım. Rahatsızlık verdiği zevke değerdı. Ben de onu öptüm ve alt dudağını ağzıma aldım. Çok konuşan bir adam değildim ve Button'la iletişim kurmanın en iyi yolu dokunmaktı. İkimizin de yaşadığı zorlukları silmek için onunla sevişmek istedim. Ama ben çok zayıftım ve o da buna asla izin vermezdi.

Ben de onun yerine öptüm.

Öpüşmeler daha sıcak, daha derin oldu. İçimdeki bağlantıyı, ondan daha fazlasını almak için yanıp tutuştuğumu hissettim. O depoda ölebilirdim, ama şimdi burada onunla birlikteydım. Bebeğimiz onun içinde büyürken karımı öpüyordum.

Muhtemelen kendimizi kaptırdığımız için önce o çekildi. Dudaklarını yaladı, geri çekilmeden önce son bir kez tadıma baktı. "Ne yiyeceğimizi düşünüyorsun?"

Bunu pek düşünmemiştim. "Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Gerçekten mi?" Başını yana eğdi, zeki gözlerle beni inceledi. "Bir erkek çocuk istemiyor musun?"

"Neden yapayım ki?"

"Her erkek bir oğul ister."

Sadece bir ay önce, bir aileye sahip olmayı düşünmüyordum. Bu umursamadığım bir lükstü. Hayatımızın sadece ikimizden ibaret olacağını hayal ediyordum. Bu yüzden tercihlerimi hiç düşünmedim. "Sağlıklı oldukları sürece mutlu olacağım."

Gülümsedi.

"Kız mı erkek mi istiyorsun?" Eğer bir oğlum olsaydı, bana çok benzeyeceğini hayal ederdim. Onu bana benzeyecek, güçlü yönlerimi miras alacak ve zayıf yönlerimden kaçınacak şekilde yetiştirirdim. Bir kızım olsaydı, onun da tıpkı Button'a benzeyeceğini hayal ederdim. Güzel olurdu, gür kahverengi saçları ve muhteşem gözleri olurdu. Annesinin yaşam sevgisini ve aynı zamanda vahşiliğini miras alırdı. Büyüdüğünde, bir adam ona aşık olurdu ve ben de onu öldürmek zorunda kalırdım.

"Bilmiyorum..."

"geri alıyorum. Ben bir erkek çocuk istiyorum." "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neden?"

"Eğer bir kızımız olsaydı, o da senin gibi güzel olurdu... ve evden çıkmasına asla izin vermezdim."

Kıkırdadı. "Evden çıkmama hiç izin vermedin, o yüzden sana inanıyorum." "Bir oğlan daha kolay olurdu."

"Şimdi bir oğlumuz olsa bile, daha sonra bir kızımız olabilir."

"Daha fazla çocuğumuz mu olacak?" Şaşkınlıkla sordum. "Şimdilik buna odaklansak nasıl olur?"

"Sadece bir tane alamayız."

Onu hamile bırakmayı umursamıyordum ama sonucunu istediğimden emin değildim. "Burada kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Kaç tane için gitmek istiyorsun?" İki kaşım da havaya kalktı.

"Dörde ne dersin?" diye önerdi.

Yüce . "Dört çocuk mu istiyorsun?"

"Evet."

"Dört mü?" Tekrar ettim.

Kıkırdadı. "Evet, Crow. Dört tane istiyorum."

Annemle babamın sadece üç çocuğu vardı ve çoğu zaman bunalmış hissediyorlardı. "Bunun bir nedeni var mı?"

"Bir aile istiyorum. Koruyucu aile yanıdaydım ve sonra tek başıma kaldım... Hep yalnızdım. Bu dünyada benim DNA'mı paylaşan tek bir kişi bile yok. Senin Cane'in var ama benim kimsem yok."

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Biriyle koparılamayacak özel bir bağım vardı. Beni ne kadar kızdırdığı önemli değildi. O benim kardeşimdi ve bu yüzden her zaman onun arkasını kolladım.

"Bu yüzden kendi ailemi kurmak istiyorum. Koridorlarda seslerini duymak istiyorum. Yetişkin olduklarında, onları bu güzel evde ağırlamak istiyorum."

her tatil için."

Karıma her şeyi verirdim ama bunu ona verebileceğimden emin değildim. "İki kişiyle başlayalım ve nasıl gittiğini görelim..."

Benim tavizime gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Elim saçlarına gitti ve onun yumuşak tenini hissetmeye değer buldum. Bu yatağa mükemmel bir eklentiydi, hayatımın mükemmel bir tamamlayıcısıydı. Onun uyuduğu yerde başka kadınlar da uyumuştı ama hayaletlerini asla geride bırakmamışlardı. Evlendiğimizden beri Button'ı oyun odasına götürmemiştim çünkü hiç isteğim yoktu. Sahip olduğumuz şey fazlasıyla yeterliydi. "Tekrar ayaklarımın üzerinde durana kadar bekleyemem."

"Bütün gün yatmanın senin için zor olacağını biliyorum."

Hayatta bir şansım daha vardı ve karım içinde büyüyen hayatla şimdiden parlıyordu. Bütün gün bu yatakta yatmak istemiyordum, yaralarım sarılmış ve iyileşiyordu. Karımla tekrar tekrar sevişmek istiyordum.

Yatağımda doğruldum ve verandaya açılan pencereden dışarı baktım. Kış soğuşuna rağmen sıcak bir gündü. Güneş parlıyordu ve üzüm bağları yemyeşildi. Üzüm bağlarındaki masamda biriken işler vardı ama onlarla ilgilenemiyordum. Bir amacım olmadığı için kendimi tembel hissediyordum.

İçmek istememe neden oldu.

İlaçlarımla birlikte alkol alamıyordum, bu yüzden viskiyi atlamak zorunda kaldım. Çok fazla su içiyordum ve çok fazla tüketmek zorunda kalana kadar ne kadar tatsız olduğunu hiç fark etmemiştim. Yemeklerimi yatakta yiyordum ve Button bir hemşire gibi benimle ilgileniyordu. Aldırmıyor gibi görünüyordu ama bu beni iğdiş edilmiş hissettiriyordu.

Button kapıdan içeri girdi, saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Yüzünün hatlarını ve boynunun güzel inceliğini gösteriyordu. "Misafiriniz var."

"Benim hiç arkadaşım yok."

Ağzı gülümsedi ama gözleri kısıldı. "Doğru değil. Cane ve Adelina koridordalar. Onları içeri alabilir miyim?"

Canım çok sıkılıyordu, neden olmasın? "Elbette."

Çekmecedan bir gömlek aldı ve bana fırlattı. "Bunu giy." Yakaladım ve yüzümdeki sırıtışı silemedim.

"Ne?" diye sordu ellerini kalçalarının üzerine koyarken.

"Adelina'nın beni üstsüz görmesini istemezsin. Sen gerçekten bir Barsetti'sin." Üzerime geçirdim ve yatak başlığına yaslandım.

Dar kot pantolonunun içinde kıcı titreyerek kasıla kasıla odadan çıktı. Kahretsin, tekrar hareket edebilmek için sabırsızlanıyordum.

Button, Cane ve Adelina ile birlikte döndü. Cane, artık yürütmesi gereken bir iş olmamasına rağmen işe gidiyormuş gibi giyinmişti. Tamamen siyah giymiş, deri bir ceket giymiş ve belindeki kılıfta bir tabanca taşıyordu. Adelina siyah kot pantolon ve gri bir kazak giymişti. Onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu. Yüzünde yara bere yoktu ve ağlamaklı bir surat yerine gülümsüyordu.

Cane yatağın benim tarafıma doğru yürüdü ve bana baktı. "Hâlâ tembellik ediyorsun, ha?"

Bunun bir şaka olduğunu bildiğim için hakareti kabul etmedim. "Maalesef."

"Yine de iyi görünüyorsun." Normalde gösterdiğinden daha fazla şefkat göstererek omzuma vurdu. "Gözlerin çok daha iyi görünüyor. Artık korsan gibi görünmüyorsun."

"Kaburgalarım iyileştiğinde, bunun için kıcını tekmeleyeceğim."

Cane kıkırdadı. "Güzel. Özledim." İki elini de ceplerine soktu. "Cidden, nasılsın?"

"Daha iyiydim ama daha kötü olduğum da oldu. Benimle ilgilenen güzel bir karım var, bu yüzden şikayet etmemeliyim."

"Ve bir uşak," diye ekledi Cane. "Bomba gibi yemekler yapan biri." Kıkırdadım. "Evet, öyle."

Sonra Adelina yanıma geldi, uzun kahverengi saçları yüzünü çevreliyordu. Elini yatakta benimkine götürdü ve bana sadece birkaç kişinin dokunmasına izin verilen bir şekilde dokundu. Birkaç hafta önce bana sarıldığında kendimi çok garip hissetmiştim. Karımdan başka bir kadına sarılmak tuhaftı. Ama yakında baldızım olabileceği için ona izin vermek zorundaydım. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sana borcumu ödeyebileceğimi hiç sanmıyorum."

"ederim, Adelina. Özgür olduğun için mutluyum. Bütün kadınlar sen ve Pearl kadar şanslı değil."

"Biliyorum..." Gözleri hemen hüznle doldu.

Ve nedenini biliyordum. Konuşmam bitene kadar onun arkadaşını düşünmemiştim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Hayatımın geri kalanı için sana borçluyum" dedi. "Eğer istediğin bir şey olursa, lütfen çekinme"

sormak için. Mümkünse gerçekleştireceğim."

Ellerimiz hâlâ birbirine değiyordu ve onun parmakları Pearl'ünkilerden çok farklıydı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Adelina. Özgür olmayı hak ettin. Bu dünyadaki her insan bu lüksü hak ediyor."

Hafifçe başını salladı, gözleri duygu doluydu.

"Ama benim için bir şeyler yapmakta ısrarcıysan, bebek doğduğunda Pearl'ün yardıma ihtiyacı olacağına eminim."

Gözleri tekrar düştü, ama hemen bir gülümsemeyle bunu örttü. "Elbette. Neye ihtiyacı olursa." Elini çekti ve geri adım atarak Cane'in arkasına geçti, böylece yine sadece ikimiz kaldık.

Bana , yüzünde farklı bir ifade vardı.

Pearl gerginliği fark etti ve Adelina'nın dirseğine dokundu. "Onları biraz yalnız bırakalım." Kızlar dışarı çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Kendimi yatağa göre ayarladım ve geçen seferkinden biraz daha yükseğe oturdum.

Cane, küçük bir çerçeve içinde Button'ın bir resminin durduğu komodinine baktı.

"Pearl bana Constantine'in yardımı için işi takas ettiğini söyledi."

Bir süre daha resme baktıktan sonra başını salladı. "Evet... Yaptım." Bana döndü, gözlerinde pişmanlık vardı. "Yapmak zorundaydım."

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Öyleydi," dedi dürüstçe. "Ama başka seçeneğim yoktu. Daha fazla zamanım yoktu. Aslında bu Pearl'ün fikriydi. Ve iyi bir fikirdi."

"O zaman nasıl çalışacak?"

"Her şeyi aldılar. Depolardaki her şeyi, müşterileri aldılar ve tüm adamlarımızı kendileri için çalışmak üzere işe aldılar. İş biter bitmez de anahtarları aldılar. Sen ve ben artık buranın sahibi değiliz."

Çok ani oldu. Güç transferi anında gerçekleşti. Constantine savaşa girdikten sonra bile beklemek istemedi. "Özür dilerim. Senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

"Evet, öyleydi," dedi iç çekerek. "Ama sen çok daha fazlasını ifade ediyorsun."

Cane ve ben kızlar gibi duygu ve düşüncelerimizi paylaşmadık. Sadece iş konuşur ve hakaret ederdik. Ama şimdi aramızdaki duygu yoğunluğu artmıştı. Ben ondan, o da benden bunu hissedebiliyordu. Kardeşimin ne zaman bir şeye ihtiyacı olsa, ben oradaydım. Bunu zorunluluktan yapmıyordum; ben

Bunu yaptım çünkü o benim için en önemli insanlardan biriydi. O da benim için aynısını yaptı. Aramızda kurşunların ya da bıçakların koparamayacağı bir bağ vardı. Bu somut ve kalıcı bir bağdı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi sessizce. "Bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

"Biliyorum. Tıpkı sevdiğin kadın için yine hayatımı tehlikeye atabileceğim gibi."

Bakışlarını başka yöne kaydırarak duvarda farklı bir noktaya baktı. "Onu seviyorum. Ama o beni sevmiyor."

Yüzünü inceledim ve ifadesine kazınmış acıyı gördüm. Sadece incinmemişti, aynı zamanda yıkılmıştı. Kelimeleri yüksek sesle söylemek, gerçeği bana itiraf etmek acı vericiydi. Asla karısı olamayacak bir kadın için hayatımı riske atmamı istemişti.

"Yardıminızı istemeden önce bunu ..."

"Ne oldu?" Pearl ortaya çıktığında, Cane sürekli duygularım hakkında başımın etini yiyordu. Onu sevdiğimi, onsuz yaşayamayacağımı ısrarla söyledi. İlk kez romantizmden bahsetmiştik. Şimdi, duygu alışverişi bizim için bir norm gibi görünüyordu.

"Pek bir şey yok," dedi iç çekerek. "Akşam yemeği yiyorduk ve ona söyledim. Gözlerinin içine baktım ve onu sevdiğimi söyledim. Rahatsız oldu, çok sessizleşti ve cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Durumu daha da kötüleştirmek istemedim, bu yüzden ona sorun olmadığını söyledim. Önemli bir şey değil." Hâlâ bana bakmıyor, göz temasından kaçınıyordu.

"Özür dilerim."

"Evet..."

"Ama aynı şeyi Pearl'e de söyledim ve saçmalıktı." "Biz sen değiliz," dedi.

"O kadın birkaç aydır senin yanında. Seninle olmaktan, Pearl'le vakit geçirmekten hoşlanıyor. Ben olsam ondan vazgeçmezdim, Cane. Zavallı kız evinden alındı ve cehennemin dibine çekildi. Başından beri Tristan'la iş yapan, onu bir iş anlaşması için borç olarak alan bir adamı sevmeyi haklı çıkarmak zor olurdu. Sadece bu ayrıntılar üzerinde çalışmak için biraz zamana ihtiyacı var."

"Onu kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım. Adamlarımdan bazıları öldü. Senin hayatını tehlikeye attım... Pearl'ünkini de tehlikeye attım." Çenesini sıkarken başını salladı. "Onu sevdiğimi biliyordu. Yapmak zorundaydı. Ama beni kullandı..."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Muhtemelen doğruydı. "Durum böyle olsa bile, o sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Bunun için onu suçlayamazsınız. Bunun için kimseyi suçlayamazsın. Ve eğer seni gerçekten kullanmak isteseydi, yalan söyleyip seni sevdiğini söyler ve en başta senden onu tutmanı isterdi."

Cane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet... Sanırım bu doğru."

"Ben olsam ondan hemen vazgeçmezdim. Pearl'ü sevdiğimi kabul etmemin ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyorsun. Sevdiğimi hep biliyordum ama bunu gerçekten hissedebilmek için önce kendi sorunlarımla mücadele etmem gerekti. Adelina çok şey yaşadı, ikimizin de anlayabileceğinden çok daha fazlasını." Cane gibi ben de her zaman bir avcıydım. Zalim bir fantezinin öznesi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorduk. Hiç kimse bizi kendi iğrenç çıkarları için kullanmak istemedi. Pearl'le ben avcıydım, o da av. Ama ikimiz de öyle olmasını istediğimiz için ilişkimiz yürüyordu. Benim zorba, koruyucu ve saplantılı olmamı istiyordu.

"Bunun farkındayım. Merhamet duyuyorum."

"O zaman biraz sabret. Tüm umutlar tükenmiş değil."

"Belki," dedi kayıtsızca.

Yatak başlığına yaslandım ve kaburgalarımındaki ağrıyı hissettim. Her gün azar azar azalıyordu ama hâlâ önümde uzun bir yol vardı. Zihnim tekrar ayağa kalkmamı, sabahları koşmamı ve işe gitmemi istiyordu. Ancak kırık bedenim hareketsizdi ve gücünü yeniden kazanmak için sabra ihtiyaç duyuyordu. Tam bir baş belasıydı. "Hadi birlikte şarap yapalım."

Cane oturma alanından bir sandalye kaptı ve yatağımın yanına çekti. "Şarap, ha?"

"Evet."

"Şu anda viski içmiyor olmana şaşırdım." Arkasına yaslandı ve dizlerini birbirinden ayırdı.

"gelse yapardım." Kapıya doğru başımı salladım. "Bayan Barsetti o."

"Ve ikimiz de gösteriyi onun yönettiğini biliyoruz," diye alay etti. Ona ters ters baktım. "İş istiyor musun, istemiyor musun?"

"Crow, şarap hakkında bir bok bilmem. Sidik bile içmem." "Sevmeyi öğrenebilirsin."

"Şüpheli. Ayrıca, oldukça sessiz görünüyor. Benim için fazla bir şey yok. Her neyse. Ve eğer kutu taşıyacağımı ya da nakliye kamyonu düşünüyorsan,

Yanılıyorsunuz. Ayrıca, insanlarla aram çok kötüdür, bu yüzden müşterilerinizle doğrudan temas kurmamalıyım."

"Ne harika bir özgeçmiş..."

Gözlerini devirdi. "Sadece dürüst davranıyorum Crow. Mutlu bir yaşam tarzıyla emekli olmak için fazlasıyla servetim var. Ama emekli olmak için çok gencim. Bütün gün evde oturmaktan delireceğim. Adelina yanımda olsa bile, daha fazlasına ihtiyacım var."

"Zaten işi büyötmeyi düşünüyordum. Daha fazla arazi satın alabilir ve başka bir şaraphane kurabiliriz. Özel mülk olabilir, böylece müşterilerle uğraşmak zorunda kalmazsınız. Sadece hasat, paketleme ve dağıtımı denetleyebilirsin. Benim yaptığım gibi bir ofiste çalışırsın. Her gün benimle uğraşmak zorunda kalmadan kendi başına çalışmanın bağımsızlığına sahip olursun ama aynı zamanda ortak oluruz."

"Yani bu yeni yerin kârının yarısını ben mi alacağım?" "Her şeyin yarısını alacaksın, Cane."

Bana boş boş baktı. "Ne? Zaten sıfırdan inşa ettiğin şaraphanenin yarısını bana mı vereceksin?"

"Evet. Biz bir takımız. Silah işinden bir farkı yok." "Bu çok fazla para, Crow."

Omuz silktim. "Yeterince param var. Paramı saklamak için farklı offshore hesaplara yatırıyorum. Bir sürü gayrimenkule yatırım yaptım çünkü nereye koyacağımı bilmiyorum. Para artık benim için önemli değil."

"Çocuk yolda olsa bile mi?"

"Ben öldüğümde karım ve çocuğum fazlasıyla yetinecek. Bunun için endişelenmeme gerek yok." Hayatım tehlikedeyken onun için her şeyi çoktan ayarlamıştım. Fonlara nasıl erişeceğini ve son derece rahat bir hayat yaşayacağını çok iyi biliyordu. İsterse yeni bir yerde yeniden başlayabilirdi. Ya da ona bıraktığım güzel evde kalabilirdi. Kimseye hiçbir şey borçlu değildi ve çok zengin bir kadın olacaktı.

"Emin misin?"

Kardeşim, bizi babamıza bağlayan tek şey olan işini, oradan canlı çıkabilmem için feda etti. İlişkimiz her zaman fedakârlıkla, birbirimiz için yapmak istemediğimiz şeyleri yapmakla ilgiliydi. Aile böyle işliyordu. İş kendi başıma yürötmek, kendi alanıma sahip olmak hoşuma gidiyordu ama kardeşimle ortak olmak dünyadaki en kötü şey değildi. Silah işinde her zaman iyi geçinirdik... ta ki o

Adelina'yı benim iznim olmadan silahlarla takas etti. "Eminim. Sadece şarap sevkیاتlarını kadınlarla takas etme."

Gözlerini devirdi. "Bunu yapabileceğim tek bir kadın var ve ona zaten sahibim."

"O zaman hiçbir sorunumuz olmayacak." Elimi uzattım. O aldı. "Yine ortaklar..."

"Ve şarabın tadı sidik gibi değildir."

"Senin şarabının tadı öyle."

Gözlerim kısıldı.

"Şaka yapıyorum. Buna alışacağım. Pearl'den bana özel bir şarap tadımı yapmasını isteyeceğim. Arada biraz viski içerim."

"Şarap yemekle eşleştirildiğinde daha lezzetli . Size ne demek istediğimi göstereceğim."

"Pekâlâ." Sandalyeye geri oturdu ve kollarını kolçaklara dayadı. "Daha ne kadar böyle kalacaksın?"

"En az birkaç hafta." "Bu berbat bir şey."

"Bundan nefret ediyorum. Ve Pearl parmağımı bile istemiyor."

"O kadar da kötü değil. Yapabileceğim bir şey var mı? Pearl bana şaraphane hakkında bilgi verebilir, ben de gidip birkaç şeyi halledebilirim."

"Hayır, değil. İzin verdiği zaman evden " "Tamam. Fikrini değiştirirsen ben buradayım."

"Biliyorum."

Konuşma bitmiş gibi görünse de orada oturmaya devam etti. "Seçtiğin bir isim var mı?"

"?" "Çocuk için."

Aklımdan bile geçmemişti. "Hayır. Bunu çözmek için dokuz ayımız var."

"Amca olacağıma inanamıyorum. Vanessa öldükten sonra bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Bir gün amca olacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

Cane'in ifadesi yine sertleşti. "Pek olası değil. Adelina değer verdiğim tek kadın ve o da aynı şekilde hissetmiyor. O yüzden... çocuğumu doğurmak istediğinden şüpheliyim."

"Yani çocuk sahibi olmak istiyorsun?"

Omuz silkti. "Ondan önce, pek sayılmaz. Onunla... kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Kardeşimle çocuklar hakkında sohbet ettiğimize inanamıyordum. Ülkedeki en büyük silah tüccarlarıyken, kadınları hakkında konuşan iki adam haline gelmiştik. Ne zaman bu kadar çok şey değişti?

"Pearl sana çok mu oral seks yapıyor?"

Gözlerimi yüzüne diktim ve tek bir bakışla onu tehdit ettim. Karım hakkında kimseyle, özellikle de kardeşimle bu bağlamda konuşmazdım. Bir zamanlar onu becermek istemişti.

Kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Kendim çıkarım."

Bölüm 12

ADELINA

Cane bizi birkaç mil ötedeki evine bıraktı. Kardeşine oldukça yakın oturuyordu, arabayla on beş dakikadan fazla sürmüyordu. Yakınlıklarının tesadüf olmadığı açıktı. Adamlar birbirleriyle sürekli saçma sapan konuşuyorlardı ama bu sözlerin altında gerçek duyguları yatıyordu. Birbirlerinden gereğinden fazla uzakta olmaktan hoşlanmıyorlardı, sadece biraz mahremiyete sahip olacak kadar uzakta.

Cane'in, Crow gibi yaralı ve yara bere içinde değil, bütün olarak dönmesine sevinmişim. Ama o akşam yemeğinden beri ilişkimiz gibi değildi. Bana karşı mesafeliydi. Bana ilgi gösterir, istediğinde beni öperdi ve gözleri çoğu zaman benim üzerimde olurdu. Ama şimdi düşünceleri bilinmiyordu.

gibi konuşmuyorduk.

Sessizliğimi geçiştirdi ve benim aynı şekilde hissetmememin sorun olmadığını söyledi.

Ama sanırım onu incittim.

Bana bu sözleri söylemesini hiç beklemiyordum. Cane böyle duygular besleyebilecek bir adama benzemiyordu. İyi, tatlı ve harika biri olmasına rağmen, hayatında hiç ciddi bir kadınla birlikte olmadığını söylüyordu. Tek önemseydiği para, güç ve seksti. Yakındık ve başka hiç kimsenin anlayamayacağı deneyimler paylaştık, ama bunun bu kadar olduğunu düşünmüştüm.

Ayrıca, o bir suçluydu.

Kötü adamlarla iş yapıyor ve yasaların dışında yaşıyordu. Daha iyisini hak ettiğimi bildiği için bana karşı küçük de olsa bir merhamet duyduğunu, daha iyi bir adam olduğu için beni kurtardığını düşündüm.

Beni sevdiği için olduğunu bilmiyordum.

Eve döndük ve içeri girdik. Cane buzdolabını açtı, birkaç şey aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Birkaç saattir birbirimizle ilk kez konuşuyorduk.

Kesme tahtasını kaptı ve havuçları üstüne yerleştirdi. "Elbette. Bunları yıka ve dilimle."

"Tamam." Cane sığır eti ve soğanları hazırlarken ben de onları ılık suyun altına tuttum. Ocağın üzerindeki büyük gümüş tencerelerden birinin içinde dana yahnisi yapıyordu.

"Bu hafta bir uşak işe alıyorum. Lars'a bir ton para teklif ettim ama beni reddetti."

"Sanırım İnci'yi sevdiği için." Havuçları kuruladıktan sonra ince dilimler halinde kestim. "Buna paha biçilemez."

Sırtı bana dönüktü. "Evet, muhtemelen haklısın. Başka birini bulurum. Buralarda çok yetenekli şefler var." Her şeyi içine yerleştirdikten sonra hazırladığım havuçları aldı. Onları da içine attı ve kapağı üstüne kapattı. "Birkaç saat içinde hazır olur." Mutfaktan çıktı ve oturma odasına girdi. "Ben duş alacağım." Ben ona tekrar yetişemedim gitmişti.

duvarı sevmedim.

Beni itme şeklinden hoşlanmadım.

Birbirimizi neredeyse hiç tanımadığımız zamanlara geri dönüyor gibiydik. Ama artık onu tanıyordum.

Masada yemek yiyorduk ama Cane bana bakmıyordu. Gözleri yemeğine ya da pencerenin dışındaki manzaraya odaklanmıştı. Güneş gittiği için karanlıktı, bu yüzden görececek pek bir şey yoktu ama o benim yerime manzaraya bakmayı tercih etti.

Artık samimiyet yoktu.

Tristan'dan döndüğümünden beri seks yapmamıştık çünkü daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Artık tamamen iyileşmiştim. Kalbimin üzerindeki ve göz kapaklarımın arkasındaki yaralar sonsuza dek orada kalacaktı ama Cane yanımdayken onları düşünmüyordum. Kendimi bir kurban gibi değil, sadece hayatta kalan biri gibi hissediyordum. Belki tekrar birlikte olursak, özlediğim o bağı kurabilirdik. Ya da belki o yine de uzak kalacaktı. "Crow için çok üzülüyorum. Berbat görünüyor."

"Onu birkaç gün önce görmeliydin." Cane bir şişe şarap açtı ve bir bardak doldurdu. Bir nefes çektikten sonra bir yudum aldı. Çenesi gerildi, gözleri tiksintiyle kısıldı ve bardağı tekrar yerine bıraktı.

"Kırmızı şarap sevmez misin?" "Şarap sevmem, her zaman."

"O zaman neden içiyorsun?"

"Crow ve ben onun şarap işinde ortak olacağız, bu yüzden kendimi sevmeye zorlamam gerekecek."

"Bu heyecan verici. Ne zaman başlayacak?"

"Tekrar ayağa kalktığında. En az birkaç haftaya ihtiyacı olacak." "Pearl iyi görünüyor."

"Eve döndüğü ve hayatta olduğu için çok mutlu. Kötü biliyorum ama bu üstesinden gelemeyeceği bir şey değil. Eğer ona izin verseydi, muhtemelen evin içinde dolaşıyor ve işe gidiyor olurdu."

"Hareketsiz oturmayı sevmiyor mu?" "Hayır. İkimiz de sevmiyoruz."

"Bunu anladım." Şişeyi aldım ve kendime bir bardak doldurdum. Bir yudum almadan önce etrafında döndüm. Onun tepkisine bakarak kuru ve yavan bir şey bekliyordum ama boğucu ve pürüzsüzdü. "Bu çok iyi."

"daha iyi bir zevkin var."

"Şarap sonradan edinilen bir tattır. Cesur ve lezzetli olabilir. Alışmak biraz zaman alacaktır. Sert içkileri tercih ettiğinizi biliyorum."

"Crow da , ama hoşuna gidiyor gibi görünüyor." "Biraz zaman ver."

Cane hâlâ bana bakmamıştı. Bunun Tristan'la olan tutsaklığımdan kaynaklanmadığını biliyordum. Bunun nedeni aramıza koyduğu, gece gündüz var olan bariyerdi.

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Cane?"

"Hmm?" Yemeğinden bir ısırık daha aldı, gözlerini yere indirdi.

O gün fazla bir şey yememiş olmama rağmen iştahım kaçmıştı. "Bunu konuşmamız lazım..."

"Ne hakkında konuşacağız?" Başını kaldırdı ve o akşam ilk kez gözlerimin içine baktı. Gözleri duygudan yoksundu ve sanki yaptığımız o garip konuşmayı gerçekten unutmuş gibi kayıtsız görünüyordu.

"Neden biliyorsun."

"Bunu benim için hecelemen gerek, tatlım. Aklını okuyamam... zor yoldan öğrendiğim gibi."

Tatlım? Aklımı okuyamıyor musun? "Yediğimiz o yemek yüzünden aramızdaki ilişkinin değiştiğini biliyorum." Bundan daha fazlasını belirtmem gerek yoktu. İkimizin de aynı fikirde olduğundan emindim. "Bu şekilde olmasını istemiyorum."

"Bu hiç mantıklı değil." Çatalını tabağın üzerine bıraktı. "Çünkü tam olarak böyle olmasını istiyorsun. Beni sevmiyorsun ve bu sorun değil. İki insan birbirini sevmediğinde böyle davranır. Bastığın yeri öpmemi mi bekliyorsun? Kendimin ve kardeşimin hayatını riske attım zaten."

seni kurtarmak için. Sana yeterince verdim ve artık vermeyeceğim." Masayı terk etti ve yemeğini bıraktı. "İkisini birden yapamazsın, Adelina. Ben senin parmağının altında sıkışmış bir aptal değilim." Hışımınla mutfaktan çıktı, öfkesi odanın her santimini dolduruyordu.

"Baston."

Durmadı.

Peşinden gittim ve oturma odasında ona yetiştim. " değil, Cane."

"Beni kullandın." Arkasını döndü, kalın kolları iki yanında titriyordu. "Beni kullandın ve bunu biliyorsun."

"Hayır, yapmadım. bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun." Başını salladı, gözleri öfkeliydi.

"Sana gerçekten değer veriyorum-" "Kapa çeneni."

Sözleriyle indirdiği tokat karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Beni ne kadar önemseydiğini duymak istemiyorum. Bana arkadaşım dediğini duymak istemiyorum. Bu aşağılayıcı. Benim söylediklerimle uyuşmayan her şey can sıkıcı. O yüzden hiçbir şey söyleme." Bana da Tristan'a baktığı gibi baktı. Sanki kocaman ellerini boynuma dolamak ve ben bu dünyada yok olana kadar beni boğmak istiyor gibiydi.

"Bu şekilde olmasını istemiyorum."

"O zaman bu konuda konuşma. Sorun çözüldü."

"Bunun hakkında konuşmalıyız. Belli ki seni rahatsız ediyor-"

"Ben iyiyim, Adelina. Bir zamanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordun. Benim için yine hiçbir şey ifade etmeyeceksin."

CANE sonraki birkaç gün beni görmezden geldi.

Daha önce olduğu gibi aynı yatakta yattık ama bunun nedeni başka bir yerde uyumayı reddetmemdi. Olanlardan sonra tamamen iyi olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum ve Cane'in yanında uyumak kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Tristan ölmüştü ve dışarıda beni yakalayacak kimse yoktu ama ben uykuya dalarken onun nefes alışını dinlemek dünyadaki en rahatlatıcı şeydi.

Ben zamanımı televizyon izleyerek ve kitap okuyarak geçiriyordum. O ise zamanını spor yaparak, ayak işlerini hallederek ve dışarıdaki bahçenin bakımını yaparak geçiriyordu. Uşak pozisyonu için birkaç kişiyle görüştü, hepsi de erkekti.

Bir öğleden sonra, cüzdanını ve anahtarlarını aldı ve gitmeye hazırlandı.

"Nereye gidiyorsun?"

Bana sormamam gerektiğini söyleyen karanlık bir bakış attı.

"Eğer Crow'u göreceksen, ben de gelmek isterim."

Uzun bir duraksamadan sonra başını salladı. "O zaman gidelim."

Birlikte arabaya bindik ve tarlalardan geçerek kardeşinin evine gittik. Cane arabadaki sessizliğin uzamasına izin vermek yerine radyoyu açtı ve benimle konuşmak istemediğini anladığımdan emin olmak için sesi gereğinden fazla yükseltti.

Mesaj alındı.

Eve vardığımızda bizi Lars karşıladı. Cane'e karşı Pearl ve bana olduğu kadar dostça davranmıyordu. Aralarındaki hafif gerginliğe neyin sebep olduğundan emin değildim ama Cane'in sorsam bile bana söylemeyeceğini biliyordum - artık söylemiyordu.

Pearl aşağı indi ve bizi girişte karşıladı. "Kardeşinizi kontrol etmeye mi geldiniz?" Pearl geri çekilmeden önce Cane'e sıkıca sarıldı.

"Evet," diye yanıtladı Cane. "O ?"

"Her geçen gün daha iyiye gidiyor." Sonra bana sarıldı. "Sürekli yatakta kalarak huysuzluk yapıyor ve huysuzluğu bazen sinir bozucu oluyor."

Cane gülümseyerek, "Belki bir oral seksin zararı olmaz," dedi.

"Crow'a bunu söylediğini söylemeyeceğim çünkü buraya gelir ve kışına tekmeyi basar." Ellerini kalçalarına koydu ama gülümseyerek konuştu. "Ama o bunlardan bolca alıyor, bu seni ilgilendirmez."

"O zaman yanlış yapıyor olmalısın çünkü doğru yapıyor olsaydın bu kadar kızmazdı," diye takıldı Cane.

Pearl onun koluna vurdu. "Belki ona söylerim."

"Zaten beni yumruklamak için bir bahane arıyor." Cane merdivenlere doğru ilerledi ve Crow'un yatak odasının bulunduğu üçüncü kata çıktı.

Pearl bana döndü, üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı. Hiç hamile gibi görünmüyordu ama birkaç ay içinde karnı nihayet çıkmaya başlayacaktı. "Sen de yukarı çıkıp merhaba diyebilirsin. Ama eminim erkekler biraz yalnız konuşmak istiyorlardır. Bunu yapmaya meyillidirler... ketum olurlar."

"Evet, bunu anladım."

"Benimle dışarı gelip bahçede bana yardım etmek ister misin? Tahrip edilen çiçeklerin yerine yenilerinin konması çünkü

lastiklerden ve camlardan

kurtarın." "Evet, tabii."

Birlikte dışarı çıktık, eldivenlerimizi giydik ve toprağı kazdık.

"Crow iyi mi?" Ben sordum.

"Evet. Doktor onu kontrol etmeye geldi ve Crow'un çok iyi durumda olduğunu söyledi. Sadece daha sabırlı olması ve her şeyin iyileşmesine izin vermesi gerekiyor. Bacağı daha iyi görünüyor ama biraz daha yatakta dinlenmesini istiyorum."

"Bana uyar."

"Doğru bir şekilde iyileşmesi için ona ihtiyacım var, çünkü hamileliğimin yedinci ayında bana yardım edecek güçlü bir erkeğe ihtiyacım olacak." Bebek hakkında konuşurken, inkar edilemez bir ışıltıya sahipti. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve gözlerinde Noel ışıkları gibi neşe parlıyordu.

"Heyecanlısın, ha?"

"Hemen bir bebek sahibi olmaya hazır değildim, ama şimdi geliyor ve doğru olduğunu hissediyorum."

"Kaç tane istiyorsun?"

"Crow iki tane alacağımızı sanıyor ama dört tane alacağız." Kıkırdadım.

"Onu bir sürpriz bekliyor."

"İlk ikisi geldiğinde, daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu anlayacaktır." "Muhtemelen haklısın."

Topraktaki çukurdan toprağı çıkardı ve yanımızdaki kovanın içine koydu. "Nasılsın, Adelina? Her şey yolunda mı?"

"Her şey bittiği için travmanın beni etkilemesi gerektiğini biliyorum ama özgür olduğum için çok rahatladım. Şu anda kendimi iyi hissediyorum. Şanslı hissediyorum. Gerçekten acı veren tek şey Lizzie. Keşke şimdi yanımda olsaydı..."

"Üzgünüm, Adelina. Keşke arkadaşını kurtarabilseydik."

"Ben de öyle. Ama Cane kaçtığım için mutlu olacağını söyledi. Haklı olduğunu biliyorum..."

"O haklı. Bones'tan kurtulduğumda ve Crow'un esaretindeyken, asla bir çöküş yaşamadım. Her şeyin yerle bir olduğu o anı hiç yaşamadım. Sanırım Crow'la birlikte olmak benim için bir terapiydi. Bana bir kurban değil, hayatta kalan biri olduğumu söyledi. Beni asla tecavüze uğramış bir kadın olarak görmediğini söyledi. Ondan önceki hiçbir erkeği düşünmedi çünkü onları sildi. Sanırım bana temiz bir başlangıç verdi... kendim için üzülmemeye izin vermedi."

Cane de bana aynı şeyi yaptı.

"İkisinin de çok şey yaşadığını biliyorum ve bu onları bugün oldukları güçlü adamlar haline getirdi. Sanırım bizim de aynı şekilde olmamızı bekliyorlar."

"Yaşamak için fena bir yol değil." Oturup kendime acıyabilirdim ya da güneş ışığını tekrar yüzümde hissedebildiğim için minnettar .

Pearl küçük gül ağacını aldı ve daha önce ölü bitkinin olduğu yere yerleştirdi. Ellerini toprağı sıkıştırmak için kullandı, çok fazla bastırıyordu ki su damlamaya devam edebilsin. "Cane konuşmanızdan bahsetti..."

Ona söylemesine şaşırmıştım. Kardeşine söyleyebileceğı bir şey gibi görünüyordu ama başkasına değil.

Yüzeyi düzelttikten sonra bana döndü. "Bunu size söylememi istemezdi ama bu onu çok incitti."

"Biliyorum."

"Sanırım senden farklı bir tepki bekliyordu." Dizlerinin üzerine oturdu ve bana baktı. Bakışlarında hayal kırıklığı ya da suçlama yoktu. Başka birinin olabileceğı gibi yargılayıcı değildi. "Onun hakkında iyi şeylerden başka bir şey söylemedin, bu yüzden sanırım ben de şaşırdım."

"Çünkü onun iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Elbette onun hakkında söyleyecek güzel şeylerden başka bir şeyim yok."

"Bundan daha fazlası gibi görünüyordu."

"Bundan daha fazlası," diye fısıldadım. "Cane benim için çok önemli. Crow'u kurtarmaya gittiğinde, tüm o süre boyunca onun için endişelendim. Akıl sağlığını kaybetmememin sebebi o. Evine beri bana kendimi bir eşya gibi değil, bir insan gibi hissettirdi. Onu sadece bir arkadaş olarak görmüyorum çünkü onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Ama, aşk...? Onu bilemiyorum. Daha önce hiç bir erkeğı sevmemiştim ama bundan çok farklı olacağını hayal etmiştim."

Battaniyenin üzerinde rahatladı ve bahçe eldivenlerini çıkardı. "Nasıl yani?"

"Tristan beni almadan önce hiç deneyimim yoktu. Hep doğru adamı bekledim. Tüm arkadaşlarımla pisliklerle çıktığını ve kalplerinin kırıldığını görmüştüm. Tüm bunlarla uğraşmak istemedim. Doğru kişiyi bulup mutlu olmak istiyordum. Bu yüzden onunla işte ya da bir kafede buluşacağımı düşündüm... Bana sinemaya ya da başka bir yere gitmeyi teklif edecekti. Basit ama muhteşem olacaktı. Cane ile öyle bir şey olmadı. Beni iş başka bir suçludan borç olarak kabul etti. Eğer yapmazsam

onunla yatarsam, beni Tristan'a geri götürecekti. Aşık olmayı böyle hayal etmemiştim."

Pearl beni dikkatle izledi, gözleri fikrini gizliyordu. "Hiçbir şey planladığımız gibi gitmez, Adelina."

"Biliyorum."

"Crow'a aşık olmayı beklemiyordum. Uzun bir süre onu barbar bir suçlu olarak gördüm. Onunla birlikte olduğum için kendimi şanslı saymamın tek nedeni, tanıştığım diğer erkekler gibi zalim olmamasıydı. Ama zaman geçtikçe onun benim için en iyi insan olduğunu anladım. Tanıştığımız şartlar pek de iyi değildi. İlişkimiz bir kahve randevusuyla başlamadı. Ama Amerika'ya kalıcı olarak dönseydim ve başka birini bulsaydım, bana ihtiyacım olanı asla veremezlerdi. Crow'a aşık oldum çünkü ona aşık olmam gerekiyordu. İlişkimiz mükemmel değil.

-Ama bizim için işe yarıyor."

Konuşurken ona olan sevgisini hissedebiliyordum. Aklında doğru kararı verdiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Bir zamanlar kendisine sahip olan bir adamla Toskana'da yaşamak için Amerika'daki tüm hayatını geride bırakmıştı.

"Bence Cane'e karşı hissettiklerin sandığından daha güçlü. Belki de bunu anlamak için biraz daha zamana ihtiyacın vardır."

"Belki... ama bana kızgın."

"Sadece seni sevdiği için kızgın," diye fısıldadı. "Ve karşılığında senin de onu sevmeni istiyor."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Kendinizi zorlamak zorunda değilsiniz. Sadece kendinizi yapmamaya zorlamamalısınız."

"O bir suçlu, Pearl. Ailemin eş seçimimden memnun olacağını sanmıyorum. Beni bir psikiyatriste götürürler."

"Dünyada senden başka hiç kimse neler yaşadığını anlayamayacak," dedi sessizce. "O yüzden başkalarının ne düşündüğüne kulak asma. Bırak senin deli olduğunu düşünsünler. Önemli değil."

"İstedığimin o olduğundan emin değilim," diye fısıldadım. "Dediğim gibi, farklı türde bir ilişki istiyorum."

Tekrar başını kaldırmadan önce bir an yere baktı. "Kimse mükemmel değildir. Hepimizin dolabında iskeletler vardır. Cane bu konuda hepimizden daha şeffaf."

"Bana seni nasıl incittiğini anlattı..."

"Ve bir daha asla böyle bir şey yapmaz, kimseye yapmaz. O artık ilk tanıştığımından çok daha farklı bir adam. Onun değişimini kendiniz de gördünüz. Onu ilk gördüğünüz zamanki adam bile değil. Amerika'ya dönüp hayatımı yeniden toparlamaya çalıştığım da eski bir erkek arkadaşım ile görüşmeye başladım. İyiydi, yakışıklıydı, temizdi... Bir zamanlar bir erkek arkadaşta isteyebileceğim her şey onda vardı. Ama yürümedi. Birbirimize uymadık. Onunla her yattığımda, tek düşünebildiğim Crow'du. Üzerimde asla silemeyeceğim bir iz bıraktı. Onu karanlık ve sapkın bir adam olarak görüyordum ama fark ettim ki ben de aynı derecede karanlık ve sapkın olmuştum. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Ben sonsuza kadar böyleydim. İşte o zaman nereye ait olduğumu anladım."

CANE soyundu ve kıyafet yığını yere bıraktı. Boxerının içinde kıcı sınıksık duruyordu ve sert fiziğı sanki taştan oyulmuş gibi yontulmuştu. Arabayla eve dönerken beni görmezden geldiğı gibi şimdi de yüzüme bakmıyordu. "Neden burada uyumaya devam ediyorsun?" Yatağı döndü ve telefonunu komodinin üzerine koydu. "Koridorun sonunda uyuyabilirsin."

Üzerimde onun tişörtü ve külotum vardı. "Koridorun sonunda uyumak istemiyorum."

Yeşil gözleri bana öyle baktığında önsezili görünüyordu. Yoğun ve öfkeliydi, hayal kırıklığı ile tutkuluydular. Battaniyeleri geri çekti ve yanımdaki yatağı girdi. Şöminede sessizce yanan ateş, Cane lambayı söndürdüğünde odaya hafif bir parlaklık getirdi.

Yan döndü ve benden uzağı baktı.

Vücudunu benimkinin etrafına sarmasını özledim. Beni boğmasını özledim. Onun şefkatini, hayranlığını özledim. Yatağın ortasına doğru ilerledim ve kollarımı beline doladım. Omzuna ıslak bir öpücük kondurdum, dilim onun tadına baktı. Kendimi ona doğru daha sert çektim, böylece bedenim onunkine düz bir şekilde bastırılmış oldu.

Nefes alıp vermesi arttı ama başka bir tepki göstermedi.

Omzunu tekrar öptüm, sonra dudaklarımı boynuna bastırdım. Ona tekrar bağılı hissetmek istiyordum. Onun bana yakın olmasını, ruhumu olduğu kadar bedenimi de paylaşmayı özlemiştim. Ama onunla birlikte olmayı da özlemiştim. Tristan'ın bana son dokunuşunun üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ama bedenim Cane'inkini arzuluyordu. Yavaş ve nazik bir şekilde içime girmesini istiyordum. Beni rahatlatmasını, ama birkaç dakika sonra beni doruğı çıkarmasını istiyordum.

Dudaklarımı kulağına götürdüm. "Benimle seviş."

Cane'in vücudu hafifçe sertleşti ve bir anlığına nefes almayı kesti. Elim kalbinin hemen altında duruyordu ve kalbinin nasıl hızlı hızlı attığını hissedebiliyordum. Bir hareket yapmadı ama kesinlikle bunu düşünüyordu.

"Ben hazırım."

Aniden döndü ve vücudunu benimkinin üzerinde askıya aldı. Gözlerimin içine baktı, gücünü sergilerken güçlü vücudu esniyordu.

Ellerim göğsüne doğru hareket etti ve dudaklarımı ayırarak bir öpücük bekledim.

Külotumu aşağı çekti ve kalçalarımı kendi külotuyla ayırdı. Kendini girişime yerleştirdi ama içeri itmedi. Bunun yerine yüzüme baktı ve gözlerimdeki ifadeyi izledi. "Bunu istediğine emin misin?"

Ellerim saçlarına gömüldü ve onu öptüm. Yavaş ve yumuşaktı ve yüzündeki kaba sakalın aksine nazik ağzını hissettim. Dillerimiz birleşmeden önce birbirimize doğru nefes aldık. Kalçalarımı hafifçe kaydardım ve onun uzunluğuna sürtündüm. "Evet."

Bu onun için yeterliydi. Kalçalarımın birini kavradı ve içeri girebilmek için vücudumu hafifçe eğdi.

Onun için ıslanmıştım. Belirgin kayganlığımın içinden kaydığını hissedebiliyordum. Bunu ne kadar istediğimden emin değilse bile artık emindi. Düşüncelerim sadece üstümdeki adamdaydı, ondan önce orada olan hiç kimsede değil.

Çok iyi
hissettirdi. Bunu
özlemiştim.

Boyunun tamamını sokarken ağzımın içinde inledi. Dudakları benimkilere karşı hareket etmeyi bıraktı, kendini sabit tuttu, sadece benden zevk alıyordu.

Ellerim güçlü sırtından aşağı kayd ve derisini acımasızca pençeledim.

Ağzımın köşesini öptü, sonra öpücüklerini kulağıma kadar ilerletti. "Nazik olacağım."

Onunla birlikte sallandım, uzunluğunu içime çektim ve nefesimin altında inledim. "Aynen böyle..."

Kollarını dizlerimin arkasına sıkıştırdı ve yavaşça hareket etti, tekrar çekilmeden önce bana tüm uzunluğunu verdi. Eskiden olduğu gibi beni yatağa yapıştırmadı. Daha önce hiç olmadığı kadar nazikti.

Ama yine de inanılmaz hissettirdi.

Cane bir koluyla kendini asarken diğeri eliyle saçlarını okşuyordu. Beni eskiden olduğu gibi sahiplenircesine tuttu ve içime girerken gözlerimin içine baktı.

Gözlerimi hiç ayırmadan, güçlü fiziğinin her hareketiyle değişmesini ve dalgalanmasını izledim. Ellerim göğsüne gitti ve ağır kalp atışlarını, damarlarındaki tutkuyu hissettim.

Sanki en başından beri aramıza hiçbir şey girmemiş gibi, hiçbir şey farklı değilmiş gibi hissediyordum. Güzeldi. Derindi. Bacaklarımı titretti. Israrla çıkardığım inilti boğazımı düğüm düğüm ediyordu. Kalın ve uzundu, beni sonuna kadar geriye itti. Önceki bir yaralanmadan dolayı yırtılabilirdim ama o kadar iyi hissettiriyordu ki muhtemelen fark etmezdim.

"Cane..." Dudaklarım titredi ve zevk üzerime çökerken gözlerimi kapattım. O kadar uzun zamandır hissetmemiştim ki neredeyse tanıyamayacaktım. Her zamankinden daha güçlüydü, bedenim son zamanlarda sadece kötüyü tecrübe ederken iyiyi yakalıyordu.

Her zamanki gibi adımlarını hızlandırmamıştı ama yüzündeki uyarılmışlık bir reklam panosu kadar belirgindi. Çenesi gergin ve sertti, gözleri kısık ve tutkuluydu.

Devam ettim, bedenim her zaman seviştığımız çarşafların üzerinde kıvranıyordu. Başımı geriye attım ve boynumu öpücüklerine açtım, dilinin boğazımın çukuruna girdiğini hissettim.

Doruk noktam tamamen geçene kadar beni öptü. Sonra son hamlelerini yaparken yüzünü boynuma gömdü. İçimde serbest kalırken boğazında bir inilti patladı ve bana arzu tepelerini verdi. Beni ezici bir ivedilikle yutarken dişleri boynuma bastırdı. Eli saçlarımı daha da sıktı ve neredeyse çekecekti. Bir kez daha sahiplenici, bölgeci ve takıntılıydı.

Onun bu yönünü özlemiştim.

Yine bizmişiz gibi hissettim, ikimiz birlikteymişiz gibi.

Bacaklarımın arasına gömüldüğünde mükemmel hissediyordu. Sanki oraya aitmiş gibi, benden zevk alan tek kişiymiş gibi hissediyordu.

Yüzünü benimkine çevirdi ve beni dudaklarımdan usulca öptü, beni sıkıca kavrayışına kıyasla şefkati daha yumuşaktı. Ağzımın köşesini öptü, sonra tekrar dudaklarıma kondu ve beni okşamalarıyla sardı.

İçimden çıktı ve yanıma sokuldu. Büyük kolları beni koruyucu bir şekilde sardı ve yüzünü omzuma gömdü. Aramızda hiç boşluk yoktu çünkü beni tamamen işgal ediyordu.

Tam olarak olmak istediğim yerdı, onun sevgisi ve güvenliğiyle çevrili olmak.

Bölüm 13

CANE

Onun derinliklerine gömüldüğümde, ona kızgın kalmak imkansızdı.

On

u. Başta kızgın olduğumu unutmuşum.

Aramızdaki o derin bağ tam da arzuladığım şeydi. Yumuşattı.

Düşüncelerim, onu kurtarma ve koruma maceram sırasında gördüğüm korkunç şeylerden beni korudu. Kardeşimin yatalak olduğunu görmek göğsümdeki acıyı uyuşturdu.

Bu her şeyi kolaylaştırdı.

Adelina'ya adil davranmadığımı biliyordum. Aynı şekilde hissetmediği için incinmişim ama öfkem kendimi kandırılmış hissettiğim içindi. Onun da gerçekten aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm. Şimdi bile öyle düşünmemesine şaşıırıyordum.

Kendimi kandırılmış hissettim.

İstedığımı elde edemediğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

Ama bunun için ona kızmamalıyım. Tristan'a gitmeden önce beni sevmediğini söyleseydi bile, onu kurtarmak için hayatımı riske atardım.

Çünkü çok kötüydüm.

Ertesi sabah Floransa'daki spor salonuna gittim ve sonra diğer daireme uğradım. Bir süredir boştu ve uzun süredir kullanılmadığı için bayat bir havası vardı. Birkaç şey aldıktan sonra Toskana kırsalındaki evime geri döndüm.

Kapıdan içeri girdiğimde Adelina mutfak masasında oturmuş bir parça tost yiyordu. Beni gördüğünde gözleri parladı, koşu şortum ve tişörtümle bana bakıyordu. Altı mil koştuğum için boynumda bir ter çizgisi vardı. "Hey."

"Selam." Ona doğru yürüdüm, sonra eğildim ve onu öptüm.

Dokunuşumla gözle görülür bir şekilde yumuşadı.

Buzdolabını açtım ve bir kutu yumurta aldım. "Omlet yapıyorum. İster misin?" Yumurtaları bir kâseye kırdım ve tavayı . "Hayır, teşekkürler."

Kahvesini iki elinin arasında tutuyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. yüzünü. "Ben zaten yedim."

"Bir parça tost yedin," dedim alaycı bir tavırla. "Bu çok fazla değil." "Kahve beni doyurdu."

Sebzeli yumurta beyazı omlet yaptım ve sıcak fincan kahve ile karşısına oturdum.

"Bu sabah nereye gittin?"

"Floransa'daki spor salonuna." Lokmalar arasında konuştum. "Sonra daireme uğradım ve birkaç şey aldım."

"hala senin mi?"

"Evet. Birkaç yıl önce aldım. Ne yapacağıma karar veremedim."

"Yani şehirden uzak olmayı seviyorsun?"

Bu kadınla aynı mekânı paylaşırken mahremiyetimin olması hoşuma gidiyordu. Pencereleden bizi gözetleyecek kimse olmadığı için onu sadece külotuyla dolaşırken görmek hoşuma gidiyordu. Onu bir yaz günü havuz kenarında üstsüz görmek hoşuma gidiyordu. Şehirde bunların hiçbirisi olamazdı. "Güzelmış. Kardeşimin neden burayı tercih ettiğini anlıyorum."

"BİR SÜRÜ ARAZİN VAR. Kardeşin gibi üzüm yetiştirecek misin?"

"Muhtemelen. Mayıs olarak iyi kullanım ve uzay. Ayrıca, Bu var harika peyzaj."

"Doğru."

"Sanırım ev için bir uşak seçtim."

"Öyle mi?" Gözle görülür bir heyecanla kahvesini bıraktı. "Kim?"

"Floransa'dan yaşlı bir adam var. Lüks bir restoranda çalışıyor ama daha sakın bir yer istediğini söylüyor. Çocuklarının ikisi de Fransa'ya taşınmış ve eski karısı yeniden evlenmiş. Bu yüzden biraz yalnız olduğunu ama artık çılgın kalabalıkları istemediğini söylüyor."

"Kulağa mükemmel geliyor. Yemeklerini denediniz mi?"

"Hayır, henüz değil. Ama hayatı boyunca şeflik yaptı. Yetenekleri konusunda endişeli değilim. Ürünlerini nereden aldığıının önemli olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, bu tür şeyler konusunda seçici ama bunlar önemli. Lars'ın da aynı şekilde olduğunu biliyorum. Domateslerini almak için başka bir kasabaya kadar gidiyor, sonra da kuşkonmazları için başka bir çiftliğe gidiyor..."

Gülümsedi. "Vay canına. Bu bir bağlılık."

"Ama yemekleri çok güzel. Orada hiç yemek yedin mi?"

"Hayır, yediğimi söyleyemem."

"Crow kendini daha iyi hissettiğinde bizi kaba bir şekilde öğle yemeğine davet edeceğim."

Kıkırdadı. "Ailenin güzel yanı da bu. Terbiyeye ihtiyacın yok."

"Aynen öyle." Sandalyenin tahtasına yaslandım ve yemeğimi yerken ona baktım. gülümsediği anlar için yaşadım. Ona karşı hisleri

o durumlarda bana önemli görünmüyordu. Belki beni sevmiyordu ama belli ki benden hoşlanıyordu. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra kalbinde özel bir yerim olmalıydı.

Tabağımı bitirdim ve lavaboya koydum. "Bugün daha sonra burada olacak. Ben duşa gireceğim."

"Size katılabilir miyim? Bilirsiniz... su tasarrufu için."

Ona sırtıttım ve başımla merdivenlere doğru işaret ettim. "Su tasarrufu benim için her zaman heyecan verici olmuştur."

GERALD kapıdan içeri adımını attığı anda tam ona göreydi. Kibar ve açık sözlüydü ama çok fazla konuşarak sınırlarını aşmıyordu. Özel banyosu ve oturma odası olan alt kattaki yatak odasında yaşayacaktı ama evin geri kalanında kendini evinde gibi hissetmeyecekti.

İşini yapmaya devam etti.

Geldiği andan itibaren her yer tertemizdi ve yaptığı ilk yemek muazzamdı. Etli kuzu pirzolası ve pirinç pilavı Yunanistan'a son ziyaretimden beri yememiştim. Mekânı tertemiz ve sonuç olarak biraz daha farklı kokuyordu.

Daha iyi kokuyordu.

Şimdi keşke uzun zaman önce birini tutmuş olsaydım diyorum. Artık bir suçlu değildim, yani saklayacak bir şeyim yoktu.

Gerald akşam yemeğini yemek odasında servis ediyordu ve büyük pencere evin ön tarafına ve uzaklara uzanan üzüm bağlarına bakıyordu. En yakın ev birkaç mil ötedeydi. Pencerelerinden gelen ışıklar görülebiliyordu ama sadece belli belirsiz. Orada olduklarını zaten bilmiyorsanız, fark etmek zor olurdu.

Adelina siyah bir elbise giymiş, düz saçlarını uçlarından kıvrımış bir halde karşımda oturuyordu. Her gün makyajını yapıyordu ve evde rahat görünüyordu. Bana ilk döndüğünde olduğu gibi sarsılmamış ve rahatsız olmamıştı. Kendini evinde gibi hissediyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Kemiksiz pirzolayı kesti ve bir ısırık aldı. "Seni aşağılamak istemem ama... senin yemeklerini berbat gösteriyor."

Kıkırdadım. "Senin yemeklerini de berbat gösteriyor."

Gülümsedi. "Alınmadım. Yurtta yaptığım tek şey makarna ve Top Ramen'di."

"Top Ramen?" "Bu
bir orba Şeyi." Hiç
duymadım.

"Gerald'ın ömür boyu iş garantisi var," dedi bir ısıruk daha almadan önce.
"Ama seni ŐiŐmanlatabilir."

Yakında Şarap işine baŐlamazsam, bu gerçekten olabilirdi. Yapacak bir Şeyim kalmamıŐtı. Bütün gün spor salonuna gidip Adelina'yı becerebilirdim ama bu yine de yeterli olmazdı. Sadece birkaç hafta olmuştu ama eski işimi özlemiştim. Constantine'in neredeyse her gün bununla nasıl başa çıktığını merak ediyordum.

Gözlerimin başka yöne kaydığını fark etti. "Ne düşünüyorsun?"

"İŞ."

"Şarap mı?"

"Hayır. Diğer iş." Bir kadeh Şarabımı yudumladım ve cretkrlığın yanı sıra ince tatlılığı da anlamaya çalıştım. "Nasıl gittiğini merak ediyorum. Bran'le bu konuda hiç konuşmadım."

"Yani unuttun ve hayatına devam mı ettin?"

"Hemen hemen."

"Neden bu kadar çok zlyorsun?" diye sordu. "İŞ yüzünden mi, yoksa senin olduğu için mi?"

Vereeim yanıtı düşünürken bardağıma baktım. "Babam işe yirmili yaşlarının başında başladı. Crow ve benim işi devralmamızı bekliyordu. Vanessa'nın evde kalıp ocuk doğurması bekleniyordu. Erkek olana kadar sürekli onunla birlikte çalıŐtık. Sonra o ve annem öldürüldü ama biz hiçbir Şeyi deėiŐtirmedik. Bu da beni ona bağlı hissettirdi... bir bakıma."

Eli benimkinin üzerinde gezindi. "zr dilerim."

"ok uzun zaman önceydi. Babamın dünyanın en iyi adamı olduğunu iddia etmeyeeim, diğer insanların hep söylediği gibi değil. Anneme sadık değildi. Bazen köleleri oldu ve onlara zarar verdi. Paraya önem verirdi ve gücünü iyilik için olduğu kadar kötülük için de kullanırdı."

Elini benimkinin üzerinde tuttu, gözleri yüzüme dikilmişti.

"Crow'dan çok ben onun izinden gittim. Babam ve Crow çok kavga ederlerdi, o da bu yüzden Őaraphaneyi açtı. Kendi yoluna gitmek istedi. Ben de babamla aynı karanlığı paylaŐıyordum. Ahlakım ya da kurallarım yoktu. FahıŐeleri ve köleleri becerdim. Yaptıklarımın yanlış olduğunu hiç düşünmedim.

Çünkü ben böyle yetiştirildim. Ama şimdi... Artık öyle hissetmiyorum." Elimi çektim ve Adelina'yı üzmemek istemediğim için yemeğime geri döndüm. Pearl'le başlayan dönüşümüm, Adelina'yı gördüğümde iyice pekişti.

Adelina elini masanın kendi tarafına çekene kadar bana bakmaya devam etti.

Yemeğimi bitirdim ve birden kendimi garip hissederek pencereden dışarı baktım. Birbirimizle olan sessiz anlaşmamız nedeniyle odada her zaman bir gerginlik vardı. İkimiz de sürekli bunu düşünürken bunu görmezden gelmek zordu.

"İyi bir çocukluk geçirdiniz mi?"

"Evet," dedi hemen. "Ben tek çocuktum, bu yüzden sahip olduğum tek şey ailemin ilgisi ve şefkatiydi. Annem evde oturan bir anneydi, bu yüzden her zaman yanımdaydı. Pazar günleri kurabiye yapardık, hafta içi ödevlerime yardım ederdi çünkü insanların sandığından çok daha zeki biridir ve cumartesi günleri beni ve arkadaşlarımı arabayla gezdirirdi. Babam daha sessiz biridir ama çok komiktir. İkisi hakkında da söyleyecek tek bir kötü şeyim yok."

Hayatlarımız çok daha farklı olamazdı. "Kulağa hoş geliyor."

"Ailem harika bir iş çıkardı. Çocuklarım olduğunda hep annem gibi olmayı hayal etmişimdir..." İkimiz de onun benden başka birinden çocuk sahibi olmayı hayal ettiğini bildiğimiz için gerginlik yine ortamı doldurdu.

Başımdan . "Şaraphanede bana yardım etmek ister misin?"

"Yarın mı?" diye sordu.

"Yani genel olarak. Crow daha fazla arazi satın alarak ve ikinci bir şaraphane kurarak işi büyütmemiz gerektiğini söyledi. Bu birlikte yapabileceğimiz bir şey. Orada bize yardım ediyordun, eminim bir iki şey biliyorsundur."

Yemeğini çatalıyla sağa sola savurdu. "Bunu ne zaman planlıyordun?"

"Muhtemelen önümüzdeki birkaç ay içinde. Crow'un iyileşmesini beklemeliyim, sonra mülkü satın alacağız... ve oradan devam edeceğiz."

Yemeğine baktı ve çatalını yere bıraktı. Tabağı boş değildi ve genellikle bitirmeden önce her şeyi yedi. Omuzları kamburlaşmıştı ve başı öne eğikti. Parmakları boynuna sürtünüyordu ve dakikalar önce takındığı o gülümseme çoktan kaybolmuştu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet... Ben sadece..." Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi.

Ne tür bir düşmanla karşı karşıya olursa olsun, bakışlarını kaçırarak türden bir kadın değildi. "Ne?"

"Eve geri döneceğimi sanıyordum..." Elini yumuşak saç tellerinden çekti ve sonunda gözlerimin içine baktı.

Bu düşünce bir kez bile aklımdan geçmemişti. Yaşadığımız onca şeyden sonra benimle kalacağını düşünmüştüm. Onu Tristan'dan kurtarmıştım ve hayatımızın geri kalanını birlikte yaşayacağımızı düşünmüştüm. Beni sevmiyordu ama benim servetim ve korumamla rahat bir hayat yaşayacaktı.

Beni izlemeye devam etti, sanki patlayacakmışım gibi gergindi.

"Eve dönmek mi? Lizzie'nin ailesine neler olduğunu anlatmak için mi?" Sanırım ailesine iyi olduğunu, kendisine iyi davranıldığını ve istediğini yapma özgürlüğüne sahip olduğunu söylemeyi hak ediyordu. Artık bir psikopatın değildi.

"Evet... ve çünkü yaşadığım yer orası."

Beni terk etmek istedi. Onun için yaptığım onca şeyden sonra, eski hayatına geri dönmek istedi.

"Okula geri dönebilir ve öğretmen olabilirdim. Ailemle tekrar vakit geçirebilirim. Hayatımı geri alabilirdim... her şey elimden alınmadan önce sahip olduğum hayatı."

Tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmaktı. Bu düşüncenin neden hiç aklımdan geçmediğinden emin değildim. Eğer bana aşık değilse neden burada benimle kalmasını bekliyordum ki?

"Biraz daha kalabileceğimi düşünmüştüm, belki bir hafta kadar. Ama geri dönmem gerekiyor."

En çok da bu sözler canımı yaktı. Duygularımı paylaşmayan bir kadınla birlikte olmak yeterince zordu, ama onun için yaptığım şeyden sonra çekip gitmesini izlemek karnıma bir yumruk gibi indi. "Senin için ne yaptığımı anlıyor musun?" Sessizce konuştum ama kelimeler duyulabilir bir öfkeye gebeydi. Ellerim masanın üzerinde titriyordu ve sırtımdaki her kas gergin ve kaskatı kesilmişti.

"Evet, ve ben-"

"Sen burada oturup buzdolabımdaki her şeyi yerken, ben kardeşimi oradan çıkarmak için göz göze geldiğim her adamı öldürüyordum. Kardeşim işkence gördü ve dövüldü çünkü senin için kendini tehlikeye attı. O

senin için karısını riske attı. Hayır, Adelina. Durumun ciddiyetini kavradığını sanmıyorum." Neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sandalyemden kalktım. Bedenim artık yerinde duramıyordu. Damarlarımda çok fazla öfke pompalanıyordu. "Senin yüzünden işimi kaybettim."

Artık bana bakamayacak hale gelene kadar gözleri nemle doldu. "Tüm bunlardan sonra, öylece gidiyor musun?"

Ağzı sımsıkı kapalıydı, vücudu hafifçe titriyordu.

"Duvara kelepçeli olduğun o odaya girdiğimde seni becerebilirdim. Ama yapmadım. Seni borç olarak aldığımda, sana istediğimi yapabilirdim. Yaptım mı? Hayır. Esaretim altındayken sana saygıdan başka bir şey göstermedim. Seni gezdirdim ve hayatını eğlenceli hale getirdim. Ve seni Tristan'a teslim ettiğimde, midem bulandı. Orada olduğunu bilerek uyuyamadım. Bu yüzden seni geri almak için her şeyi riske attım. Senin için tüm ailemi riske attım."

İlk kez altıma sinmiş, küçük ve kırılgan görünüyordu.

Ellerim titriyordu çünkü çok öfkeliydim. Beni aptal yerine koymuş, sahip olduğum her şey için beni kullanmıştı. Taştan daha serttim ve kimse için gardımı düşürmezdim. İlk kez bunu yaptığımda, beni karnımdan bıçakladı. Beni kullandı, benimle oynadı. Ben sadece onun istediği yere ulaşmak için bir basamaktım. Bir şey elde etmediğim sürece kadar fedakârlık yapmayacaktım. "Geri dönmüyorsun, Adelina. Tristan'ın esiriydin ve şimdi benimsin. Bu senin bana olan borcun."

Tekrar bana baktı ve bu sefer gözleri parladı. "Ciddi olamazsın."

"Ben ciddiğim." Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. "Sen benim malımsın. Ben bir şeyi bedavaya yapan bir adam değilim. Her zaman karşılığında bir şey beklerim. Seni kurtarmak için hayatını kurtardım, bir müttefikime savaş açtım ve ailemin işini kaybettim. Emin ol, kalacaksın. Bana sorarsan, iyi bir anlaşma yaptın."

"Cane, benim bir ailem var-"

"Umurumda değil. Yaşamak için güzel bir evin, ne yapacağını bildiğinden daha fazla paran olacak ve benim emrime amade olacaksın. Bana sorarsan Tristan'ın esaretinde olmaktan çok daha iyi. İyi bir adam olmaktan bıktım ve bir daha asla iyi bir adam olmayacağım." Hışımın masadan kalktım ve çıkarken elimdeki şarap bardağını yere düşürdüm. Hayatımda hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. Eğer beni sevmiyorsa, bunu kabul edebilirim. Ama geri dönmek

Hiçbir şey olmamış gibi evine dönmesi beni çileden çıkardı. Bu kadın için her şeyimi ortaya koymuştum ve o beni geride bırakıp bunu istiyordu.

Onun yüzünden neredeyse her şeyimi
kaybediyordum. Aptallığım yüzünden.
Ama bir daha
asla.
Bir daha asla.

Eski odasında kalmış olmalı çünkü benim odama hiç gelmedi.

Güzel. Onu orada istemedim.

Ertesi gün, bir önceki gece olduğum kadar öfkeliydim. Hatta daha da öfkeliydim. Adelina'nın hiçbir şey olmamış gibi eve döndüğünü söylesem kardeşimin yüzünde nasıl bir ifade oluşacağını hayal bile edemiyordum. Crow ailesini bir hiç uğruna tehlikeye attığını anlayacaktı.

Hiçbir şey.

Pearl'ü kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bunun nedeni onun baldızım olmasıydı. Ailemden biriydi.

Adelina sadece bir fahişeydi.

Benimle oynayan bir fahişe.

Buraya ilk geldiğinde içine bir verici yerleştirdim ama hiç kullanmadım. Kaçmaya çalışmadı ve Tristan'a geri döndüğünde nerede olduğunu zaten biliyordum. Aşağı indim ve görünürde yoktu. Dizüstü bilgisayarımı açtım. Programı açtım ve izleyici bilgilerini buldum.

Hâlâ çalışıyordu.

Adelina saatlerce ortalıkta görünmedi, ben de kaçıp kaçmadığından emin olmak için üst kata çıktım. Kapıyı çalmadan yatak odasını açtım ve onu yatakta otururken buldum, üzerinde bir tişört vardı ve yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Buraya gel."

Bana meydan okurcasına baktı, yumuşak ifadesi sertleşerek bir bakışa dönüştü. "Hayır."

Benimle mücadele ettiğinde, bu beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyordu. "Bana bir daha sordurtma Adelina. O güzel saçlarını çekmekten hoşlandığımı biliyorsun." Beni zorlarsa onu merdivenlerden aşağı sürükledim. Beynimdeki bir sigortayı attırmıştı ve şimdi kablolarım tahrip olmuştu. Eskiden olduğum kişi değildim. Yepyeni bir adamdım.

Artık durumumuzun farklı olduğunu biliyordu. Buraya ilk geldiğinde blöflerimi görmüştü çünkü gerçek karakterimi tanımıştı. Ama bu sefer blöfümü göremeyeceğini biliyordu.

Yataktan kalktı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü.

Onu beklemedim ve merdivenlerden ana oturma odasına çıktım. Dizüstü bilgisayarı ona doğru çevirdim ve ekrandaki haritayı işaret ettim. "Bu sensin. Her an nerede olduğunu görebiliyorum. Koş ve ne olacağını gör." Dizüstü bilgisayarı kapattım. "Evi silahlar için taradım. Hiçbir yerde silah bulamazsın ve eğer eline bir tane geçirirsen, en az altı el ateş etsen iyi edersin. Daha önce de vuruldum. Pek bir şey yapmadım." Etrafta bir silah olsa bile beni vurmayacağını biliyordum. Bana kızgındı ama onu kurtarmak için her şeyi riske atmıştım. Bana bu şekilde karşı gelemezdi.

"Şu anda kızgın olduğunu biliyorum ama sakinleşmen ve aklını başına toplaman gerekiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona baktım. "Ben sakinim, Adelina. Olmadığım zaman anlarsın."

"Benim tanıdığım Cane bunu yapmazdı."

"Senin tanıdığın Cane öldü. Onu aptal yerine koydun ve artık o yok."

"Onunla ben oynamadım." Duygusal konuştuğunda güzel kahverengi gözleri parlıyordu. Ya dürüst davranıyordu ya da özgür olmak için yanıp tutuşuyordu. "Onu önemsiyorum. Eve gitmek istiyor olmam seninle olmak istemediğim anlamına gelmiyor. Sana karşı bir şeyler hissetmediğim anlamına da gelmiyor."

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Rahatına bakmalısın. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Peki ya ailem?"

"Peki ya onlar?" Karşı çıktım. "Onları son bir kez görmene izin verdim."

Başını salladı ve bana hayal kırıklığı dolu sert bir bakış attı. "Sen bundan daha iyisin."

"Hayır, değilim. Ve senin fikirlerin de artık umurumda değil."

Bana bir adım daha yaklaştı, omurgasını dikleştirerek biraz daha uzun görünmesini sağladı. "Senden beni kurtarmanı hiç istemedim, Cane. Beni bir borcun parçası olarak kabul etmeni hiç istemedim. Beni Tristan'a bıraktığında, benim için geri gelmeni hiç beklemedim. Tüm bunları kendi başına yaptın. Hiçbir şey beklememeliydin."

"Şey, bir şey bekliyorum. Benimle birlikte olmak o kadar korkunç mu Adelina?"

Gözleri yumuşamadan önce kısıldı.

"Onunla olmayı mı tercih ederdin? Bana bunu mu söylüyorsun? Hâlâ bileğin duvara kilitli bir şekilde o karyolada yatıyor olmayı mı isterdin?" Onu oradan kaçırdığım geceyi hatırladım. Onu çaresiz ve zayıf bulmuştum. Ona bir insandan çok bir köpek gibi davranılıyordu.

"Hayır. Ama Cane'i geri istiyorum... benim Cane'imi. Tüm o pisliklerden iyi olan adamı istiyorum. Bana her zaman saygı duyan ve benimle ilgilenen adamı istiyorum. Her zaman saklamaya çalıştığı kocaman bir kalbi olan o adamı istiyorum. Onu geri istiyorum..."

"O gitti. Bunu sana zaten söyledim." "Her şeyi riske attığın için üzgünüm-"

"Hayır, değilsin. Tek önemsendiğin şey kendinsin."

Gözleri tekrar kocaman açıldı. "Eğer sadece kendimi düşünseydim, uzun zaman önce kaçmış olurum. Arkadaşım Lizzie'ye yardım etmek için kaldım. Sırf onu kurtarabilecek küçük bir ihtimal için her gün tecavüze uğrarken bana bencil demeye nasıl cüret edersin? Ben senden çok daha cesurum, Cane." Geri çekilmeden önce bana hayal kırıklığına uğramış düşmanca bir bakış fırlattı. "Pearl ve Crow'a söylediğimde bunu yapmana izin vermeyecekler."

Başımı salladım. "Karışmazlar." "Emin ol, karışır." "

"Crow'u son gördüğünüzde ona ne söylediğinizi hatırlıyor musunuz?"

Sözlerim üzerine ifadesi değişti. Bana şüpheyile baktı, sanki neden ani bir değişiklik olduğunu bilmiyormuş gibiydi.

"Senin için yaptıklarından dolayı ona borçlu olduğunu söyledin. Neden aynısını bana söylemedin?"

Gözleri düştü.

Soruyu tekrarladım. "Neden sen de aynısını bana söylemedin Adelina?" Ona yaklaştım, gölgem onu kapladı. "Neden o senin borcunu alıyor da ben alamıyorum? Bana yardım etmesi için ona yalvaran bendim. On milyon dolar kaybeden bendim. Seni korumak için işimi devreden bendim." Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Cevap ver bana."

"Yaptığın şey için minnettarım, Cane. Olmadığımı hiç söylemedim."

"Bana borçlu olduğunu söyle," diye fısıldadım. "Eğer ihtiyacım olan bir şey olursa, bunu gerçekleştireceksin."

Bana sessizce baktı.

"Söyle."

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim, Cane. Yapabileceğim bir şey olursa, bana haber ver..."

"Teklifiniz için teşekkür ederim," dedim soğuk bir şekilde. "Benim için yapabileceğin bir şey var. Hayatının geri kalanında benim olacaksın."

CROW çalışma odasında karşımdaki kanepeye oturdu ve viski sürahisini masanın üzerine koydu. Hâlâ içmiyordu ama beni bu zevkten mahrum bırakamazdı. Öğleden sonra rağmen şöminenin alevleri yanıyordu. Crow hâlâ güçsüzdü ama en azından artık evin içinde dolaşabiliyordu.

Kendime bir içki hazırladım ve boğazımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Crow karanlık bir ifadeyle beni izledi.

"Yüzüne vurmaya çalışmıyorum, söz veriyorum."

Crow arkasına yaslandı ve parmaklarını şakağına sürttü. "En son ne zaman içki içtiğimi hatırlamıyorum. Karaciğerimin kafası karıştı."

"Güzel. Belki biraz daha uzun yaşarsın."

"Bilmiyorum. Uzun zaman önce ölmeliydim."

Kıkırdadım. "İkimiz de ölmeliydik."

Crow koltuktaki pozisyonunu değiştirdiğinde, bir an için acı içinde kasıldı. Çenesi gerildi ve yüzüne bir hoşnutsuzluk ifadesi yayıldı.

"Nasıl gidiyor?"

"Sorun ," dedi sessizce. "Sadece sıkıldım."

"Üzüm bağı için yeni bir yer aramaya başlayabiliriz diye düşünmüştüm." "Pearl bunu kabul etmez."

Yanımda getirdiğim dosyayı açtım ve önüne koydum. "Toprak kalitesine, turizme vs. göre en iyi yerlerin haritasını çıkardım. En iyi yerlerden bazıları daha pahalı ama buna değeceğini düşünüyorum. Sonuncusu en iyi seçim. Buradan sadece 20 mil doğuda."

Crow sessizce seçimimi gözden geçirdi. Her sayfayı çevirdi, yüzü metanetten bir duvara dönüşmüştü. "Bütün bu araştırmayı yapmana şaşırdım. Adelina etraftayken buna vaktin olacağını sanmıyordum."

"O kadını ancak bu kadar çok sikebilirim."

Crow'un gözleri seçtiğim kelimeler karşısında benimkilere kaydı. Adelina hakkında kimseyle bu şekilde konuşmazdım, tıpkı onun Pearl hakkında konuşmadığı gibi. Ama artık o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Beni bu kadar derinden yaralamışken ona saygı duymuyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bir içki daha aldım. "Sonuncusu hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözleri dosyaya geri döndü. "Bu iyi bir seçim. Bence bunu yapmalıyız o."

"Teklifi verebilir ve ayarlamaları yapabilirim."

"Önce görmem lazım."

"O zaman gidelim."

"Yapamam," dedi iç çekerek. "Bu dikişler çıkana kadar hareket ediyor."

"Pearl ne zamandan beri gösteriyi yönetmeye başladı?"

Omuz silkti. "Muhtemelen onunla tanıştığım günden beri." Kıkırdadım. "En azından kabul ediyorsun."

"Adelina ile işler nasıl gidiyor? Alışıyor mu...?"

"O iyi." Ona karşı hissettiğim kızgınlığı örtbas etmek için bir içki daha aldım.

Kimse fark etmediği halde Crow gözlerimdeki öfkeyi gördü. "Ondan her bahsedildiğinde neden bu kadar geriliyorsun?"

"Belki de onun hakkında konuşmak istemediğim içindir."

Crow yüz hatlarımı incelerken çenesini ovuşturdu. "Ne oldu, Cane?"

"Yok bir şey. O mülkü benimle birlikte görmene izin vermesi için Pearl'le konuşacağım." "Ondan izin almana gerek yok. Sorun bu değil."

"O zaman sorun nedir?"

"Hiçbir yere gitmemem gerektiğine katılıyorum. Temizlenene kadar gereksiz bakterilere maruz kalmamalıyım. Henüz enfeksiyon kapmadım ve böyle kalmasını istiyorum."

Kardeşimin iyileşmesini istiyordum ama ilerlemek de istiyordum. "Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bir sonraki kontrolüm bir hafta içinde. Dikişler o zaman alınacak."

"O zaman uğrarız."

"Bana iyi gibi geldi," dedi. "Şimdi bunu belirlediğimize göre, Adelina'ya geri dönelim. Ve bu sefer konuyu değiştirme."

Bardağımı üzerinde tutarken kavradım. "Söyleyecek bir şey yok."

"Kızgın olduğunu söyleyebilirim ve nedenini bilmek istiyorum. Şimdi söyle bana."

"Kızgın değilim." İçindekilerin tamamını mideye indirdim ve bardağı sehpanın üzerine koydum. "Gitsem iyi olacak. Bu hafta içinde nasıl olduğunu görmek için uğrarım."

Crow bana soğuk soğuk baktı. "Bunu başka bir şekilde öğreneceğim."

"Eminim yapacaksın."

Spor salonuna gittim ve sonra eve döndüm. Gerald benim için öğle yemeği hazırlamıştı, ben de yukarı çıkmadan önce afiyetle yedim. Adelina odasının dışında takılmıyordu. Neredeyse her zaman orada kaldı ve benden ısrarla uzak durdu.

Odasına uğradım ve kapıyı açtım.

Ateşin yanında bir koltukta oturmuş kitap okuyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı, gardını almıştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evin geri kalanında dolaşmakta özgürsünüz. Gerald bana bütün gün burada kaldığını söyledi."

Bakışlarını tekrar kitabına çevirdi. "Burayı seviyorum."

"Duş aldıktan sonra döneceğim. Yatağın üzerinde külotuna kadar soyunmuş, kışını kaldırmış ve yüzüstü yatmış olmanı bekliyorum."

Bana buz gibi soğuk bir ifadeyle baktı ama derinlerde bir yerde bir alev parıltısı gördüm. Şu anda benden nefret ediyordu ama bedeni ona yaptığım şeylerden asla nefret edemezdi.

"Burası 'Evet efendim' diyeceğiniz kısım."

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Kapıdan çıktım ve ona doğru yürüdüm, baskın olma ihtiyacım onu boynundan kavramamı sağladı. Önünde durdum, ellerim yanlarımdaydı.

"Evet, efendim."

"Hayır."

Boynunu tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Benimle dövüş ve ne olacağını gör." Onu nazikçe sıktım, boş tehditler savurmadığımı anlaması için yeterince baskı uyguladım. Bu kadın bana ihanet etmişti ve şimdi ondan nefret ediyordum. Beni mahvetti. Artık hiçbir şeye inanmamam için bir sebep verene kadar beni iyiliğe inandırdı.

Derin bir nefes aldı ve başını benden yana çevirerek elimden kurtulmaya çalıştı. "Evet, efendim."

Elim ensesine gitti ve onu geriye doğru çektim. "Aferin kızıma." Uzaklaşmadan önce onu dudaklarından öptüm, parmaklarımın onu kavradığım yerden acıdığını hissettim. Bu parmaklarla onun kışını tokatlamak, onu o anda ve orada kavrarken kavramak istedim.

Ama duşta işim bitene kadar beklemek zorundaydı.

Odasına girdiğimde, istediğim gibi üzerinde sadece k lotu vardı. Yatağın üzerinde dört ayak üzerindeydi, ayakları kenardan sarkıyordu.

Kapıyı kapatıp kıyafetlerimi çıkarmadan önce onun tatlı k  ına baktım. Kalbim durmuştu ve Şimdi tek gördüğüm sikimi almak üzere olan muhteşem bir kadındı. O da t pk  benim için hiçbir Şey ifade etmeyen diğerleri gibiydi.

Arkasından yakla tım ve vücudunun üzerine eğildim, omurgasından boynunun arkasına doğru öpücükler kondurdum. Elimle memelerini yokladım ve tepki vermediğini hissettim. Tamamen hareketsizdi, sessiz bir dirençle bana karşı koyuyordu.

Bu uzun sürmez.

Daha birkaç gün önce beni becermekten zevk almış, her bir turu ba latmı tı. Ne kadar kızgın olsa da beni istediğini biliyordum.

Her zaman beni isterdi.

Aletimin ba ını onun içine ittim ve ıslaklığın beni karşıladığını hissettim. Sıcak, sıkı ve çok ıslaktı.

Beni istedi.

Tamamen kılıfına girene kadar içinde hareket ettim. Elim boynuna dolandı ve tavana bakması için ba ını yukarı kaldırdım. Dudaklarım kulağını buldu ve kanalına doğru nefes aldım. "Beni istiyorsun."

Ben onu yerinde tutarken sertçe nefes aldı.

"Beni istediğini söyle."

Sessizlik.

Boğazını biraz daha sıkarak onu teslim olmaya zorladım.

"Seni istiyorum..."

Bunu söylediğini duymama gerek yoktu çünkü vücudu ona ihanet etmişti. A ılı ından fi kırıyordu, kremi beni kabzasına kadar kaplıyordu. Ona derin ve eşit vuru lar yapmak için içine doğru itmeye ba ladım. Vücudunu uzunluğumla ke fettim, ona tekrar tekrar vurdum. Rekor kıran bir sürede, onu her zamanki gibi bo altacaktım.

Bu daha kolaydı. Bir kadına açık olurken ne d   nd ğ mden emin değildim. İlişkiler sadece bir zayıflıktı. Bana hayatımdaki en önemli Şeylerden birine, ailemin mirasına mal olmuştu. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım. Artık o sadece bir k leydi, ondan sıkılana kadar elimde tutacağım bir kadın.

Eğer ondan sıkılırsam.

Bölüm 14

İNCI

Crow beline sardığı havluyla banyo lavabosunun başında durdu. Aynada kendine baktı ve yüzünü tıraş ederek geçen hafta boyunca oluşan kalın kirli sakalları temizledi. Yeşil gözleri hareketlerini izliyordu ve usturasını lavaboda durulamadan önce saç çizgisini yavaşça kesti.

Bir süredir yatakta olmasına rağmen kaslı fiziği aynı kalmıştı. Karnı boyunca uzanan dikişlere rağmen karnı hâlâ şekilliydi. Alçı çıkarılmıştı ama hâlâ ani hareketler yapamıyordu. Vücudunun tamamen iyileşmiş gibi görünen tek kısmı bacağıydı. Artık dengesini kaybetmeden üzerinde durabiliyordu.

Banyoda kirli havluları topluyordum ama ona bakarken dikkatim dağıldı.

Gözleri yansımadaki benimkilere kaydı. "Evet, Button?"

"Sana bakamaz mıyım?" Başımı yana eğerek sordum. "Ben seninle evliyim."

"Gözlerini dikip bakan bir tek ben varım. Bu işler böyle yürür."

"Bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Senin için kabul ettim." Tıraş makinesini bir kenara bıraktı ve yüzüne su sıçrattı, tıraş kremini çıkardı, böylece yüzünü bir havluyla sıvazlayabildi. Havluyu belinden çekip çıkardı ve zaten bir demet havlunun durduğu kollarıma bıraktı. Güzel ve çırlıçıplak bir halde, yüzünde ukala bir sırıtışla yanımdan geçti.

Arkamı döndüm ve gidişini izledim, uzaklaşırken sert kıcını gördüm.

Buna bakmaktan asla bıkmam. "Ağrın nasıl?" "Beş."

"Bu büyük bir gelişme."

Bir çift boxer çekti. "Evet. Dün gece ilk kez gece boyunca uyudum."

Acı çektiğini bilmekten nefret ediyordum ama eninde sonunda geçeceğini biliyordum. Sadece birkaç haftayı daha atlatmamız gerekiyordu ve sonra normale dönecekti. "Bu iyi bir şey."

"Cane onunla birlikte bir mülke bakmamı istiyor."

"Ne için bir mülk?"

Dolabını açtı ve bir tişört giydi. "Şaraphane için. İkinci bir yer açıyoruz."

"Bunu bilmiyordum."

"Sanırım söylemeyi unuttum."

"Yani yine birlikte mi iş yapacaksınız?"

Siyah bir kot pantolon aldı ve üzerine geçirdi. "Evet. İşi kaybettiğinden beri ikimiz için de en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum. Benim yardıma, onun da bir amaca ihtiyacı var. Silah işini kaybetmek yıkıcı oldu çünkü babamıza aitti. Şaraphane ile tekrar bir aile işi olacak."

"Bu doğru. Bence bu iyi bir fikir."

"Ama birbirimizi öldürmemek için kendi alanımız da olacak." Cüzdanını ve anahtarlarını aldı ve cebine yerleştirdi.

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. "Bir yere gidiyor gibi görünüyorsun... ve hiçbir yere gitmediğini biliyorsun."

Crow'un yüzünde onu her zamankinden daha yakışıklı gösteren sert bir gülümseme vardı. "Button, doktor iyi olduğumu söyledi."

"Ağırdan almaktan zarar gelmez."

"Artık oturamıyorum. Televizyon izlemekten nefret ediyorum ve kitapların da büyük bir hayranı değilim."

"Okuyamadığın için mi?" Alay ettim.

Gözleri kısıldı ama şakacı bir şekilde. "Bunu sen istiyorsun, Button."

"İstiyor " Seks hayatımız son zamanlarda pek iyi gitmiyordu. Ne zaman bir hamle yapsa,

Kendini yaralaması riskini almak istemediğim için ilerlemesini engelledim. Ama kesinlikle deliriyordum. Sadece bir aylık hamileydim ve hormonlar henüz etkisini göstermemişti ama kesinlikle ona karşı belirgin bir istek duyuyordum.

"Evet, öylesin." Bana doğru yürüdü ve iri elleriyle her iki kık yanağımı kavradı. "Ve bunu sana vermekten çok mutluyum."

Havlü demetini yatağın üzerine attım ve kollarımı boynuna doladım. Onu usulca öptüm, öpücüğün uzaklaşamayacağım bir şeye dönüşmediğinden emin olmaya çalıştım. Crow'un aklında bir şey olduğunda, onu durdurmak imkansızdı. "Belki daha sonra. Gitmen gerektiğini biliyorum." Kucağından uzaklaştım ve dudaklarımı yaladım.

Sahip olamayacağı bir şeyi isteyen yoğun bir ifadeyle bana baktı. "Beklemeye devam etmeyeceğim, Button."

"Sakin olman gerekiyor."

"umurumda. Karımı becermek istiyorum." "Bu çok romantik."

Çenemi tuttu ve bakışlarımı bakışlarına yönlendirdi. "Bunu romantik hale getirdiğimizi biliyorsun." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurmadan önce gözleri benimkiler arasında gidip geldi. Hızlı ve inceydi ama kanımı ısıtmaya yetti. "Döndüğümde kucağıma çıkacaksın ve beni sertçe becereceksin. Anladın mı?"

Çok otoriterdi, ama ben onu seviyordum. "Evet, kocacığım. Anlıyorum."

LARS açık olan yatak odasının kapısını çaldı ama içeri adım atmadı. "Bayan Barsetti, Bayan Adelina sizi görmek istiyor."

"Öyle mi?" Çamaşırları çekmecelere yerleştirmeyi ve banyodaki havluları düzenlemeyi yeni bitirmiştım. Cane çoktan Crow'u almıştı, yani buraya kendi arabasını getirmiş olmalıydı. "Hemen geliyorum."

Birinci kattaki girişe yöneldim ve onu kot pantolon ve tişörtle orada dururken buldum. Onu tanıdığım o ısıltılı gülümsemesi yerine kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki her an biri ona sinsice yaklaşacakmış gibi omzunun üzerinden bakıyordu. "Hey."

Orada olduğumu fark edince bana döndü ve daha sıcak bir selam verdi. "Hey, Pearl."

"N? Erkekler takılmak ister misin?"

"gibi bir şey." Gülümsedi ama bunun zorlama olduğunu anlayabiliyordum. "Yemek yedin mi? Ben de tam oturmak üzereydim."

"Evet, bu güzel olurdu. Cane her zaman Lars'ın iyi bir aşçı olduğunu söyler."

"Harika." Onu yemek odasına yönlendirdim ve oturduk. Lars hemen taze ekmek, tereyağı, bir şişe şarap ve iki bardak su getirdi. Her an hazır olabilecek mezelerle ilgilenmek üzere tekrar odadan çıktı.

Ben bir parça ekmek aldım, o da aldı. Ben şarap alamadım ama o kendine yardım etti.

"Crow nasıl?"

"Huzursuz ve sinirli ama iyi. Biraz daha zaman verin, eski haline dönecektir."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok şey yaşadığını biliyorum ve bu kadar çabuk iyileşmesine sevindim."

"Biteceği için heyecanlıyım. Sabahları koşu yapmaktan ve işine dönmekten mutlu olacak. Hiçbir şey yapmadan oturmayı seven bir adam değil."

"Fark ettim," dedi kıkırdarak. "Bebek nasıl?"

"Her şey aynı hissettiriyor," dedim dürüstçe. "Bazen sabahları hastalanıyorum ama bunun dışında kendimi henüz hamile hissetmiyorum."

"Belki de bir kontrole gitmelisin."

"Yapacağım. Sadece Crow kendini daha iyi hissedene kadar beklemek istedim. Tamamen iyileşene kadar onu doktorun ofisine götürmek istemiyorum. O da bunu kaçırmak istemez."

"Haklısın." Tek bir ısırık bile almadan ekmeği parçalara ayırmaya devam etti.

Kıpır kıpır hareketlerini fark ettim ve bunun onun için normal olmadığını anladım. Genelde kontrollü ve kendinden emindi, bakışlarını tutarken sohbet ederdi. "Her şey yolunda mı Adelina? Bir şeylerin ters gittiği izlenimine kapıldım."

"Bir var," dedi açıkça. "Sorun Cane."

Duymak istediği şeyi söylemediği için üzgün olduğunu biliyordum ama eninde sonunda bunu atlatacaktı. "Öyle mi?"

"Ona eve dönmek istediğimi söyledim. Orada bir ailem var ve okula geri dönmek istiyorum..."

Tam olarak ne olduğunu anlamam için sözünü bitirmesine gerek yoktu. Onun gideceğini hiç düşünmemiştim. Nedense, benim Crow'la kaldığım gibi onun da uçumuzla birlikte Toskana'da kalacağını hayal etmiştim. Ama onun geri dönmesi gereken bir hayatı vardı. Benim kimsem yoktu. Durumlarımız tamamen farklıydı. O da benden birkaç yaş küçüktü.

"Gerçekten çok üzüldü," diye fısıldadı. "Yani, tamamen farklı bir insana dönüştü. Benim için bu kadar çok şey yapmasının yanlış olduğunu ve öylece çekip gideceğimi söyledi. Benim yüzümden işini kaybettiğini söyledi. Benim yüzümden neredeyse kardeşini kaybedeceğini söyledi."

"Sadece üzgün. ."

Başını iki yana salladı. "Gitmeme asla izin vermeyeceğini söyledi. Artık onun tutsağı olduğumu... ona borçlu olduğumu söyledi."

Buna inanmak benim için zordu çünkü Cane'in söyleyeceği bir şey gibi görünmüyordu. Onunla ilk tanıştığımda, bu şekilde davranacağını tahmin bile edemezdim. Daha önce hiç şimdiki kadar merhametli olmamıştı. Ama bunu söylemek

Yaşadığımız onca şeyden sonra böyle bir şey kulağa doğru gelmiyordu. "Buna inanamıyorum..."

Başını salladı. "Birkaç gün içinde geçeceğini düşünmüştüm ama peşimi bırakmıyor. Kolumda bir takip cihazı var ve kaçmamam için beni tehdit etti. Koridorun sonunda kendi odamda uyuyorum ve benimle pek konuşmuyor. Sadece istediği zaman seks talep ediyor... sonra da günlük hayatına devam ediyor. Eskisi gibi yakın değiliz. Beni tamamen kendinden uzaklaştırdı, dışladı. Eskiden sahip olduğumuz bağı hissetmiyorum. Eskiden konuşurduk... birbirimize bir şeyler anlatırdık. Sevişirdik. Ama şimdi bunların hepsi bitti... O eskisi gibi değil. Kendini kaybetti ve tamamen farklı bir insana dönüştü."

Ekmek parçası hâlâ parmaklarımın arasındaydı ama bir ısırık bile almadım. Artık aç bile değildim. Lars odaya girdi ve mezelerimizi önümüze koydu ama ikimiz de onu fark etmedik. O tekrar odadan çıkana kadar ortalık sessizdi. "Ama Crow'u tanıyor ve ben bunun olmasına asla izin vermem."

"Bunu ona söyledim ama umursamadı. Bu konuda yapabileceğiniz bir şey olmadığını söyledi."

Polise gidemezdim ya da onu serbest bırakması için tehdit edemezdim. Ama onunla kesinlikle konuşabilirdim. "Bunun olmasına şaşırdım."

"Biliyorum. O benim tanıştığım Cane değil. Onunla ilk tanıştığımda, diğerlerinden daha iyi olduğunu biliyordum. Yumuşak bir noktası, bir ruhu olduğunu biliyordum. Bana karşı hep çok iyiydi, çok düşünceliydi. Ve onu böyle görmek... Korkutucu."

"Cane eskiden kötü bir adamdı. Ama o günler geride kaldı."

"Bitmişlerdi," dedi. "Ama şimdi geri döndüler. Onu ben tetikledim ve şimdi bambaşka biri oldu. Beni bırakacağını hiç sanmıyorum."

Önümüze konan ravioliyi görmezden geldim ve buharın yüzüme çarptığını hissettim. Adelina onu sevmediğini söylediğinde Cane'in incindiğini biliyordum ama bunun onu bu kadar zorlayacağını bilmiyordum. "Onunla konuşacağım."

"Lütfen. Ona, onu önemsediyimi anlatmaya çalıştım. Ayrılmak istememin onunla hiçbir ilgisi yok. Ailem sokağın aşağısında yaşıyor olsaydı, onunla kalırdım. Ama onlar tamamen farklı bir kıtada yaşıyorlar. Sırf onun için burada kalamam, ona karşı hislerim olsa bile. Hepsi bu. Sanırım benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyor... ki bu doğru değil."

"Belki de bunu anlamıyordur," dedim sessizce. "Onunla konuşacağım. Tüm bu meseleyi halledeceğim."

"Teşekkür . çalıştıgımda beni dinlemiyor."

Cane bu şekilde davranacak kadar kendini kaybetmişti. Acımasız bir suçludan şefkatli bir kahramana dönüşmesi çok uzun zaman almıştı. Tüm bunları bir hiç uğruna silip atmak yazık olurdu.

"Sence haklı mı?" diye fısıldadı. "Ne?"

"Benim için çok şey yaptı... ve ben ona borçluyum."

"Hayır, Adelina. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. O bunları senin için yaptı çünkü seni önemsiyordu. Ondan seni kurtarmasını hiç istemedin. İlişkinizin biteceğini bilse bile yine de yapacağını biliyorum."

"O kadar emin değilim," diye fısıldadı. "Onunla konuştuğunda ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Tamam."

"Crow da yardım edebilir ama o kadar çok şey yaşadığı için sorduğum için kendimi kötü hissediyorum."

"O aldırmaz. Crow, Cane'in dünyada sözünü dinleyeceği tek kişi. Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Siz zaten çok şey yaptığınız için bunu istediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Hiç umurumuzda değil. Gerçekten."

Elini çekti ve yemeğine baktı. Çatalına uzandı ve sonunda bir ısırık aldı. "Oldukça güzel."

"Lars taşındıktan sonra bana 10 kilo aldırdı."

Bir lokma daha çiğnedi. "Ama buna kesinlikle değdi. Bu çok lezzetli." Kasedeki yemeği dürtükledikten sonra tekrar bana baktı. "Bazen onu sevebileceğimi düşünüyorum. Ama bu olaydan sonra... sevmememin daha iyi olacağını anladım."

Söylediklerini duyduğumda kalbim karnıma düştü. Eğer Cane ona söylediğim gibi sabırlı olsaydı, her şey farklı olabilirdi. Ama öfkesinin onu ele geçirmesine izin verdi ve şimdi de onu kendinden uzaklaştırdı. Böyle hissettiği için onu suçlayamazdım.

Kim yapabilir ki?

CANE siyah arabasıyla evin önüne geldiğinde dışarı çıktım ve onları döner kavşakta karşıladım. Sanki Crow hâlâ ağır yaralı değilmiş gibi arabadan indi ve kendisini tutan hiçbir şey yokmuş gibi dimdik durdu.

Sanki endişemin komik olduğunu düşünmüş gibi gözlerinde hafif bir eğlenceyle bana baktı. "Düğme."

Parmak uçlarımda durdum ve ona hızlı bir öpücük verdim. Üzgün olmasaydım kucaklaşmamız daha uzun sürebilirdi. Adelina çoktan ayrılmış ve Cane'in evine geri dönmüştü, böylece onunla o olmadan konuşabilirdim.

Crow geri çekildi ve bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Ne oldu?"

Cane arabanın etrafında dolaştı, deri ceket giymişti ve güneş gözlükleri burnunun üstünde duruyordu. Daha önce fark etmemiştim ama belirgin bir şekilde farklı görünüyordu. Omuzları daha sertti, gülümsemek yerine yüzünü buruşturuyordu ve karamsar görünüyordu - tıpkı Crow gibi. Yanımıza geldi ve Crow'un yanında durdu. "Araziye bir göz attık ve gördüklerimiz hoşumuza gitti. Toprak bilimcimiz toprak yapısının mükemmel olduğunu söyledi."

"Bu harika." Satın aldıkları mülk umurumda bile değildi, en azından şu anda. "Adelina uğradı..."

Cane'in ifadesi değişmedi ama gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Söyleyecek çok ilginç şeyleri vardı."

Cane sessizce bana baktı.

Crow kardeşine döndü, belli ki ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. üzerinde.

"Davranışını açıklayabilmen için sana şüpheyi yaklaşacağım."

Ben de dedim ki. "Ve bana sadece kızgın olduğunu ve aklın başına geldiğinde bunun geçeceğini söylemen."

"Aklım başıma gelmeyecek," dedi basitçe. "O kadını kurtarmak için her şeyi riske attım ve karşılığında onu elimde tutacağım. Bu benim fedakârlığımın karşılığı. Ben sadaka dağıtan bir adam değilim. Tüm bunları Amerika'daki hayatına geri dönsün ve beni unutsun diye yapmadım." Tavrı değişti ve gözle görülür şekilde karardı. Belli ki bu konudaki fikrimi umursamıyordu. Adelina onun indirdiğini söylerken haklıydı. Sanki iki yıl önceki Cane'le konuşuyor gibiydim.

Beni öldüresiye dövmede tereddüt etmeyen acımasız barbar.

Crow kaşlarını kaldırarak kardeşine baktı.

"Bu yanlış ve bunu sen de biliyorsun."

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum." Omuz silkti. "Ama değil."

Bakışlarımı Crow'a çevirdim ve sessizce ondan yardım istedim.

Crow isteğimi anladı ve kardeşine döndü. "Peki, planın nedir? Onu bütün gün evde kilitli tutmak mı?"

"Evet."

"Kaçmayacağını mı düşünüyorsun?" Crow sordu.

"Ona bir takip cihazı taktım," dedi Cane basitçe. "Ve kaçmaya çalışırsa ne yapacağımı biliyor." Tehdit çok kolaydı, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi dilinden dökülüyordu.

Crow, "Onu kurtarmamızın nedeninin onu sevmeniz olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bir noktada yaptım." Cane bakışlarını başka bir yere kaydırarak eve baktı. "Artık değil."

"Birini sevmekten öylece vazgeçemezsin," diye tersledim. "Birini onu sevdiğin gibi sevdiğinde, duramazsın. Ne kadar karşı koymaya çalışırsan çalış, o hep oradadır. Onu bir köpek gibi tutmak doğru değil. Sevdiğin birine bunu yapamazsın."

"İşte bu yüzden onu sevmiyorum," diye karşı çıktı Cane. "O sadece becerdiğim bir kadın. Hepsi bu. Onun tek işi bu. Bu durumu kabullenirse, bundan çok şey kazanabilir. Toskana'da yaşayan zengin bir kadın olabilir. Onu dünyayı görmeye götürebilirim, bir öğretmen maaşıyla asla karşılayamayacağı bir yaşam tarzı sunabilirim."

"Para her şey değildir." Crow'u zengin olduğu için sevmedim. Onu sevdim çünkü ben de onun kadar kırılmıştım. O beni onardı, yeniden bir araya getirdi, böylece kırılmadan önceki halimden daha bütün oldum. "Bunun Adelina için bir şey ifade etmediğini söyleyebilirim."

"Bu çok yazık," dedi Cane. "O zaman sıkılmış olabilir. Benim sorunum değil."

Kafasına bir tokat atmak istedim. "Kes şunu, Cane. Sik kafalılık yapıyorsun."

"Çünkü ben bir sik kafalıyım," dedi basitçe. "Pussy Cane sona erdi. Gerçek olan geri döndü."

"Kimse yaşlı Cane'i sevmez," diye hırladım. "O kendinden başka kimseyi umursamayan bir pislik. Geçen yıl içinde çok büyüdün. Sırf istediğini elde edemedin diye tüm bunları bir kenara mı atacaksın? Adelina'nın seni sevmekten korkuyor olabileceği hiç aklına geldi mi? Bunun farkına kendi başına varması gerektiğini?"

Cane'in soğuk vahşiliği kayboldu. Yüzünü tekrar bana çevirdi ve gözlüklerinin ardından gözlerimin içine baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Geri dönmek istiyor çünkü ailesini görmek istiyor. İyi olduğunu bilmelerini istiyor. Lizzie'nin ailesi için orada olmak istiyor. Ama oraya vardığında artık evi olmadığını fark edecek. Yaşadığı onca şeyden sonra, artık oraya ait olmadığını biliyor. Onu gerçekten anlayan tek kişi sizsiniz. İşte o zaman geri gelecektir. Ama sabırlı olmalısınız ve kontrolcü bir psikopata dönüşmek sadece onunla gerçekten birlikte olma şansınızı sabote edecektir. O yüzden saçmalamayı kes. Bu numarayı yemiyorum."

Crow elleri cebinde kardeşini izledi. "Pearl'ün gitmesine bir kez izin verdim. O Amerika'ya gitti, ben de gitmesine izin verdim. İkimiz de ayrı kalmanın ikimiz için de doğru olmadığını biliyorduk. Tekrar bir araya geldik çünkü ait olduğumuz yer orasıydı. Eğer bu kadını seviyorsan, gitmesine izin vermelisin."

"Sakin onu sevmediğini söyleme çünkü ikimiz de sevdiğini biliyoruz," diye bağırdım. "Onun için her şeyini feda ettin ve karşılığında o da seni daha iyi bir adam yaptı. Bütün bunları boşa harcama. Kendine çeki düzen ver, belki Adelina seni affeder."

Cane, sanki bu sözler onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kollarını kavuşturmuş, hareketsiz duruyordu. Her ne kadar soğukkanlı bir ifade takınsa da, gözlüklerinin ardında bir şeyler düşündüğünden emindim. Düşünceleri dönüyor olmalıydı.

"Cane," diye bastırdım. "Bunu düzeltmek için hâlâ zaman var. Sen bundan daha iyisin." "Öylesin," dedi Crow. "Size geri dönmesi için ona bir şans verin. Bu

Doğru olduğunu nasıl anlayacaksın?"

"Beni sevmiyor," dedi Cane sonunda. "Geri dönmeyecek."

"Öyle olarsa, öyle olsun," diye fısıldadım. "Ama onu iradesine karşı tutsak tutmak sana istediğin şeyi getirmeyecek. Seks aynı olmayacak. Konuşmalar aynı olmayacak. Bana eskiden nasıl olduğunuzu, nasıl bağlandığınızı özlediğini söyledi."

Çenesi hafifçe sıkıştı ve bakışlarını yere kaydırды.

"Seni sevse de sevmese de, kadın seni önemsiyor. Seni bir kahraman olarak görüyor. Onun için bir şey ifade ediyorsun. Az önce kaçtığı canavara dönüşerek onun senin hakkındaki düşüncelerini yok etme."

Sanki çok kırıcı bir şey söylemişim gibi tersledi. "Ona asla vurmam. Ben barbar değilim."

"Ve onu iradesi dışında tutmak barbarlık değil mi?" Crow karşı çıktı.

Cane bakışlarını kardeşine çevirdi ve öfke dolu uzun bir sessizlik yaşadı. "Sen konuşmayı seven birisin."

"O zamanlar Pearl'ü sevmiyordum," diyor Crow. "Yani aynı şey değil."

"Eve git ve bunu düzelt, Cane," dedim. "Çok geç olmadan ve düzeltemezsiniz."

Geri çekildi ve büyük elini saçlarında gezdirerek iç çekti. "Belki de haklısın..."

Ona ulaştığımız için rahatlamıştım. Cane'in bundan daha iyi olduğunu biliyordum. Eskiden olduğu o suçlu adama geri dönmek çözüm değildi. Hiçbir şey hissetmediği için kendini daha iyi hissedebilirdi ama bu sorununu çözmeyecekti. Öfkesi geçtiğinde, değer verdiği tek kadına yaptıklarından dolayı kendini suçlu hissedecekti. Ve o zamana kadar da onu sonsuza dek kaybetmiş olacaktı.

Cane bizden uzaklaşıp arabaya doğru yürüdü, omuzları kamburlaşmıştı ve sırtı eskisi kadar sert değildi. Arabaya binmeden önce veda etmedi.

İkimiz kavşakta kalmış, Cane'in lastiklerinden fırlayan toprağı izliyorduk. Yola çıktı ve uzaklaştı, güçlü motoru kilometrelerce uzakta olsa bile onu duymamıza yetecek kadar gürültülüydü.

Crow'a baktığımda, o zaten bana bakıyordu. Ve bir süredir bana bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Bu şekilde tepki verdiği için onu suçlamıyorum. Hayal kırıklığına uğramıştı ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu."

"Onun davranışlarını haklı çıkarma."

"Etmiyorum. Sadece anladığımı söylüyorum. Cane ve ben istediğimizi aldığımız bir geçmişten geliyoruz. Gördüğü tek başarılı ilişki ikimizinkiydi. Seni o kadar uzun süre tuttum ki sonunda beni sevmeye başladın, iyisiyle kötüsüyle. Belki de onu daha uzun süre yanında tutarsa fikrini değiştireceğini düşündü."

"Bu yanlış olur."

Crow uzaklara baktı, geniş omuzları ve kaslı yapısıyla uzun boylu görünüyordu. Kardeşi uzakta basit bir nokta haline gelene kadar onu izledi. Sonra bana döndü. "Cane'i tüm hayatım boyunca tanıdım. Duygularla benden daha fazla mücadele eder, onları hissetmediği için değil, milyonlarca kez daha güçlü hissettiği için. Vanessa kollarımda öldüğünde soğukkanlılığımı korudum. Ailem için tek damla gözyaşı dökmedim. Sana kadar hiçbir şey hissetmemiştim. İtiraf etmek istediğinden daha çok önemsiyor ve bu yüzden daha çok acı çekiyor. Birini onu sevdiği gibi sevmek ve bu sevgiyi karşılıksız hissetmek... dayanabileceğinden çok daha fazlası. Davranışını mazur göstermiyorum. Sadece açıklıyorum. Eğer bir gün beni terk etmeye karar verirsen... ne yaparım bilmiyorum. Muhtemelen seni de hapse atardım."

Gülümsedim çünkü bu konuda asla endişelenmesine gerek kalmayacaktı. "Ne zaman istersen beni kilitleyebilirsin."

Bana gülümsemeyle karşılık vermedi ama onun yerine bana yakıcı bir ifade verdi. Yoğun ve tehlikeliydi, en sevdiğim bakışlardan biriydi. "Dikkatli ol, Button."

"Söz konusu olduğunda asla dikkatli olmadığımı biliyorsun."

Vücuduma sardığım havluyla saçlarımı kuruttum. Saç tellerim tamamen kuruduktan sonra yatak odasına geçtim ve çekmecemde bir çift iç çamaşır aradım. Dantelli siyah bir tanga buldum ve havlumu bırakıp onu üzerime çektim. Bazen karnımın farklı görüldüğünü düşünürdüm ve bugün normalden biraz daha yuvarlak görünüyordu.

Ama bu sadece benim hayal gücüm olabilir.

Yakıcı bir bakış tenime nüfuz etti ve yüzeyi yaktı. Bu bakışı hissedebiliyordum, tıpkı sürüden ayrılan savunmasız bir hayvanın yırtıcı bir hayvanın varlığını hissetmesi gibi. Gözlerim kapı aralığına döndü ve Crow'un orada durduğunu, dehşet verecek kadar karanlık bir çift gözle bana baktığını gördüm.

Bakışlarını tuttum, kıpırdayamayacak kadar çekingendim.

Aniden bana doğru hamle yaptı, kolumdan tuttu ve beni yatağa fırlattı. Külotumu çekip çıkardı ve bir anda kot pantolonunu indirdi. Boxerini kışından aşağı çekti ve beni yatağın kenarına çekti. "Daha fazla beklemeyeceğim. Kendime bir fitik daha verebilirim ve umurumda bile olmaz." Kendini içime soktu, ensemden kavradı ve sanki günlerdir değil de yıllardır beni sikmemiş gibi sikti.

Son zamanlarda ne zaman birlikte olsak, nazik ve yavaştı. Her zaman üstte olan bendim çünkü onun çok güçlü hareket etmesini istemiyordum. Tek umursadığım onun düzgün bir şekilde iyileşmesiydi. Ama beni sıkıştırıp bu şekilde aldığı anda, savaşmak istemedim.

Sadece alınmak istedim.

Kaslı kollarını dizlerimin arkasına sabitledi ve üzerime eğilerek her seferinde bana derin ve sert vurdu. Yapmak istediği son şey benimle sevişmekti. Beni anlamsızca becermek, günün geri kalanında yürüyemeyecek kadar ağrıtmak istiyordu. Gözleri bana kilitlenmişti ve vücudunun kasları o ittikçe derisinin altında kayıyordu. Bana durdurulamaz bir erkek gibi hükmediyor, bir cevap beklemeden tam olarak istediğini alıyordu. Saçlarımın arkasından çekiştirdi ve boynumu öpücükler ve yumuşak ısırıklarla sıvayabilmek için çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. Devam ederken boğazımın çukurunu boğdu ve beni defalarca mükemmel noktandan vurdu. Eli saçlarımı bıraktı ve karnıma doğru ilerledi. Bana dokunduğunda agresif değildi, parmakları yumuşak bir şekilde yüzeyi keşfediyordu. İkinci ya da üçüncü üç aylık dönemindeki hamile bir kadın gibi şiş değildim ama Crow'un bana neden dokunduğunu biliyordum. Eğildi ve karnıma bir öpücük kondurduktan sonra doğruldu ve beni tekrar sikmeye başladı, memelerimi kavradı ve saçlarımı tekrar parmaklarına doladı.

Ellerim gömleğinin altındaki kasları keşfetti ama tırnaklarımı tenine geçirmedi. Vücudunun klitorisime süründüğünü hissettiğimde ona hafifçe dokundum. Gözlerinin içine baktım ve beni bir hayvan gibi becermesini izledim ve beni öyle bir yere götürdü ki tek yapabildiğim inlemek ve çığlık atmaktı. Onu sertçe sıkarken amım sikini boğdu ve beni o kadar güçlü bir doruğa çıkardı ki kıvrandım. "Karga..."

Boynumu tuttu ve bakışlarını benimkilere dikti. "Bayan Barsetti."

Orgazmım bir süre devam etti, spiral çizdi ve patladı. Kendimi çok sıcak, ateşli ve olağanüstü bir şekilde terlemiş hissediyordum. Amım hâlâ onun sikinin etrafında sınıksız duruyordu ve ben zevk dalgaları üzerinde süzülüyordum. Bu çok güzeldi. "İçime gel." Kalçalarını kavradım ve onu tekrar tekrar sertçe içime çektim, beni tüm uyarılmışlığıyla doldurarak bitirmesini istedim.

Kendini orgazma ulaştırırken içime doğru vuruyordu. Derin ve erkeksi bir inilti boğazından kaçtı ve bana tüm tohumunu verebilmek için kendini derine itti. Beni yatağa iterken alnını benimkine bastırdı, fişkırırken siki seğiriyordu.

Parmaklarım kalçalarına gömüldü, az önce bana verdiği ağırlığı seviyordum.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce nefesini tuttu. Kendini bana doğru uzattı ve gözlerinde hâlâ sahiplenme duygusuyla bana baktı. "Seni bir doktora götürmeliyiz." Eli hâlâ düz görünen karnıma doğru hareket etti. Başparmağı yavaşça derimin ve göbek deliğimin üzerinde gezindi.

"Randevu almak istiyordum ama sen iyileşene kadar beklemek istedim."

"Ben iyiyim," dedi. "Küçük Barsetti'nin iyi olduğundan emin olmayı daha çok önemsiyorum."

"İyi olduklarına eminim. Eğer bizim gibilerse, yok edilemezler."

Eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Muhtemelen bu konuda haklısın."

Bölüm 15

ADELINA

Kapıdan içeri girne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Onu Pearl'e ispiyonladığım için bana çok kızacaktı. Ama başka seçeneğim yoktu. Sıkıntılı bir durumdaydım ve artık onun üzerinde herhangi bir etkisi varmış gibi görünen tek insanlar Pearl ve Crow'du.

Araziye girip garaj yoluna çekerken motoru gürültülüydü. Kapıyı sertçe kapattı ve yaklaştığını bu güzel evin duvarlarından duyabiliyordum. Bir parçam yukarı kaçıp yatak odama saklanmak istedi ama bu adamdan saklanmak mümkün değildi.

Onun merhametine kalmıştım.

Beni kabaca becermesine aldırmadım çünkü iyi hissettiriyordu. Bana haber vermeden beni tutup öpmesine de aldırmiyordum. Ama ilişkimizin değişme şeklinden hoşlanmıyordum. Sanki artık bir insan değildim, sadece bir bedendim. Onun için hiçbir şey ifade etmemek hoşuma gitmiyordu.

Bir şey ifade etmek istedim.

Kanepede oturdum ve ayak seslerinin giderek dinledim. Anahtarlarını masaya fırlattığında masanın üzerinde tıngırdadı. Cüzdanını düşürdüğünde hafif bir gümbürtü duyuldu. Mutfaktan geçip oturma odasına girerken ayak sesleri yeniden duyuldu.

Ve sonra oradaydı.

Bana bakıyordu.

Koltukta bana baktı, kolları iki yanında duruyordu ve omuzlarında deri bir ceket vardı. İfadesini okumak imkânsızdı ama kesin olan bir şey vardı.

O biliyordu.

Bacaklarımı çapraz tuttum ve hiç düşürmediğim cesur yüz ifademi takındım. Tristan beni esir aldığı anda korkumu hiç göstermemiştim. Cane de farklı değildi.

Dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından yanımdaki kanepeye geçti. Bana dokunmadı, ensem den tutmadı. Kollarını dizlerine dayadı ve yere baktı. Güneş gözlükleri hâlâ gözündeydi, onları çıkardı ve masanın üzerine fırlattı.

Kıpırdamadan durdum, nefes alış verişimin hızlanmasına izin vermedim. Kendimi sakın hissetmesem de sakinliğimi korudum. O odadayken de bu gerginliği hissedirdim ama bu tamamen farklı bir nedenden kaynaklanıyordu.

"Pearl uğradığını söyledi." Sessizce konuştu, sesini yükseltmedi ya da tonunu koyulaştırmadı. Yüzü televizyona dönüktü ama ona bakmıyordu. Siyah saati bileğini sıkıca sarmış, ocaktaki alevleri yansıtıyordu.

İfadenin bir yanıtı ihtiyaç duymadığını bildiğim için hiçbir şey

Minderin arkasına oturdu ama yüzü öne bakmaya devam etti. "Gerçekten çok kızmıştım ama ikisi de beni sakinleştirmeyi başardı."

Crow'dan bahsediyor olmalı.

"Ve haklı olduklarının farkına vardım. İstedığımı elde edemiyor olmam sana bunu yapmaya hakkım olduğu anlamına gelmiyor. Başka biri olsaydın ve seni önemsemiyor olsaydım, bu farklı olurdu. Ama böyle hissetmeye başladığımdan beri kararlarımı etkiliyor. Eskiden korkunç bir ama artık o adam değilim. Bu gurur bir şey... ve geri dönemem."

İtirafı içime işlerken kalbim sonunda rahatladı. Artık beni bir tutsak olarak görmüyordu. Duygularının içinde kendini kaybettiğini fark etmişti ve artık yoluna devam etme zamanıydı. Hayran olduğum Cane'in hâlâ orada olduğunu, sadece üzüntüsünün altında gömülü olduğunu biliyordum.

"Ne zaman hazır olursan seni Güney Carolina'ya geri götüreceğim. Bana sadece ne zaman olduğunu söyle." Ellerine baktı, parmak eklemlerine ve bileğine masaj yaptı. Ceket sırtındaki ve kollarındaki kasları sıkıyordu. Yontulmuş kalçaları kot pantolonunun içinde sıkıydı. Siyahlar içindeyken özellikle yakışıklı görünüyordu.

Bir şeyler söylemek istedim çünkü tüm bu süre boyunca sessiz kalmıştım. Ama kelimeleri oluşturmak zordu. Ait olduğu yere dönmenin yolunu bulduğu için rahatlamıştım. Eninde sonunda bu delikten çıkacağını biliyordum.

"Ama bir şey bilmek istiyorum." Sonunda başını bana doğru çevirdi ve gözlerini benimkilere kilitledi.

Bana o şekilde baktığında, o yeşil gözleri benimkileri yakıp kavurduğunda omurgamda bir ürperti hissettim. Gücü bakışlarından belliydi. Bana aynı anda hem çok şey hem de çok az şey hissettirebiliyordu.

"Benim hakkımda tam olarak ne hissettiğini bilmek istiyorum, tüm gerçeği. Söyleyeceğin hiçbir şey sana geri dönme fikrimi değiştirmeyecek. Sadece bilmek istiyorum. Duygularımın derinliği, sevgim ve kızgınlığım konusunda sana karşı tamamen dürüst oldum. Senden de aynısını istiyorum."

"Hissettiğim gibi mi?"

Fısıldadım. "Benim hakkımda,"
diye bastırdı.

Yakışıklı yüz hatlarına, güçlü çenesine ve yüzündeki sert ifadeye baktım. Koyu kahverengi saçları kısa olmasına rağmen yumuşaktı ve hafif kirli sakalları her geçen saat daha da kalınlaşıyor ve koyulaşıyordu. Sadece birkaç ay içinde Cane'i başka hiçbir erkeği tanımadığım bir şekilde tanımaya başlamıştım. Başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir parçama sahipti. "İlk tanıştığımızda bir şeyler hissettim."

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Nazik ve yakışıklı görünüyordun. Seni havaalanında gördüğümde, geçmişte bana asılıyor olmanı diledim. Mesela kampüste bir kafedeydim ve sen sohbet etmek için uğramaya karar vermiştin. Ne kadar korkutucu olsan da çekici bulacağım türden bir adamdın."

Cane beni dinledi, gözleri yüzümdeydi.

"Tristan'ın tutsağıyken bana korkunç şeyler yaptı. Sadece o değil, diğer erkekler de yaptı. Sekse korkunç bir girişti. Acı verici ve rahatsız ediciydi. Hiçbir kadın bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Sonra sen odaya girdiğinde o kadar da korkmadım. Hayır dersem beni dinleyeceğini biliyordum... ve de. Çöplüğün ortasında temiz nefes gibiydin. Başka hiçbir erkek bana böyle dokunmamışken sen beni öptün... ve bu gerçekten hoşuma gitti. O ana kadar hissettiğim tek şey tam bir dehşet iken kendimi iyi hissedebilmemin garip olduğunu düşünmüştüm. Ve sonra beni borç olarak aldın... ve rahatladım."

Cane'in yüz ifadesi değişmedi. İlişkimiz hakkındaki görüşlerimi anlatmamı dinlerken gözlerini kırpmadı bile.

"Bana karşı nazik olduğun için senden hoşlandığımı sanıyordum. Ama sonra elime dokunma şeklini, bana sanki önemli olan tek şey benmişim gibi bakmanı sevdiğimi fark ettim. Benimle birlikte olmak istedin ama son hep bana bıraktın. Bana hiç kontrolüm olmadığını söyledin, ama bana şeyi verdin. Başlangıçta senin iyi bir adam olduğunu biliyordum. Diğerleri gibi olmadığını biliyordum. Tam olarak bir aziz değildin, ama bir şeytan da değildin. Ve ilk kez seks yaptığımızda... Gerçekten hoşuma gitmişti." Ne kadar iyi hissettirdiğini, beni nasıl kolayca boşalttığını hatırladım. Cinsel ilişki sırasında yaşadığım ilk orgazmdı ve olağanüstüydü. Her kadın seks sırasında böyle hissetmeli. "Daha fazlasını istedim. Her gece istedim. Senin yanında uyumak istedim çünkü yalnız olmaktan nefret ediyordum. Beni korudun, tüm kabusları kovaladın."

Kolunu kanepenin arkasına geçirdi ve eli saçlarımın arasına kayarak kulağımın arkasına hafifçe dokundu.

"Ve sonra düşünülemez olanı yaptın... beni kurtardın. Bunu yapmanı hiç beklemiyordum. Beni bıraktığında, bunun seni son görüşüm olduğunu düşünmüştüm. En zor anlarda yüzünü hayal ettim çünkü bu işleri kolaylaştırıyordu. Beni oradan aldığı anda kahramanlığını anlatacak kelime bulamadım. Beni kurtarmak için her şeyden vazgeçtin. Onun tüm adamlarını öldürdün ve bileğimdeki zincirleri kırdın. Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir zamanda bana yeni bir başlangıç verdin. O yerde öleceğimi sanıyordum ama sen bana yeni bir hayat verdin. Bunu benim için yaptığın için sana asla teşekkür edemeyeceğim. Sevginizi hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Ben bir tecavüz ve kaçırılma kurbanıyım."

"Sen bir kurban değilsin. Sen hayatta kalan birisin. Kendine bu şekilde bakma
-Bilmiyorum."

Bu tatlı sözler karşısında gözlerim yumuşadı. "Ama yine de... Ben tam olarak ideal bir kadın değilim."

"Hiçbir zaman ideal olanı istemedim. Seni bulana kadar ne istediğimi hiç bilmiyordum."

Şimdi kalbim yumuşadı, koparılmış bir gül gibi soldu.

"Şimdi ne hissediyorsun?" diye sordu. "Sana yaptıklarımın sonra." İlk kez gözlerini kaçırdı, sanki utanmış gibiydi.

"Senin hakkında daha az düşünmüyorum. Bunun gerçek sen olmadığını biliyordum. Ruhunu daha önce görmüştüm ve bu o değildi."

Tekrar açmadan önce gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı.

"Gittiğimde seni özleyeceğimi biliyorum, Cane. Her zaman seni düşüneceğimi biliyorum. Ama burada kalmak için hayatımdan vazgeçmem. Bildiğim her şeyi geride bıraktım. Eğer kalırsam... Tristan kazanır. Güney Carolina'da mutluydum. Ailem, arkadaşlarım, okulum vardı..."

Bakışlarını yere kaydırıldı.

"Asla gitmemem gerekirken tüm bunlardan vazgeçmem. Farklı bir kaderim olması gerekiyordu."

Geçen seferki gibi sinirlenmedi. Tamamen aynı kaldı, sessiz ve kasvetli. "Beni sevmediğine emin misin?"

Soru aramızda havada asılı kaldı ve midemin bulanmasına neden oldu. İçimde bir şeyler yanıyor, kendimi baygın ve güçsüz hissetmeme neden oluyordu. Dudaklarım zar zor hareket ediyordu. Cevap verebileceğimden emin değildim. "Eğer seni sevmeme izin verirsem, asla geri dönemem... ve geri dönmek zorundayım."

Bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Yani beni seviyorsun... sadece istemiyorsun."

Soruya cevap vermeyi, kelimelerin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin vermeyi reddettim. Bunu bir kez yaptığımda, geri dönüşü yoktu. Eğer Cane ile kalsaydım, hayatımın nasıl olacağını asla bilemeyecektim. Bana karşı yumuşak ve nazik davranacak iyi bir adamla tanışır mıydım? Sonunda bir sınıfta öğretmenlik yapıp genç beyinler üzerinde bir etki yaratabilir miydim? Eğer kaçırılmamış olsaydım, şu anda nerede olurum? "Burası ne kadar rahat olsa da, ait olduğum yerin burası olmadığını biliyorum."

Banyoda yüzümü yıkadıktan sonra tüm eşyalarımın bulunduğu özel odama çekildim. Kendime ait bir televizyonum, şöminem ve gereğinden fazla yerim vardı. Cane ve ben yoğun konuşmamızdan beri konuşmamıştık ve ondan uzak durmuştum. Kızgın mı, kırgın mı, yoksa sadece kayıtsız mı olduğunu anlayamıyordum.

Koridordan geldi ve açık kapımı çaldı. Üzerinde sadece boxer'ı vardı, 1.80 boyunda kaslı bir erkekti. Yalınayak ve çıplak göğüslüydü, seksi ve yontulmuştu. Bazen yüzü mü vücudundan daha yakışıklıydı yoksa tam tersi mi emin olamıyordum. O mükemmeldi. "İstersen benimle yatabilirsin."

Yatağın üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyordum. Bol gömleği omuzlarımdan sarkıyordu ve saçlarım pürüzsüzdü çünkü yüzümü yıkadıktan sonra taramıştım. Makyajım gitmişti, bu yüzden yüzüm yıkanmış gibiydi. "Seninle yatmamı ister misin?"

Kapı aralığına yaslandı ve kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilmesem sorar mıydım?"

"Hayır... muhtemelen değil."

"O zaman top senin sahanda." Kapıyı açık bıraktı ve uzaklaştı. Yalnız uyumayı sevmiyordum. Hayatım boyunca yalnız uyumuştum ve bunu severdim ama Cane'le bir ay boyunca aynı yatağı paylaştıktan sonra geri dönmek imkânsızdı. Onun nefesine uyku hapi gibi güveniyordum. Güçlü varlığıyla beni kâbuslarımdan korudu. O yapabiliirdi Hatta beni kendi bilinçaltımdan bile korudu.

Cevabımı bulmam uzun sürmedi.

Yatak odasında ona katıldım, ocaktaki ateşi ve yataktaki güzel adamı gördüm. Çarşaflar beline dolanmıştı.

telefonuna baktı. Ekranın ışığı yüzünü aydınlatırken kollarından biri başının altında sıkışmıştı.

Yatağa onun yanına girdim ve çarşafı omzuma çektim.

Telefonu komodinin üzerine koydu ve bana döndü. "Ben de senin geleceğini umuyordum."

"Seninle yatmayı
seviyorum." "Seviyor
musun?"

"Evet. Her zaman daha iyi uyurum."

Yatakta döndü ve bana baktı, vücudu yatağın kendi tarafında kalıyordu.
"Ben de daha iyi uyuyorum."

Gözlerinin içine baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Sadece ikimiz olduğumuzda, ifadesi bu kadar sert değildi. Sırf bana ulaşmak için önüne çıkan herkesi öldüren bir asker gibi görünmüyordu. elde edene kadar her istediğini yapan acımasız bir barbar gibi görünmüyordu. O sadece bir adamdı.

"Senden hiç özür dilemedim..."

"Özür dilemene gerek yok, Cane."

"Ben aksini düşünüyorum."

"Benim için çok şey yaptın... bir izni hak ettin." Ağzının köşesi bir gülümsemeyle kalktı. "İzin, ha?" "Evet."

"Keşke kardeşim de bana bunlardan bir tane verse. Hiç vermez."

"Aile farklıdır. Her zaman affedilirsin ama her zaman da dalga geçilirsin."

"Doğru."

Elim çarşafın üzerinde kayarak onunkini buldu. Parmaklarım parmak eklemlerinin üzerindeki damarları keşfederek ön kollarına doğru uzandı. Kollarının yontulma şekline bayılmışım. Sadece kas ve kemikten ibaretti, başka bir şey yoktu.

"Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

Bu ani soru beni ürküttü. "Bilmiyorum..." "Size kalmış. Ne zaman uçuşunu ayarlayabilirim." "Benimle gelmeyecek misin?"

"Neden yapayım ki? Ailen beni gördüğüne sevinecek değil ya."

"Senden nefret etmiyorlar."

"Onlar da benden hoşlanmıyor. Ve benden hoşlanmamalılar." Elini çekti ve dirseğinin üzerine yaslandı. Eli, kalçama dokunana kadar yatak boyunca kıvrıldı. Parmakları onu isteyip istemediğimi anlamak için tepkimi test etti.

Bacaklarım ayrıldı ve bacaklarımın arasına girmesine izin verdim.

Parmakları külotuma ulaşana kadar yavaşça yukarı doğru hareket etti. Tangamı kenara çekti ve başparmağını doğrudan klitorisime bastırdı.

Bu beni sessizce soluksuz bıraktı.

Nazıkçe ovuşturarak bacaklarımın arasındaki hassasiyeti ateşledi. Uyarılma anında ağzımı kuruttu, sırtımı zevkle kamburlaştırdı. Bana doğru şekillerde dokunarak yer değiştirmemi ve hareket etmemi sağladı.

Tangamı çarşafın altından bacaklarıma doğru çektim ve her yerime erişebilmesi için tekmeledim.

İki parmağını içime soktu ve başparmağını klitorisime dayadı. Beni parmaklarken kanalımın onun dokunuşuyla ıslandığını hissediyordu. Nefes alışım hızlandı ve meme uçlarım kaya gibi sertleşti.

Yatakta bana yaklaştı ve beni öpmek için eğildi. Öpücüğü yumuşak ve ıslaktı, eskiden bana gösterdiği tutkuyla doluydu. Ağzı benimkine rehberlik etti ve içime doğru nefes aldı, bana nefesini verdi ve benimkini aldı.

Ellerimden biri saçlarına dolanırken diğeri boynuna dolandı. Bacaklarım artık ona tamamen açıktı, bu yüzden bana istediği şekilde dokunabilirdi. Başparmağı klitorisimi daha da heyecanlandırdı, kalçalarım oynamaya başlayana kadar daha sert ve daha sert bastırdı.

Ben de boşalmak üzereydim. Tek ihtiyacım olan birkaç dakikaydı. Ama onun eli yüzünden boşalmak istemiyordum. Onun kalın aleti içimde olduğu ve her gece yaptığımız gibi benimle seviştiği için boşalmak istiyordum. "Cane... benimle seviş." Öpücüklerinin arasında konuştum, gözlerim kapalıydı ve tırnaklarım derine batıyordu.

Boxerını tekmeleyerek çıkardı ve vücudunu benimkinin üzerine yuvarladı. Kalçalarım onunkiler tarafından geriye itildi ve tamamen kılıfına girene kadar ıslak sıkılığımla iterek içime kaydı.

Tek ihtiyacım olan buydu. Zaten boşalacaktım. Birkaç hamleden sonra sırtını pençeledim ve aletin etrafında patladım, daha önce hiç gelmediğim gibi geldim. O kadar güçlüydü ki nefes almayı unuttum. Dünyadaki her şeyi unutmuştum. Tek düşündüğüm aramızdaki dizginlenemez tutkuydu.

İşim bittiğinde bana gülümsedi. "Çok uzun sürmedi."

Kollarım boynuna dolandı ve ayak bileklerimi kilitledim. "Eminim bunu tekrar yapmak da uzun sürmeyecektir."

Bölüm 16

CANE

Toprak uzmanıyla telefonda konuştuktan sonra Crow'u aradım.

"Evet?" dedi.

"Merhaba. Bugün şirret misin?"

"Button'ı yarına kadar doktora götüremem. Görünüşe göre yüz bin dolar onun için bir şey ifade etmiyor."

"O iyi mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Neden bir doktora görünmesi gerekiyor?" "Çünkü o hamile bir aptal."

"Ve bu bir gün daha bekleyemez mi? Aptal."

"Beni bilirsin, Cane. Pek çok şey hakkında paranoyaklaşırım."

"Crow, bir şey yok. Bir aylık .

Bu süre içinde önemli bir şey olamaz."

"Bir doktor bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar bunu düşüneceğim." "O zaman neden onu daha önce almadınız?"

"Unuttuysanız söyleyeyim, kaburgalarım kırılmıştı ve yürüyemiyordum." "Kendi başına da gidebilirdi."

"Orada olmak istiyorum," diye tersledi. "Bu benim çocuğum. Her şey için orada olmak istiyorum."

Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şekilde davranırdım. "O zaman yarın çok uzak değil. Sakin ol."

"Neden arıyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

"Toprak uzmanından haber aldım. Azotun mükemmel olduğunu ve toprağın mükemmel nem seviyelerine sahip olduğunu söyledi. Diğer minerallerle de dolu. yüzden bir sorunuz yoksa bu anlaşmayı kapatacağım."

"Adelina'ya ne oldu?"

Ofisimdeki sandalyeme yaslandım. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Pearl'e seninle konuştuğumu söylediğimde bana soracak. Ona iletebileceğim bir şey olması için bu bilgiye ihtiyacım var. Ne oldu?"

"O ve ben iyiyiz. Yolumuza devam edelim."

"Hayır, bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Kadının gitmesine izin mi veriyorsun?"

Gitmesini istemiyordum ama kalmasını sağlamak da benim için doğru değildi. Belki eve döndüğünde, burayı aştığını anlayacaktı. O artık aynı kişi değildi, bu yüzden burası bir daha asla evi gibi hissettirmeyecekti. "Evet."

"Güzel. Diktatörlük yapmayı bıraktığına sevindim." "Yine konuşmaya başladın."

"Aynı şey değil."

"Katılmıyorum," dedim. "Peki, bu mülk üzerinde ilerliyor muyuz? Sadece senin de aynı fikirde olduğunu bilmem gerekiyor. Meşgul olduğunu bildiğim için aşağı inip her şeyi halledeceğim."

"Bence ilerlemeliyiz."

"Harika. Nasıl gittiğini sana haber veririm." Telefonu kapattım ve ofisten çıktım.

Adelina oturma odasında kitap okuyordu. Masadan anahtarlarımı ve cüzdanımı almamı izledi. "Gidiyor musun?"

"Evet. İşlerimi halletmem gerekiyor."

"Ne zaman döneceksin?"

Telefonumu cebime soktum. "Birkaç saat sonra. Crow'la konuştuğumuz o araziyi satın alıyorum."

"Oh... Ben de gelebilir miyim?"

Sırıttım. "Neden? Beni özleyeceğin için mi?"

Gülümsedi. "Evet dersem beni yargılar mısın?"

"Yargılamak yok, *Bellissima*."

Terasta akşam yemeği yedikten sonra en üst kattaki yatak odama çekildik. Büyük yatak odasının kendine ait bir oturma odası, yatak odası ve kocaman bir banyosu vardı. İki kişi için çok büyüktü. Ve bir kişi için de çok büyüktü.

Yatağa girdik ve vücutlarımız çarşafların arasında çıplak kaldığında, bacaklarının arasına girdim. Üstteydim çünkü onu başka türlü istemiyordum. Ona mükemmel bir şekilde dokunduğumda dudaklarının titremesini izlemeyi seviyordum. Ona sürtünürken ne kadar ıslak olduğunu hissetmeyi seviyordum. En mükemmel göğüslere sahipti ve ben ittikçe sallanmalarını izlemeye bayılıyordum.

Sevişme havamda değildim. Sadece sevişmek için.

Onu boşaltmak dünyadaki en kolay şeydi. Anlayışlıydı, seksiydi ve beni son derece çekici buluyordu. Tristan ve adamlarının ona yaptığı korkunç şeyleri düşünmüyordu. Ben onun içine gömüldüğümde, sadece beni düşünüyordu.

Ve ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu.

Ondan ayrılmadan önce içine boşaldım, işimiz bittiğinde aniden depresyona girdim. Onunla geçirdiğim zaman sınırlıydı. Her an

Ona eve dönüş için tek yön bilet almamı isterdi. Yatağım boş kalacaktı ve birkaç hafta içinde onun kokusu evimden kaybolacaktı.

Ve yalnız olacaktım.

Yalnızlığımın savaşmak için Floransa'da kadın tavlardım. Onları becerirken Adelina'yı düşünürdüm.

Yeterince zaman geçtikten ve Adelina'yı düşünmeyi bıraktıktan sonra belki de hayatımı paylaşabileceğim birini bulmaya çalışacaktım. Adelina'yla birlikte olmak tam olarak istediğim şeyin bu olduğunu fark etmemi sağladı - eğer doğru kişiyi bulursam.

Crow'un sahip olduğu şeyi istedim. Bir kadın istedim.

Bir aile istedim.

Adelina olmasını istiyordum ama istediğimi alamayabilirdim.

Bir parçam eve döndüğünde artık her şeyin eskisi gibi olmadığını fark edeceğine inanıyordu. O çok farklıydı ve herkes ona farklı gözle bakıyordu. Onu kurban olarak göreceklardı, bir haydut çetesi tarafından tecavüze uğrayan kişi olarak. Hayatının bir peri masalı olacağına ve Beyaz Atlı Prens'in ayaklarını yerden keseceğine inanıyordu. Ama Beyaz Atlı Prens diye biri yoktu.

Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atacaktı tek kişi bendim ve zaten attım da.

Ama bunu kendi başına gerçekleştirmek zorundaydı.

Ve onun bana geri dönmesini ummak zorundaydım.

Onun inatçılığını anlıyordum. Adelina'yı Tristan'a geri götürmek istememiştim ama yine de bunu yaptım çünkü sözümünden dönemezdin. Adelina arkadaşlarının ve ailesinin yanına dönmezse onlara ihanet etmiş olacaktı. Bencil değildi ve ben buna saygı duyuyordum.

Adelina bana yaslanmıştı, eli göğsümdeydi. Yan tarafıma kıvrılmıştı, saçları göğsümün ve omzumun üzerindeydi. Kokusunu seviyordum, özellikle de benim gibi koktuğu zaman. Gözleri kapalıydı ve bacağını benimkilerin arasına sıkıştırmıştı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken tavana baktım. Nefes alış verişine, göğsünün yumuşak bir hızla inip kalkmasına dikkat ettim. Kirpikleri koyu ve kalındı, aşağıya baktığında o güzel gözlerini saklıyordu. Göğüsleri göğsüme karşı yumuşacıktı. Onları parmak uçlarımla ve dudaklarımla okşamayı seviyordum.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı ki gözlerini açtı ve yüzüme baktı. Ateşin hafif parıltısı yüz hatlarını belirginleştirmişti.

Görünüyordu. Makyajsız ve şişmiş dudaklarıyla dünyanın en güzel şeyi gibi görünüyordu. "Sanırım yakında eve gitmeliyim..."

Parmaklarım onun saç tellerinde durdu ama yüz ifademi aynı tuttum. Tepkimden çekindiğini biliyordum, onu suçlayamazdım da. "Bir tarih seç."

"Ne kadar beklersem ailem o kadar acı çekecek... ve Lizzie'nin."

"Anlıyorum."

Bölüm 17

CROW

"Yani ikisi de iyi mi?" Avrupa'nın en saygın kadın doğum uzmanına, doktora baktım. Button'ı sırf onu görmek için iki saatlik bir uçak yolculuğuyla Fransa'ya kadar getirdim. İşinin en iyisi olmadıkça kimseyi görmesine izin vermiyordum. Button'ın doğuma hazır olduğu zaman için ayarlamalar yapmamız gerekecekti. "İkisi de sağlıklı mı?"

"Gördüğüm kadarıyla ikisi de harika durumda."

Button hâlâ önlüğüyle masanın üzerinde yatıyordu, ben de elimi karnının üzerine koydum ve hissettim. Geçtiğimiz ayın tüm stresi Küçük Barsetti'ye zarar vermemişti. Bana hamile olduğunu fırtınanın ortasında söylemişti ve tek yapabildiğim ikisini de tehlikeden uzak tutmaktı. Ama onun sıkıntısını azaltmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Doktor odadan çıkmadan önce elimi sıktı. "Harika bir baba olacaksınız Bay Barsetti. Bu odaya çok sayıda endişeli ebeveyn geldi ama siz onları fersah fersah geçtiniz." Gitmeden önce gülümsedi.

Button gülmemeye çalışıyordu. "Keşke bilseydi..."

Önlüğünü kaldırdım ve hâlâ düz olan karnına bir öpücük kondurdum. "Artık bakmam gereken iki kişi var. Bu beni strese sokuyor."

"Stres yapacak bir şey yok Crow. Bu hamilelik sıkıcı geçecek. Sonunda rahatsız olacağım ve bana dondurma getirmeni isteyeceğim, ama en kötüsü bu."

"Umarım öyledir."

Giyindikten sonra özel uçağıma bindik ve Floransa'ya döndük. Güvenliği atlattığımızda kısa bir yolculuk oldu. Floransa'ya indik ve ikimizi de evimiz dediğimiz malikâneye geri götürdüm.

İçeri girdik ve Lars tarafından karşılandık.

"Yolculuk nasıldı, Majesteleri?" Lars ceketimi aldı ve kapının yanına astı.

"İyi," diye yanıtladı Button. "Bebek harika gidiyor. Kız mı erkek mi olduğunu bir süre öğrenemeyeceğiz ama sağlıklılar."

"Bunu duymak harika," dedi Lars. "Öğle yemeği?"

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı Button karnını ovuştururken. "Yemek yiyebilirim," dedim basitçe.

"Harika. Bay Barsetti yemek odasında sizi bekliyor. Birlikte yemeğe oturabileceğinizi düşündüm." Lars uzaklaşmadan önce hafifçe başıyla selam verdi.

Cane muhtemelen iş konuşmak için oradaydı. Ne zaman evde olacağını biliyordu ve hemen beni bombardımana tutmaya karar verdi. İşsiz olmak onun için uygun değildi. Buna katlanmamın tek nedeni zor bir dönemden geçtiğini bilmemdi.

Yemek odasına girdik ve Cane'i bir kadeh şarabın tadını çıkarırken bulduk.

"Geliyor musun?" Karşısına otururken sordum.

Bir kadeh daha içtikten sonra omuz silkti. "Sanırım. O kadar da kötü değil."

Button yanıma oturdu ve taze bir parça ekmekle kendine yardım etti.

"Uşak nasıl gidiyor?"

Cane şarabını evirip çevirdi. "O adam Tanrı'nın bir lütfü. Lars'a olan hayranlığınızı anlıyorum."

"Biz ondan etkilenmiyoruz." Kendime bir kadeh şarap doldurdum.

"Sadece onu takdir ediyoruz."

"Kahyalarımızı savaştırıp kimin kazanacağını görmeliyiz," dedi Cane.

"Ben paramı Gerald'a yatırıyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Button sordu. "Lars sen doğduğundan beri ailene hizmet ediyor. Bir sürü saçmalığa katlandı, bu yüzden paramı ona yatırıyorum. Sizin için çalıştığı sürece Gerald'ın sabrı sınanacak."

"Doğru," dedi Cane. "Ben tam bir baş belasıyım. Yine de Adelina'yı seviyor."

"Çünkü o çok tatlı." Button, Cane'in Adelina'ya iyi davrandığını biliyordu, bu yüzden bu konuda herhangi bir soru sormadı.

"Doktor nasıldı?" Cane sordu. "Keyfiniz yerinde, sanırım iyi geçti?"

"Evet," diye yanıtladı Button. "Crow biraz paranoyaktı ama her şey yolundaydı."

"Neden şaşırdın?" Cane sordu. "Crow her konuda paranoyaktır."

"Bir nedeni var," dedim soğuk bir şekilde. Paranoyak olmak hayatımı birkaç kez kurtardı

-Ve karımın.

Button bir bardak su içti çünkü içebildiği tek şey buydu. "Adelina ile işler nasıl gidiyor?"

Soru sorulduğunda Cane aniden mutsuz görünüyordu. "Cuma günü gidiyor. Ona bir bilet aldım."

Button'ın yüzü üzüntüyle kaplandı ve ben de hayal kırıklığına uğradım. Adelina hoş bir kadındı ve kardeşimi çok iyi tamamlıyordu. Ama o da herkes gibi özgür olmayı hak ediyordu. Eğer kaderinde varsa, ona geri dönecekti. "Özür dilerim dostum."

Cane bardağını bitirmemiş olmasına rağmen yeniden doldurdu ve biraz daha içti. "Boktan bir durum. Ama yapabileceğim bir şey yok."

"Hâlâ umut var," dedi Button. "Her zaman umut vardır."

"Bilmiyorum," dedi Cane. "Ailesiyle çok yakındı. Onları görmek istediğini biliyorum. Ve geri dönmek istese bile, bir geleceğimiz olamaz. Ailesi benden nefret eder, etmeleri de gerekir. Arkadaşları benden nefret edecek. Benimle kalmak için onları asla geride bırakmaz ve ben de asla oraya taşınmam. Bu umutsuzluğun tanımı."

Bu mantığa karşı çıkamazdım. Dünyanın öbür ucunda yaşamak için bildiği tek hayata sırtını dönmek zorunda kalacaktı. Yolculuk sık sık ziyaretçi kabul etmek için çok uzaktı. Ailesini yılda bir kez görebilirdi. Ama Cane gibi bir suçluyla kaçmasını asla onaylamayacaklardı. Bunun olmasına izin vermeden önce bir terapistle görünmesini isterlerdi.

Button, "Crow'da başka hiçbir şeyim olmadığı için kalmadım," dedi. "Kaldım çünkü kendimi evimde gibi hissettim. New York'a döndüğümde her şey eskisi gibi hissettirdi. Çalıştım, her zaman bildiğim sokaklarda yürüdüm ve en sevdiğim yerlerde yemek yedim. Ama bu çok normaldi. Jason bana hasarlı bir malmışım, gözlerinin önünde parçalanmak üzereymişim gibi bakıyordu. Sıradan hayatlar artık bana sıkıcı geliyordu. Artık oraya ait değildim. Sanırım Adelina bunu görecek. Geri dönemediği için üzülecek. Ama karşı koymayı bıraktığında pes edecektir."

Cane bardağına bakarken içini çekti. "Umarım öyledir. Kısaca beni sevdiğini ama istemediğini söyledi. İstemiyor çünkü burada benimle kalmak için her şeyden vazgeçmek istemiyor. Ama sanırım anlıyorum..."

Konu Button'a geldiğinde, birkaç ay içinde onu parmağımda oynattım. Beni sevdiğini söyledi ama onu uzaklaştıran bendim. Kalbimin ona gerçekten değer vermesine bir kez izin verdiğimde, geri dönüşü yoktu. Ruhum varlığımın geri kalanı için ona bağlanmıştı. Sanki sonsuza dek ve kalıcı olarak taş kazınmış gibiydi, o istese bile duramazdım. Adelina'nın bunu söylemeyi reddetmesi beni şaşırtmadı. Bir kere söyledi,

Cane gitmesine izin vermezdi. O da gitmek istemezdi. "Senin için burada olduğumuzu biliyorsun."

"Evet," dedi Cane. "Biliyorum." Bir bardak şarap daha doldurdu ve su gibi içti.

Hareketlerine baktım. "Artık işemiyorsun, ha?"

"Bu noktada umurumda değil," dedi Cane. "Sadece içkiye ihtiyacım var ve Lars bana iyi mal vermiyor."

Gömleğimi çıkarıp yere atarken BUTTON arkamdan geldi. Elleri sırtımda aşağı doğru hareket etti, omurgamın her iki yanındaki kas çizgilerini hissetti. Sırtımın ortasına bir öpücük kondurdu, parmakları beni okşadı. "Nasıl hissediyorsun?" Eli, belli belirsiz bir yara izinin olduğu kesik noktasının üzerinde gezindi.

"Tamam."

"Peki ya kaburgaların?"

"Artık neredeyse hiç hissetmiyorum." Tekrar ayağa kalkmam biraz zaman aldı. Zorlamak istemediğim için hala koşmaya başlamamıştım ama sonunda evin içinde dolaşabiliyor ve işe geri dönebiliyordum.

"Güzel." Beni tekrar öptü. "Daha iyi hissetmene sevindim."

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter." Hafifçe döndüm ve omzumun üzerinden küçük karıma baktım. Benden bir karıştan kısa boyu, güzel kahverengi saçları ve seksi kalçalarıyla mükemmel bir kadındı. Dünyanın dört bir yanından kadınlarla birlikte olmuşum ama hiçbirisi onunla kıyaslanamazdı. Button, derisinin altında var olan pek çok açıdan mükemmeldi. Tanıdığım en güçlü kişiydi, kesinlikle korkusuzdu ve beni korumak için her şeyi yapardı - tıpkı benim onun için yaptığım gibi. "Düşünmemiz gereken tek şey Küçük Barsetti." Elim gömleğinin üzerinden karnına doğru gitti.

"Küçük Barsetti iyi, o yüzden endişelenmemize gerek yok. Onlara böyle mi seslenmeye devam edeceğiz?"

"Evet."

Gülümsedi. "Çok şirin. Aklınızda gerçek bir isim var mı?"

"Hayır." Birkaç ay içinde artık sadece ikimizin olmayacağı fikrini daha yeni kavramıştım. Bir bebek hayal ediyordum, kız ya da erkek olması gerekmiyordu. Baba olacaktım ve bu da paranoyamın yeni boyutlara ulaşacağı anlamına geliyordu. "Öyle mi?"

"Aslında, evet. Eğer bir kızsaa... Vanessa."

Sözleri karşısında sustum, parmak uçlarının hâlâ bana dokunduğunu hissettim. İsmi tenimi okşadı ve asla unutamayacağım anıları canlandırdı. Cane ve ben büyürken Vanessa'yla sürekli dalga geçerdik, ama aynı zamanda ona karşı son derece korumacıydık. İlk randevusunda, adamı boğazını parçalamakla ve sonra da geri kalan her şeyi çıkarmakla tehdit etmiştik. Bazen onu düşünürdüm ve bu her zaman içimde bir hüznle olurdu. Onu özliyordum.

Yavaşça yolun geri kalanını döndüm ve Button'la yüz yüze geldim. "Vanessa, ha?"

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Onu etrafta tutmak için güzel bir yol olurdu..."

Parmaklarım çenesinin altında hareket etti ve bakışlarını daha yukarıya yönlendirerek benimle göz göze gelmesini sağladım. "Bunu yapar mıydın?" Button'ın sevdiği farklı isimler olduğundan emindim ama kız kardeşimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu - ondan hiç bahsetmemiş olsam bile. Button'ın böyle bir şey teklif etmesi beni şaşırtmamalıydı. Benim için çok şey yapmıştı - benim hafife aldığım şeyler.

"Tabii ki. Bence güzel olur. Beğendin mi?"

"Bayıldım." Avucum yanağına gitti, yumuşak ve narin tenini hissettim. Yüzünde bir parça kızarıklık vardı ve o güzel mavi gözlerle tezat oluşturuyordu.

" zaman anlaştık. Tek yapman gereken Cane'e sormak."

"Neden ona sorayım ki?"

"Belki de kızına Vanessa adını vermeyi planlıyordu."

" etmeyelim. Hiç çocuğu olmasaydı şaşırmazdım." "Umut var..."

"Her zaman umut vardır. Ama bu gerçekleşeceği anlamına gelmez."

Çalışma odamda oturdum ve bilgisayarımda kalan dosyaları gözden geçirdim. Silah işinden kalan müşteri listem hâlâ günceldi. Her isim, buluşma noktası ve iş yaptığım insanlar hakkında sınırsız detay vardı. Hepsini saklamak mantıklı gelmedi, bu yüzden silmeyi düşündüm.

Ama bu o kadar kolay değildi.

İşe Cane kadar bağlı değildim. Ben sadece ortaktım çünkü o benden ortak olmamı istedi. Tek bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük bir canavardı, bu yüzden ikimizin olması işi çok daha kolaylaştırdı. Ama babamla olan ilişkisini sevmiyordum.

Babamdan nefret etmezdim ama ona saygı da duymazdım.

Parasını yasadışı yollardan kazanması hiç umurumda olmadı. Sırtımda giysilerimin ve masamda yemeğimin olmasının nedeni buydu. Üzüm bağları ve kırlarla çevrili üç katlı bir malikanede yaşamamın nedeni buydu.

Ama anneme davranış şeklini önemsiyordum. Boş zamanlarında başka kadınları becerir, hiçbir hakkı olmayan kadınlardan faydalanırdı. Annem aldatma olayını biliyordu ama bu babamı asla durdurmadı.

Ailesine ihanet etti.

Bu yüzden ona saygı duymuyordum.

Önümüze ne tür engeller çıkarsa çıksın, karıma bunu asla yapmazdım. Asla başka bir kadını alıp onu parçalamayacaktım. Button benim hayatımdı ve benim tam bağlılığımdan başka hiçbir şeyi hak etmiyordu. Ara sıra, kırbacımla teninde izler bırakmak için daha koyu bir şey istiyordum, ama kesinlikle kaçıp başka bir yerden almayacaktım.

Bu işe veda etmek benim için zor olmadı. Sona ermesinin zamanı gelmişti.

Cane ve benim için kendi mirasımızı yaratmanın, Barsetti adını yeni bir anlama kavuşturmanın zamanı gelmişti. Bir aile kuruyordum ve artık sivil kurallarla sivil bir hayat yaşıyordum. Evin etrafında hâlâ silahlarım vardı ve gözümü dört açmaktan asla vazgeçmeyecektim ama her şeyin değişmesi gerekiyordu.

Umarım Cane bunu fark ederdi. Eğer Adelina ile yuva kurabilseydi, bu bir olasılık olabilirdi.

Ne yazık ki .

Button açmadan önce kapım hafifçe . Beni masamda otururken gördü, bir sürahi viski ve bir bardak buz küpü tadını çıkarmam için hazırlanmıştı. Yine içiyordum çünkü viskiye olan susuzluğumu başka hiçbir şey gideremezdi. On altı yaşında ilk kez içtiğimden beri bunun benim içkim olduğunu biliyordum.

Yavaşça masama yaklaştı, dizlerine kadar uzanan siyah tişörtlerimden birini giymişti. Masamın üzerindeki kehribar rengi sıvıya baktı ama bunun için burnuma vurmadı. Masanın kenarına zıpladı ve ayaklarını kalçama dayadı.

Elim baldırının etrafında dolaşarak pürüzsüz bacaklarını hissetti.

"Burada ne yapıyorsun?" Bacakları hafifçe ayrılmıştı ve tişörtün altına giydiği siyah tanga ortaya çıkmıştı.

Dizüstü bilgisayarını kapattım ve içkimi aldım. "Sadece biraz iş."

"Ne tür bir iş?"

"Eski müşterilerimizi gözden geçiriyoruz. Constantine artık işle bir ilişkimizin kalmadığını ama her şeyin eskisi gibi sorunsuz devam edeceğini açıkça belirtmiş olmalı."

Başını yana eğdi ve bilmiş bakışlarıyla beni izledi. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Evet."

"Bundan emin misin?" Ruh halimi sanki teninden hissedebiliyormuş gibi anlıyordu.

Bardağı yere bırakmadan önce bir yudum aldım. "Cane'in bu konuda neden bu kadar zorlandığını anlıyorum. O bizim ailemize aitti. Şimdi başkasına ait. Bu bizim mirasımızdı, bir Barsetti'nin diğerine devrettiği bir şeydi. Şimdi kendi Barsetti'lerim geliyor... Ben öldüğümde onlara ne bırakacağımı düşünüyorum."

"Neden bunu düşünüyoruz ki?" diye sordu. "Sen ve ben çok uzun bir süre buralarda olacağız."

"Biliyorum. Sadece ne tür bir miras inşa etmek istediğimi merak ediyorum. Cane ve ben şarap işini alabiliriz. Bu onurlu bir iş. Temiz bir iş."

"Yasaları çiğnemez," dedi gülümseyerek.

"Belki de bu bizim yeni mirasımız olabilir. Belki Barsettiler yeni bir başlangıç yapabilir. Belki başka bir şeyle hatırlanabiliriz."

"Aynen öyle," dedi. "Bence bu kulağa harika geliyor."

"Umarım Cane de aynı fikirdedir. İşini ve Adelina'yı kaybetmenin onun için zor olduğunu biliyorum."

"Bebek doğduğunda, dört gözle bekleyeceği bir şey olacak." Bacak bacak üstüne attı ve öne doğru eğilerek bana baktı. "Ve Adelina geri dönecek."

"Bunu bilmiyoruz."

"Sanırım öyle olacak."

"Onlar biz değiliz, Button," diye fısıldadım.

"Hayır, değil. Ama o ve ben aynıyız. Yaşadıklarımızdan sonra geri dönüş yok. Kimse bizi anlamayacak. Kimse bize nasıl davranacağını bilemeyecek. Sadece sen ve Cane gibi görünüyorsunuz. Bunu anlayacaktır."

-Sonra da geri gelecek."

Bölüm 18

ADELINA

Çantalarımı topladıktan sonra arabaya koyduk ve evden uzaklaştık.

Gözümün önünden tamamen kaybolana kadar ona baktım. Taş yürüyüş yolunu, arnavut kaldırımli duvarları, evin önündeki büyük fırını hatırlamak istedim. Hemen ön taraftaki gülleri, sahip olduğu dönümlerce araziye bakan büyük Akdeniz pencerelerini hatırlamak istedim. Yatak odamın manzarasını asla unutmuyacaktım. Her sabah yaptığım ilk şey dışarı bakmaktı.

Artık onu bir daha asla göremeyeceğim.

Cane araba kullanırken sessizdi, bir eli direksiyonda, diğer eli vites kolundaydı. Tamamen siyah giymişti, bu onun imzasıydı. Ayrılmamdan dolayı üzgün görünmüyordu ama duyguları o soğukkanlı ifadenin altında gizliydi. Radyo kapalıydı, bu yüzden gerilim dolu bir sessizlik içinde sadece ikimiz vardık.

İkimiz için de acı verici olduğu için ne diyeceğimi bilemedim. Vedalaşmak çok zordu. Ve hiçbir şey olmamış gibi havadan sudan konuşmak aşağılayıcıydı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, gözlerim pencereden dışarı odaklandı.

Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetlerken gözleri yola yapıştı kaldı.

Ağlamama izin vermedim.

Yirmi dakika sonra uluslararası havaalanına vardı. Terminalin hemen yanında bir yere yanaştı ve arabayı park etti. İnsanlar arabalarını boşaltıyor ve yolcular uçuşlarına yetişebilmek için otomatik kapılardan geçiyordu. Herkesin gidecek bir yeri vardı ve hepsi acele ediyordu.

Cane torpido gözünü açıp bir yığın evrak çıkarana kadar ileriye baktı. "İşte biletiniz." Kucağıma koydu. "Seni alması için bir araba ayarladım. Nereye gitmek istersen seni oraya götürecekler."

"Teşekkür ederim." Benim için çok şey yapmıştı ve şimdi bile benimle ilgilenmeye devam ediyordu.

Bana başka evraklar uzattı. "Amerika'da senin adına bir hesap açtırdım. İhtiyacın olan her şeyi almaya yetecek kadar var."

"Bu ne anlama geliyor?" Depozito bilgilerini bulana kadar sayfaları çevirdim. "Cane..." Hesabıma yüz binlerce dolar yatırmıştı. "Neden? Bunu yapmana gerek yoktu..."

"İhtiyacın olan her şeye sahip olmanı istiyorum. Para konusunda endişelenmeden okula geri dönebilirsin. Kendine bir ev alabilirsin. Stres yapacağın bir şey daha azalır."

Gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Cane." "Biliyorum," dedi sessizce. "Ben sadece... Seninle ilgilenilmesini istiyorum."

Titrek bir nefes aldım ve gözyaşlarımdan yüzümden aşağı aktığını hissettim. "Bunu kabul edemem."

"Evet, yapabilirsin. Bu para benim için hiçbir şey. Elimde tutmaktansa senin almanı tercih ederim. Geçiş sürecini çok daha kolaylaştıracak."

"Ama ben seni paran için istemiyorum, Cane. Bu yüzden değil-"

Kâğıtları aldı ve bir zarfın içinde benim için tekrar bir araya getirdi. "Biliyorum." Banka kartını elime tutuşturdu. "Ama öğle yemeği alman gerekecek. Her saat başı yemek yemen gerektiğini biliyorsun."

Şu anda dünyadaki hiçbir şaka beni güldüremez.

"Geri götürmeyeceğim, o yüzden sende kalabilir." Sürücü koltuğundan indi ve bagajı açtı. Tekerlekli valizimi çıkardı ve kaldırıma yerleştirdi, kolu yukarı doğru çekildi.

Arabadan inmeme ve yanaklarımdan süzülen yaşları silmem bir saniye sürdü. Makyajımı düzelttim ve Cane'i ilk kez gördüğüm havaalanında olduğumuzu fark ettim. Şimdi bu onu son görüşüm olabilirdi.

Arabadan indim ve onunla kaldırımda buluştum.

Yüz hatları tamamen aynıydı. Tek bir damla gözyaşı dökmedi ya da herhangi bir duygu göstermedi. Vedalaşıyormuşuz gibi görünmüyordu. Beni seviyor gibi görünmüyordu, sanki geçmişte bana bu kelimeleri hiç söylememiş gibiydi.

Gitmek isteyen bendim ama ağlayan da bendim.

İki eliyle yüzümü kavradı ve yeni gözyaşlarını başparmaklarıyla sildi.

"Benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Eğer sen olmasaydın, hala orada olurdum... ya da ölmüş olurdum."

İçime girdi ve beni alnımdan öptü. "Gerekirse yine yaparım, *Bellissima*."

Bu ismi özleyeceğim. *Bellissima*. Yüzümü göğsüne yasladım ve ona sarıldım, kollarımda hissettiklerini özleyeceğimi biliyordum. Kolonyası üzerime sinmiş, bana hiç uyumadığımız uzun geceleri düşündürmüştü. Bu anılar gelecek yıllarda beni hem rahatlatacak hem de incitecekti.

Cane geri çekildi ve yüzüme baktı. "Bir şey söylemek istiyorum."

"Tamam."

"Eviniz hatırladığınız gibi olmayabilir. O kadar çok değiştiniz ki aynı hissetmeyebilirsiniz. İnsanlar size farklı davranacaktır. Eskiden basit ve güzel olan şeyler artık tamamen farklı olabilir. Siz aynı kişi değilsiniz, onlar da değil. Normal bir hayat sürmeye çalışacaksınız. Tekrar insanlarla birlikte olmaya, tekrar erkeklerle çıkmaya çalışacaksınız... ama beklediğiniz gibi olmayacak. Bence seni gerçekten anlayan tek kişinin ben olduğumu fark edeceksin. Yaşadıklarından dolayı senin hakkında kötü düşünmeyecek tek kişi benim. Yaşadıkların için sana hayranlık duyacak tek kişi benim."

Sözlerinin doğruluğunu hissettim ve haklı olmasından korktum. Evim hatırladığım gibi olmayabilirdi. İnsanlar beni üniversiteden mezun olur olmaz seks ticareti için satılan bir kadın olarak görebilirdi. Her yerde tanınabilirdim. Temiz bir başlangıç yapamazdım.

"Ne kadar zaman geçerse geçsin, geri dönmek istersen kapım sana açık olacak." Cebinden bir cep telefonu çıkardı ve bana uzattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece konuşmak istersen numaram orada."

"Teşekkür ederim." Telefonu avucumun içinde tuttum ve ön cebime soktum.

"iyi olur."

"Tamam..." Tek yapmam gereken bavulumu alıp gitmekti ama ona sırtımı dönmek istemiyordum. Bunun birbirimizi son görüşümüz olmasını istemiyordum. Eğer bu kadar uzakta yaşamasaydı, birbirimizi hâlâ görebilirdik.

"Git, *Bellissima*." Yüzümü kavradı ve beni dudaklarımdan öptü; acı dolu bir vedanın ağırlığını taşıyan yumuşak bir öpücüktü bu.

Ben de onu öptüm, dudaklarını dudaklarımda hissetmeye değerdi. Yaşadığım sürece bu adamı asla unutmayacaktım. Şeytanlarla dolu bir kalabalığın içinde bir melek gibiydi. Birkaç günlüğüne kendini kaybetmişti ama yeniden kendini bulmuştu.

Geri çekildi ve alnıma bir öpücük daha kondurdu. "Seni her zaman seveceğim, *Bellissima*." Bana bir daha bakmadan arkasını döndü, yüzünü bana çevirmeden arabasına bindiğinden emin oldu. Motoru çalıştırdı ve sonra yola koyuldu. Terminalden çıktı ve havaalanından çıkan araba denizinin içinde kayboldu.

Yakalandığımdan beri ilk kez gerçekten yalnızdım. Elimde bavulum ve harcayabileceğimden çok daha fazla paramla havaalanında durdum. Artık özgür bir kadındım. Amerika'ya giden bir uçağa da binebilirdim, başka bir yere giden bir uçağa da binebilirdim. Fark etmezdi. Özgürdüm.

Bölüm 19

İNCI

"Onu bırakın." Crow etkileyici cüssesiyle kapıyı doldurdu, böylece yanından geçemedim. "Kardeşimi tanıyorum. O sadece yalnız kalmak istiyor."

Onu kenara ittim ama tıpkı bir dağ gibi yerinden kıpırdamadı. "Kimse yalnız kalmak istemez."

"Erkekler yapar." Eli koluma gitti ama beni tutmadı. Bunun yerine beni nazikçe kapıdan uzaklaştırdı. "Onu rahat bırak."

Arkamı döndüm. "Bir arkadaşla ihtiyacı var. birine ihtiyacı var." "Sana söylüyorum, şu anda konuşmak istemiyor."

"Ben olsaydım, biriyle konuşmak isterdim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve dev gibi kocama baktım. "Şimdi kenara çekil, yoksa seni yaparım."

Hareket etmedi.

"Neden gitmemi istemiyorsun? Sadece birkaç saatliğine gideceğim."

"Evde olman hoşuma gidiyor."

"Şu anda bana ihtiyaç var."

"Sanırım ben de seninle geleceğim."

"Hayır." Portmantodan ceketimi aldım. "Bir kadınla konuşmaya ihtiyacı var. Sana söylemeyeceği şeyleri bana söyleyecektir."

"Ve onları duymak istemiyorum. İkimiz de kelimelerle aramın iyi olmadığını biliyoruz." "Evet." Gözlerimi devirdim. "Farkındayım."

"Ama yine de onu rahat bırakman gerektiğini düşünüyorum. Muhtemelen sarhoştur." "Sarhoş ya da değil, bir arkadaşla ihtiyacı var." Bu sefer Crow, beni

Kapı. Kapıyı açtım ve komodinin üzerinde bulduğum anahtarları çıkardım.

"Bu arada, beni alışverişe götürmen gerekiyor. Kendi arabama ihtiyacım var."

"Arabaya ihtiyacın var?"

"Bu ciddi bir soru mu?" Ben sordum. "Çocukları okula, futbola götürmek zorundayım-"

"Lars bunu yapabilir."

Göğsünü işaret ettim. "Düşmanlarının gittiğinin ve korkacak bir şey olmadığını farkındasın, değil mi? Hem bütün gün evde oturup hem de anne olamayacağımı biliyorsun, değil mi? Her şeye karışan ve onları çıldırtan o futbol annelerinden biri olacağım. O yüzden bir arabaya ihtiyacım var Crow."

Tepki olarak sadece karanlık bir ifade takındı.

Görmezden geldim. "Geri döneceğim."

"Oraya vardığında ve ayrıldığında bana mesaj at."

Onu azarlamak ve bunun asla olmayacağını söylemek istedim ama yaşadığımız onca şeyden sonra isteğinin adil olduğunu düşündüm. "Pekâlâ."

Beni belimden kavradı ve dudaklarımdan sertçe öptü. "Seni seviyorum, Button."

Ve sanki son beş dakika boyunca ileri geri tartışmamışız gibi, bu adam için eridim. Bir parçam kalıp gecenin geri kalanında onun kucağına kıvrılmak istiyordu. Yatakta uzanırdık ve o da büyük elini karnımın üzerinde gezdirir, hissedecek pek bir şey olmasa da bebeği hissedirdi. "Ben de seni seviyorum."

Kapıyı birkaç kez çaldım ama Cane cevap vermedi. Ben de birkaç kez zili çaldım.

Kapıyı tanımadığım bir adam açtı. Ellili yaşlarının sonlarındaydı ve geriye doğru mükemmel bir şekilde taranmış siyah saçları vardı. Yakalı bir gömlek ve pantolon giymişti. "Yardımcı olabilir miyim?" Lars gibi sertti, dudaklarında hoş bir gülümsemeyle dimdik duruyordu.

"Ben Pearl Barsetti. Cane'i görmeye geldim. Sen de Gerald olmalısın." Elimi sıktı. "Benden bahsetmesine sevindim."

"Onu görmek istediğimi söyler misin?"

"Bütün gün üst kattaydı. Onu bir kez bile görmedim."

"Yemek bile yemedi mi?" Endişeyle sordum.

"Kapısının önüne bir tepsi bıraktım. İlgilenip ilgilenmediğinden emin değilim."

Cane'in Adelina'nın yokluğunu zor karşılayacağını biliyordum. Sevdiği kadın hayatına geldiği yerde başlamak istiyordu. Onun da içinde olabileceği bir gelecek göremiyordu. "Onu görmem gerek. Onun için çok endişeleniyorum."

"Ona burada olduğunu söyleyebilirim ve bakalım ne ."

"Bana gitmemi söyleyecektir."

Gerald omuz silkti. "O zaman senin için yapabileceğim bir şey yok."

Kayınbiraderimle görüşmeden buradan ayrılmayacaktım. "Gerald, buralarda yeni olduğunu biliyorum, bu yüzden sana karşı yumuşak davranacağım. Ama böyle durumlarda kendi yolumu bulurum. Kabul etmese bile Cane'in bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Biri onu ayağa kaldırana kadar odasına kapanıp içmeye devam edecek. Yoluma çıkmaya devam mı edeceksin, yoksa geçmeme izin mi vereceksin?"

Yana doğru adım atmadan önce iki kez düşünmedi. "İçeri gelin."

"İyi seçim, Gerald." Üst kata çıktım ve ana yatak odasına yaklaştım. Kapı kapalıydı, ben de yüksek sesle tahtaya vurdum. "Cane, benim."

Kapının diğer tarafından bir hırıltı duyuldu. "Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Kendine çeki düzen ver çünkü bu kapıyı açıp içeri girmek üzereyim."

"Bana bir saniye ver." Muhtemelen kıyafetlerini değiştirmek ve bira ve içki şişelerini temizlemek için odada dolaştı. Birkaç dakika sonra kapıyı kendisi açtı, suratı asık ve sakalları kalındı. Kapıdan arkasını döndü ve şömineye ve duvarındaki devasa televizyona bakan kanepeye çöktü. Saçları dünden beri duş almamış gibi dümdüzdü ve kapısının önünde duran dolu tepsiye bakılırsa en son yemek yemesinin üzerinden sadece bir gün geçmiş olmasına rağmen daha zayıf görünüyordu.

Yanına oturdum ve gözlerindeki hüzne baktım. O ve Crow'un bazı ifadeleri aynıydı. Aynı gülümsemeye, benzer kızgın bakışlara sahiptiler ve harap olduklarında gözlerinde aynı mat bakış vardı.

"Neden buradasın?" diye sordu parmaklarını saçlarında gezdirirken.

"Nedenini biliyorsun, Cane."

Kolunu kanepenin arkasına dayadı ve uykulu gözlerle televizyona baktı, sanki çok fazla içki içmiş ve başında değilmiş gibiydi. "Söyleyecek bir şey yok, bu yüzden şimdi ne yapmamız gerektiğinden emin değilim."

"Gittiğinden beri onunla konuştun mu?"

Adam başını salladı. "Hayır."

"Seni arayabileceği bir numarası var mı?"

"Ona ihtiyacı olan her şeyi verdim. Onun adına da bir hesap açtım. Yerleşmek için yeterli parası olduğundan emin olmak istedim. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım önce doğruca ailesinin evine gidecek. Ama ondan sonra, bir ev alabilmesini ve para konusunda stres yaşamamasını istiyorum. Anladığım kadarıyla öğretmenler fazla kazanmıyor..."

Bu jest dokunaklıydı ama onun cömertliğine şaşmamalıydım. Cane sadece bir kadını sevmişti ve elbette o kadının ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olacaktı. "Bu çok hoştu."

"ALMAYACAKTI. Ama ben istedim." "Bence geri dönecek, Cane."

"Umarım." Eliyle yüzünü kapattıktan sonra burnunun kenarını sıktı. "Onu havaalanında bırakmak beklediğimden çok daha zor oldu. Arabayla gitmek ve arkama bakmamak... garip hissettirdi. İndikten sonra onu arayıp kontrol etmek istedim ama yapamayacağımı biliyordum. Onu yalnız bırakmam ve hayatına devam etmesine izin vermem gerektiğini biliyorum."

"Daha kolay olacak," diye fısıldadım.

"Hayır, olmayacak," dedi başını sallarken. "Zamanla kendime yalan söylemek ve onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylemek benim için daha kolay olacak, ama hepsi bu. Bu duygular... bu acı... geçmeyecek. Sen gittiğinde Crow'un hissettiği gibi hissediyorum... dayanılmaz bir ıstırap." Elini bıraktı ve tekrar televizyona baktı.

"Havaalanında bir şey söyledi mi?"

"Ağladı. Onu kurtardığım için bana teşekkür etti. Beni özleyeceğini söyledi." Ayrılırken söylediği sözleri hatırlayınca gözleri doldu. "Ona onu sevdiğimi söyledim ve çekip gittim. Hepsi bu kadar."

"O zaman bitti mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Amerika'ya vardığında geri dönmek istediğini fark etmesini umuyordum ama bunun gerçekçi olmadığını biliyordum. Yarım kalan işlerini tamamladığında, onu orada tutan hiçbir şeyin olmadığını anlayacaktı. "Geri dönecek, Cane."

"sanmıyorum."

"Yapacak. Sadece biraz zaman ver."

Masanın üzerinde duran yarısı dolu birayı aldı ve bir yudum içti. "Bir şey ister misin?"

"Hamileyim. İçki içemem."

"Ah... doğru ya." Bir içki daha aldı. "Nasıl gidiyor?" "Aşağı yukarı aynı. Farklı hissetmiyorum."

"Crow nasıl?" diye sordu. "Her şeyi Constantine'e beri mi?"

"O iyi. İşe gidiyor ve evin içinde dolaşıyor. Henüz egzersize başlamadı ama başlamak üzere."

Cane arkasına yaslandı ve televizyona baktı. "Her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyorum..."

Bakışlarımı tekrar onun yüz ifadesine çevirdim ve o güçlü kırılganlığı gördüm.

"Bu iş benim için her şey demekti. Adelina'yı suçlamıyorum, Crow'u da suçlamıyorum... Kimseyi suçlamıyorum. Sadece onsuz kendimi kaybolmuş hissediyorum. Babam o şeyi sıfırdan inşa etti ve bir parmak şıklatmasıyla yok oldu." Omuz silkti. "Ve şimdi, kadını da gitti. Artık kim olduğumdan emin değilim."

"Crow geçen gün benimle bu konu hakkında konuştu." "İş hakkında mı?" diye sordu.

"Evet. Barsettiler için yeni bir miras, yeni bir gelecek inşa ettiğinizi düşündüğünü söyledi. Bu konuda heyecanlı olduğunu söyledi. Yapacak daha çok şeyiniz olduğu için işi kaybetmek onun için kişisel bir kayıp gibi gelmiyormuş. Bunu bir son değil, yeni bir başlangıç olarak görmenizi istiyor."

Cane kelimeleri düşündü, ağzı kaşlarını çatarak ağırlaştı. "Haklı olduğunu biliyorum. Sadece bunu kabullenmek benim için zor. Değişimle arası iyi. Ben değilim."

"Ve Adelina geri dönecek."

Gözlerini televizyona dikti. "Sen yaptın diye o da yapacak değil."

"Sanırım öyle olacak. Bunu anlaması birkaç haftasını alabilir ama anlayacağını biliyorum."

Birayı kalçasının üzerinde tuttu ve başparmağını ağzına sürttü. İleri geri hareket ederek sessizce kıpırdandı. "Benimle konuşmak için buraya kadar gelmen çok hoştu. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben istedim."

"Ben şanslı bir adamım. Crow da öyle. Benimle senin uğraşmanı sağlayabilir, böylece kendisi uğraşmak zorunda kalmaz." Sessizce kıkırdadı ama kalbi buna dayanamıyordu.

"Senin için endişeleniyor ama şu anda konuşmak istemeyeceğini düşündü."

"O haklı. Şu anda konuşmak istemiyorum." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ama seninle konuşurken o kadar da kötü hissetmiyorum. Bana Vanessa ile konuştuğum zamanları hatırlatıyor. Biliyorsun, ailemizde beni insanlaştıran tek kişi oydu. Beni örnek aldığı için daha iyi bir insan olmak istedim. Adelina'ya karşı da böyle hissediyordum... onun için daha iyi bir adam olmak istiyordum."

Elim onunkine uzandı.

O da parmaklarımı sıktı. "Crow şu anda bizi görse çok kıskanırdı."

"CROW HER ZAMAN , bu yüzden önemli değil."

"Kıskanmalı. Dünyadaki en iyi kız kardeşe sahibim. Bu onda olmayan bir şey." Bana hafıf bir gülümseme verdi, içinde bulunduğu acıyla yapabileceği en iyi şey buydu.

Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. "Ve dünyadaki en iyi kardeşe sahibim."

Bölüm 20

ADELINA

Kapılarına geldiğimde ailem gözlerine inanamadı. Şoka girmişlerdi.

Gözyaşları içindeydiler.

Ve zar zor ayakta durabiliyorlardı.

Tekrar evlerine kabul edildim ve sanki yeniden çocuk olmuşum gibi annem benimle birlikte yatağında uyudu çünkü benden ayrı kalmak istemiyordu. Sanki yine elimden kayıp gidecekmişim gibi, bana sıkıca sarıldı.

Ertesi gün haber medyası ailemle röportaj yapmak için oradaydı. Görünüşe göre, ailem beni bulmak için çok sayıda özel dedektif tuttuğu için hikayem çok fazla yer bulmuştu. Lizzie'nin ailesi de aynısını yaptı ve bizi Birleşik Devletler'deki en tanınmış insanlardan biri yaptı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Lizzie'nin ailesine korkunç haberi vermek yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. O korkunç bir ölüm yaşarken hayatta kaldığım için kendimi suçlu hissediyordum. Cenaze töreni yapabilmeleri için onlara cesedinin nerede olduğunu bile söyleyemedim. Onlar ağladı, ben de ağladım. Beni gördükleri için mutlu olduklarını söylediler ama kızları hiç dönmemişken benim dönmüş olmamın her ebeveyni harap edeceğini biliyordum.

Zaman ağır çekimde ilerliyor gibiydi ama her şey çok hızlı ilerliyordu. Polis benimle birkaç kez görüştü ve neler olduğunu sordu. Onlara gerçeği anlattım ama Crow ve Cane'in kimliklerini gizli tuttum. Onlara Tristan ve adamlarının öldüğünü, dolayısıyla soruşturmayı sürdürmeye gerek olmadığını söyledim.

Gündüz talk show'larında röportaj yapmam için pek çok talep aldım ama hepsini reddettim. Dünya yaşadığım şeyleri merak ediyordu ama ben paylaşmak istemiyordum. Zaten ayrıntılar televizyon için uygun değildi. Ailemin bu hikayeleri dinlemek zorunda kalmasını istemiyordum.

İlk haftayı ailemin evinde geçirdim. Eski yatak odam aynen bıraktığım gibiydi. Tek bir şeyi bile değiştirmemişler ya da atmamışlardı. Üniversiteye giderken hala onlarla yaşıyordum çünkü para tasarrufu yapıyordum. Üniversite yolun aşağısındaydı, bu yüzden uzağa gidip gelmeme gerek yoktu ama yine de onlarla yaşamak sarsıcıydı.

Çoğu zaman sadece bana ait olan bir malikanede muhteşem bir adamla yaşıyordum.

Ailem sürekli bir şeye ihtiyacım olup olmadığını ya da beni daha rahat ettirecek bir şey olup olmadığını sorarak ensemde nefes alıp veriyordu.

İyi niyetli olduklarını bu yüzden sinirlenmedim.

Annem Cane'i sorduğunda onlarla yemek yiyordum. "Birkaç ay önce seni buraya getiren adam..."

Babam gözlerini yemeğine dikmiş, konuşulanları duymazdan geliyordu. "Öyle mi?" Dedim.

"Seni özgür bırakan o muydu?" diye sordu.

"Evet." Mısır ve patates püremi karıştırdım. "Tristan ve adamlarını öldüren oydu. Beni oradan çıkardı, benimle ilgilendi ve beni tekrar bir araya getirdi. Onunla kalmamı istedi ama ona eve gitmem gerektiğini söyledim."

"Yani o bir suçlu ama yine de seni kurtardı mı?" "Evet," diye cevapladım. "Hemen hemen."

"Bunu senin için neden yapsın ki?" diye sordu. "Neden o adam senin özgürlüğün için bu kadar uğraşsın ki?" Annem eskisinden daha zayıftı, en az yirmi kilo vermişti. Bu en çok yüzünden belli oluyordu. Çatalını yere bıraktı ve bana baktı. "Daha önce sormak istedim ama seni soru bombardımanına tutmak istemedim."

Bunu açıklamak için gerçeği söylemekten daha iyi bir yol yoktu. "Bana aşık olduğunu söyledi..."

Babam yemeğinden başını kaldırdı. "Oh," dedi annem. "Anlıyorum..."

"Onun hakkında ne hissediyorsun?" Babam sordu.

Babam bana daha önce hiç böyle bir şey sormamıştı. Erkekler hakkında hiç konuşmazdık. Seksle ilgili tüm konuları annem hallederdi. "Ona gerçekten değer veriyorum. Benim için gerçekten iyi bir arkadaş oldu. Onu özlüyorum..."

"Onu seviyor musun?" Annem bastırdı.

"Ben... Bilmiyorum." Tekrar yemeğime baktım. "Olan her şey çok yoğun ve hızlıydı. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim. Bence o harika bir adam ve benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim. Ama bunun ötesinde onun hakkında ne hissettiğimi anlamıyorum. Günün sonunda, hala tam olarak bir erkek arkadaşta hayal ettiğim gibi biri değil... ya da koca."

"Soruya hiç cevap vermedin," dedi annem. "Ama sanırım bu seni cevabına götürdü."

Kalbim göğsümde durdu, onun gözlemi karşısında afalladım.

"İzin verirseniz onunla konuşmayı çok isterim," dedi annem.

"Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Seni bize geri getirdiği için ona teşekkür etmeliyim," diye fısıldadı.

"Dünyanın karanlık ve tehlikeli adamlarla dolu olduğunu biliyorum. O da diğerleri gibi olabilir ve seni kaderine terk edebilirdi. Kendi motivasyonları kötü niyetli olsa bile, senin için çok şey feda etti. İş başa düştüğünde doğru olanı yaptı. Minnettarlığımı hak ediyor."

Kulaklarıma inanamadım.

Babam başıyla onayladı.

"Sanırım onu yarın arayabilirim," dedim. "Orada daha sabahın çok erken saatleri."

Annem saate baktı. "Eminim aldırılmaz."

"Uh..." Onu arama isteğime karşı koydum çünkü duygularıyla oynamak istemiyordum. Geri döneceğimden emin değilken, ona geri döneceğime dair umut vermek istemiyordum. "Tamam." Telefonumu çıkardım ve telefon rehberinde onun adını buldum. Listedeki tek isimdi. Gönder tuşuna bastım.

Hemen telefonu açtı. "*Bellissima*." Duygusuzca konuştu, sesi beni havaalanında bıraktığı zamanki gibi çıkıyordu.

"Hey." Sesini duyduğumda aklım başımdan gitti. Yatakta bu ismi söylediği gecelere geri döndüm. "Annem seninle konuşmak istiyor. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama... sorun olur mu?"

Hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi. "Tabii ki. Bana bağırımlarını dinleyebilirim."

"Size bağırarak istemiyorlar. Size teşekkür etmek istiyorlar."

"Oh..." Cane sessizleşti, söylediklerimi düşünüyordu. "*Bellissima*?"

"Öyle mi?"

"Biraz yalnız kaldığında beni ara." "Tamam..."

Arayacağım." Telefonu anneme uzattım.

Aldı ve dirseklerini masaya dayadı. "Cane, değil mi?" Cane hat üzerinden onu onayladı.

"Kızımı kurtardığınız için size teşekkür etmek istedim." Daha birkaç kelime söylemişti ki sesi duygusallaştı ve gözyaşları sel oldu. "Bana neler olduğunu anlattı. Bana onu bir borç olarak kabul ettiğinizi, ama sonra onu kurtarmak için çok şey yaptığınızı söyledi... onu kaçıran adamı öldürdüğünüzü ve özgürlüğünü geri aldığınızı. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum.

Yaptığın şey. Onu kolayca unutabilirdiniz ama . Onu bizim kadar sevdiğin için çok mutluyum... çok minnettarım."

Artık annemin ağlamasını izleyemiyordum. Çok kalp kırıcıydı. Bakışlarımı başka yöne kaydırdım ve yemeğime baktım.

EBEVEYNLERİM uyuduktan sonra, yatak odamdan ona seslendim. Yorganın altındaydım ve üzerimde çekmecesinden çaldığım tişörtlerden biri vardı. Milyonlarca beden büyüktü ama hala onun kokusunu taşıyordu. Muhtemelen uçağın altındaki yolculuk sırasında diğer tüm giysilerimin arasında boğulduğu için zayıftı.

Hemen cevap verdi. "*Bellissima.*"

Sesi yazın hafif bir esinti gibi üzerimden geçerken gözlerimi kapattım. "Evet."

"?" diye sordu. "Eski yatak odamdayım."

"Ailenle mi kalıyorsun?"

"Evet... Üniversite sırasında burada yaşıyordum. Yolun hemen aşağısında olduğu için okula giderken para biriktirmek istedim. Bedava yemek ve yaşamak için bedava bir yer."

Kıkırdadı. "Çok şirin."

"Ve... burada yaşamayı seviyorum. Ailemle her zaman yakın olmuşumdur."

"Bu da çok şirin," dedi. "Biliyorsun, Crow'dan herhangi bir zamanda beş milden fazla uzakta olmayı sevmiyorum... bunu kabul etmesem de."

Kıkırdadım. "Evet, bunu ."

Sessizliğe gömüldü, telefonda sessizce kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Kanepede oturuyorum."

"Nerede?"

"Yatak odamızda." Sözlerinin yanlışlığını fark ettiğinde iç çekti. "Benim yatak odam..."

Acısının telefonda sızdığını hissettim. İstirabının beni sardığını hissedebiliyordum. Eskiden her gece bu yatakta uyurdum ama şimdi yanımda o olmadan rahat uyuyamıyordum. Yatak bana yabancı geliyordu. "İyi uyuyamıyorum. Sensiz aynı değil."

"Hayır, değil," diye fısıldadı.

"Şömineye mi bakıyorsun?" "Evet."

"Orada saat kaç?" "Erken."

"Şaraphaneye mi gidiyorsun?"

"Hayır." Hayatının hiçbir yönünü paylaşmak istemiyormuş gibi ayrıntı vermedi. "Orada işler nasıl? Seni haberlerde çok gördüm."

"İzliyor muydun?"

"Evet. Bu arada o kırmızı bluzun içinde çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler..." Cane'in benim için aldığı ilk şeylerden biriydi. "Son zamanlarda ortalık çok karışık. Eminim bir hafta içinde herkes bir sonraki haber döngüsüne geçecektir. Lizzie'nin ailesine söyledim... çok üzüldüler."

"Bu onları öldürmüş olmalı, ama şimdi ne olduğunu biliyorlar. Bununla barışabilirler."

"Evet..."

"Ailen mutlu görünüyor."

"Onlar..." Tek kelime etmedi. "Bunun onlar için zor olduğunu söyleyebilirim."

"Sadece hayal edebiliyorum. Seni sadece birkaç aydır tanıyorum ve sıırıslıkam aşık oldum... Seni doğduğun günden beri tanıdıklarında nasıl hissettiklerini bir düşünsene."

O tatlı şeyleri her söylediğinde, bir uçağa atlayıp ona geri dönmek istedim.

"Senin için sırada ne var?" diye sordu. "Orada yaşamaya devam edecek misin?" "Hayır, seninle yaşadıktan sonra buna geri dönmek hiç kolay olmadı. Ben

yakında bir daire bulacağım. Sadece aileme beni evde tutmaları için biraz daha zaman vermek istiyorum."

"Sana verdiğim parayla güzel bir ev alabilirsin. İyi bir yatırım."

"Evet... Bunu düşüneceğim." Nerede yaşayacağımı bilmeden bir şey satın almak istemiyordum. Nereye yerleşmek istediğimden tam olarak emin değildim. "Öğretmenliğe başlayabilmem için okulda bir yılı daha tamamlamam gerekiyor. Buna odaklanmalıyım."

"Hâlâ öğretmen olmak istiyorsun, ha?"

"Evet."

"Bence bu işte harika olacaksın. Çocuklar seni sevecek."

Onunla konuşmak dünyanın en kolay şeyiydi. Doğal ve çok pürüzsüzdü. Diğer herkesle konuşmak sarsıcı ve acı vericiydi. Konuşmak zorunda değildim.

Cane ile Tristan hakkında konuşurduk. Başka pek çok şey hakkında konuşabiliyorduk çünkü o beni tecavüze uğramış bir kadın olarak görmüyordu. Beni diğer tüm özelliklerimle birlikte bir insan olarak görüyordu.

"Pearl ve Crow nasıl?"

"Crow çok daha iyiye gidiyor. Geçen gün koşuya çıktı ve kendini iyi hissettiğini söyledi."

"Bu harika."

"Pearl'ün sabah bulantıları varmış. Ama o kadar da kötü olmadığını söylüyor."

"Çok güzel... İsim mi?" "Bildiğim kadarıyla yok," dedi.

"Sence ne?" "Bir oğlan."

"Öyle mi?" Ben de sordum. "Neden düşünüyorsun?"

"Babam beş kardeşten biriydi. Annemle babamın iki erkek çocuğu vardı. Bence biz erkek çocuklu bir aileyiz."

"Heyecanlı mısın?"

"Amca olacağım için çok heyecanlıyım. Onlara şeker, kafein ve içki vererek Crow'u kızdıracağım."

Ailem duymasın diye sesimi alçaltarak kıkırdadım. "Seni öldürecek."

"Daha önce de denedi ve hiç işe yaramadı. Ben korkmuyorum." "Ben senin için korkuyorum."

"Pearl beni koruyacaktır. Bunu yapmaya meyillidir." "Şanslısın."

Söyleyecek bir şeyimiz kalmadığında, telefonda sessizce oturduk. Onun tarafından hiçbir şey duyamıyordum ve havanın nasıl olduğunu merak ediyordum. Güneşli bir gün müydü? Yağmurlu muydu? Boxeri her zaman bıraktığı yerde miydi?

"Gitmene izin vermeliyim, *Bellissima*," diye fısıldadı. "Geç oldu ve yorgun olmalısın."

"Yorulduğum..." Telefonda otururken gözlerimi kapattım.

Cane telefonu kapatmadı. Hiçbir şey söylemeden yanımda oturdu.

Bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama yine de söylemek istedim. Göğsümün derinliklerinde hissettim. "Seni özledim..."

Cane derin bir nefes aldı. Hattın zar zor duyabiliyordum.

O daha cevap vermeye fırsat bulamadan aramayı sonlandırdım. Telefonu yastığımın altına sıkıştırdım ve onu düşünmemeye çalıştım. Asla düşünmemeliydim.

Bu sözleri ona söylemiş olabilirdim ama elimde değildi. Sanki kendi davranışlarım üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi ağızımdan kaçıverdiler.

Gözlerim kapandı, onu sanki yanımdaymış gibi hayal ettim. O kendini beğenmiş gülümsemesini, koyu renk gözlerindeki parlaklığı ve sert göğsünün elime nasıl dokunduğunu hayal ettim. Hızla uzaklaştım ve derin bir uykuya daldım.

Bölüm 21

CROW

Müteahhitlerle görüştük ve inşaata başlayabilmek için izinleri aldık. Depoları ve ana binayı tam olarak nerede inşa edeceğimizi biliyorduk. Şaraphaneme benzeyecekti, böylece insanlar akraba olduklarını anlayacaklardı. Cane de ben de şaraphanemle aynı mimari tarzı istiyorduk; bu da arnavut kaldırımli yollar, taş duvarlar ve bol miktarda doğal ışık alan büyük pencereler anlamına geliyordu. İtalyan kültürünün güzel bir parçası olacak, turistler geçerken fotoğraflarını çekecekti.

Toplantı bittiğinde Cane ile depolara girdik ve yapılması gereken işlerin üzerinden geçtim. Yapacak bir şeye ihtiyacı olduğu için tüm sevkiyat ve muhasebe işlerini ona bıraktım. Takip etmemiz gereken çok sayıda varil vardı ve büyük müşterilere istedikleri ilgiyi göstermemiz gerekiyordu.

Cane ile çalışmak kolaydı. Elimizdeki göreve odaklandığımızda o kadar da mutsuz görünmüyordu. Adelina'yı düşünmeyecek kadar dikkati dağınıktı. Onu hareket ederken ve bir şeyler yaparken görmek ona hayat verdi.

Vanessa'dan beri hiç bu kadar üzülmemişti.

Onun yanıtı da aynıydı: meşgul olmak.

Kırmızı şarapla dolu fiçilerin depolandığı alana doğru yürüdük. "Floransa ve Roma'daki en büyük satıcılarımıza düzenli olarak büyük sevkiyatlar yapıyoruz. Kaynaklarımızın çoğu bu siparişleri karşılamak için kullanılıyor. Üretimimiz şu anda en üst düzeye çıktığı için ikinci bir yere sahip olmak faydalı olacaktır."

Cane başıyla onayladı. "Mantıklı."

Depoyu gezdikten sonra ofisimin bulunduğu ana binaya döndük. Asistanım yıllardır benim için çalışıyordu. Üç çocuk annesiydi ve hayatı ailesiyle birlikte olmaya odaklandığı için düşük stresli bir işte çalışmayı seviyordu. Benim yasadışı faaliyetlerimle hiç karşılaşmamıştı ve gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onu geçip ofisime girdik.

Cane masamın karşısına oturdu ve bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Her şey oldukça açık görünüyor. Yani, mülkü benim yönetmemi mi istiyorsun?"

"Bence bu iyi bir fikir. Böylece diğer şaraphanenin işi bittiğinde tam olarak ne yapacağını bilirsin. Ayrıca, buralarda yardıma ihtiyacım var zaten." Pearl ilk çocuğumuzu doğurduğu için artık benim önceliğim oydu. Bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olmak istiyordum. Ailem büyüdüğü için iş ikinci planda kalıyordu. Onları izleyemediğimde başkasını sorumlu tutamazdım ama Cane varken bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

"Sanırım her şeyi hallettim. Şaraphanenin bitmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Ne yazık ki en az bir yıl."

"Yine de mahsul işlemine başlayabilirim. Her şeyi ileri geri gerekecek ama en azından sıkılamak için daha fazla üzümümüz olur."

"Doğru."

Başını salladı, sonra parmaklarını koltuğun tahtasına vurdu. Gözleri ofisini taradı, duvardaki tabloları ve Pearl'ün düğün günümüzde çekilmiş fotoğrafını gördü. Sonunda pencereden dışarı bakmadan önce gözleri uzun süre orada kaldı.

Yüzündeki mutsuzluğu görebiliyordum. "Nasılsın?"

"Biraz bunaldım ama işleri yoluna koyacağım. Bana verdiğiniz krediden daha zekiylim."

"İşle ilgili bir şey sormuyordum," dedim sessizce.

Cane'in gözleri bana kaydı, tam olarak neyi biliyordu.

Kardeşimi zor durumda bırakmaktan nefret ediyordum ama onun yıkımını görmezden gelemezdim. Ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, bunu görebiliyordum.

"Söyleyecek bir şey yok," dedi. "Ben iyiyim."

"İyi görünmüyorsun."

Omuz silkti. "Tamam, iyi değilim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bu konuda konuşmaya gerek yok."

"Onunla konuştun mu?"

"Aslında geçen gün."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Onu asla aramayacağını düşünmüştüm ve o da onu aramayacak kadar gururluydu. "Ne oldu?"

"Annesi benimle konuşmak istediği için beni aradı." "Peki ne dedi?"

Gözleri tekrar Pearl ve benim resmime kaydı. "Adelina'yı kurtardığım ve evine geri getirdiğim için bana teşekkür etti." Konuşmanın anısı onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi duygusuzca konuştu. "Daha sonra, Adelina

yatak odasında benı aradı. Bir süre hayatı ve gördüğü ilgi hakkında konuştuk. Telefonu kapattığımızda... beni özlediğini söyledi ve kapattı."

Adelina anlamsızca bir şey söyleyecek birine benzemiyordu. Cane'e sebepsiz yere işkence etmezdi. "Pearl haklıydı. Geri dönecek."

Hüzün yüklü ağır bir iç çekti. "Umarım öyledir. Onunla konuşmak onu daha da çok özlememe neden oluyor. Onu düşünmemek için meşgul olmaya çalışıyorum ama geceleri yatak odamdayken... bunu yapmamak çok zor." Cane sert adam imajını yansıtmak yerine bana karşı savunmasızdı. Belli ki artık kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

"Geri dönecek, Cane. Oraya ait olmadığını anlayacaktır."

"Bilmiyorum..."

"Her zaman oraya gidip onu görebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Onun alanını işgal etmiş olurum."

"Sadece şehirde olduğunu söyleyip onu yemeğe falan davet edebilirsin. Baskı yok."

Cane sessizce resim çerçevesine baktı.

"Keşke sana yardım edebil, Cane. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor."

Gözleri tekrar bana döndü ve gözlerindeki şefkat ortaya çıktı. "Biliyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Genelde agresif biriyimdir ve istediğimi alırım ama bu artık işime yaramayacak. Hayatım boyunca öğrendiğim hiçbir şey burada geçerli değil."

"Evet, görünüyor."

"Bir yanım ona hiç aşık olmamış olmayı diliyor. Başka bir parçam da başka türlü olmasını istemezdi."

Masamdan ayrıldım ve dolabı açtım. İki bardak viski doldurdum ve birini ona uzattım. "Kadınlar gelmeden önce hayatlarımız çok daha kolaydı."

Kıkırdadı ve bir içki aldı. "Buna içerim."

"Ama ne demek istediğini anlıyorum. Başka türlü olmasını istemezdim." Bardağımdan içtim ve masanın diğer tarafındaki kardeşimi izledim. "Eskiden alanımı paylaşmaktan nefret ederdim ama şimdi Pearl'ün uyumamasından nefret ediyorum. Eskiden yalnızlığımdan zevk alırdım, ama artık yalnız olmadığımız zamanlardan nefret ediyorum."

birkaç saatliğine bile olsa. Şimdi mutluluğum için bu kadına bağımlıyım. Bu bazen korkutucu oluyor."

Hüzünlü bir ifadeyle bardağına baktı. "Bu duyguyu çok iyi bilirim."

Eve geldiğimde Button üçüncü kattaydı ama bizim yatak odamızda değildi. Onu on yıldır kullanılmayan misafir yatak odalarından birinde buldum. Büyük boy bir yatağı, İtalyan mobilyaları ve iki kişi için geniş bir alanı vardı. Ellerini kalçalarına dayamış, etrafı inceliyordu.

Arkasından yaklaştım ve kollarımı beline doladım.

Dokunuşumdan ürkmedi, sanki başından beri beni bekliyormuş gibiydi. Elleri kollarımın üzerinde kayarak karnının üzerinde duran ellerime ulaştı. Parmak uçları siyah yüzüğüme değdi ve metal bandının bana sürtündüğünü hissettim.

Yüzüm boynuna doğru ilerledi ve onu öptüm, nabzını dudaklarımda hissettim. Nefesim teninde gezindi ve kulak kanalına girdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Bu odanın uygun olup olmadığına bakıyorum."

"Ne için uygun?"

"Bebek için."

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Henüz tam olarak ortaya çıkmaya başlamamıştı bile, bu yüzden hala içinde büyüyen küçük bir insan olduğu gerçeğini yeni yeni kavırıyordum.

"Burayı bebek odası yapabiliriz diye düşündüm. Balkon ya da banyo yok, yani tehlike yok. Ayrıca bizim odamızın hemen koridorunun sonunda, yani ihtiyacım olursa hemen buraya girebilirim."

"Mükemmel noktalar."

"Yeniden boyayabileceğimizi, odanın tam ortasına bir beşik kurabileceğimizi ve cinsiyete göre dekore edebileceğimizi düşündüm."

"Bunu ne zaman ?" "Birkaç aydan önce değil."

"Sen ne yapmak istersen, Button. Benim için fark etmez."

"Bunu söyleyeceğini ." Arkasını döndü ve kollarımın arasından kayarak birbirimize bakar hale geldik. Parmak uçlarında yükseldi ve beni öptü.

Tutkuyla dolu ince bir öpücük.

Elim saçlarına kaydı ve öpücüğü derinleştirdim, onu daha önce hiç takdir etmediğim bir şekilde takdir ettim. Cane sevdiği kadını kaybettikten sonra eskiden olduğu adam değildi. Button ve benim kaderimiz kolaylıkla farklı olabilirdi. İkimiz de doğru zamanda doğru yerde olmasaydık, yollarımız asla kesişmeyebilirdi. Birini bu dünyadaki her şeyden daha çok sevmezdim ve bir aile kurmazdım. Benim için her şey yolunda gitti. Keşke Cane için de öyle olsaydı.

Pearl çekildiğinde ellerini göğsümde gezdirdi. "Bu yatakta hiç seks yapmadık..."

"Bu yatakların çoğunda seks yapmadık."

"Peki, başlamak ister misin?" diye sordu bana şakacı bir gülümsemeyle. "Bu evdeki her yatak odasını kirletmek mi istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

Sırıttım. "Lars'ın yatağı bile mi?"

"Hayır," dedi gülerek. "Sadece sahipsiz olanlar."

"Tamam." Onu kaldırdım ve yatağa taşıdım. "Şimdi başlayalım."

BİR AY GELDI VE GEÇTİ.

Button'ın karnı ortaya çıkmaya başladı. Şimdi hafifçe şişmiş ve yuvarlaktı, gömleğinin içine doğru bastırarak ona fark edilir bir tümsek veriyordu. Hamile kadınlardan hiç hoşlanmamıştım, ama karnı görünmeye başlayınca, bunu açıkça tahrik edici buldum.

Ama muhtemelen karım olduğu içindi ve o benim bebeğimdi.

Yatakta yanına uzandım ve çıplak karnını okşadım. Elim göğsünden aşağı indi ve karnının dışı doğru kıvrılan kısmına ulaştığımda eğildi. İçinde büyüyen yaşamla birlikte şişen yumuşak derisini hissederek yukarı doğru ilerledim. Karnının ortasına doğru ilerledim ve elimi karnına bastırdım. Hiçbir hareket ya da yaşam belirtisi yoktu ama orada güzel bir şey olduğunu biliyordum.

Birlikte yaptığımız bir şey.

Elini benimkinin üzerine koydu. "Bir süre hiçbir şey hissedeceğimizi sanmıyorum."

"Ne kadar büyük olduklarını merak ediyorum." "Muhtemelen parmağım."

Doğrudum ve karnını öptüm, o bölgeyi öpücüklerle boğdum. Şimdi bebeğin işaretlerini görünce, bunun gerçekten anladım. Biz

Bir oğlum ya da kızım yolda. Bu beni aynı anda hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. "Bu garip..."

"Ne?" diye sordu.

"Hiç tanışmadığım halde bu bebeği ne kadar çok sevdiğimi." Kulağımı karnına dayadım ve bir şey duyup duymayacağımı merak ettim. İçerisi sessizdi, nabızı ve midesinin gurultusundan başka bir şey duyulmuyordu.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken gözleri yumuşadı. "Harika bir baba olacaksın Crow."

"Bilmiyorum. Elimden geleni yapacağım."

"Harika bir koca olacağını hiç düşünmemiştin ama sen dünyanın iyisisin."

Gözlerim bakışlarından ayrıldı ve tekrar karnına baktım, Tristan'ı ziyaretten döndükten sonra onu nasıl tokatladığımı düşündüm. Acımasız ve soğuktum, kendimi kaybetmişim ve korkunç bir şey yapmışım. Bu benim en büyük pişmanlıklarımdan biriydi.

"Ne?" Ruh halimdeki ani değişimi fark etti.

Elim karnında gezindi ve göbek deliğine baktım. "Hiçbir şey yok."

"Crow," diye bastırdı, o talepkâr gözleriyle bana bakarak. "Sanırım ifadene katılmıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum işte."

"Yanılıyorsun Crow. Dünyada senin yanında olmaktan daha güvenli bir yer yok."

Bana olan sevgisini, kabullenişini ve sabrını takdir ettim. Eskiden olduğum adam değildim ve büyüüp daha iyi bir adam olmuş olsam da hâlâ değiştirmem gereken şeyler vardı. Tek yapabileceğim hatalarımdan ders çıkarmak ve kendimi geliştirmektir. Silah işim bitmişti ve artık temiz bir adamdım. Yeniden başlamak, olmak istediğim kişi olmak için bir şansım vardı. Her zaman olduğum gibi soğuk ve düşünceli bir adam olmak zorunda değildim. Çok daha iyi bir şey olabilirdim.

Kapı çalındı.

Saat akşamın dokuzuydu, Button ve benim yatağa çekilip seviştiğimiz ve uyuduğumuz saat. Lars acil bir durum olmadıkça sekizden sonra bizi rahatsız etmezdi.

Ve o vuruş bana bunun acil bir durum olduğunu söyledi.

"Majesteleri?" Lars kapalı kapıdan seslendi. "Sizinle konuşmam gerekiyor." Pearl bana bakarken endişeli bir ifade takındı.

Yataktan kalktım, eşofman altımı ve tişörtümü giydim ve dışarı çıktım. Button hâlâ yatakta çıplak olduğu için kapıyı arkamdan kapattım. "Ne oldu?"

Lars geri çekildi, saatin geç olmasına rağmen hâlâ smokinini giyiyordu. "Polis telefonda. Cep telefonunu aramaya çalıştılar ama sanırım kapalıymış. Ev telefonunu aradılar."

Genelde geceleri telefonumu kapatırdım çünkü rahatsız edilmek istemezdim. Artık suçla ilgili bir işim yoktu, bu yüzden gecenin geç saatlerinde aranmıyordum. "Polis mi? Neden?"

"Görünüşe göre, Cane alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış."

Yüzümde aynı ifadeyle uşağıma baktım. İnançsızlık içindeydim ama şaşkınlığının yüzüme yansımaya izin vermedim. Tepki bile veremeyecek kadar sersemlemiştim.

"Suç duyurusunda bulunmayacaklar ama oraya gidip onu almanı istiyorlar. Sen ve Cane yıllar boyunca onların güvenliğini sağlamak için her zaman elinizden geleni yaptığınız için bu konuyu görmezden gelmeye hazırlar."

Cane ve ben hiçbir zaman bir polis memurunu incitmedik, adamlarımız da öyle. Yıllar boyunca pek çok suç işlendi ve polis ne zaman olmaması gereken bir yerde olsa, onları savaştan uzaklaştırdık. Yaptığımız soygunlar onların yeteneklerini aşıyordu ve en son istediğimiz şey iyi memurların bizim eylemlerimiz yüzünden zarar görmesiydi. Onlar cinayetler ve küçük suçlar için daha uygunlardı, uyuşturucu lordları ve silah kralları için değil. "Lanet olsun."

"Senin yerine ben giderdim ama özellikle seni istediler." "Ben hallederim. Teşekkür ederim, Lars."

"Elbette, efendim." Başını salladı ve uzaklaştı.

Odaya geri döndüm ve kot pantolonumu ve uzun kollu gömleğimi giydim.

"Ne oldu?" Button çarşafı göğsünün üzerine çekerek yatakta doğrulup oturdu. Elimi soktuğum için saçları darmadağınaktı ve otuz dakika önce agresif bir şekilde emdiğim için dudakları şişmişti.

"Cane karakolda." "Ne?" Button ağzından kaçırdı. "Neden?"
Ceketimi omuzlarıma çektim. "İçkili araba kullanmak." Gözleri daha da büyüdü. "Şaka yapıyor olmalısın."
"Keşke olsaydım. Gitmek zorundayım." "Belki de gitmeliyim-"
"Kıçın burada kalacak." Yatak odasından çıktım ve kapıyı istediğimden daha sert kapattım.

CANE SADECE İÇKİ İÇİP ARAÇ KULLANMIYORDU.

Tamamen harcanmıştı.

Hücrede tek başına, gözleri yaşlı bir şekilde oturuyordu. Kendini düzeltip dik oturmadan önce bankın üzerinde kaymaya devam ediyordu. Ben oraya giderken memur bana birkaç kez kustuğunu söyledi.

Polis memuru benimle birlikte parmaklıkların önünde durdu. "Onu bir köy yolunda araba kullanırken gördük. Sürekli sağa sola savruluyordu. Onu kenara çekmemiz biraz zaman aldı çünkü polis olduğumuzu anlamamış gibiydi. Onu sorgulamaya çalıştım ama çoğunlukla saçma sapan şeyler duydum. İkinizin de başının kanunla belaya girdiğini hiç görmedim, en azından bu şekilde. Her şey yolunda mı?"

Cane'in her geçen gün daha iyiye gittiğini sanıyordum. Ama görünüşe göre, sadece daha kötüye gidiyormuş. Adelina'nın gidişi hâlâ peşini bırakmıyordu. "Kötü bir ayrılık yaşıyor."

"Bu tür bir davranışı haklı çıkarmaz. Birini öldürebilirdi." "Biliyorum..."

Ya Button bir şey almak için yola çıktıysa?
ve Cane'in yoluna mı çıktı? Hayal etmesi bile çok zor bir olasılıktı.

"Bu seferlik peşini bırakacağız. Ama hepsi bu kadar."

"ANLADIM. VE TEŞEKKÜR ."

"Arabasına el konuldu. Sabah almak zorunda kalacaksın." Hücre kapısının kilidini açtı ve kapıyı çekti. "Cane, biri seni eve götürmek için burada."

Sarsılarak uyandı ve bana bakmak için gözlerini açtı. Kim olduğumu anlamamış gibi boş gözlerle bana baktı. Ama bir an sonra yüz ifadesine anlayış geldi ve kim olduğumu tam olarak anladı. "Siktir..."

"Ayağa kalk." Ona yardım etmeyecektim. Oradan kendi başına çıkmak zorundaydı.

Cane salyangoz hızıyla hareket ediyor, iki ayağının üzerinde durmadan önce tutunabildiği her şeye tutunuyordu. Bir o yana bir bu yana hafifçe sallanıyor, konsantre olmaya çalışırken gözlerini kapatıyordu. Bu kadar sarhoş olabilmesi için benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok içki içmiş olması gerekirdi. İkimiz de günün her saati içtiğimiz için buna alışkındık. Bu yüzden bu kadar sarhoş olabilmesi için kanındaki alkol seviyesinin tavan yapmış olması gerekirdi.

Çıkışını imzaladım ve sonra dışarıdaki arabama doğru yürüdük. Yolcu tarafına geçmesine yardım etmeyi reddettim. Mücadele etmesine izin verdim, hatta koltuğa kayarken kafasını arabanın üst kısmına çarptı. Emniyet kemerini takması neredeyse beş dakika sürdü ama ben beklemedim. O anlamaya çalışırken ben yoluma devam ettim.

Yol boyunca sessizlik içindeydik ve Cane tüm bu süre boyunca bilincini kaybedip durdu. Kızgın olduğumu bildiği için bana tek bir kelime bile etmedi.

Yirmi dakika sonra onun evine vardık ve ben eve, karımın yanına dönmek istiyordum. Kadınımla yanımdayken yatağında uyumak istiyordum. Nefes alışını dinlemek istiyordum, böylece iyi olduğunu bilecektim. Bebeğimin yanımda olmasını, ikisini de dünyadaki her kötü şeyden korumayı istedim.

Ama Cane'i yalnız bırakamazdım, bu kadar sarhoşken olmazdı. Kendi kusmuğunda boğulup ölebilirdi.

Eve girdik ve o kanepeden öteye gidemedi. Minderlerin üzerine çöktü ve dizlerini göğsüne çekti. Gözleri kapandı ve hemen uykuya daldı.

Koltuğa oturdum ve telefonumu çıkardım. ***Bu gece burada kalıyorum.***

Button mesaj attı. ***O iyi mi?***

O iyi. Ama yarın sabah uyandığında iyi olmayacak.

CANE ertesi gün öğlene kadar uyanmadı.

Gerald bana kahvaltı ve kahve hazırladı, ben de Cane'in kalkmasını beklerken oturma odasında televizyon izledim. İşte işimi hallediyor ya da evde karımla birlikte olmam gerekirdi. Ama bunun yerine, Cane'in hastaneye götürülmesine gerek olmadığından emin olmak için burada sıkışıp kalmıştım.

Sonunda uyandığında ellerini yüzüne götürdü ve inledi. Parmakları şakaklarına doğru hareket etti.

Migren.

Yine de onun için üzülmедim.

Sonunda kanepede doğruldu ve gözlerindeki uykuyu sildi. Yanındaki koltukta oturduğumu anlaması neredeyse beş dakikasını aldı. Belli ki önceki akşamı hiç hatırlamıyordu. Muhtemelen eve nasıl geldiği hakkında da hiçbir fikri yoktu. Belki polis merkezini bile hatırlamıyordu. "Crow...?"

"Evet." Gözlerimde yanan hayal kırıklığıyla ona baktım. "Bok gibi mi hissediyorsun?"

"Biraz."

"Güzel." Ona bir şişe ağrı kesici attım.

Kapağı açıp iki hapi ağzına atmadan önce zar zor yakaladı. Gerald kanepesinin üzerine bir bardak su bırakmış olmasına rağmen hapları kuru kuru yuttu. Cane şakağını tekrar ovuşturduktan sonra minderlere yaslandı, on iki saat aralıksız uyumuş olmasına rağmen bitkin görünüyordu.

"Ne oluyor, Cane?" Pervasızlığı yüzünden ona sadece kızgın değildim. Hayal kırıklığına uğramıştım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, kendi hayatını nasıl bu kadar umursamazdı? Amca olmak üzereydi. Yolun hemen aşağısında yaşayan bir kardeşi vardı. Bunların hiçbirisi onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Bana ama... dün gece ne oldu?"

Vay canına. "Sarhoş araba kullanmaktan tutuklanmışsın. Seni karakoldan aldım ve buraya getirdim."

Çenesini ovuşturdu ve inledi. "Lanet olsun."

"Kendi kusmuğunda boğulmayasın diye burada kaldım ama evde ailemin yanında olmalıydım."

Başını eğdi, utanç içinde gözlerini kısarak baktı.

"Aklından ne geçiyordu senin?"

"Çok açık değil mi?" diye sordu. "Hiç düşünmüyordum."

"Bu bir bahane mi?" İnanamayarak sordum. "Dün gece birini öldürebilirdin."

"Biliyorum..."

"Anladığını sanmıyorum, göt herif. Bu senin yaptığını gördüğüm en aptalca şeydi ve ben senin bir sürü aptalca şey yaptığını gördüm."

"Floransa'da birkaç adamla dışarı çıktım... çok içtim... kendimi ."

"Ama neden kendini *bu kadar* kaptırdın ki?"

Gözlerini yere dikti. "Nedenini biliyorsun Crow."

Adelina. "O gitti diye kendi hayatını sabote etmek zorunda ."

"Onunla bir aydır konuşmadım. Hiç aramadı. Beni özlediğini söyledi ve sonra ondan hiç haber alamadım..."

"Önemli değil. Erkek ol ve et." "Bu Pearl olsaydı devam eder miydin?"

Hayır. Onu kaybetmenin üstesinden asla gelemezdim. "Aynı şey değil." "Aynı şey."

"Hayır, asla sarhoş olup direksiyon başına geçmem. Ve bunu tamamen güvenle söyleyebilirim."

Ellerini tekrar yüzünde gezdirdi. "Aptalca olduğunu biliyorum." "Lanet olası aptalca."

"Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Yapmasan iyi olur."

"Polisin gitmeme izin vermesine şaşırdım."

"Bizi uyacaklarını söylediler. Ama bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacaklar."

Başını salladı. "Çok iyilermiş."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence seni birkaç haftalığına hapse atmalılardı ki mesaj yerine ulaşsın."

İç çekti. "Beni biraz rahat bırak. Üzgün olduğumu ve bir daha yapmayacağımı söyledim-"

"Seni biraz rahat bırakayım mı?" Anında ayağa kalktım, silahlar çekilmemiş olsa da kavgaya hazırdım. "Hayır, seni hiç rahat bırakmayacağım. Dünyada sahip olduğum tek aile sensin, Cane. Sadece sen ve ben varız. Geriye kalan tek şey biziz. Eğer seni kaybedersem..." Düşüncemi tamamlayamadım bile. Cane benim için ailedeki herkesten daha değerliydi. Beni kızdırdı, çıldırttı, bazen onu öldürmek istememe neden oldu ama günün sonunda o benim kardeşimdi. Ne olursa olsun ona her zaman güvenebilirdim. Bana kötü bir şey olursa yerime geçip Button'a ve bebeğime bakacağını biliyordum. Bu sadece ailede var olan türden bir sadakatti.

Cane bana baktı, gözlerinde yıkım vardı.

"Adelina konusunda üzgün olduğun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Keşke işe yarasaydı. Ama neredeyse kendini öldürmek çözüm değil. Bir daha böyle sarhoş olmak istiyorsan, burada ol. Bir daha asla böyle bir hata yapma. Ciddiyim."

"Yapmayacağım," diye
fısıldadı. "Söz vermeni
istiyorum, Cane." "Söz
veriyorum..."

Ona bir daha bakmadan oturma odasından çıktım. "Seni bir hafta
boyunca görmek istemiyorum. Şu anda sana bakamıyorum bile..."

Bölüm 22

ADELINA

Ailemden sadece birkaç blok ötede bir ev kiraladım.

Ailem gitmem konusunda pek heyecanlı değildi ve kalmam için ellerinden geleni yaptılar ama benim kendi alanıma ihtiyacım vardı. Onlara caddenin hemen aşağısında küçük ve güzel bir ev bulduğumu söylediğimde, çok yakın olacağım için sonunda durumu kabul ettiler. Sabahları işe giderken her gün benim evimin önünden geçiyorlardı.

Lisans derecemi aldığım üniversiteye giderek öğretmenlik diplomamı almak için okula kaydoldum. Bir ay geçtikten sonra medyanın ilgisi nihayet kaybolmaya başlamıştı. Haber döngüsü değişmişti ve bir sonraki seçimle daha çok ilgileniyorlardı.

Sonunda huzur içindeydim.

Ama ülkedeki en ünlü insanlardan biri olduğum gerçeğini inkar etmek mümkün değildi. Markete gittiğimde insanlar bana bakıyordu. Yolda arabalar yanımdan geçerken, sürücüler bir kez daha bakıyordu. Evimin dışında yürüyüşe çıktığımda insanlar telefonlarıyla fotoğraflarımı çekiyordu.

Hoşuma .

Ama başımı eğdim ve onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Evim güzeldi. İki yatak odası, makul büyüklükte bir oturma odası ve şirin bir mutfak olan küçük bir yerdi. Çok fazla alana ihtiyacım yoktu çünkü sadece ben vardım. Kirayı daha ucuza getiriyordu, yani bu da bir avantajdı. Cane'in parasını okulumun ilk dönemini ve kiramı ödemek için kullandım. Bir işe girmek istiyordum ama insanlar hâlâ benimle çok ilgilendiği için bunun çok erken olduğunu düşünüyordum.

Eninde sonunda normal bir hayatım olacağını umuyordum.

Her gün Cane'i düşünüyordum. Sabah ilk iş, gün ortasında ve sonra uyuduğumda aklımdaydı. Genellikle rüyalarım da giriyordu ve bunların çoğunun cinsel içerikli olmasına şaşıırıyordum.

Bedenim seksi özledi.

Ama geri kalanını da özledim.

Acaba ben onu düşünürken o da beni mi düşünüyordu?

Aramak isteyip merak ettim. Neden aramadığımı merak ettim.

Onunla en son telefonda konuştuğumda ağzımdan kaçırılmış ve onu özlediğimi söylemiştim.

Onunla düzenli olarak konuşsaydım başka neler söyleyeceğimi bir düşünün. Hayatıma devam etmeme yardımcı olmazdı. Tekrar ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı olmazdı. Sadece hayatımda ilerlemeye çalışırken beni geride tutardı.

Kampüs tam olarak hatırladığım gibiydi ama şimdi tamamen farklıydı.

Çünkü tüm öğrenciler benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

Ne zaman sevimli olduğumu düşündüğüm bir erkekle konuşmak istesem, genellikle benden uzak duruyordu. Arkadaş edinmek eskisinden çok daha zordu çünkü insanlar bana bulaşıcı bir hastalıkmişim gibi davranıyordu. Grup ödevleri garipti. Grup üyeleri bensiz buluşuyor ve benim fikrimi sormadan projeyi bitiriyorlardı.

Benden kaçtılar.

Olanlar için benden nefret etmediklerini biliyordum. Sadece nasıl davranacaklarını bilmediklerini biliyordum. İnsan ticaretine maruz kaldığım ve seks kölesi olarak kullanıldığım için ne diyeceklerini bilemiyorlardı. konuda bir tartışma yapmamız gerekmiyordu ama bana bakmaları bile beni rahatsız ediyordu.

Memleketimdeydim ama sanki farklı bir gezegende ydım.

Doğru gelmiyordu.

Değişmeyen tek şey ailemdi. Bana narin biriymişim gibi davranıyorlardı ama beni gördükleri için her zamanki gibi mutluydular. Annem hala benim için akşam yemeği hazırlayıp bırakıyordu çünkü iyi bir aşçı olmadığımı biliyordu.

Gerald'ı özledim.

Toskana kırsalının kokusunu, zeytin dallarının uzayıp arka bahçeye gölge getirmesini özledim. Üzüm bağlarının görüntüsünü, şarap kokusunu özledim. O yumuşacık çarşafli kocaman yatakta uyumayı özledim.

Ve zamanımı birlikte geçirdiğim adamı

özlüyordum. Bu his hiç geçecek miydi?

Yoksa Cane her konuda haklı mıydı?

Burası artık benim evim değildi. O evimdi.

O gece televizyon karşısında akşam yemeği yedim ve ardından bilgisayarımda biraz çalıştım. Öğretmenlik lisans programım tamamen ödevler ve grup projeleri üzerineydi. Birkaç ay içinde, öğretmenlik eğitimim için bir sınıfa yerleştirilecektim.

öğrenci öğretmenliği. En çok bunu dört gözle bekliyordum. İşin beni heyecanlandıran yönü buydu. Her gün çocuklarla çalışmak, onların hayatlarını benimkini etkiledikleri gibi etkilemek istiyordum.

Ama önce bunu yapmam gerekiyordu.

İşimi bitirdikten sonra yatmaya gittim. Ailem eski eşyalarımın ayrılmak istemediği için yeni mobilyalar almıştım. Onları ellerinde tutmak istiyorlardı çünkü hala benim özümü barındırıyorlardı. Eğer evlenir ve taşınırsam, ziyarete gittiğimde kalacak bir yerim olsun istiyorlardı.

Kendimi evlenirken hayal edemiyordum.

Hiçbir erkek bana bakmak bile istemiyordu.

Onlar için hasarlı maldım. İğrenç biri idim. Ben bir kurbandım.

Karanlıkta uzandım ama uyuyamadım. Sabah ilk iş dersim vardı ama bu gözlerimin kapanmasına neden olmadı. Cane'den çaldığım gömleği giyerek tavana baktım. Son birkaç haftadır hırsızlığı fark edip etmediğini merak ediyordum. Ya da belki o kadar çok gömleği vardı ki umursamıyordu bile.

Telefonuma baktım ve midemde bir batma hissi başladı. Onu özlemiştim.

Onu şimdi her zamankinden daha çok özlüyordum.

Ama onu aramamalıyım. Hayatına müdahale etmemeliydim. Eğer hayatına devam ediyorsa, bunu sabote etmek istemedim.

Ama dünyada konuşacak başka kimsem yoktu. Beni gerçekten anlayan tek kişi oydu. Neler yaşadığımı bilen tek adamdı. Ona hiçbir şey açıklamama gerek yoktu. O beni anlıyordu.

Direncim azaldı ve telefonu açtım.

Orada sabahın erken saatleri olmalı. Muhtemelen işteydi ya da kahvaltı ediyordu. Ya da belki koşuya çıkmıştır. Cevap verene kadar bilemezdim.

Telefonu hemen açtı ve ikinci cevap verdi. "*Bellissima.*"

Hayatımda duyduğum en güzel kelimeydi. Yüzeyde görüldüğünden çok daha derin bir selamlama içeriyordu. İlişkimizin büyük bir kısmını, aramızdaki bağın büyük bir kısmını kapsıyordu. "Umarım kötü bir zamanlama değildir."

"Gündüz ya da gece, asla kötü bir zaman değildir,"

dedi sessizce. "Ne yapıyorsun?"

"Üzüm bağında arabamda oturuyorum. Yeni park ettim." "Hava nasıl?"

"Güneşli ve bulutsuz," dedi. "Güneş birkaç saat önce doğdu ve üzümler ışıktaki pırıl pırıl parlıyor. Bugün hasat yapıyoruz, bu yüzden meyveleri toplamamıza yardım etmek için çok sayıda yerel halk geliyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"Günümü geçirmek için fena bir yol değil."

"Hayır..." Yan döndüm ve Toskana cennetinde onun yanında olmayı dileyerek gözlerimi kapattım.

"Güney Carolina'da hayat nasıl?" Sesi daha önce olduğu gibiydi, neşeli ve rahat. Havaalanındaki gibi üzgün görünmüyordu. Ya iyi bir performans sergiliyordu ya da yeni bir hayat yaşadığım gerçeğini kabullenmişti.

"Sorun yok." Ona her şeyin harika olduğunu, okulu ve hayatımla ilgili diğer her şeyi sevdiğimi söylemek istedim. Ona yeni arkadaşlarla tanıştığımı ve eskileriyle yeniden bağlantı kurduğumu söylemek istedim. Tanınmadan hiçbir yere gidemediğimiz halde ailemle birlikte bir aile gezisine çıktığımızı söylemek istedim. Ama doğru olmadığı için bunların hiçbirini söylemedim.

"Zor zamanlar mı geçiriyorsun?" diye sordu .

"Bu... beklediğim gibi değil."

Sessizdi, beni devam etmeye davet ediyordu.

"Herkes benim kim olduğumu biliyor. Gittiğim her yerde insanlar fotoğrafımı çekiyor. Hikayem medyada çok yer aldı, bu yüzden tüm sınıf arkadaşlarım başıma gelen her şeyi biliyor. İnsanlar her an patlayacakmışım gibi etrafımda pervane oluyorlar. Eski arkadaşlarım benim etrafımda nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Tek bir erkek bile bana çıkma teklif etmedi. Bir işe giremedim çünkü insanların benimle etkileşime geçtiklerinde tuhaf davranacaklarını biliyorum..."

Telefonda iç geçirdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Beni bu konuda uyarmış olmasına rağmen samimi görünüyordu. "Peki ya ailen?"

"Değişmeyen tek şey onlar. Birlikte masa oyunları oynuyoruz ve hala yemeklerimizi oturarak yiyoruz. Bu güzel bir şey. Ama keyifli olan tek şey bu."

"EN AZINDAN SENDE VAR."

"Evet... Sokağın aşağısındaki küçük bir eve taşındım. Kendime ait bir yere ihtiyacım vardı ve gitmeme izin vermek istemediler. Ama şimdi sorun etmiyorlar."

"Güzel bir bölgede, değil mi?" Onun koruyucu tarafı ortaya çıktı, aramızda kaç kilometre olursa olsun asla ölmeyecek bir versiyonu.

"Çok güzel."

"Satın mı aldın?"

"Hayır, sadece kiralıyorum."

Cane hiçbir şey almadığım için hayal kırıklığına uğradığını ifade etmedi. "Keşke her şey senin için daha iyi olsaydı *Bellissima*. Tek söyleyebileceğim, zamanla her şeyin daha iyi olacağı. Birkaç yıl içinde insanlar senin hikayeni unutacak."

Normal bir hayata sahip olmak için yıllarca beklemek istemiyordum.

"Evet..."

Cane telefonda benimle sessizce oturuyor, konuşmadığımız zamanlarda bile varlığımdan keyif alıyordu. "En son telefonda konuştuğumuzda beni özlediğini söylemiştin."

Nefesimi tuttum.

"Ben daha söyleyemeden telefonu yüzüme kapattın. O yüzden şimdi söyleyeceğim. Ben de seni özledim, *Bellissima*."

Gözlerimi kapattım ve göğsümün ağrıdığını hissettim.

"Kıyafetlerin hala dolapta. Makyaj malzemelerin hala banyomda. Hâlâ yatağın senin tarafında uyumuyorum çünkü senin orada olmana çok alıştım. Bu kıramadığım bir alışkanlık."

Bu güzel sözlerle verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Gözlerim dolmuştu bile ve keşke o arabada onun yanında oturuyor olsaydım dedim. Yüzüne bakabilmeyi, sakalına dokunabilmeyi diledim.

Cane bir şey söylemeyeceğimi anlayınca konuyu değiştirdi. "Pearl göstermeye başladı. Gömleğinin içinden göbeğini görebiliyorum."

"Aww..."

"Crow gerçekten çok mutlu. Bebek henüz gelmemiş olsa da babalığı çok iyi benimsediğini söyleyebilirim."

"Harika bir baba olacak."

"Evet, öyle olacak," diye fısıldadı. "Bunun dışında yeni bir şey olmadı. Hâlâ ikinci şaraphane üzerinde çalışıyoruz ve Crow'un Pearl'le daha fazla evde olabilmesi için ilk şaraphanenin başına ben geçtim."

"Bu çok hoş."

Sessizlik sohbete geri döndü. Birlikte oturduk ve aramızdaki konuşulmayan gerilimi içimize çektik. Cane'in söyleyecek bir şeyi olmamasına rağmen telefonu kapatmak istemediğini biliyordum ve ben de telefonu kapatmak istemiyordum. Hemen o anda yanımda olmasını istiyordum.

Ama bunu ona söyleyemezdim.

Beş dakikalık bir sessizlikten sonra Cane konuştu. "İşe gitmeliyim..."

"Evet, biraz uyumalıyım."

"Beni her şey için arayabilirsin, *Bellissima*. Sadece konuşacak birini istesen bile."

"Biliyorum."

"İyi geceler."

"İyi geceler." Ben karşılık vermesem bile beni sevdiğini söylediğini duymak istiyordum. Sevgisinin beni sardığını hissetmek, bu yabancı topraklarda kendimi güvende hissetmek istiyordum. Kendimi farklı bir gezegende, yüzeyde insanlarla değil de uzaylılarla birlikte yürüyormuş gibi hissediyordum.

"Seni seviyorum." Hemen telefonu kapattı, ben bir şey söylemeye ya da hiçbir şey söylememeye fırsat bulamadan hattı kesti.

Ve bunu bu yüzden yaptığını biliyordum.

Bölüm 23

CANE

İçki olayımdan sonra, uzak durdum. İçki konusunda kendime güvenmek için çok erkendi.

Floransa'da o adamlarla çıktığımda, Adelina'yı düşünmemek için sadece dikkatimi dağıtmak istemiştım. Eğer bir kadın benimle flört eder ve seks isterse, bunu yapacaktım, böylece üzüntümü başka birinde boğabilecektim.

Ama kadınlar bana yaklaştığında, yemi yutmadım. Onları istemedim.

Kadınlar diğer hastalıklarımı iyileştiriyordu ama artık etkili değildi. Ben de bunun yerine alkole yöneldim ve çok fazla içtim. O kadar sarhoş oldum ki o gecenin çoğunu hala hatırlamıyorum. Eve gitmek için direksiyon başına geçtiğimi bile hatırlamıyorum. Kenara çekildiğimi hatırlamıyorum. Kardeşimin beni eve götürdüğünü hatırlamıyorum.

Acınası bir durumdu.

Crow'u bir hafta boyunca görmedim çünkü şaka yapmadığını biliyordum. Yüzüme bakmak istemedi.

Tamamen anladım. Ben de yüzüme pek bakmak istemiyordum.

O gün şaraphaneye girdiğimde kendimi güçsüz ve umutsuz hissediyordum. Az önce Adelina ile konuşmuştum ama bu bana moral vermemişti. Onun mutsuz olması beni incitti. İnsanların ona belalı bir kadın gibi değil de kurban gibi davranması beni incitmişti. Kendini artık oraya ait hissetmemesi beni rahatsız ediyordu.

Vazgeçip geri dönmesini istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama aynı zamanda mutlu olmasını da istiyordum.

Yaşadığım ilk bencil olmayan andı ve bu beni daha kötü hissettirdi. Bu kadını gerçekten kalbimin derinliklerinden sevdiğimi fark etmemi sağladı. Ona olan sevgim özverili, gerçek ve derindi. Ona Crow'un Pearl'e davrandığı gibi davrandım, sanki önemli olan tek şey oymuş gibi.

Bunun farkına varmak güçlü bir üzüntü dalgası yarattı.

Depoya girdim ve ne yapmam gerektiğine odaklanmakta zorlandım. Aklım sürekli Adelina'ya gidip geliyor, onu yatağında tek başına yatarken hayal ediyordum. Şu anda da bunu yapıyordu, muhtemelen hâlâ beni düşünüyordu.

Onu sevdiğimi söyledim ve karşılık vermemesini .

Dünyanın geri kalanı onu sadece bir eğlence olarak görse bile onu hâlâ çok sevdiğimi bilmesini istedim.

Crow birkaç dakika sonra siyah bir takım elbise giyerek içeri girdi. Vücudunun etrafındaki atmosfer hala biraz düşmancaydı ve yaptığım şey için beni gerçekten affedene kadar bir süre böyle olacağını biliyordum.

Şu anda, gerçekten umurumda değildi.

Crow o öğleden sonra yola çıkan sevkıyatlar hakkında konuştu, hiçbir şey unutmamış olmama rağmen bana bilgi tazeledi. Sadece bir hafta geçmişti. Bu süre zarfında tek yaptığım Adelina'yı ve kardeşim yüzümü görmek istemediği için çalışmadığım gerçeğini düşünmekti.

Gerçekten umursamadan başımı salladım.

Crow aklımın başka yerde olduğunu bildiğinden bana şüpheyile baktı. "Ne oldu?"

"Az önce geldiğimde Adelina beni aradı." Panodan nakliye bilgilerini aldım ve seri numaralarını varillerle karşılaştırdım.

"Öyle mi?" Crow yanıma geldi ve elimdeki panoyu aldı. "Ne dedi?"

"Uyum sağlamak onun için zor oldu. İnsanlar onu eğlence olarak görüyor." "Hikayesi tüm haberlerde yer aldığı için mi?"

Başımı salladım.

"Bundan hoşlanmıyor. Biraz kaybolmuş hissediyor."

"Geri dönmek istediğini söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır..." Bunu duymayı umuyordum ama hiç gelmedi. Onu herhangi bir yönde zorlamayacaktım. Geri dönmek istiyorsa, bu kararı kendi başına vermeliydi.

"Ama oradan nefret ediyor?"

"Nefret ettiğini söylemedi. Sadece sevmediğini söyledi."

Crow panoyu bir kenara bıraktı. "Gidip onu getirmelisin, Cane." "Ne?"

"Git onu getir," diye tekrarladı. "Gitmesine izin verdin çünkü istediği buydu. Ama şimdi sana işlerin düşündüğü gibi gitmediğini söyledi. Bu da oraya gitmen ve neden geri dönmesi gerektiğini hatırlatman gerektiği anlamına geliyor. O senin kadının, git getir onu."

"Bu bana en başta yapmamı söylediğin şeyin tam tersi." "Öyle değil," dedi. "Gitmek istedi ve sen de gitmesine izin vermek zorunda kaldın.

Onu rehin tutmak değildi. Ama şimdi, o kaybetti. Şimdi, o

Mutsuz. İnsanların ona kirli olduğunu hissettirdiği bir dünyada yaşıyor. Git konuş onunla."

Daha fazla istediğim bir şey yoktu. Bu sefil varoluşta sadece kısmen yaşıyordum. Zaman yavaş geçiyordu çünkü hayatımın bir anlamı yoktu. Kalbim kırılmıştı ama bu tamir edilemeyecek türden bir kırgınlıktı.

"Ben ciddiylim," dedi Crow. "Git."

"Bu Pearl olsaydı sen de böyle mi yapardın?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda havaalanına giden yolu yarılamış olurdum."

Uçağa atladım ve bir sonsuzluk sonra Amerika'ya indim. Saat değişikliği, aktarmalar ve uzun uçuşlar nedeniyle orada gece olmuştu. Hemen evine gidip kapısını çalmak istedim ama bunun için çok geçti.

Yarına kadar beklemek zorundayım.

Oraya son gittiğimde onunla kaldığım otele yerleştim.

Bir saat kadar orada kaldıktan sonra Crow beni aradı. "Hey, yerdesin, değil mi?"

"Sesin endişeli geliyor," diye takıldım.

"Sadece emin olmak istiyorum. Uçuş bilgileriniz web sitesinde görünmüyor."

Artık bana kızgın değilmiş gibi görünüyordu. "Bu bilgiyi benim için mi aldın?"

"Evet. Adresini aldım. Bulmak zor olmadı. Şimdi mi gidiyorsun?"

"Hayır. Burada saat neredeyse on bir. Çoktan uyumuş olabilir."

"Yarına kadar bekleyecek sabrın var mı?" diye sordu kuşkuyla. "Bunu doğru yapmak istiyorum."

"Peki tam olarak ne yapacaksın?" diye sordu. "Bir uğrayıp onu yemeğe davet edeceğim."

"Fena fikir değil."

"Ona yaşadıklarını daha az umursayamayacağımı göstermek istiyorum. Herkes ona bir tür ucube gibi bakarken, ben onu gerçekten olduğu gibi güzel bir kadın olarak görüyorum. Hayatımın geri kalanında onu yatağında istiyorum. Diğerleriyle ilgili tüm anılarını silecek kadar erkeğim. Sanki hiç orada olmamışlar gibi olacak."

Crow hat üzerinde durakladı. "Bunu ona söylemelisin."

"Söyleyeceğim."

"Nasıl gittiğini bana haber ver. Pearl de ben de umarız sizinle birlikte geri döneriz."

"Böylece üç kişi olduk."

Evinin önüne gelmeden önce akşama kadar bekledim. İki büyük evin arasına yerleştirilmiş küçük bir yerdi. Benimle paylaştığı malikaneden çok daha küçüktü ama bir şekilde bana onu hatırlatıyordu.

Ona oturdu.

Güneş yeni batmış ve gece derinleşmişti. Bir an ön kapıya baktım ve pencereleri inceledim. Değişen hafif mavi ışığı fark ettim, belli ki bir televizyon ekranından yansıyan ışıktı.

Evindeydi.

Arabadan indim ve ön verandasına varana kadar kaldırımda yürüdüm. Onu altı haftadır görmemiştim. Farklı görünebilirdi. Saçları daha uzun olabilirdi. Daha zayıf ya da daha kilolu olabilirdi. Üzgün ya da mutlu görünebilirdi. Ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken orada öylece durdum. Beni kapısının diğer tarafında görünce çok şaşıracaktı. Tek umudum, şaşkınlık geçtikten sonra mutluluğun geride kalmasıydı. Parmak eklemlerim tahtaya dayandı ve nihayet kapıyı çalmadan önce uzun bir süre durakladım.

Oluyordu.

Artık geri dönüş yoktu.

Evin içinden ayak seslerini duydum. Girişte durana kadar gittikçe yaklaştı.

Önce gözetleme deliğinden baktığını biliyordum.

Aferin kızıma.

Ben olduğumu anladığında yüz ifadesinin nasıl olduğunu merak ettim. Muhtemelen gözleri fal taşı gibi açıldı ve aldığı derin nefesle dudakları aralandı. Kalbi hızla atarken kaburgalarına çarpıyordu.

Kilit tıkladı ve kadın kapıyı açtı.

Onu bir an için gördüğümde nefesim kesildi. Hatırladığım kadar güzeldi, uzun kahverengi saçları ve moka rengi gözleri vardı. Uzun kollu bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymiş, ayakları çıplaktı. Benden bir karıştan kısaydı ama varlığıyla küçüklüğünü telafi ediyordu. Kıvrımlı, seksi ve kesinlikle mükemmeldi.

Onu şimdi daha önce özlediğimden daha çok özlüyordum.

Tanık olduğu şeyi düşünürken dengesini sağlamak için kapıya tutundu. Yüzündeki ifadeye bakarken gözleri ileri geri kayıyor, her yerde tanıyabileceği adamı görüyordu. Kalabalık bir odada gözleri bağılyken bile sesimi seçebiliyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Benimle yemeğe çıkmak ister misin?" İş için şehirde olduğuma dair bir konuşma hazırlamıştım ama bunun anlamsız olduğunu düşündüm. Bunu hemen anlayacaktı. Orada olmamın tek nedeni onu görmektir.

Şaşkınlığının yerini bir gülümseme alırken kapıyı bıraktı. Tam da umduğum gibi.

"Evet... isterim."

Elinden tuttum ve hostesin bizi yönlendirdiği masaya kadar ona rehberlik ettim. Yerimize oturduk, menülerimizi aldık ve sonra yine baş başa kaldık.

İlk kez içinde birlikte yemek yiyorduk. Aslında ilk randevumuzdu, ilk gerçek randevumuz.

Menüsünü ellerinin arasında açık tutuyordu ama bana gizlice bakmaya devam ediyordu.

Menüme hiç bakmadım, daha çok ona bakmakla ilgileniyordum. Hiç de farklı görünmüyordu. Tek bir şey bile değişmemişti. Gözlerindeki melankoliyi fark etmeyi bekliyordum ama öyle bir şey yoktu. Belki de benimleyken gerçekten bir çeşit mutluluk hissediyordu.

En azından umuyordum.

Dudaklarında bir gülümsemeyle tekrar menüsüne baktı.

O gülümsemeyi özlemiştim. "Hatırladığım kadar güzelsin."

Yanakları kızardı. "Teşekkürler..."

Menüme göz attım, uygun bir şeyler seçtim ve menümü bir kenara bıraktım. Dirseklerimi masaya dayadım ve mümkün olduğunca az mesafe olmasını isteyerek ona doğru eğildim.

Menüsünü kapattı ve kenara koydu. "Ne yiyorsun?"

"Biraz makarna. Az önce bir şey seçtim."

"Ben de." Dudaklarımın kenarlarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

Garson geldi ve Adelina'ya bakmasına bakılırsa onu tanıdı. "Sizin için ne getirebilirim?"

Siparişlerimizi verdik ve menülerimizi .

Garson tekrar baktı, yüzünü daha önce tam olarak nerede gördüğünü hatırlayınca gözleri kısıldı.

"Bir sorun mu var?" Sesimi alçak tuttum ama soğukluğum açıkça belli oluyordu.

"Hayır... hiç de değil." Bizi tekrar yalnız bırakarak uzaklaştı.

Adelina bu karşılaşma karşısında gülümsemesini kaybetti.

Elimi masanın diğer tarafına uzattım ve onun elini tuttum. Sevgimi minimumda tutmalıyım ama yapamadım. Artık o kadar yakınımıdaydı ki kendimi tutamıyordum. Onu deli gibi özlüyordum. Şimdi tam karşısında olduğum için onu daha da çok özlüyordum.

Eli hemen benimkine yapıştı, sanki bu şefkati umuyormuş gibiydi.

Masanın üzerindeki ekmek sepetini görmezden geldik ve birbirimize baktık. Tıpkı telefonda yaptığımız sessiz konuşmalar gibi, şimdi de aynısını yapıyorduk. Aynı yoğunlukta, aynı özlemle doluydu.

Neden orada olduğumu hiç sormadı. Açıklama ihtiyacı hissetmedim.

Kalabalık odada birbirimize eşlik etmenin tadını çıkarıyor, bize uygunsuz bakışları görmezden geliyorduk. İnsanlar ikimizi de yargılıyorlardı. Kendisinden en az beş yaş büyük bir adamla el ele tutuşuyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra şimdiden biriyle mi görüşüyordu? İnsan ticaretine maruz kalmış bir kadınla mı birlikte olmak istiyordum? Akıllarından milyonlarca düşünce geçiyordu.

Ama bizi tanımıyorlardı. Kimse tanımıyordu.

Gerçekten anlayan sadece o ve ben vardık.

Küçük evine girdik ve bana oturma odasını ve küçük mutfağı gösterdi. "Fazla bir şey değil ama benim için mükemmel."

"Hoşuma gitti." Tek kişilik bir kanepa, küçük bir televizyon ve küçük bir banyo vardı. Adelina gibi fazla bir şeye ihtiyaç duymayan bir kadın için mükemmeldi. "Çok güzel." Hemen uzanıp onu kalçalarından yakalamamak için ellerim ceplerimde durdum. Şimdiye kadar her şey iyi gidiyor gibiydi. Bana baktığında gülümsedi, eve dönerken arabada elimi tuttu ve şimdi de benim ona attığım aynı özlem dolu bakışı o da bana atıyordu.

Tıpkı restoranda olduğu gibi, her şey yine gergindi.

Bana hala neden orada olduğumu sormamıştı. Umurunda değil miydi diye merak ettim. Belki de beni gördüğü için o kadar mutluydu ki bunun bir önemi yoktu.

Görünmez bir çizgiyi resmen geçip özel alanına girene kadar ona yaklaştım. Ellerim ceplerimden çıktı ve boynumu ona doğru uzattım. Dudaklarına baktım, onu öpmek için yanıp tutuşuyordum.

Dudakları hafifçe aralandı.

İhtiyacım olan davet buydu. Elim saçlarına kaydı ve dudaklarını dudaklarımda hissedene kadar eğildim. Onu amaçlı bir yavaşlıkla öptüm, yumuşak tutmak için elimden geleni yaptım. Onu hemen yiyip bitiremezdim. Bu nazik olmalıydı, aceleye getirilmemeliydi.

O da beni hemen öptü, kolunu boynuma doladı. Ağzıma daha iyi erişebilmek için parmak uçlarında yükseldi. Beni daha sert öptü, dudaklarından çaresizlik dolu bir inilti kaçtı. Benim elim onun saçlarında gömülü kalırken, onun eli bileğime dolandı.

Beni daha sert öpen oydu. Daha derinden.

Daha hızlı.

Artık tempoyu ayarlayamıyordum. Yavaş ve yumuşak tutmak istedim ama o bundan çok daha fazlasını istedi. Ben de oluruna bıraktım... ve onu tam da öpülmek istediği şekilde öptüm.

Ellerim vücudunu keşfediyor, belinin ve karnının lezzetli kıvrımlarını hissediyordu. Onu hissettikçe ellerim titriyor, heyecan beni içten dışa yakıyordu. Çaresizliğim artıyordu ve neler olduğuna inanamıyordum.

Onu öpüyordum.

Daha geçen hafta kendimi komaya sokacak kadar alkole boğuyordum.

Ama şimdi, kadını kollarımdaydı.

Gömleğimin önünü çekti ve beni kısa koridordan geçirerek yatak odasına götürdü. Küçük odada tam boy bir yatak vardı, benim gibi bir erkeği taşıyacak büyüklükte bir şilte. Ama bu ikimizi de istediğimizi elde etmekten alıkoymayacaktı.

Gömleği gitmişti.

Ayakkabılarım odanın diğer ucuna tekmelendi. Sütyeni yere düştü.

Pantolonum çekildi.

İkimiz de çırılçıplak kalana kadar giysilerimiz teker teker halıya döküldü.

Göğüslerini sıktım ve boynunu öptüm, kokusu beni uçuruyordu. Onu sertçe öptüm, kulak memesini dişledim ve yatağa geri götürdüm. Sikim hayatımda hiç olmadığı kadar sertleşmişti. Bir kadının bu kadar güzel, bu kadar inkar edilemez derecede mükemmel göründüğünü hiç görmemiştim.

sırtüstü yatıyordu, bacakları çoktan aceleyle açılmıştı.

Beni üstüne çekti ve kollarını omuzlarıma doladı.

İçine girdim, ne kadar sırılıslam olduğunu hissettiğimde inledim. Daha önce hiç olmadığı kadar ıslaktı, sıkı ve kaygandı. Tamamen içine ittim ve yüzünün zevkle aydınlanmasını izledim.

Beni çok istiyordu.

Bir eli saçlarıma gömüldü ve ben itmeye başladığımda bana baktı. Yavaştan alırsız diye düşünmüştüm ama o yavaş istemiyordu. Her şeyimi istiyordu, alabildiği kadarını. Saçlarımı çekti ve nefesleri arasında inleyerek beni öptü. "Cane..."

"*Bellissima...*" Bundan daha iyi bir şey yoktu. Beni bu kadın kadar mutlu edecek hiçbir şey yoktu. Onu daha önce de kaybetmişim ve bu iç karartıcı bir deneyimdi. Şimdi yeniden onunla birlikteyken, fazla konuşmasam bile, kendimi yeniden bütün hissediyordum.

Bu doğru geldi.

Her zaman doğru hissettirdi.

Son altı haftadır başka biriyle birlikte olmamıştım, bu yüzden istediğimden daha çabuk boşalacağımı düşündüm. Ama ona bu şekilde bağlanmak bunun olmasını engelledi. Ona odaklandım, dudaklarını benimkilerle nasıl hareket ettirdiğine odaklandım. Sikim onun içine gömülmüştü ama aldığım haz fiziksel olmanın ötesindeydi.

Ruhani bir şeydi.

Benimle birlikte hareket ediyor, benim ona verdiğim kadar o da benim boyumu alıyordu. Göğüslerinde ter birikmişti ve küçük yatağında sevişirken ağzımın inliyordu. Tırnaklarını sırtıma geçirdi ve beni daha derine ve daha sert çekti.

Sırtımdan ter damlıyordu ama sıcak beni yavaşlatmıyordu. Bunu sonsuza kadar yapmak istiyordum. Eğer yapabilseydim, yapardım.

İki eliyle enseme kavradı ve karın kaslarını kullanarak bana sürtündü. "Cane... Seni seviyorum." Bunu söylerken gözlerimin içine baktı, gözlerindeki tutku ve yüzündeki söz.

Kendimi tamamen içine soktum ve ona bakarken durakladım. Ona nasıl hissettiğimi defalarca söylemiştim ama o hiç karşılık vermemişti. Tek yapabildiğim nasıl hayal etmektir ama gerçek, hayalden çok daha iyiydi. Hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Beni gezegendeki en mutlu adam yapmıştı. "Ben de seni seviyorum."

Uyandığımda vücudunun benimkine yapışmış olduğunu gördüm. Bir bacağı kalçalarımın arasına sıkışmış, kolu ise gövdeyi sarmıştı. Omzumu başı için yastık olarak kullanıyor ve neredeyse üstümde uyuyordu. Bu, daha önce aldığı pozisyonun aynısıydı ve onunla tekrar birlikte olduğum anda eski haline geri dönmüştü.

Kıpırdamak yerine, onu izleyebilmek için hiç kıpırdamadan durdum. Kalın kirpiklerini seviyordum. Uyurken dudaklarının hafifçe aralanmasını seviyordum. Ruj sürmediği zamanlarda bile açık teni yakut dudaklarıyla tezat oluşturuyordu. Yanı başımdaydı ama gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

O mükemmeldi.

Eğilip onu öpmek istedim ama o bunu engelleyemeyecek kadar güzeldi. O güzel gözlerine bakabilmek için tamamen uyanık olmasını istiyordum ama ihtiyacı olduğu kadar dinlenmesini de istiyordum. Kapısının önüne geldiğimde, bunun olmasını beklemiyordum.

Ama öyle olmasını umuyordum.

Bana çok güzel sözler söylemişti. Dışarıdaki dünya değişmemişti ama benimki kesinlikle değişmişti. Şimdi bu soğuk ve karanlık yer olağanüstü bir güzellikle çiçek açıyordu. Bedenim sınırsız bir canlılıkla doluydu. Tavrım olumluydu, gülümsemem bulaşıcıydı.

Mutluydum.

Birkaç dakika sonra gözlerini açtı. Bana doğru baktı, dudaklarında aynı gülümseme vardı. "Tıpkı eskiden olduğu gibi..."

Genellikle ilk ben uyanırdım ve sabahımı o hazır olana kadar ona bakarak geçirirdim. Bedenim onu sırt üstü yatırıp bacaklarının arasına sokulmak istiyordu ama kalbim böyle olmaktan memnundu. "Ama daha iyi."

Elini göğsümde gezdirdi, gözleri hâlâ uyukluydu. Benim onun varlığından hoşlandığım kadar o da benim varlığımdan hoşnut bir şekilde iç geçirdi.

O uçağa bindiğim için çok

mutluydum. "Yemek için teşekkür etmeyi unuttum."

"Takdirinizi gösterdiniz, *Bellissima*." Elim onunkini ağzıma götürdü. Küçük parmaklarını göğsüme götürmeden önce nazikçe öptüm.

"Seks bana yemek mi getiriyor?" diye alay etti.

"İstediğin her şeyi elde edebilirsin."

Komodinin üzerindeki alarmı çaldı ve arkasını dönüp alarmı kapatmadan önce iç çekti. Çıplak sırtı açıktaydı, birkaç yara izi dışında pürüzsüz bir cildi vardı. "Dersim var."

Ne zaman birlikte olsak gerçek dünyayı unutuyordum. "Gidecek misin?"

Bana dönmeden önce başını salladı. "Bu yataktan çıkabileceğimden şüpheliyim."

"ben olduğum için mi?" çıkana kadar çarşafın altından ilerledim. Bacaklarım onunkilerden ayrıldı ve kalçalarının arasına tam olarak yerleştim. Ellerim göğüslerinin her iki yanında yatağa gömüldü. Kalçalarımı hızla eğerek sikimi onun girişine doğru bastırdım.

Kolları boynumu çevreledi ve ayak bileklerini sırtımın alt kısmına kilitledi. "Sabah seksini özledim..."

Kabzasına kadar gömülene kadar yolun geri kalanını içine kaydırđım. Gözlerimi kapattım ve onun ıslak sıkılığını hissetmeye başladım. Bunu hayatımın her günü yapardım. Bunu bir daha asla hafife almayacaktım. Buradan başka olmak istediğim bir yer yoktu. "Bu amcığı özledim."

"O da seni özledi."

Yavaş yavaş içine girdim, dün geceye göre çok daha yavaş sevişiyorduk. Gözlerim onunkilere kilitlenmişti ve sabah ışığında büyüleyici görünüyordu. Cildi harika bir gece uykusundan dolayı parlıyordu ve gözleri özel bir şekilde ışıldıyordu. Ayakları beni kendisine doğru sürüklerken tırnakları beni hafifçe okşadı. "*Bellissima*..."

"Bana böyle seslenmeni özledim."

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve içinde derinlemesine sallanmaya devam ederken onu öptüm. Onu incitmeden gidebildiğim yere kadar kendimi zorladım ve sonra tekrar çektim. Yatağı bir bulut gibi yumuşaktı ve amı cennetten bir dilim gibiydi.

Düzgün düşünemiyordum. Tek yapabildiğim onu hissetmekti.

Her zamankinden daha hızlı boşaldı, sikimi sıkı ve tırnaklarını kaslarıma geçirdi.

Devam etmek istiyordum, ama onun küçük performansından sonra, bir serbest bırakmaya ihtiyaç duymadan bu tutkuyu sürdüremezdim. O boşaldıktan kısa bir süre sonra ben de boşaldım ve içine sığdırabildiğim tüm tohumları onun amına doldurdum.

Onun üstünde kaldım çünkü ayrılmak istemiyordum. Orada, ait olduğum yerde, bacaklarının arasında kalmak istiyordum. Hiçbir açlık beni mutfığa götüremezdi. Onu yemeyi tercih ederdim.

Gözlerindeki uyku hali gitmişti. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, sadece benim için.

Hala birbirimize önemli bir şey söylememiştik. Onun hayatına geri döndüğüm an, her şey eskisi gibiydi. Ev aynı değildi, kasaba yabancıydı ve onun dünyası benimkine hiç benzemiyordu.

Ama bu bizi değiştirmede.

Elleri yatağa doğru ilerlerken tırnakları kollarımda geziniyordu. "Neden buradasın?"

Elim saçlarına kaydı ve başını avucumun içine aldım. "Nedenini biliyorsun."

Gözleri yumuşadı. "Seni düşünmemeye çalıştım... ama bu imkansızdı."

"Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Her gün."

Burnunu benimkine sürttü. "Yatağın başkalarıyla dolmadı mı?"

"Sadece sen."

Gözleri tekrar yumuşadı.

Ona aynı şeyi sormadım çünkü cevabı zaten biliyordum. "Günün geri kalanını böyle geçirebiliriz ama sabah yola çıkalım. Seni ait olduğun yere, eve götürmek istiyorum."

Geldiğimden beri ilk kez üzgün görünüyordu. Gözleri düştü ve gülümsemesi kayboldu. "Gitmek mi?"

Ben de öyle olacağını düşünmüştüm. "Kalmak istediğini mi söylüyorsun?" Bu kadın için her şeyi yapardım ama böyle bir yere ait değildim. Nüfus çok yoğun. Yeterince mahremiyet yoktu. Evde bir işim vardı. Benim için hiçbir şey yoktu, onun dışında.

"Ben sadece... Ben

gidemem." "Neden

gidemezsin?"

"Ailem. Yaşadıkları onca şeyden sonra tekrar çekip gidemem. Burada olduğum için çok mutlular. Sanki büyük bir kaya parçası

omuzlarından kalktı. Onları tekrar incitemem... Yapamam."

"Güvende olacağını biliyorlar, bu yüzden farklı olacak."

"Dünyanın öbür ucunda farklı bir zaman diliminde olacağım. Onları asla göremeyeceğim. Yakalandıktan sonra sahip olduklarımın kıymetini daha iyi anladım. Onları bir daha hafife almak istemiyorum. Tekrar acı çekmelerini istemiyorum."

O, bu iki insanın tek çocuğuydu. Zaten yeterince acı çekmişti ve daha fazla acı çekmemeliydi. Ama sorunu nasıl çözeceğini bilmiyordum. "Senin için bile olsa burada kalamam." Gözlerim üzüntüme rağmen kararlılığını koruyordu. "Ben buraya ait değilim. Burada yapabileceğim bir şey yok. Benimle geri dönmen senin için daha mantıklı. Şaraphanemiz, tarlalara bakan güzel bir evimiz ve milyonlarımız var. O parayı öylece buraya getiremem. Senin ülkende benimkinden çok farklı yasalar var."

"Biliyorum..."

"Bu yüzden bu işi yürütmeliyiz, *Bellissima*. Son altı haftayı sensiz geçirdim ve artık bunu yapmak istemiyorum. Benimle geri geliyorsun - seni zorlamak zorunda kalsam bile."

Gülümsedi çünkü şaka yaptığını düşünmüştü. "Patronluk taslamaya geri döndün, ha?"

"Ben sadece sana nasıl olduğunu söylüyorum." Artık beni sevdiğini söylediğine göre, geri dönüşü yoktu. O benim malımdı, benim her şeyimdi. Yasalar tanımasa bile onun sahibiydim. Eğer elimden kurtulma umudu varsa, o üç küçük kelimeyi söylememeliydi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Cane. Döneli sadece birkaç hafta oldu."

"Ailen anlayışla karşılayacaktır. Çocuklar her zaman evlenir ve taşınır."

"Bu farklı bir şey, sen de biliyorsun."

Biliyordum. Yumuşayan sığım onun içinde gömülü kalırken iç çektim. Havam düzeldiğinde, tekrar gitmeye hazır olurdum.

Sanki benden yardım istiyormuş gibi yalvaran bakışlarla bana baktı.

On

u. "Ne söylememi istiyorsun?" Fısıldadım.

"Bilmiyorum..."

"Buraya taşınamam." Tekrar ettim çünkü bana soracağını biliyordum. "I Crow, Pearl ve müstakbel yeğenlerim var. Crow kabul etmiyor ama yanında olmama ihtiyacı var. Elinde kalan tek şey benim ve benim elimde kalan tek şey de o. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun *Bellissima*, ama bunu yapamam."

Derin bir nefes verdiğinde, tüm umudu da onunla birlikte yok oldu. "Anlıyorum."

Şu anda bile ona istediğini vermek istiyordum. Ama bu veremeyeceğim bir tavizdi. "Ailenle konuşalım. Eminim bizi birlikte gördüklerinde anlayacaklardır."

"Bilmiyorum..."

"Başka ne seçeneğimiz var ki?" Onsuz Toskana'ya dönmeyecektim ve o da artık ait olmadığı bir dünyada bu yalnız varoluşu sürdüremezdi. "Burası artık senin evin değil. Denedin ama tutmadı. Toskana güneşine ve altın tarlalarına benimle ait olduğunu biliyorsun."

Bakışlarına bakarken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, iyice düşündü ve sonunda başını salladı. "Tamam... hadi onlarla konuşalım."

Motoru kapattım ve ailesinin evinin önünde oturdum. Saat beşi geçiyordu, yani ikisi de işten eve dönmüşlerdi. O yolcu koltuğunun camından dışarı bakarken ben direksiyonun arkasında kaldım. Öğleden sonrayı onun küçük evinin her yerinde sevişerek geçirmiştik. Duşu küçücüktü ama bir şekilde idare ettik. Fazla yemek yemedik çünkü birbirimize çok dalmıştık.

Şimdi o mutluluk anları gitmişti. Onların yerini korku almıştı. Adelina bunu yapmak istemiyordu ama başka bir seçeneği de yoktu.

"Ne zaman istersen onları ziyaret edebiliriz," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar sürecek değil ya. Crow ve Pearl'ü her gün görüyorum. Her tatili senin ailenle geçirebiliriz. Bu adil bir uzlaşma."

"Biliyorum... ama çok yaklaştık."

Elim omzundan yukarı kaydı ve ona nazikçe masaj yaptım. "Her şey yoluna girecek, *Bellissima*." Annesi Adelina'yı eve geri getirdiğim için bana teşekkür etmişti ama bu beni sevdikleri anlamına gelmiyordu. Bir zamanlar benim tutsağımdı. Ona bunu yapan adamla iş yaptım. Kızları için umdukları parlak zırlı şövalye ben değildim. Karanlık, düşünceli ve tehlikeliydim.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra Adelina nihayet dışarı çıktı.

Ön kapıya doğru yürüdük, kapıyı çaldık ve sonra ailesiyle yüz yüze geldik. İkisi de beni tanıdı. Beni kesinlikle hatırladılar.

Annesi bana baktı, gülümsemedi ya da kaşlarını çatmadı. Sadece baktı. Babası da nasıl tepki vereceğini bilemedi.

"İçeri girebilir miyiz?" Adelina sordu.

"Tabii ki." Annesi içeri girdi, hâlâ bana bakıyordu. "Özür dilerim... Bizi korkuttunuz."

Oturma odasına girdik, havada akşam yemeği kokusu vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu babası.

"Evet," dedi Adelina, pek de ikna edici olmayan bir sesle. "Eğer meşgul değilseniz, sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyoruz."

"Elbette," dedi annesi. "Akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?" "Evet," dedi Adelina.

O ana kadar hiçbir şey söylememiştim ve biraz nezaket göstermem gerektiğini biliyordum. "Çok isteriz."

Yemek odasına oturduk ve annesi fırında tavuk, yeşil fasulye ve patates servis etti.

Pek iştahım yoktu ama yedim. Oldukça .

Adelina yemek yedi ve ailesiyle okul hakkında konuştu, her ne kadar orada bulunma sebebimiz bu olmasa da.

"Ee, ziyaret için mi geldin?" diye sordu annesi.

Ona dönmeden önce musluk suyumu yuttum. "Sadece Adelina'nın iyi olduğundan emin olmak istedim... eski hayatına alışmaya çalışıyordu."

"Oh," dedi annesi. "Çok nazıksın."

"Kendi ayakları üzerinde durmaya başladı," dedi babası. "Artık kendi evi var ve okula geri döndü." Sesinde olması gerektiği gibi ağır bir gurur vardı. Adelina geçmişin onu tanımlamasına izin vermeyen güçlü bir kadındı. Kendinden asla vazgeçmedi - bir kez bile.

"Bunu fark ettim," dedim. "Onun adına sevindim."

Adelina bana baktı, gözlerinde hüznü vardı. Sözcükleri söylemek, verdiği haberle onların kalplerini kırmak istemiyordu.

Elim masanın altındaki kalçasına gitti ve nazikçe sıkarak ona ilgileneneğimi söyledim. "Buraya geri geldim çünkü Adelina'nın iyi olduğunu bilmek istiyordum... ama aynı zamanda onu sevdiğim için."

Annesi en ufak bir tepki vermedi, sanki duygularımı zaten bekliyormuş gibi.

Babası yemeğine baktı.

"Ondan uzak durdum çünkü buraya geri dönmek ve her şeye yeniden başlamak istediğini söyledi... ama bana zor zamanlar geçirdiğini söyledi. Özlüyor

Ben onu özlüyorum... O da beni seviyor." Adelina'nın duygusal ifadesini izledim, son darbeyi bekliyordum. "Bunun hakkında konuştuk ve birlikte olmaya karar verdik... İtalya'da."

Annesi şaşkınlığını gizleyemeyerek elindeki çatal bıçağı tabağa bıraktı.

Babası başını kaldırdı, tüm vücudu gerilmişti. Çenesi bile sertleşmişti.

Annesinin gözlerinden hemen yaşlar boşandı. "Adelina, bu doğru mu?"

Adelina sonunda annesine baktı. "Evet... Onunla birlikte olmak istiyorum. Onunla en iyi koşullarda tanışmadığımı biliyorum ama... başka kimseyle olmak istemiyorum. Beni gerçekten anlayan tek kişi o. Herkes bana bir ucubeymişim gibi bakıyor ama Cane asla bakmıyor. Dünyanın geri kalanı beni korkuturken o bana kendimi güzel hissettiriyor. Hayatıma devam etmeyi denedim ama burası artık eskisi gibi hissettirmiyor..."

"Anlıyorum," diye fısıldadı babası.

Annesi bir peçeteyle gözlerini sildi.

Bu sahneyi izlerken kendimi bok gibi hissettim, bu yüzden Adelina'nın nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Adelina. "Sizi tekrar terk etmek istemiyorum ama kalamam. Cane'in Toskana'da işleri ve mülkleri var. Bunları öylece bırakıp gidemez."

Annesi ağlamaya başladı. "Seni daha yeni geri aldık..." "Biliyorum anne." Adelina şimdi ağlamaya başlamıştı.

Babası bile tıkanmıştı.

Bir aileyi parçalamak istemedim. Adelina'yı çok istiyordum ama ona acı çektirmek istemiyordum. Ailesi hak etmediğim zamanlarda bile bana iyi davranmıştı ve bunu onlara yapmak istemiyordum. "Başka bir fikrim var."

Adelina parmaklarıyla gözünün kenarını sildi. "Ne?"

Annesinin gözleri şiş ve kızarıktı. Adelina ile aynı gözlere sahipti ve Adelina'nın miras aldığı güzelliğin aynısına sahipti.

Masanın altından Adelina'nın elini tuttum. "Bizimle gel."

"Ne?" diye ağzından kaçırdı babası.

"İşimiz ve ev kredimiz var," dedi annesi. "Bir tatil için her şeyi bırakamayız."

"Her şeyle ben ilgileneceğim," dedim. "Sana bir ev ve yakınlarda bir arazi alacağım. Ben işteyken her gün Adelina'yı görebilirsin."

Adelina bana hayatımda gördüğüm en büyük şaşkınlık ifadesini verdi. Ağzı açıktı ve gözleri şokla doluydu. "Gerçekten mi...?"

"Ciddi misin sen?" diye sordu annesi. "Bunu yapar mısın?" Adelina bana bakmaya devam etti. "Cane? Bundan emin misin?"

Elini sıktım. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Eğer Adelina'yı yanıma alacaksam, o benim karım olmak zorundaydı. Ve eğer bir karım olursa, ona istediği her şeyi vermek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum. Ailesine ihtiyacı varsa, bunu ona verirdim. Bu kadını mutlu etmek için küçük bir yatırımdı.

Adelina'nın gözleri yaşlarla doldu ama öncekinden farklı bir nedenle. "Seni seviyorum."

Gözlerindeki şefkate gülümsedim. ", *Bellissima*."

"Bunu bizim için yapar mısın?" diye bastırdı annesi. "Bu çok cömertçe..."

"Son derece cömert," dedi babası.

"Bu evet dediğin anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Bu tüm sorunlarımızı çözer. Ve güven bana, Toskana'ya bayılacaksın. Daha güzel bir yer görmedim."

"Uh..." Annesi babasına baktı, yüzünde inançsızlık vardı. O da yüzünün yan tarafını ovuşturarak baktı.

"Hepimizi bir arada tutabilmemin tek yolu bu," dedim. "Sana bolca mahremiyeti olan güzel bir ev alacağım. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak. Eğer hayır dersen, hayatımızın geri kalanında dünyanın iki ayrı ucunda yaşayacağız."

Adelina ailesine döndü ve umduğu cevabı bekledi.

Annesi ve babası masanın kendi taraflarında birbirlerine fısıldaşıyorlardı, duymamamız için seslerini alçak tutuyorlardı. Birkaç dakika sonra bize döndüler.

Annesi bize cevabı verdi. "İsteriz."

Adelina sandalyesinden fırladı ve kucağıma oturdu. Hemen üzerime oturdu ve kollarını boynuma dolayarak sanki odada başka kimse yokmuş gibi bana sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim..."

Sırtını sıktım ve çenemi başının üstüne yasladım. "Senin için her şeyi yaparım."

"Uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim... Seni sevdiğimi söylemediğim için özür dilerim."

"Sorun yok, *Bellissima*." Reddedildiğini hissetmek canımı yakmıştı ama artık ona sahip olduğum için bunun bir önemi yoktu. Artık birlikteydik ve hiçbir şey bizi ayıramazdı. "Unut gitsin."

"Kızımı sevdiğinden şüphem yok," dedi annesi. "Ama umarım somut olmayan bir şey için tüm hayatımızı değiştirmeyiz." Ne demek istediği çok açıktı, muhtemelen öyle demek istediği için.

Adelina'yı dünyanın öbür ucuna tekrar tutsağım olsun diye getirmiyordum. Onun bundan daha önemli bir şey olmasını istiyordum. Eğer gitmemiş olsaydı, ona çoktan teklif etmiş olurdum. Yüzüğüm yoktu ama niyetim uzun zamandır kalbimde yaşıyordu. "*Bellissima*, benimle evlenir misin?"

Adelina dengesini sağlamak için kolumu kavradı ve nefesi kesildi. Duyduklarına inanamıyormuş gibi yüz ifademi onaylamak için bana baktı.

"Hemen demek istemedim," dedi annesi. "Ben sadece..."

"Yüzüğüm yok," diye fısıldadım. "Ama sana istediğin yüzüğü alırım. Büyük bir düğün istemiyorum çünkü büyük bir ailem ya da çok fazla arkadaşım yok. Ama hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Bir daha asla senden ayrı kalmak istemiyorum ve söz veriyorum sana her zaman göz kulak olacağım. Yaşadığın sürece hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

"Cane..." Eli yanağımı kavradı ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Evet."

Bu kadının beni, benim onu sevdiğim kadar sevdiğini görünce gülümsedim. Onu havaalanına bıraktığımda nasıl hissettiğini bilmeliydim. Onun da benim kucakladığım duygularla savaşımaya çalıştığını bilmeliydim.

"Evet," diye tekrarladı. "Şimdi beni eve götür."

Bölüm 24

ADELINA

Elbisem çok dardı, ama onu gevşetmeyi reddettim.

Mecbur kalırsam tüm zaman boyunca karnımı içine çekerdim.

Sade bir elbise giymiştim, kirli beyazdı ve önünde ince bir boncuk deseni vardı. Saçlarım geriye doğru toplanmıştı ve kulağımın arkasına tek bir pembe çiçek sıkıştırılmıştı. Annem takmam için bana bileziğini, İnci de kolyelerinden birini verdi.

Aynada kendime baktım ve karnımdaki gerginliği hissettim. Evleneceğim adam için gergin değildim.

O beni tutmadan merdivenlerden ineceğim için gergindim.

Arka bahçede sade bir tören yapacaktık. Ailemin sokağın aşağısında, ikisinin de çok sevdiği bir evleri vardı. Herkes çabucak yerleşmişti ve Toskana'ya döndüğüm anda kendimi evimde hissettim.

Güney Carolina bana yabancı bir ülke gibi geliyordu. Toskana artık benim evimdi. Cane benim .

Barsetti olmak üzereydim, dilden kolayca dökülen bir isim. Bir erkek ve bir kız kardeşim olacaktı ve ailem büyüyecekti. Ailem Cane'i kabullenmişti ve hikâyemizin başlangıç şekline rağmen onun iyi bir adam olduğunu biliyordu. Benimle ilgilendi, onlara baktı ve bana olan şaşkıncı bağlılığını gösterdi. Daha fazlasını isteyemezlerdi.

Pearl kapıdan içeri girdi. "Hazır mısın?"

"Evet, sanırım öyle." Aynadan başımı çevirip ona baktım ve karnımdaki büyük şişliği gördüm.

"Güzel. Çünkü Cane huysuzlanmaya başladı."

"Geç kalmadım," diye karşı çıktım.

"Evet, ama biraz acelesi var." "Neden?"

Gülümsedi. "Ne kadar çabuk resmen onun olursan, o kadar mutlu olur. Bu benim tahminim... kardeşiyle evli olmasına dayanarak."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. Pencereye doğru yürüdüm ve arka bahçeye baktım. Cane siyah takım elbisesi ve kravatıyla orada duruyordu, saçları şekillendirilmişti. Öğleden sonra güneşinin altında yakışıklı ve sert görünüyordu. Yüzünü tıraş etmişti, böylece çenesi temiz ve pürüzsüzdü. Tarlalara baktı, muhtemelen aynı anda milyonlarca şey düşünüyordu.

Crow onun yanına geldi ve kolunu omuzlarına doladı. Birbirleriyle özel olarak konuştular, birkaç kez gülümsediler.

Pearl yanına geldi. "Her zaman sertmiş gibi davranıyorlar ama onlar sadece bir avuç kız."

Gülümsedim. "Öyleler."

"Crow gibi biriyle evleneceğime milyon yıl geçse de inanmazdım. Bunu bana yakalanmadan önce söyleseydiniz, inanmazdım. Savunduğum her şeye ters düşerdi. Ama şimdi... dünyada ait olduğum başka bir yer yok. Eminim sen de Cane için aynı şeyleri hissediyorsundur. O beklediğin gibi biri değil. O senin istediğin gibi biri bile değil. Ama o tam olarak ihtiyacın olan şey..."

Gözlerim hâlâ Cane'in üzerindeydi. "Mükemmel tarif ettin."

Hayalimdeki düğün değildi. Ama bizim için mükemmeldi.

En sevdiğim meşe ağacının altındaki Cane'ye ulaşana kadar babam beni koridorda götürdü. Çoğu damat gibi neşeli bir gülümseme takınmamıştı ama bana yoğun bir sahiplenmeyle bakıyordu. Menziline girdiğim anda beni babamdan koparmak istiyordu. Beni sonsuza dek kendisinin yapmak, Barsetti yapmak istiyordu. Bu ismin mezar taşıma yazılmasını ve sonsuza dek kalmasını istiyordu.

Babam beni bıraktığında, Cane hiç tereddüt etmeden elimi tuttu ve beni yanına çekti. Elleri üzerimdeyken bakışlarındaki yoğunluk azaldı. Beni kendine yaklaştırdı ve yanağımdan öptü, dokunuşu narindi.

Crow onun yanında durdu ve kardeşine gülümsedi.

Cane beni rahibe doğru çevirdi, eli elimde sıkıca tutuyordu. Yeminler okundu, ama Cane sadece onları tekrar ediyor gibiydi. Gözlerinde farklı bir mesajla bana bakıyor, yaşadığımız her şeyden dolayı beni sevdiğini söylüyordu. Beni asla pes etmeyen güçlü bir kadın olarak görüyordu. Beni hayatını paylaşabileceği mükemmel bir eş olarak görüyordu. Beni sonsuza dek koruyacağı tek hazine olarak gördü.

Rahibi ben bile zor dinledim.

Çok şey değişmiş olmasına rağmen bu bana doğru geliyordu. Artık Amerika'ya ait değildim. Güneşin altındaki üzüm bağlarına aittim. Yanımda bu kocaman adamla o büyük yatağa aittim. Ben bir Barsetti olmak için yaratılmışım, başka bir şey değil.

Kadere ya da alinyazısına hiç inanmamıştım ama şimdi o kadar da emin değildim.

Belki de o korkunç şeylerin başıma gelmesi gerekiyordu. Belki de beni güçlendirmek, acıya rağmen dirençli olmamı sağlamak içindi. Belki de benim için mükemmel olan tek adamı bulmam için beni okyanusun ötesine götürmeleri gerekiyordu.

Belki de her şey önceden planlanmıştı.

Rahip, "Bu kadını yasal olarak eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Cane iki elimi de sıktı ve zamanı gelmemiş olsa da beni öpmeye hazır bir şekilde bana yaklaştı. "Seviyorum."

Rahip, "Peki bu adamı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?" diye sordu.

"Ben-"

Cane'in elleri yüzümdeydi ve dudakları ağzımdaydı. Daha kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmadan beni öptü. Beni sevmek, beni resmen kendine ait kılmak için sabırsızlanıyordu. Gerçek bir erkek kadını her şeyiyle severdi ve Cane'in beni tüm kalbiyle sevdiğine hiç şüphe yoktu.

Crow kıs kıs güldükten sonra alkışladı ve diğer herkesin de onunla birlikte alkışlamasını sağladı.

"Ah... gelini öp," dedi rahip beceriksizce.

Ellerim Cane'in güçlü omuzlarına gitti ve ağzına daha iyi ulaşabilmek için doğruldum. Yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordum ama aramızdaki boy farkını kapatmaya yetmiyordu. Beni dudakları ve diliyle öptü, ben de herkes bizi izliyor olsa da aynısını yaptım.

Cane'in değil gibiydi.

Sonunda bana hayatımda gördüğüm en sahiplenici bakışı atarak ayrıldı. "Bayan Barsetti."

Bu ismi çok sevmiştim çünkü bana bir eldiven gibi uyuyordu. "Bellissima'ya ne oldu?"

"Bellissima Barsetti... Size çok yakışıyor." Elim tuttu ve beni ailemizin kısa koridoruna doğru yönlendirdi. Üzerimize beyaz gül yaprakları atıldılar ve bu yapraklar aşağıya süzülüp çimlerin üzerine saçıldı.

Benim gözlerim önümüzde uzanan yoldaydı, tadını çıkarmamız gereken uzun gelecekteydi. Ama onun gözleri benim üzerimdeydi, sadece benim.

Sonsöz

CROW

"Çok çirkinim."

"Değil." Kocaman karnına çarpmamaya dikkat ederek üzerine çıktım. Button dokuz aylık hamileydi ve patlamaya hazırdı. Rahatsızdı, sırtı gerginlikten, ayakları da fazladan ağırlıktan ağırıyordu.

"Evet, öyleyim." Elini göğsüme bastırdı. "Benimle seks yapmak istemene imkân yok."

"O zaman bunu açıkla." Başımla kasıklarımı işaret ettim, şişko sikim onun içinde olmak için can atıyordu.

Açıklayamayınca bana baktı. "Ben bir ineğim."

"Kapa çeneni, Button. Sen çok güzelsin. Dürüst olmak gerekirse, seni hamile görmeyi özleyeceğim."

"Yalancı." Bu son aşamada, tartışmacı ve huysuzdu. Evlendiğim sakın ve kaygısız kadın değildi. Stresli, öfkeli ve kendine güvenmeyen biriydi. Vücuduyla ilgili hiçbir zaman özgüveni düşük olmamıştı ama artık onu çıplak görmemi asla istemiyordu.

Kendimi onun içine soktum, agresif bir hamleyle kaygan amcığının içinden geçtim.

Bu onu hemen susturdu. "Tanrım..."

Karnına sürtünmemek için kendimi her zamankinden daha yüksekte tuttum. Onu istediğim gibi becerirken karımın yüzüne baktım. Hamileliğiyle birlikte uyarılmışlığım daha da artmıştı. Bunun şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şey olduğunu hissediyordum. Göğüslerinin şişmesini, bebek hareket ettiğinde karnının tekmelemesini seviyordum. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

Hareket etmeye başladığımız anda, daha fazla itiraz etmedi. Benim onu becerdiğim kadar sert becerdi beni.

Hareket ettik, ittik ve homurdandık. Sırtımdan terler boşanıyordu ve ben bunun her saniyesini seviyordum. Birkaç dakika içinde, güzel karımın orgazmıyla adımı haykırmasını sağladım. Vücudunun ne kadar değiştiğini düşünmüyordu. Sadece beni düşünüyordu.

Ve sonra boşaldım, onu tamamen pompaladım.

Bana yoğun bir zevk ifadesiyle bakmadan önce başı geriye düştü.

Onu öptüm ve sonra çektim.

Sanki o hararetli an hiç yaşanmamış gibi, üzerini bir çarşafıa örttü.
Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.
Yataktan kalktı ve banyoya yöneldi.
"Aptallık ediyorsun. Hoşuma gitmemiş gibi mi ?"
"Beni yalnız bırak Crow." Kapıyı kapattı ve beni dışarıda bıraktı.
Kıyafetlerimi giydim ve onun kovulmasını görmezden geldim. Son bir ay içinde ruh hali giderek kötüleşmişti, bu yüzden bu noktada onun tavırlarına alışmışım. Hamile olmasını seviyordum ama kızgın olmasını sevmiyordum.
Dışarı çıktım ve Lars'la yüz yüze geldim. "Cane sizi görmeye geldi efendim. Çalışma odasında."
"Teşekkürler. Bir içki alabilirim." Koridorda yürüdüm ve içeri girdim.
Cane viskime el atmış, nereye saklarsam saklayayım hep bulmuştu. Ben odaya girerken kadehini kaldırdı. "Pearl nasıl?"
"Daha iyi oldu." Karşısındaki kanepeye oturdum ve kendime bir içki hazırladım. "Öfkeli, agresif, kendini beğenmiş... aklınıza ne gelirse."
Cane kıkırdadı. "Neyse ki Adelina henüz o noktaya gelmedi. O sadece seksi ve hamile. İnsanların sürekli bahsettiği şu parıltı var ya? Çok ateşli..." Bardağından bir yudum içtikten sonra buz küplerini döndürdü.
"Yapabiliyorken tadını çıkar." "Pearl'ün doğum gelmedi mi?"
"Aslında her an doğabilir," dedim. "Oğlum kadar bekleyemem."
Cane gülümsedi. "Oğlun olacağına inanamıyorum. Acaba ben ne ?"
"Siz de ."
"Bazı nedenlerden dolayı bunun bir sürpriz olmasını istiyor..." Gözlerini devirdi. "Bir isme karar verdin mi?"
İçkimi bitirdim ve bir tane daha doldurdum. "Conway Barsetti."
Cane daha geniş gülümsedi. "Hoşuma gitti. Güçlü bir şey. Farklı. Ama bana isimlerimizi hatırlatıyor.
"Son derece yakınlar."
"Pearl mü buldu bunu?"
"Aslında ben buldum."

"Conway." İsmi yavaşça yüksek sesle söyledi. "Bu mükemmel. Heyecanlanıyor musun? Oğlunun gelişi hakkında konuşmak bir şey, ama onlar buradayken başka bir şey."

Şüphelerim vardı. Korkularım vardı. Ama Button'dan çıkacak hiçbir şey korkutucu olamazdı. Büyüyüp adam olacak bir oğlum olacaktı. Mirasımı bırakabileceğim biri olacaktı. Eğer bana bir şey olursa, o bir erkek olacak ve annesine bakacaktı. En azından onu böyle yetiştirecektim. Ben neyle başa çıkamazsam, Button yardım etmek için orada olacaktı. "Bence her şey yoluna girecek. Button harika bir anne olacak."

"Eminim. Adelina da öyle. Tanrım, umarım bir kızım olmaz." Kıkırdarken şakağını ovuşturdu. "Eğer bir erkek ona bakarsa, onu öldürmek zorunda kalırım."

"Biliyorum." Bir kızım olacağı düşüncesi beni korkutmuyordu. Button gibi güçlü olacaktı. Ve benim gibi sağ kroşesi olacaktı.

"Bu sadece ikimizin olacağı son seferlerden biri. Önce kadınlar geldi. Şimdi de çocuklar geliyor... Hayatlarımız çok değişti." Ateşin içine baktı, altın bileziği alevleri yansıtıyordu.

"Evet... ama bence iyi yönde değiştiler."

"Karga!" Button'ın çığlığı evin içinde patladı, duvarları ve temeli salladı.

Bardağımı düşürdüm ve halının üzerinde paramparça oldu. Cane de yere koymak için acele ederken kendi bardağını döktü.

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim, kalbim davul gibi çarpıyordu.

Kapıyı önce Button açtı, bol elbisesinin içinde karnını tutuyordu. Saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. "Az önce suyum geldi."

Kahretsin, oluyordu. Sonunda harekete geçmeden önce üç saniye boyunca ona boş boş . "Pekâlâ, hadi seni hastaneye götürelim." Onu elinden tutup koridora çektim.

"Geldiğine inanamıyorum." Zor nefes alarak benimle birlikte yürüdü. "Geliyor."

"Cane?"

Cane bana yetişene kadar koştu. "Lars çantaları alsın ve bizimle hastanede buluşsun. Anladın mı?"

". " Cane hızla uzaklaştı. "Pekala, Button. Vakit geldi."

Anında ağlamaya başladı. "Son zamanlarda sana çok kötü davrandığım için özür dilerim. Ben sadece-"

"Oğlumu taşıyorsun. İstedğin kadar kaba olmaya var. Unutun ." "Karga..."

"Umurumda değil, Button. Tek umursadığım oğlumuzla buluşmamız. Şimdi gidip onu alalım."

Birkaç saat sonra Conway Barsetti geldi. Gözlerim ondaydı. Burnunu. Dudaklarım. Saçlarını.

İkimizin mükemmel bir karışımı.

Yedi kiloluk bir mükemmellikti, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Çok küçük olduğu için tek bir avuç içine sığıyordu. Karımı tüm kalbimle seviyordum ve herhangi bir şeyi ondan fazla sevebileceğime inanmak zordu.

Ama ben

yaptım.

Benim

oğlum.

On dakika boyunca ona baktım, Button uykuya dalarken kolumun kıvrımında tuttum. Sadece ikimiz vardık. Gözlerimin içine baktı, mavi-yeşil gözleri tıpkı benimkiler gibi şekillenmişti. Benim onunla ilgilendiğim kadar o da benimle ilgileniyor gibiydi.

Babamı bir rol model olarak görmüyordum. Bir sürü sorunu, bir sürü günahı vardı.

Ama kendi oğlumla farklı olmasını istedim. Beni örnek almasını, bana hayranlık duymasını ve Barsetti ismiyle gurur duymasını istiyordum. Onu korumak, benden daha güçlü bir adam olması için onu zorlamak istedim. Ona dünya hakkında her şeyi öğretmek istedim, kimsenin bahsetmek istemediği karanlık ve çarpık şeyler de dahil.

Nefrete, korkuya ve dehşete karşı hazırlıklı olmasını istedim.

Böylece üstesinden gelebilirdi.

Sadece kollarımda oturduğu için bile onunla gurur duyuyordum. Bu yepyeni bir aşktı.

Kapı aralandı ve Cane başını içeri uzattı. Pearl'ün uyuduğunu fark etti, bu yüzden elleriyle içeri girip giremeyeceğini sordu.

Başımı salladım.

O ve Adelina içeri girdiler, Adelina'nın karnı Pearl'ün altı ay önce olduğu gibi yuvarlaktı. Yanımdaki koltuğa oturdular ve oğlumun yüzüne bakarken sessiz olmaya çalıştılar.

"Aww..." Adelina nefesi kesilirken ağzını kapattı. Cane

sırıttı. "Çok yakışıklı bir Barsetti."

Zaten gururlu bir babaydım. "Biliyorum."

"Senin gözlerine sahip," dedi Cane. "Ama o da Pearl'e benziyor."

"Çok güzel," diye fısıldadı Adelina. "Tebrik ederim." "Teşekkür ederim." Artık gülümsememi engelleyemiyordum.

Cane başını kaldırıp Pearl'e baktı. "O nasıl?"

"Çok yorgun," dedim. "Dört saat ağır işlerde çalıştı. Conway'i gördü ve sonra uykuya daldı."

"O kısmı dört gözle beklemiyorum," diye fısıldadı Adelina.

Cane elini onun kalçasına götürdü. "Harika olacaksın, *Bellissima*."

Cane'i yanında Adelina olmadan neredeyse hiç görmezdim. Onlar bir çiftti, tıpkı Pearl ve benim olduğumuz gibi.

"Sizin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Cane sordu. "Çiçek getirecektim ama siz bana pek çiçekçi gibi gelmediniz."

"Çünkü değiliz," dedim gülerek. "Şu anda tek ihtiyacımız olan şey dinlenmek."

"Sen diye bebeğe bakmamızı ister misin?" Adelina sordu.

Yapmak istediğim son şey Conway'i bırakmaktı. "Hayır... Ben tamamen uyanığım."

BUTTON Conway'i ilk kez hastane odasında emzirdi. Hâlâ yataktaydı ama düş almış ve önlüğünü değiştirmişti. Bütün gece dinlendi çünkü Conway şafak vakti ağlamaya başlayana kadar onunla ben ilgilendim.

Yanına oturdum ve izledim.

Conway yapıştı ve emmeye başladı.

Pearl kıkırdayarak, "O zaten ne biliyor," dedi. Ben de sırıttım.

"Tıpkı benim gibi."

Kıkırdadı ve sonra koluma vurdu. "Conway senden çok daha hassas olacak."

"Senin gibi bir anneyle, eminim öyle olacaktır."

Button orada olduğumu unutmuş gibiydi çünkü oğluna bakmaya . Artık oğluna bakmıyor olmasına rağmen hala ıslıl ıslıl görünüyordu.

Hamile. Hala onu her zaman çevreleyen güzel bir ısıltısı vardı. Gülümsemesi terk edilmiş bir şömineyi bile aydınlatabilirdi. "Sonunda gerçekten rahatsız oldum... ama buna kesinlikle değdi."

"Evet, ."

Eğilip onu alnından öptü ve sonra onu beslemeye geri döndü. Aşık bir anneydi. Eskiden bu bakışın tek alıcısı bendim, ama şimdi yerim değişmişti.

Bu beni hiç rahatsız etmedi. "Peki, ne zaman bir tane daha yapmak istersin?" Sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü.

"Ciddiyim."

Bana baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "En az altı aylık bir molaya ihtiyacım var."

"Bekleyebilirim. O zaman yine başlıyoruz."

"Bunu eve bile götürmedik."

"Benim için fark etmez. Artık onu gördüğüme göre, onun başıma gelen en harika şey olduğunu biliyorum."

Bana bakarken gözleri yumuşadı. "Sen de öylesin."

Sonsöz II

Baston

Adelina paytak paytak

yürümeye başladı. Ve lanet

olsun, çok sıcaktı.

Hareket ettikçe kalçalarını sallıyor, karnı bir sağa bir sola sallanıyordu. Zaten seksiydi ama hamile olması onu daha da karşı konulmaz kılıyordu.

Ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Kanepede yanıma oturdu, hamile karnı gömleğinden dışarı çıkıyordu.

Elim otomatik olarak şiş karnına gitti, altında bir hareket hissetmeyi umuyordum. Bebeğimin ilk tekmesini hissettiğimde havalara uçmuştum. Düzgün düşünemiyordum çünkü sevinçten gözlerim kör olmuştu. Bir yıl önce, istediğim son şey bir eş ve çocuklardı.

Ve şimdi, bunlara sahip olduğum için çok minnettarım.

"Ailem akşam yemeğine geliyor," dedi. "Umarım sorun olmaz." "Benim için sakıncası yok."

Saçlarını at kuyruğu yaptı ve ensesinden uzak tuttu. Yaz günüydü ama içinde başka bir insan taşırken klima onu serin tutmaya yetmiyordu.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır. Sadece biraz rahatsızım." Arkasına yaslandı ve karnını ovuşturdu.

"Daha üç ayım var. Pearl bunu bir profesyonel gibi karşıladı."

"Crow bana onun bir kabus olduğunu

söyledi." "Söylemedi."

"Tamam, söylemedi. Ama onun zor biri olduğunu söyledi."

"Şimdi nedenini anlıyorum." Yanıma yaklaştı ve elini kalçama koydu.

"Pearl ve Crow'u davet etmeye ne dersin?"

"Eminim bebekle evde kalmak istiyorlardır."

"Sormazsan nereden bileceksin?"

Sırıttım. "Beni yakaladınız Bayan Barsetti."

Akşam yemeğini terasta birlikte yedik. Güneş ufukta yeni kaybolmuş, akşamın serin esintisi üzerimizi örtmüştü. Taze pişmiş ekmek, Gerald'ın kendi elleriyle yaptığı makarna, İtalya'nın en iyi şarapları ve harika bir arkadaşlıkla yemek yedik.

Adelina'nın ailesi İtalya'yı iyi karşıladı. Amerika'nın sürekli işlerini özlemiş gibi görünmüyorlardı. Uçsuz bucaksız manzaraları, zeytin ağaçlarını

ağaçlar ve gittikleri her yerde şarap ve peynir kokusu.

Ve onların orada olması karımı çok mutlu etti. Bu beni de mutlu etti.

Pearl çoğu zaman Conway'i kucağında tutuyordu ama tuvalete gitmesi ya da yemek yemesi gerektiğinde onu Crow'a devrediyordu. Şimdi Adelina'nın ailesiyle sohbet ediyordu, neredeyse bir yıldır ilk kez elinde bir kadeh şarap vardı.

Geriye Crow ve ben kaldık, kendi küçük dünyamızda.

Şarap kadehimin üzerinden ona baktım, gülümsemeden mutlu göründüğünü gördüm. Oğlu sanki ağırlıksızmış gibi tek koluyla kucaklanmıştı. Conway mavi bir battaniyeye sarılmıştı, uyuduğu için gözleri kapalıydı.

Crow gözleri tekrar bana kaymadan önce ufka baktı. Ona baktığımı fark etti ve "Ne?" dedi.

"Mutlu görünüyorsun."

Hafif bir gülümseme dudaklarını gerdi.

"Hayatımız boyunca hiç mutlu görünmedin. Ama şimdi, her zaman mutlusun."

Gözleri parladı, her zamanki karanlık kayboldu. "Yakın zamana kadar mutluluğun ne olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

"Evet..."

Bakışlarımı tuttu. "Ve mutlu görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim."

"Şimdi mutlu olduğunuzu düşünüyorsanız, oğlunuzla ya da kızınızla ilk kez tanışana kadar bekleyin. Bunun gibisi yoktur."

Gözlerim Conway'e kaydı. "Evet... Sadece hayal edebiliyorum."

Sonsöz III

Baston

Adelina'nın hamileliği Pearl'unki kadar sorunsuz geçmedi.

Bu bebek mücadele etti sırasında Teslimat, Yani onlar vardı için gerçekleştirmek acil sezaryen.

İşleri bitene kadar bekleme odasında beklemek zorunda kaldım. Ve lanet olsun, korkmuştum.

Crow her zaman yanımdaydı. Beni teselli etmek sahte sözler söylemedi. Bana sunabileceği tek şey sessizliğiydi ve ben de bunu memnuniyetle kabul ettim.

Hemşire beni odaya getirene kadar. Ve beni oğlumla tanıştırana kadar.

Onu kollarıma aldım ve ağırlığını hissettim. Sadece iki kiloydu ama ağırlığını hissediyordum. Sorumluluğun ağırlığı omuzlarıma çöktü ve aniden ellerimde paha biçilmez bir şey tuttum. Tüm mal varlığımdan daha önemliydi.

O benim ailemdi.

Ter ve gözyaşlarına boğulmuş olan Adelina'ya döndüm. "*Bellissima*, iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Sadece bir saniyeliğine korkutucuydu. Ama ikimiz de iyiyiz."

Oğlumu kucakladım ve onu alnından öptüm.

"Bir isme ihtiyaımız var," diye fısıldadı. "Bir süredir tartışıyoruz ama bir karara varmamız gerekiyor."

Crow gibi ben de kız mı erkek mi olacağını bilmiyordum. Bu ikimiz için de sürpriz oldu çünkü o böyle olmasını istemişti. Ama aynı zamanda hiç şaşırmamıştım. Ondan ne çıkacağını her zaman biliyor gibiydim. "Carter?" Artık onunla tanıştığıma, onu kendi gözlerimle gördüğüme göre, onu tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Adelina başını salladı. "Evet...Carter."

Kollarımda onunla yatağımın başında oturuyordum. Tüm zamanımı karımla ilgilenererek geçiriyordum ama şimdi bir kişiye daha yer açmam gerekiyordu. Ama bu kadar küçük biriyle, kalbim bu kadar büyükken bu bir sorun olmamalıydı. "Teşekkür ederim, *Bellissima*."

"Ne için?" diye sordu.

"Bana oğlumu ver." Onu dudaklarıma götürdüm ve alnından öptüm. "Ben bir babayım... Bu çok garip."

"Garip değil," diye fısıldadı. "Doğru olan bu."

"Evet..." Onu tutuyormuşum gibi hissettim, bu yüzden onu tekrar onun kollarına bıraktım. "Bütün işi sen yaptın. Sıra sende."

Gülümsedi ve onu göğsüne bastırdı. "O mükemmel. Daha güzel bir bebek isteyemezdim."

"Hayır, yapamazsın."

"Carter ve Conway... çok iyi arkadaş olacaklar."

"Eminim öyle olacaklar." Crow ve benim oynadığımız gibi birlikte oynadıklarını hayal ettim. Çocuklarımızın kendi kardeşleri olacaktı ama çocuklarımızın her zaman yakın olacağını biliyordum. Aramızda beş mil vardı ve her zaman birbirimizden beş mil uzakta yaşayacaktık. "Ailen burada. Bebeği görmek için sabırsızlanıyorlar."

"Biliyorum." Gözlerini Carter'a dikti. "Ama bir süre daha sadece üçümüz olalım istiyorum."

Birlikte sessizce oturduk, birlikte yarattığımız küçük adama hayranlıkla baktık. Hayatımın böyle olacağını asla hayal edemezdim. Beş yıl önce, düşünmeden adam öldüren bir suçluydum. Tek umursadığım para ve güçtü. Ama şimdi, Constantine'e verdiğim işi düşünmüyordum. Para kazanmayı düşünmedim. Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Gerçekten önemsedğim tek şey ailemdi ve sadece üçümüz değil.

Crow ve ben mirasımıza sırtımızı dönmüştük. Babamızın izinden gidebilirdik ama biz kendi yolumuzu seçtik. Barsetti adını onurlandırırken kendi hayatlarımızı kurduk. Şimdi etrafımız eşlerimiz ve çocuklarımızla çevriliydi. Hayat çabuk geçecekti ama biz onun tadını doyasıya çıkaracaktık.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Adelina zihnimin dağıldığını anlayarak bana döndü. "Ne?"

Hayatımın aşkının oğluma sarılışını izlerken ona gülümsedim. "Hiçbir şey... hiçbir şey yok."

En derin minnettarlığımla...

Bu inanılmaz macera boyunca Crow, Cane ve Pearl ile birlikte olduğunuz için çok teŖekkürler. Onlar benim için sadece karakter değil, taptığım gerçek insanlar. Sabahları bir fincan kahve hazırlarken bazen "Barsetti KardeŖler bugün ne yapıyor? Ŗaraphanede mi çalıŖıyorlar?"

Aklımda sizinle paylaŖmaktan heyecan duyduğum yeni bir seri var. Hazır olduğunda ilk öğrenen siz olacaksınız! Düğmeler Serisi'nin sonunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum. İtiraf ediyorum, bu hikâyenin son on sayfasını yazarken ağladım. Ama bu arada, yakın arkadaŖım Victoria Quinn'in önümüzdeki ay çıkacak yeni bir kitabı var. Muhtemelen zaten duymuŖsunuzdur ve hatta bir kısmını okumuŖsunuzdur, ancak bu mesajdan hemen sonra İLK YARIYI eklememe izin verdi. Diesel Hunt ve Tatum Titan çok seksi. Seks sadece ŖaŖırtıcı değil, aynı zamanda hikaye kesinlikle bağımlılık yapıyor.

Patroniçe'yi satın almaya karar vererseniz, bu ilk yarının o kitapta mevcut olacağını unutmayın. Yani daha önce okuduğunuz bölümün aynısını okuyacaksınız. Sadece ŖaŖırmamanız için sizi uyarmak istedim!

Harika bir hayran olduğunuz için tekrar teŖekkürler. Desteginiz benim için dünyalara bedel.

XOXO,

Pene

Patroniçe, Victoria Quinn

TATUM

Manhattan'ın gökdelenleri, ufukta beliren parlak güneşin altında parılıyordu. Ofisim batıya bakıyordu, bu yüzden güneş ufkun arkasına geçip kaybolduğunda kış günbatımını görebiliyordum.

Elim, işaretlediğim belgenin geziniyor, sessiz ofisimi kalemin ucunun kalın kâğıt üzerindeki sessiz çizikleriyle dolduruyordu. Bazen ölüm sessizliği havasındaydım, işime öyle bir disiplinle odaklanıyordum ki sadece kalemimle bir delik açabilirdim. Diğer zamanlarda ise, bugün olduğu gibi, sessiz bir melodi havasındaydım.

Uzaktan kumandayı aldım, bir düğmeye bastım ve Frank Sinatra'nın sesi alanımı doldurdu.

Tavandan tabana pencereler ofisimin arka duvarını kaplıyordu ve beyaz masam her iki taraftaki kitap raflarıyla uyumluydu. Ayaklarımın dibindeki koyu renkli ahşap gri bir halıyla kaplıydı ve iki mavi koltuk masama bakıyordu, ortalarında da beyaz bir sehpa vardı.

Gittiğim çoğu ofis gibi karanlık ve ürkütücü değildi. Amacım potansiyel müşterilerimin ve ortaklarımın gözünü korkutmak değil, onları tercih ettiğim şıklık ve zarafetle . Sehpanın üzerinde her zaman taze bir vazo çiçek bulunurdu.

Onsuz yaşayamayacağım bir lükstü.

Ofisimin kapısı açıldı ama kim olduğunu bildiğim için başımı kaldırıp işime bakmadım.

Jessica içeri girdi ve kahve fincanı ile tabağını masamın kenarına koydu. Beyaz tabağın üzerinde gümüş bir kaşık duruyordu. Gergin hareketlerinden dolayı tıngırdadı. Ya kafein krizi geçiriyordu ya da sadece gergindi.

İlk haftası olduğu için hangisi olduğunu biliyordum.

"Buyurun, Bayan Titan." Fincanı bana doğru yaklaştırdı ve bir damlasını beyaz tahtaya döktü. "Tanrım, çok özür dilerim." Bir peçeteyle kuruladı.

" değil." Gözlerimi aşağıya dikerek gülümsedim. İşteki ilk günümü hatırladım. Ben de en az onun kadar gergindim. Aklım başımdan gitmeden önce yaptığım işi bitirdim ve ince parmaklarım için mükemmel genişlikte olan gümüş kalemi yere düşürdüm.

Krem rengi kahveyi o zaman fark ettim.

Jessica masasına geri dönmek için arkasını dönmüştü.

"Jessica." Sesimi yükseltmeden onu geri çağırdım.
"Evet, Bayan Titan?"

"Bana Titan de." Bana her hitap etmeye çalıştığında iki kelime söylemek yerine zaman kazandırıyordu. İlk ismim nadiren birileri tarafından söylenirdi, sadece yakın çevremden olanlar. O zaman bile bana genellikle bir lakapla hitap ederlerdi.

"Ah... özür dilerim." Kendi aptallığı karşısında elleri yumruk haline gelmiş bir halde iki büklüm oldu.

"Sorun değil Jessica. Böyle şeyler zaman alır." Gözlerinin içine baktım ve gülümsedim. "Kahvemi sade ve iki şekerli severim." Fincanı ona doğru yaklaştırdım ve dokulu ahşap üzerinde kolayca erişebileceği bir yere kadar kaydardım.

Üçüncü hatasını bir kez daha yüzünü buruşturarak fark etti. "Elbette. Şeyle karıştırmış olmalıyım..." Bağlılık göstermemesi için bir bahane bulamayarak sözlerini yarıda kesti. "Bunu hemen düzelteceğim."

"Teşekkür ederim."

Tabağı ve fincanı eline aldı, gereğinden fazla nefes alıyordu. Sanki orduda bir asker gibiydi ve ben de onun talim çavuşuydum. En ufak bir hata yapmaktan korkuyordu çünkü bu ona on sınava mal olacaktı.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim Jessica?"

"Tabii ki." Tabağı kendine doğru yaklaştırdı, gözlerini bana dikmiş hazır olda bekliyordu. Gözleri her zamankinden daha büyüktü, yüzünde sürekli bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Hata yapmakta sorun yok." Hayatım boyunca başarılarımdan çok başarısızlıklarımdan ders aldım. Bir hedefe ulaştığımda, bundan kazanacağım hiçbir şey yoktu. Ancak başarısızlıklarım her zaman ileride daha büyük başarılar açtı. Başarısızlıklar aklınızdan çıkmayan, sizi gece geç saatlere kadar ayakta tutan anlardı. "Ama bunları tekrarlamak doğru değil."

Anladığını ifade ederek hafifçe başını salladı.

"Yeni çalışanlara işi öğrenmeleri için iki hafta veriyorum. Bu yüzden derin bir nefes alın ve rahatlayın. Ne kadar çok düşünürseniz o kadar çok hata yaparsınız. Sadece kendinize güvenin."

"Tabii ki," dedi nefes nefese. "Sanırım... boş ver."

"Ne?" Belirsiz yorumlar ve belirsiz sorular beni rahatsız ederdi. Konuşmaların açık ve olmasını severdim. Yanlış yorumlar olduğunda,

Bu da zaman kaybına neden oluyordu. Ve zaman kaybetmekten daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

"Sadece senden korkuyorum Titan." Sonunda kilitlenmiş bakışlarımızı kırdı. "Son derece."

"Birinden gözüm korktuğunda ne yaparım biliyor musun?"

İstemsiz bir kıkırdama çıkardı.

Bir kaşımı kaldırdım.

"Oh...şaka yapmıyorsun."

Kaşımı indirdim ve dudaklarımda oluşmak isteyen küçük gülümsemeyi bastırdım. "Onlara benden korkmaları için bir neden veriyorum. O yüzden Jessica, elinden gelenin en kötüsünü yap."

ÜÇ TOPLANTIYI BİTİRDİM, öğle yemeği yedim ve şimdi e-postalarımı sıralayıp haftanın geri kalanını filtreledim. İş hiç dinlenmedi ve ne yazık ki ben de dinlenmedim. Bu Cumartesi bir kulüp buluşması vardı ve mutlaka uğramalıyım. Birkaç içkiden sonra kendimi dans pistinde bulacaktım. Ve geceyi dans pistinde geçirdiğimde, her zaman iyi vakit geçirirdim.

Jessica ofisime girmeden önce parmak eklemlerini cam kapıya vurdu. "Titan, telefonda Diesel Hunt'ın asistanı var."

Diesel Hunt'ı simasından değil ama ününden tanıyordum. Bu şehirdeki pek çok milyarderden biriydi ama kesinlikle en genciydi. Otuz beş yaşında, çoğu insanın kavrayabileceğinden bile daha fazla servete sahipti. Acımasız, soğuk ve kararlıydı.

Ona saygı duyuyordum.

Jessica dinlediğimi anlayınca devam etti. "Bir toplantı ayarlamak istiyor."

Diesel Hunt'la hiç tanışmamıştım ve işlerimiz arasında hiçbir ortak nokta yoktu.

Ne istediği benim için bir muammaydı. "Neyle ilgili?" "Söylemedi."

"O zaman sorman gerek Jessica. Bana bilgi sunduğunuzda, tüm gerçekleri o anda ve orada istiyorum."

"Elbette Titan. Anladın sen onu." Cam kapıyı çekip kapattı ve uzaklaştı.

Dört asistanım vardı ve hepsi farklı alanlarla ilgileniyordu. Biri programımla ilgileniyor, biri ulaşımım ile ilgileniyor, bir diğeri de

kişisel gündem ve geri kalanlar da bu ikisinin arasında yüzüyordu.

Jessica beş dakika sonra geri geldi. "Diesel Hunt'ın sizinle bir iş fırsatını görüşmek istediğini söyledi."

Sesinin tonunu bilmesem de kibrini hissedebiliyordum. Bir iş fırsatına ihtiyacı olan birine mi benziyordum? Gün içinde kendi imparatorluğumu yönetmek için yeterli saatim yoktu. Başkasıyla birlikte büyümek mali çıkarlarıma uygun değildi. Yalnız bir kurt gibi, her şeyi tek başıma yaptım. "Ona hayır de."

"Hayır mı?" diye sordu.

"Evet. Ona ilgilenmediğimi söyle."

"Uh..." Kapıyı avucunun içinde tutarak açtı, gümüş bileziği yukarıdan aşağıya uzanan ve kapı kolu görevi gören gümüş silindire hafifçe çarpıyordu. Ofisim modern ve açıktı, cam duvarlar çalışanları birbirinden ayırıyordu, telefon görüşmeleri için sessizlik sağlıyordu ama fazla mahremiyet sağlamıyordu. "Bunu Diesel Hunt'a söylememi mi istiyorsun?"

Belirsizliği karşısında kızgınlığımı yuttum. Diesel Hunt'ın şehirdeki ve belki de ülkedeki herkese yayılan güçlü bir ünü vardı. Diğer tüm zengin erkekler gibi o da arabalara ve kadınlara büyük ilgi duyan bir adamdı. Hayır kelimesini pek sık duymazdı.

Çok kötü.

"Evet, ona ilgilenmediğimi söyle."

İki kalp atışı geçtikten sonra dışarı çıktı.

Kendimi içeri attım ve nehre bakan geniş çatı katına adım attım. Renkli camlar, dünyanın görüş alanından kaybolan güneşin nefes kesici manzarasını gizleyemiyordu. "Benim."

Thorn oturma odasındaki kanepeye oturdu, sırtı bana dönüktü. Beni selamlamak için bardağını kaldırdı. "İçkin burada, portakal kabuğu ve kirazla birlikte." Bardağı salladı, içindeki buz koyu viskiyle birlikte dönmeye başladı.

"Ve dikkatimi çektin." Yanına ve bacak bacak üstüne attım. Bardağı elinden kaptım ve derin bir yudum aldım, viski yerine su gibi içtim.

Lacivert takım elbisesi ve kravatıyla Thorn bacak bacak üstüne atılmış oturuyordu. Ayak bileği diğer dizinin üzerinde duruyordu ve takım elbisesinde tek bir kırışıklık bile yoktu. Profesyoneller tarafından ütülenen kıyafetleri belirgin bir güç yayıyordu. Bardağı dudaklarına götürdü ve kana kana . Bitirdiğinde, yaladı

dudaklarını. "Old Fashioned'lara olan hayranlığını anlamıyorum. Aynı anda hem çok sert hem de çok tatlı."

"Gerçekten mi?" Bir yudum daha aldım. "Bana sorarsan yeterince güçlü değil."

"Size duble yapardım ama Bugatti'yi kullanıp kullanmadığınızdan emin değildim."

"Hayır. Beni şoförüm bıraktı."

"Bu durumda, bir sonrakini üçlü yapacağım." Kolunu kanepenin arkasına dayadı ve ihtiyacı olan alanın iki katını kapladı.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, artık dünyanın geri kalanına karşı sürekli takındığım tavrı takınmama gerek yoktu. Thorn beni en iyi ve en kötü halimle görmüştü. Sırlar saklandığımız yerden çıkmazdı. "Benim için bir şeyin var mı?"

"Beni tanıyorsun." Keskin bir çene çizgisi ve güzel gözleriyle, paylaşacak eğlenceli bir şeyi varmış gibi hafif bir gülümsemeyle bana baktı. "Bruce Carol'ın yeni şirketinin büyük bir hata olduğu söyleniyor."

"Gerçekten mi?" Parmaklarımı bardağın etrafında tuttum, tırnaklarım buğuya vuruyordu. "Aksini duymuştum."

"Bunu bir başarı gibi göstermek için tüm halkla ilişkileri ortaya koyuyor. Ama ben kitapları gördüm."

"Nasıl?"

Omuz silkti. "Ben öpüşmem ve söylemem. Bunu biliyorsun." Biliyordum, hem de çok iyi. "Ölümcül mü?"

"Kesinlikle. Altı ay veriyorum."

"Gerçekten mi?" Dizlerimi vücuduma doğru çektim ve ona bakmak için döndüm.

"Gerçekten mi?" Şimdi çocuksu gülümsemesini takınmış, yetişkin bir iş ortağından ziyade bir çocukluk arkadaşı gibi görünüyordu. "Yapması gerekenden daha fazla yatırım yaptı ve diğer işleri de pek iyi gitmiyor. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Başka işletmeleri satın alıp onları yeniden icat etmekle ilgilenmediğimi biliyorsunuz."

"Ama bu bir para gaspı," dedi. "Onunla özel olarak görüşün ve doğru fiyatı bulun. Bunu piyasaya çıkmadan önce alabilirsiniz."

İlgimi çektiği için gözlerim kısıldı. Para benim için en önemli şey değildi. Önemli olan iyi bir anlaşma yapmaktı. Bir hastalık gibi, beni tüketiyordu. Eğer bu gerçekten harika bir iş fırsatıysa, onu istiyordum.

Hepsini istedim.

"Bu ironik." Bardak boşalana kadar bir yudum daha aldım. Sehpaya geri koydum, sıcaklığın aşağı inerken boğazımı ve midemi yaktığını hissettim. Güçlü bir içki içime oturduğu anda normalden daha net düşünebiliyordum.

"Diesel Hunt bugün ofisimle temasa geçti. Bir iş fırsatını görüşmek istiyor."

"Gerçekten mi?" Thorn başını eğdi, gözleri kısıldı. "O kimseyle iş yapmaz."

"Farkındayım."

"Ve bu sadece sizden bir şey satın almak istediği anlamına gelebilir."

"Ben de bu sonuca vardım." Thorn ve ben aynı fikirdeydik. Bu bizim derin bağımızı, iş ilişkimizin ötesine geçen bağımızı açıklıyordu.

"Onunla ne zaman buluşacaksın?"

"Buluşmayacağım."

Bardağını göğsüne yakın tuttu, gözleri büyük bir dikkatle bana odaklanmıştı. "Sen değil misin? Bu ne demek oluyor?"

"Hayır dedim."

Tüm ciddiyeti kayboldu ve kısa süre sonra kahkahaya dönüşecek bir sırıtışla baş başa kaldı. "Hayır mı dedin?"

Hafifçe başımı

salladım. "Diesel

Hunt'a."

Tekrar başımı salladım.

Sonunda kahkahasının göğsünden kaçmasına izin verdi. "Dostum, bu hiç hoşuna gitmedi. Hayır kelimesi onun sözlüğünde yok."

"Artık öyle. göre bir şeyler öğrenmiş."

İçkisini içmeden önce tekrar güldü. "Bunun onun sonu olacağından şüpheliyim. Bir şey istediğinde, onu alır."

"Ben de bir şey istediğimde alıyorum."

"Belki de bulmuştur. Bu Cuma hala açılış konuşmacısı mısın?"

"Evet." Parmaklarımı tekrar saçlarımda gezdirdim ve yumuşaklığın omuzlarıma kadar uzandığını hissettim.

"Orada olabilir."

"Hunt gibi adamlar iş konferanslarına katılmazlar. Ben sadece iyilik olsun diye konuşuyorum."

"Orada olduğunuzu bilirse belki."

"Şey, onu radarımda tutacağım. Neye benzediğinden emin değilim."

"Onun neye benzediğini nasıl bilmezsin?" Thorn kuşkuyla sordu. "Çünkü bir imparatorluğu yönetmekle o kadar meşguldüm ki rakiplerimin görünüşü."

Kolunu kanepenin arkasına dayamış, boş bardağını tutuyordu. "Her ne kadar meşgul olsa da, eminim seninkiyle ilgilenmek için fazladan beş saniye ayırmıştır."

Hunt

NATALIE yüksek topuklu ayakkabılarıyla ofisime girdi. Binam için bir kıyafet yönetmeliğim yoktu ama asistanlarımdan her zaman siyah giymelerini istemiştim. Bu renk hem kadın gri duvarlarına hem de ofisime çok yakışıyordu. "Efendim, Titan'ın asistanı ilgilenmediğini söyledi."

İlgilenmiyor musun?

Bu nasıl bir cevaptı böyle?

Çenemdeki kasların otomatik olarak sıkıldığını hissettim. Görünüşünü bastırmak için avucum otomatik olarak çeneme sürtündü. Saat beşteki gölgem, o sabah tıraş olmuş olmama rağmen yüzümü karartmaya başlamıştı bile. Kızgınlığım şişirilmiş bir egodan değil, sadece şaşkınlıktan kaynaklanıyordu.

Kimse bana hayır demedi.

"Beni doğrudan bağlayın."

Natalie ofisimden çıkmadan önce anlayışla başını salladı.

Çalmasını beklerken telefonuma baktım. Bir e-posta yazmanın ortasındaydım ama şimdi unutmuştum. Cep telefonum Pine'dan gelen bir mesajla aydınlandı, ancak bu mesaj hemen beynimde önemsiz her şeyin depolandığı farklı bir bölmeye süzüldü.

Telefon çaldı.

Telefonu açtım ve Natalie'nin sesini duydum. "Bayan Titan için Diesel Hunt'ım var." Kadınsı sesinde hafif bir aciliyet belirtisi vardı.

Titan'ın asistanı bocaladı ve kendine olan güvensizliği onun yeni olduğunu gösteriyordu. "Özür dilerim, randevusu var mıydı...?"

"Randevuya ihtiyacım yok." Hayatım devam ederken telefonumun ekranı on farklı e-posta ile doldu. Bu telefon görüşmesini yapmak için dünyayı durdurmuştum ve beklememin söylenmesi hoşuma gitmemişti.

Titan'ın asistanı tekrar durakladı. "Bir dakika lütfen." Natalie hattı kapattı.

Orada tam bir dakika

oturdum. Uzun bir dakika.

Hiç kimse beni bir şey için bu kadar bekletmemişti.

Bayan Titan şu anda ateşle oynuyordu.

Titan'ın asistanı telefona geri döndü ve sesini duyduğumda hayal kırıklığına uğradım. "Konu nedir?"

Bu bir şaka mı? "Bahsettiğim iş fırsatı hakkında onunla konuşmak istiyorum."

"Daha açık olmanızı istiyor."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "O hatta olduğunda, istediği kadar spesifik olacağım."

"Üzgünüm, Bay Hunt. Bayan Titan şu anda talep edilmemiş tekliflerle ilgilenmiyor. Aradığınız için teşekkür eder ve size en iyi dileklerini sunar."

İstenmeyen teklifler mi?

Ne oluyor lan?

"Onu-"

"İyi günler efendim." Telefonu kapattı.

Yüzüme kapattı.

Ben.

GARSON İÇECEKLERİMİZİ YERLEŞTİRDİĞİNDE, eteği yukarı doğru kalktı ve külotunu görebileceğim şekilde ortaya çıkardı.

Kesinlikle .

Ama bakmadım. Bir kadının dikkatimi çekmek için her şeyini sergilemesi beni etkilemiyordu. İncelik seksiydi. Ezici çıplaklık değildi. Bir kadının beni istemesini istiyordum, bir gram klas olmadan kendini bana atmasını değil.

Pine'in gözleri o uzaklaşırken onu takip etti ve bizi kulüpteki kabinimizde bıraktı. Işıklar alçak, müzik yüksekti. Kadınlar ve çiftler pistte dans ediyor, insanlar içkilerini su gibi yudumluyordu. Pine'in iki yanında iki kadın oturuyordu ve kolları onların omuzlarına dolanmıştı. Mike da aynı durumdaydı. "Senin derdin ne?"

Gözlerim Pine'a döndü. "Benim bir sorunum yok."

"Güzel bir kadın sana kışını gösterdi ve sen bakmadın bile."

"Bir sürü güzel kış gördüm."

"Ve orada tek başına çok yalnız görünüyorsun." Kolunu sarışından çekti ve onu bana doğru yaklaştırdı. "İşte böyle. Böylesi daha iyi."

Kolum kanepenin arkasına dayanmıştı ama ona doğru eğilmedim. Pine'ın bana bir kız bulmasına ihtiyacım yoktu ve zaten sahiplendiği bir kızı kesinlikle istemiyordum. Artıklar seksi değildi. "Bugün Tatum Titan'la konuşmayı denedim. Telefonda iki saniye bile konuşamadı."

"Tatum Titan mı?" diye sordu, onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Asistanım iki kez onunla bir görüşme ayarlamaya çalıştı. İlgilenmediğini söyledi."

"O aptal mı?"

"Ben de onu kendim aradım... Yine de dikkatini çekemedim."

Pine nefesinin altından ısıklık çaldı. "Kahretsin... Bu seni kızdırmış olmalı."

Ona ters ters baktım.

"Ve haklıydım."

"Bu kadını anlamıyorum. Başarısız bir işi var ve ben ondan satın almak istiyorum. Bu kadar inatçı olmasaydı, teklifimi gerçekten duyabilirdi."

"Teklif istemiyor gibi görünüyor."

Benden alabileceği her teklifi istemeliydi. Kadehimi içtim ve kulübü taradım, dar elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla güzel kadınları gördüm. Bu gece eve biriyle gidebilirdim ya da gidemezdim. Benim için pek fark etmezdi. Bir şeyden çok fazla aldığınızda, o şey yavan ve bayat oluyordu. Duyularım canlanmayalı uzun zaman olmuştu. Her gün aynı rutini yaşıyordum. Hız şeridinde yaşıyordum ama o kadar hızlı gidiyordum ki kendimi yavaş hissediyordum.

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Neden bir şey yapayım ki?" Sarışının bana yaklaştığını ve elini göğsüme koyduğunu hissettim. Onu itmedim ama daha yakına da çekmedim.

"Çünkü seni tanıyorum, Hunt. İstedliğini elde edene kadar durmazsın. Ve bu kadının sana bunu vermeyi reddetmesi... sadece daha çok istemeni sağlıyor."

O kadına karşı hissettiğim tek şey saf bir kızgınlıktı. Şirketini o kadar önemsemiyordum bile. Sadece hızlı bir para gördüm ve bunu yapmaya karar verdim. Herkesin başarısız bir işten kurtulduğu için mutlu olacağını düşünmüştüm. Soğuk ve kayıtsız tepkisi beni şaşırttı çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ama şimdi onun şirketini daha da çok istiyordum... sadece beni bu kadar kolay reddetmemesi gerektiğini ona kanıtlamak için.

"Cuma günü İş Koalisyonu Konferansı'nda konuşacak." "Öyle mi?"

Zaten katılmayı planlıyordum.

"Evet. Ve umarım etek giyiyordur çünkü çok güzel. Hayatımda gördüğüm en güzel bacaklara sahip."

Bacakları umurumda değil.

"Ve kıcı... kahretsin." Pine eve götüreceği bir kız olmasına rağmen devam etti.

Güzel ya da değil, fark etmezdi. Ondan tek istediğim bir kazanımdı. "Onu ne zaman gördün?"

"Yaklaşık bir yıl önce babamla bir görüşmesi vardı. O geçerken ben de ofisteydim. Babam onun şimdiye kadar tanıdığı en zeki insan olduğunu söyledi... ve bu bir şey söylüyor çünkü herkesin aptal olduğunu söylüyor - ben de dahil."

Kulübün diğer ucuna baktım ama özellikle hiçbir şeye odaklanmadım. "O dünyanın en zengin kadını - oldukça etkileyici."

Dünyanın en zengin kadını mı?

"Forbes listesinde on bir numara. Senden sadece birkaç sıra aşağıda."

O ana kadar hakkında kişisel olarak hiçbir şey bilmiyordum, sadece orada burada adı geçiyordu. Mevcut ürününden faydalanabileceğimi düşündüğümde ilgim daha da arttı. İçten içe etkilendiğimi biliyordum ama bunu göstermemek için elimden geleni yaptım.

"Sanırım seni başından savma şekline şaşırmadım. Muhtemelen bir egosu var."

Yapmazsa şaşıırırım. "Peki ya sen-"

"Dün geceki Yankee maçını izledin mi?" Titan hakkında konuşmayı bırakmışım. O gün boyunca düşüncelerimi yeterince meşgul etmişti.

ŞOFÖRÜM otele yanaştı ve benim için kapıyı açtı.

Dışarı adımımı atar atmaz insanlar telefonlarıyla fotoğraflarımı çekti. Bir muhabir elinde kayıt cihazıyla yüzüme doğru eğildi. "Hunt Auto için sırada ne var?"

Hayatım boyunca bu işi yapmışım, bu yüzden ilgiyi doğal karşıladım. Düpedüz gülümsemedim ama hoş bir ifade takındım. Elimi bir dalga şeklinde kaldırdım ve yürümeye devam ettim, bunu yaparken bir pislik gibi görünmeden onları fırçaladım.

İçeri girdim ve takım elbisemin önünü ilikledim. Gözler hemen üzerimdeydi ve beni anında tanıdılar. Oradakilerin çoğu girişimci adaylarıydı, birkaçı da tecrübeliydi. Birkaç kişiyle tokalaştıktan sonra yoluma devam ettim.

Açılış konuşması balo salonunda yapılıyordu ve ben de tam konuşmacıyı takdim ederlerken içeri sızdım.

"Dünyanın en büyük güzellik ve kozmetik şirketlerinden birinin sahibi olan Tatum Titan, kırk dört milyar dolarlık net dünyanın en zengin kadınıdır. İlk şirketini on beş yaşında kurdu ve o zamandan beri sermaye alanındaki varlığını artırdı. İş dünyasında büyük bir güç olan kadın, yabancı pazarların yanı sıra Amerika Birleşik Devletleri'nde temiz enerjiye de yatırım yaptı. Şirketi Illuminance, binaların dışında güneş enerjisi panelleri oluşturan ilk enerji şirkettir ve evlerin güneş panelli çatıları atlayarak bir dış bölmeye sahip olmalarını sağlar. Şirketinin araştırmaları aynı zamanda güneş enerjisini geleneksel kaynaklardan daha uygun fiyatlı hale getirmiştir. Bayan Titan'ı sahneye davet etmeme yardım edin." Adam podyumdan uzaklaşmadan önce alkışladı ve sahnenin tamamını ona verdi.

Seyirciler coşkuyla alkışladı.

Onu bulana kadar gözlerim merdivenlerin dibini aradı. Beş inçlik ince topuklu ayakkabılarıyla, denge için tırabzanlara tutunmadan merdivenleri çıkıyordu. Baldır kasları hareketleriyle sıkışıyor, biçimli ve ince bacakları uzun ve tatlı görünüyordu. Giydiği kalem etek beline tam oturuyor, vücudunun kadınsı kıvrımlarını vurguluyordu.

Tepeye ulaştığında podyuma doğru yürüdü ve ellerini yüzeye dayadı. Duruşu mükemmeldi, omuzları geride ve başı dikti. Bir kez bile aşağıya bakmadı, gözleri önündeki kalabalığın üzerindeydi - korkusuzca.

Eteğinin içine sokulmuş koyu lacivert bir üst giymişti. Tüm düğmeleri iliklenmişti ve gömlek göğüslerinin kabarıklığı boyunca uzanıyordu. Teni güneşin öptüğü gibi bronzlaşmıştı. Zamanının çoğunu çalışarak geçiren biri için, belli ki dışarıda vakit geçiriyordu. Koyu renk tellerden oluşan bir perde gibi uzun saçları kıvrık ve parlaktı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı, sadece yüz hatlarını vurgulayacak kadar ama onları bastırmayacak kadar.

Pine'in söylediklerine katılmak zorunda kaldım. Pine'in tarif ettiği gibi bir kadındı.

Gözlerim vücudunda gezindi ve söylediği tüm kelimeleri duymazdan geldim. İş girişimlerini, ilk mağazasını açarken yaşadığı zorlukları ve güçlü bir kapitalist ve marka olma yolculuğunu anlattı.

Ama gözlerim daha çok boğazının çukuruyla, bir erkeğin dili için mükemmel olabilecek pürüzsüz teniyle ilgilendi. Sol eli yoktu.

evlilik yüzüğü. Aslında, hiç takı takmazdı.

Onu sokakta görsem bu kadar başarılı bir girişimci olduğunu bilemezdim.

Sahnenin sahibiymiş gibi çalıştı, seyirciyi zaman zaman güldürdü, zaman zaman ciddiye aldı. Seyircileriyle nasıl kuracağını, onlara tam olarak hissettirmek istediği şeyi nasıl hissettireceğini çok iyi biliyordu.

Kaygısız görünüyordu.

Arka sıraya oturup güvenli bir mesafeden izledim ama kalçalarının bir o yana bir bu yana sallanışı gözlerimi aldı. Yürürken ayaklarını sürüklemiyordu. Topuklu ayakkabılarını düz sandaletler gibi kullanıyordu.

Ve benimkine rakip olacak türden bir özgüvene sahipti.

Daha önce hiç böyle bir kadın görmemiştim. İş hayatında başarılı olan başka kadınlarla tanışmıştım ve onlar kadar güzel kadınlarla da karşılaşmıştım.

Ama asla aynı anda değil. O

farklı bir türdü.

Sunumunu bitirdiğinde sözü sorulara bıraktı. İnsanlar hemen sorulara başladı, bazıları iyi sorular sorarken bazıları da vasat sorular sordu. Kimlerin deneyimli işletme sahipleri olduğu ve kimlerin iki sayıyı nasıl toplayacağını bilmediği belliydi.

Ön taraftaki muhabirlerden biri elini kaldırdı.

Tatum bakışlarını ona odakladı. "Devam edin."

Salondaki herkesin onu duyabilmesi için ayağa kalktı. "Otuzlu yaşlarına giren bir kadın olarak, bu aile kurmak için işinizi askıya alacağınız anlamına mı geliyor? Yoksa bir aile sahibi olmak değer vermediğiniz bir hedef mi?"

Soruda ters bir şekilde yöneltilen hakaret karşısında gözlerim kısıldı. En hafif tabirle cinsiyetçiydi. Kadın bile değildim ve bu soru beni rahatsız etti. Bakışlarım Tatum'a döndü ve onun bu durumla nasıl başa çıkacağını merak ettim.

Yüzü yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü ve o kadar inandırıcı görünüyordu ki gerçek olduğunu düşünebilirdim. "Üreme sağlığımla bu kadar ilgilenen bir muhabirle çok nadir karşılaşıyorum. Yumurtalıklarım çok iyi durumda, sorduğunuz için teşekkür ederim. En az yirmi yıl daha menopoza girmeyeceğim, yani biraz zamanım var." Adımlarını ve özgüvenini bozmadan dinleyicileri tekrar taradı. "Başka sorusu olan var mı?"

Ağzımın iki köşesi de gülümsedi, soruyu gerçekten ele almadan geçiştirme şekline hayran kaldım. Adam kendini zaten bir pislik gibi gösterdikten sonra bile onu bir pislik gibi göstermişti.

Başka bir muhabir ayağa kalktı, o da bir erkekti. "Dünyanın en zengin kadını olmak nasıl bir duygu?"

Aslında buna gözlerimi devirmiştım.

Aynı diplomatik gülümsemeyi takındı. "Dünyanın en zengin adamı olmakla aynı hissi verdiğini tahmin ediyorum."

Onun ince ateşini ve düşmanlığını fark ederek tekrar gülümsedim. İnsanlara belli etmeden hakaret ediyor, savaşlarını suratına inen bir yumruktan daha güçlü olan dolaylı bir dokunuşla veriyordu.

Ve bunun için ona saygı duydum.

Tatum

LUCAS, özel şoförüm ve korumam olarak ^{yakınımda} . O sadece göstermelik olarak oradaydı çünkü benimle savaşıacak bir adama kesinlikle ihtiyacım yoktu. Onu işe aldığım da sadece arka koltukta çalışmaya devam edebilmem için beni şehirde gezdirmesine ihtiyacım vardı ama o daha kapsamlı hizmetler sunuyordu. Yıllarca benim için çalıştıktan sonra, bana karşı güçlü bir koruma duygusu geliştirmişti.

Sadakat bir maaş çekinden çok daha değerliydi, bu yüzden teklifini kabul ettim.

Jessica ve Courtney arkamdan geldiler, not defterleri ihtiyacım olabilecek her şey için hazırды. Sessizce durup odayı tarıyor ve bana doğru gelen önemli kişileri haber veriyorlardı. Onlar benim profesyonel maiyetimdi ve iş ortaklarımın bana yaklaşmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayan korkutucu bir çember oluşturmuyorlardı.

Yalnız olsaydım, sinekleri uzaklaştıramazdım.

Siyah takım elbiseli bir adam salonun arka duvarından bana doğru yaklaştı. Takım elbisesi güçlü omuzlarının üzerinde uzanıyordu, özel dikim kıyafeti belli ki Armani'nin işiydi. Yakalı gömlek ve ceketin altından güçlü bir vücut görünüyordu ve bir kas duvarı saklandığından şüpheleniyordum. Ona sadece kısa bir bakış attım, düşüncelerimi ve tepkilerimi yeşil gözlerimin içine gömdüm. Yüzünü tanıyamadım ve hevesli bir iş adamı olup olmadığını merak ettim.

Böyle bir görünüş ve özgüvenle muhtemelen .

Jessica vücudunu onun yoluna koyarak bana doğru yürüyemeden önünü kesti. "Merhaba efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ellerini ceplerine sokarak ona baktı. Bakışları düşmanca değildi ama koyu kahverengi gözleri o kadar güçlüydü ki odayı nem gibi dolduruyordu. Bakışlarını ondan hiç ayırmıyor, sessizce ona kenara çekilmesini emrediyordu.

Jessica gözlerimin önünde gözle görülür bir şekilde küçüldü, yerde erimiş tereyağına dönüştü. Adamın bariz çekiciliğinden mi yoksa yaydığı güçten mi bilinmez, Jessica'nın sola doğru büyük bir adım atmasına neyin sebep olduğu belli değildi.

Asistanımın omurgalı olması gerekiyordu.

Artık adamın hiçbir engel yoktu, bu yüzden ellerimi belimde birleştirerek onunla yüzleştim. Jessica gibi irkilmedim ama sert yüz ifadesinden etkilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Erkeksi bir mükemmellikte yontulmuş kare bir çenesi vardı. Henüz öğlen bile olmamasına rağmen saat beş gölgesi çenesine yayılmıştı. Krem rengi yakalı gömleği

sert göğsünün üzerine bastırılmıştı, göğüs kasları kumaşın altından belli oluyordu. Gözleri bir sonbahar öğleden sonrasındaki sıcak bir fincan kahve gibi kahverengiydi ama bir kış sabahı kadar soğuk bir derinlikle parlıyordu. Bana asistanıma verdiği aynı sert ifadeyle baktı, benden en ufak bir korkusu yoktu. Erkekler beni karışık fikirlerle inceliyor, bazıları bana saygı duyuyor, bazıları ise yaptığım işten şüphe ediyordu. Erkekler farkına bile varmadan cinsiyetçi davranıyorlardı. Şimdiye kadar bu adamın beni nasıl gördüğünü anlayamamıştım.

Kelimeler konuşulmadı ama aramızda bir konuşma devam etti. Sessiz bir güven ve güç savaşıydı bu. O beni sınıyor gibiydi, ama ben de onu sınıyordum. İkimiz de konuşmadıkça ama eminliğimizi korudukça, kendimizden daha emin görünüyorduk.

Bütün günüm vardı.

Sağ elini cebinden çıkardı ve bana uzattı. "Diesel Hunt."

Şimdi o ince düşmanlığı anlıyordum. Elini tuttum, güçlü bileğini kavrayışımın altında hissettim. Elimi bilerek biraz daha sert sıktım, onun gözeneklerinden sızan gücün aynısını yansıtmak istiyordum. "Tatum Titan."

Parmak uçları sanki günün birçok saatinde klavyeye vurmuşlar gibi nasır tutmuştu. Teni dokunulamayacak kadar sıcaktı, testosteronla pompalanmış kasları Ocak ayının ortasındaki bir fırın gibi ısı üretiyordu. Eli benimkinden çok daha büyüktü, kaba cüssesiyle kavrayışımı alt ediyordu. Küçüklüğümü gücümle telafi ettim, elimi bırakmadan önce onu daha sert bir şekilde sıktım.

Onun hakkındaki söylentileri duymuştum. Uzun boylu, yakışıklı ve biraz da kadın düşkünü olduğu söylenirdi. Söylentiler genellikle abartılı, bazen de tamamen yanlış olurdu. Ama onun hakkında duyduğum her şey doğrudu.

O başka bir şeydi.

Elini cebine geri götürmedi ama yanına koydu. "Konuşmanızdan keyif aldım."

Ve beni baltalamaya devam eden pislikler -başarısız bir şekilde. "Senin kadar deneyimli bir adamın yeni bir şey öğrendiğinden şüpheliyim."

Çikolata rengi gözleri bir an için dudaklarıma odaklanarak kısıldı. "Bu sizden gelen bir iltifat, Bayan Titan."

Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim.

"Ama seni iki dakikalığına telefona bağlayamadığıma göre benim hakkımda o kadar da iyi düşünmüyor olmalısın."

Bu konunun ortaya çıkmayacağını düşünecek kadar aptal değildim. Belli ki kararlılığını benim üzerime kurmuş, işlerimden biriyle ilgileniyordu. Yalnız çalışmayı severdim ve anladığım kadarıyla o da öyle yapıyordu. "Şimdi iki dakikam var, Bay Hunt."

Gözleri benimkilere odaklandı ve öne doğru hafif bir adım attı. Kesinlikle benim kişisel alanımdaydı, gücü odanın her köşesini etkiliyordu. Kulağımda hafif bir uğultu gibi, onu gerçekten duyabiliyordum. Topuklu ayakkabıyla bile benim boyumu çok aşan boyuyla en az 1.80 olmalıydı.

Uzun boylu erkekleri severdim.

"Ben iki dakikadan daha uzun süren bir adamım, Bayan Titan."

Bu imayı bilerek mi yaptı bilinmez ama ben anladım. Galonlarca seks kokusu yayıyordu ve o anda bir kadın parfümü gibi kokmamasına şaşırıştım. Muhtemelen kadınları ona ilk kimin kafa atacağı konusunda kapıştırtıyordu. Kadınlar onda fazlasıyla bulunan bir meta, son kullanma tarihi geçmeyen bir üründü.

"Hadi öğle yemeği yiyelim. O sonra acıkmış olmalısın."

"Öğle yemeği için planlarım var."

"O zaman yarın için ofisimde bir şeyler ayarlayalım."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama gülümsemekten de kendimi alamadım. "Bay Hunt, sizinle herhangi bir iş girişiminde bulunmakla ilgilenmiyorum. Yine de gururum okşandı."

En ufak bir öfke belirtisi göstermedi ama bana bakarken gözlerini de kırpmadı. "Duymadığın bir teklifi geri çevirmek akıllıca değil. İşletme okulunun bir numaralı kuralı."

"Bilemem, üniversiteye gitmedim." Ivy League mezunu diğer yaşlıtlarım gibi değildim. Yasal bir yetişkin olmadan önce sektörde çalışmaya başladım. Her ortamda her zaman öğrenilecek yeni şeyler olsa da, resmi bir eğitim bana sıkıcı geliyordu. Hayata uygulamalı bir yaklaşımı tercih ettim. Kitaplardan öğrenemeyeceğiniz bazı şeyler vardı

-Nasıl hayatta kalınacağı gibi.

Dudaklarıma tekrar baktı, bu sefer öncekinden daha uzun süre baktı. Gözlerimin içine her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde tekrar bakmadan önce fark edip etmediğimi umursamadığı belliydi. "Yayınevinizle ilgileniyorum. Bilmiyorsan söyleyeyim, başarısız bir iş."

Bilgiyi nereden aldığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Doğru söylüyordu. "Mali durumumun farkındayım. Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim."

endişe." Seçimlerim hakkında sorgulanmaktan hoşlanmıyordum. İçgüdülerime güvenmeseydim şu anda bulunduğum konumda olmazdım.

"O zaman teklifimi dinlemelisin."

"Satmak için piyasada değilim." Eğer o daha fazla zorlarsa, ben de daha fazla zorlardım. Konsantre olmuş yüz ifadesine bir kez daha bakmadan önce saatime göz attım. "İki dakikanız doldu, Bay Hunt. Kendinize iyi bakın."

Göz önünde olduğum her zamanki duruşumu koruyarak ondan uzaklaştım. Omuzlarım geride, göğsüm dışarıdaydı ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde süzülüyordum. Çatı katımda yalnız kaldığım zamanlar dışında günün her saati ince topuklu ayakkabı giyerdim. İkinci bir deri gibiydiler ve çıplak ayakla yürümek neredeyse dengesiz hissettiriyordu.

Diesel Hunt çıkışımı durdurmadı ama gözleri sırtımı yakıyordu. Varlığının beni ağır bir battaniye gibi sardığını, neredeyse boğduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarının sıcaklığı, bir ocaktan çıkan alevler gibi bedenimi yalıyordu. Bakışlarını kıcımda bile hissedebiliyordum.

Diesel Hunt sahip olmak istediğim bir düşman değildi ama uygun bir iş ortağı da değildi. Umarım bu etkileşim son etkileşimimiz olur.

Ama ben öyle olmadığından şüpheleniyordum.

Hunt

Şehre bakarken kalemi parmaklarımın arasında döndürdüm. Bacak bacak üstüne atmıştım, takım elbisem üzerime eldiven gibi oturmuştu ve sahip olduğum gökdelenlere bakıyordum. Manhattan benim değildi, ama ben hırslı ve azimli bir adamdım. Bir gün her şeye sahip olacaktım.

Ve herkes.

O sabah birkaç toplantım vardı ama aklım oyunda değildi. Düşüncelerim stiletto giymiş bir kraliçeye, benim kendime olan güvenime kendi heybetiyle karşılık veren bir kadına gidip duruyordu. Değerinden o kadar emindi ki ona gücümün yetmeyeceğini varsayıyordu.

Yanılıyordu.

Yüz yüze geldiğimizde ağzının köşelerini fark ettim. Teni kremi beyazdı ve parmağımın tersiyle yanağına dokunduğumda ne kadar yumuşak hissedeceğini hayal ettim. O dudakları, vücudumun her yerinde iyi hissettirecek o dolgun ve pembe ağzı düşündüğümde çenem ağrıyordu.

Badem şeklinde gözleri vardı, bu gözler belirgin bir şekilde kadınsıydı ve irislerinin yeşil rengini vurguluyordu. Kadınsı olduğu kadar, tebaasına her hitap edişinde bir kralın sahip olduğu türden bir duruş sergiliyordu. Aynı anda hem bu kadar güzel, hem bu kadar zarif, hem de bu kadar güçlü bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Yüce İsa.

Masadaki parayı umursamadan beni geri çevirdi. O kadar varlıklı, kadar kibardı ki bir anlaşmayı kaçırmak umurunda değildi. Dik başlı ve inatçıydı, kendi kurallarına göre oynuyor ve benimkilere aldırılmıyordu bile. Ofisime gelmesini önerdiğimde neredeyse gülüyordu.

Fark ettim.

Kadınlar sürekli olarak kendilerini bana atıyor, bir geceliğine yatağında misafir olmak istiyorlardı. Karayipler'deki pahalı yatıma binmek istediler. Günlük olarak yaşadığım hızlı yaşam tarzına bir göz atmak istediler.

Bana hiç hayır demediler.

Bu kelimeyi en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum.

Ama Bayan Titan benden etkilenmedi. Param umurunda değildi. Arabalarım ve yatlarım umurunda değildi. Hiçbir şey yoktu.

Zaten sahip olmadığı bir şeye sahiptim.

Yatağı hariç.

Eteğin altındaki uzun bacakları düşünerek kalemi parmak uçlarımda döndürmeye devam ettim. Benden beş yaş küçüktü ama bir o kadar da başarılıydı. Benim saygımı kazanmak zordu ama o bunu milyonlarca kez hak etmişti.

Muhteşemdi.

Natalie ofisime girmeden önce kapımı çaldı. "Efendim, bir sonraki toplantınız beş dakika içinde."

Sırtım ona dönüktü ve binasının sadece birkaç blok ötede olduğunu bilerek şehre bakmaya devam ettim. "İptal et."

Natalie bunun büyük bir hata olduğunu bildiği için kararımı sorgulamadı. "Yeniden planlayayım mı?"

"Yarın için." Sandalyemden kalktım ve takım elbisemin önünü ilikledim. "Önümüzdeki bir saat için her şeyi iptal et. Gitmem gereken bir yer var." Nereye gittiğimi tam olarak biliyordum ama şimdi neden gittiğimden tam olarak emin değildim.

Kendime bunun sadece bir iş fırsatı olduğunu, ölmekte olan bir işi çalıp onu gelişen bir işe dönüştürmenin bir yolu olduğunu söyledim.

Ama kendime hiç yalan ve şimdi de söylemek istemiyordum.

Masasının durduğunu görünce JESSICA'nın çenesi düştü.

Bir şey söylemeyeceği belli olunca dizginleri ele aldım. "Diesel Hunt, Tatum Titan için burada."

Jessica sonunda bunun gerçek olduğunu anlamadan önce bana bakmaya devam etti ve hala bana bakıyordu. "Ah, tabii ki." Çılgınca program defterini karıştırırken doğru tarihte olduğunu fark etti ve defteri geri çevirdi. "Uh..."

Ellerim ceplerime kaydı. "Randevum yok." Bana zaman ayırmayacaksa, tamam. Ben alırdım.

"Titan randevu almadan kimseyle görüşmez..."

Şimdiye kadar. "Oturacağım." Ofisinin dışındaki rahat lobiye oturdum. Geniş mekânına açılan iki büyük cam kapısı vardı. İçeriye bakmadım çünkü bakarken yakalanmak istemiyordum. Koltukları gri, duvarları beyazdı. Her yerde çiçek vazoları vardı ve

Havayı klavye ve çalan telefon seslerinden başka bir şey doldurmuyordu. Diğer üç asistanı bana bakıp duruyor, beni hemen tanıyorlardı.

Jessica ofise girdi ve birkaç dakika sonra geri döndü. Parmakları birbirine sıkıca kenetlenmiş halde bana yaklaştı. Çok gergindi ve Titan'ın kendinden bu kadar emin olmayan birini neden işe aldığını merak ediyordum. Kendi kişiliği ve iş ahlakıyla doğrudan bir çelişkiydi bu. "Müsait değil."

Adamım, bu kadın sinir bozucuydu. "Bekleyeceğim."

Jessica kapıya bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. "Uh..."

Onu izledim, bakışlarımda düşmanlık vardı. Titan benden kurtulmak istiyorsa, beni görmek zorundaydı. Beni reddetmek için yeterince zamanımı harcadı. Şimdi onun zamanını boşa harcama sırası bendeydi.

Jessica ofise geri döndü. Dışarı çıkmadan önce bu sefer daha uzun süre gitmişti. "On dakika içinde sizinle görüşecek." Koltuğuna geri döndü ve oturdu, başı öne eğikti ve gözleri masasına odaklanmıştı.

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu, başarı hissi damarlarımda dolaşıyordu. Kimse Diesel Hunt'a hayır diyemezdi, Tatum Titan bile. Eninde sonunda istediğimi elde ederdim.

Beni prensip gereği on dakika beklettiğinden şüpheleniyordum, sadece durumdaki gücün bir kısmını elinde tutmak için. Benimle buluşmayı kabul ettiği anda, üzerimdeki gücünün bir kısmını kaybetti.

Bu oyuna bayıldım.

Jessica kanepede bana yaklaşmadan önce Titan'la telefonda konuştu. "Titan şimdi seni görecektir." Benim için cam kapıyı açtı.

Gülümsememi bıraktım ve ofisinin hoş estetiğiyle çevrili içeri girdim. Arka duvarının tamamı şehre bakan büyük bir pencereydi ve benim ofisimden gördüğüm manzaranın aynısını ona da veriyordu. Pencerenin önünde beyaz bir masa, duvarın iki yanında da beyaz kitap rafları vardı. Bir Pottery Barn kataloğuna girmiş gibiydim ama yine de onun profesyonel kontrolünün yarıçapını hissediyordum.

Ben tam masasının önünde durana kadar başını bilgisayarından kaldırmadı. Otururken bile mükemmel bir duruşu vardı. Sırtı sandalyeye değmiyordu ve omuzları omurgasıyla aynı hizadaydı. Saçları omuzlarının etrafında gevşek, yumuşak ve uzundu. Saç tellerinde hafif bir kıvrım vardı ve bu da saçlarının doğal olarak kıvrıkcık olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Makyajı geçen seferkiyle aynıydı, ince bir makyaj.

ve seksi. Sandalyesinden kalktı, üzerinde dar ve vücudunun mükemmel hatlarını ortaya çıkaran siyah bir elbise vardı. Kum saati şeklindeki çerçevesiyle dikkat çekici göğüsleri, ince bir beli ve tatlı bir poposu vardı.

Bana elini uzattı. "Hunt."

Bileğini geçen hafta benimkini sıkıştırdığından daha sert sıkarak aldım. "Titan."

Elini bıraktı ve bacak bacak üstüne atarak tekrar oturdu. Siyah ince topuklu ayakkabıları masanın altından görünüyordu. Bacakları tıpkı geçen seferki gibi uzun ve güzeldi. Bileğinde parlak bir saat ve boğazında beyaz altın bir kolye vardı. Ofisinin içinde hafif bir vanilya kokusu vardı ve işte o zaman masasının üzerindeki zambak vazosunu fark ettim. Lobide ortancalar vardı. Taze çiçekler böyle kurumsal ofislerde nadir görülen bir şeydi. Özellikle istediği kadınsı bir dokunuş gibi görünüyordu.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi?" Ofisinin sağ tarafındaki rafa göz attı. Orada bir içki dolabı, bardaklarla dolu ıslak bir bar, bir kova buz ve taze meyveler vardı. Bir şişe viski açtı ve bir bardak doldurdu.

Onu izledim, gözlerim hareketlerinden büyülenmişti. "Sen ne içiyorsan ben de ondan alacağım." Saat öğleden sonra on birdi ve o çoktan içmeye başlamıştı.

Çok seksi.

"Umarım Old Fashioned seviyorsundur."

Gözlerim ilgiyle kısıldı. "Aslında biliyorum."

İçecekleri hazırladı ve hatta içine portakal kabuğu ve kiraz bile attı. Gri halının üzerinde yürüyüp bardağı yanımdaki sehpa üzerine yerleştirirken yeşil gözleri kilitlenmişti. Topuklu ayakkabıları her hareketinde yere vuruyordu, bu onun aurasına mükemmel bir şekilde uyan bir şarkıydı.

Masanın etrafında dolaşmasını izledim, gözlerim onun mükemmelliğine odaklandı.

Göt

Çok sıkıydı.

Bütün gün kışının üstünde oturmamıştı. Spor salonuna gitti. En az üç kez. haftada bir kez. Kolları sıkışmıştı ve karnı düz bir çizgi gibi dümdüzdü.

Fit bir kadından hoşlanıyordum. Sadece her sabah koşan birini değil, eline bir halter alıp yirmi squat yapabilen birini. Onun fiziğini takdir ediyor ve sadece güzel teniyle nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

Tekrar oturdu ve uzun bir yudum aldı. Sonunda dudaklarını yaladığında, neredeyse kasıtlı gibi görünüyordu.

Ne kadar sert dikkat ederek kendiminkini içtim. Kesinlikle duble bir içkiydi. "Fazla zamanım yok, Hunt. Sadede gel."

Sertleştikçe ona daha çok hayranlık duydum. Saçma sapan ve anlamsız kelimelerle dans etmiyordu. Her şey açık ve netti - tıpkı diğer özellikleri gibi. "Yayıneviniz son üç yıldır her yıl zarar ediyor. hiçbir zaman o kadar kârlı olmamıştı, ama şimdi ışıkları açık tutmak size her zamankinden daha pahalıya mal oluyor."

Bardağından içti ve içkiden biraz bile etkilenmiş görünmeden yarısını bitirdi. Bu düzenli olarak yaptığı bir şey olmalıydı, bu yüzden buna karşı bağışıklık kazanmıştı. İçkisini benim kadar iyi tutabiliyordu. Bunlardan bir tanesini içen bir birlikte olsaydım, başım döner ve hemen kucağıma otururdu. "Durumun farkındayım Bay Hunt. Bu daha önce defalarca söylediğim şeyi değiştirmez. Satmakla ilgilenmiyorum."

Dünyanın en zengin kadını için bu, mantıklı bir iş kararı gibi görünmüyordu. "Neden?"

"Neden olduğu önemli değil."

"Bana öyle geliyor. Akıllı bir kadına benziyorsunuz. Başarısız işlere sahip olsaydınız bulunduğunuz yerde olamazdınız."

Bardağı dudaklarına götürdü ve kalanını bitirdi. Ruj izi şimdi bardağa yapışmış, ağzının mükemmel bir taslağını oluşturuyordu. Ağzını başka bir şeye bastırса aynı şeyin olup olmayacağını merak ettim. "Neden satın alma konusunda bu kadar ısrarcısın? Sen bir markayı yeniden keşfedecek türden bir iş adamı değilsin. başlarsınız. Bu durumda istisnanız nedir?"

Hakkımda bir şeyler okuduğunu bildiğim için gülümsedim. Belki beni Google'da araştırmıştır. Belki de hayatımın muhabirler tarafından nasıl yansıtıldığını gördü. Ya da belki de hikâyede her zaman daha fazlası olduğunu bilecek kadar zekiydi. "Sanırım yayınevinizi değiştirebilirim. Bunun için büyük planlarım var."

Keskin yeşil gözleriyle bana baktı. Çam ağaçlarından oluşan bir orman gibi canlıydılar, canlı olmaktan çok daha koyuydular. Derin bir gizem, keşfedilmemiş sırlar barındırıyorlardı. Aklından çok az şey gösteriyordu, güçlü cephesinin arkasına saklanıyor ve etrafındaki sonsuz bilgiyi özümseyordu. Beni mikroskop altındaki bir numune gibi inceledi, benzersiz bir büyütmeyle bana baktı. "Diesel Hunt bekleyecek türden bir adam değil."

herkes için. Azimli ama kovalamıyor. Akıllı ve kayıtsız. Şu ana kadar dört kez dikkatimi çekmeye çalıştın - başarısız bir yayınevini satın almak için." Bana daha iyi bakabilmek için masasının üzerinde öne doğru eğildi. Bana avının peşine düşmüş bir aslanı hatırlattı.

Onun avı olmayı seviyordum.

Başını yana eğdi, ifadesi bu kadar ciddiye seksiydi. "Beni becermek istiyor musun?" Gözleri kapanmadı, bir saniye bile kırpmadı. Beni köşeye sıkıştırmıştı, böylece verdiğim her küçük tepkiyi izleyebiliyordu.

Ensemdeki deri hemen karıncalandı, sanki ofis alanına soğuk bir hava akımı girmiş gibi diken diken oldu. Ellerim kolçaklara dayandı, parmaklarım ahşabın kenarını kavradı. Aletim canlandı, büyümek için doğal aciliyetine karşı koyamadı. Çarpan kan şakaklarımı terk etti ve ağzımın itiraf etmekten kaçındığı soruyu yanıtlayarak aşağıda dolaştı.

Soruyu büyük bir özgüvenle sordu, eylemlerimin ötesine baktı ve arkasındaki motivasyonları araştırdı. Bu sonuca kendini güzel gördüğü için varmadı. Bu sadece benim davranışlarımın en mantıklı açıklamasıydı.

Ve ben bunu seksi buldum.

Aklından geçenleri söylemekten kendini alıkoymadı. Onu nasıl göreceğimi umursamadan, tam olarak ne düşündüğünü söyledi. Yüzümü incelerken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, zaten tahmin ettiği cevabı bekliyordu.

Yalan söyleyebilir ve aletimin pantolonumun içindeki fermuarıma baskı yapmasını görmezden gelebilirdim. Ama benimle görüşmeyi kısa sürede kabul etmiş, muhtemelen başka bir toplantıyı iptal ederek beni dinlemeye gelmişti. Bunu sadece bundan bir çıkar elde edecekse yapardı.

Cevap vermeden önce çenemi sıktım çünkü en son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum. Omuriliğimin ikiye ayrılana kadar gerilmesine neden oldu. Vücudumdaki tüm kaslar, sıcaklıkla birlikte gerildi. O masanın üzerinde onun içine daldığım görüntüler beni ele geçirdi. Ağzını, amını siktim ve sonunda kıcının derinliklerine girerek bitirdim.

"Evet."

İfadesi değişmedi, daha önce olduğu gibi aynı sertliği gösteriyordu. Yavaşça arkasına yaslandı ve masasının arkasındaki dik pozisyonuna geri döndü. Hafifçe yutkundu, boynundaki kaslar kıpırdadı.

Ellerim kolakları kavramaya devam etti.

Masasından kalkıp etrafımda dolaştığında, kalalarımaya sarılıp o anda bana bineceğini umuyordum. Sikim onun derinliklerine gömülmek, orada bir yuva kurmak ve asla ayrılmamak istiyordu.

"Her ne kadar gururum okşansa da, işle zevki birbirine karıştırmam." Elleri beyaz kenarı kavrayarak masasının n tarafına yaslandı.

"O zaman yayınevini satın almayacağım. Sorun zld." Benim sandalyemi kavradığım gibi o da masasını kavradığında, sertleşmiş sikimin içine batışını hissetmek istediğini anladım. Verdiğim cevaba hazırlıklı olmasaydı bana bu kadar kasıtlı hitap etmezdi. Benim yaptığım gibi itiraf etmese bile o da beni becermek istiyordu.

O diplomatik gülümseme dudaklarına yayıldı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Hunt."

İkimiz de aynı stratosferde çalışıyorduk. Aynı insanları tanıyorduk. Gazeteciler gittiğimiz her yerde bizi takip ediyordu. Onun benden daha fazla koruması gereken bir n vardı. Manhattan'daki her kadını becerebilirdim ve kimsenin umurunda olmazdı. O sadece saçını yanlış yapsaydı, olumsuz manşetlere çıkardı.

İçinde yaşadığımız üzücü dünya buydu.

"İşimin başına dönmeliyim. Sizi görmek güzeldi Bay Hunt." Masadan yarısı dolu bardağımı aldı ve masasına geri döndü.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce kıına bir kez daha baktım. Kovulduktan sonra, tartışmamı srdrmedim. O haklıydı. Onun arkadaşlığını o kadar da çok istemiyordum. Gururum yüzünden onu bu kadar kovalamıştım. Ve ona iyice baktıktan sonra, sadece seks istedim. Sırf onu becerme fırsatı için şirketini satın almaya hazırdım.

Onu bu kadar çok istiyordum.

Ama o beni yine reddetti. Ve bunu çok kolay yaptı. Dışarı çıkmadan önce omzumun üzerinden baktım.

Bardağımı dudaklarına götürdü ve gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde kalanını da içti. Başını arkaya eğdi, her bir damlayı aldı ve portakal kabuğunun ağzıyla temas etmesine izin verdi. Viski bittiğinde bardağı masanın üzerine koydu. Geçen seferki gibi dudaklarını yaladı.

Sadece benim için dudaklarını yaladı.

Tatum

Bu gece stiletto giymedim. Normal ayakkabılarım kadar uzun olan bantlı topuklu ayakkabılar ve nefes alamayacak kadar dar bir elbise giydim. Valentino'ydu, bu yüzden nefes almak umurumda bile değildi.

Moda daha önemliydi.

İsa ve Pilar dairesel kabinde yanıma oturdular, ikisi de dizlerinin üzerinde biten elbiseler giymişlerdi. Ayaklarında topuklu ayakkabılar vardı ama her gün iş için giymeye o kadar alışmışlardı ki bunu iki kez düşünmediler.

"Pist nasıl?" Dünyanın en büyük markalarından biri için süper model olan Pilar'a sordum. Aslında kendisi de bir markaydı.

"Şaşırtıcı ve boktan," dedi. "Bu hafta yemek yememe izin yok. Dolayısıyla, su." Masanın üzerindeki buzlu su bardağına başıyla işaret etti. "Eğer biri bana bir kez daha hamile olup olmadığımı sorarsa..."

Çok yiyen biri değildim, bu yüzden her zaman daha inceydim, ama Pilar tamamen vücutluydu ve yağsızdı. Mükemmel bir fiziğe sahip olmak için kendime izin verdiğim son lüksleri kesemezdim. Olduğum gibi olmak benim için yeterliydi. "Limonu yiyebilir misin?" Alay ettim.

Pilar alaycı bir tavırla, "Bu benim ana yemeğim,"

dedi. "Thorn bu gece geliyor mu?" Isa sordu.

"Hayır, onun kendi planları var." Günlük olarak iletişim halindeydik ama birbirimizi günün her saati görmüyorduk. İkimizin de yaşaması gereken kendi hayatlarımız vardı.

"Vay be," dedi. "Arkadaşı Bryan çok tatlı."

"İstersen mesajı iletebilirim." Isa o kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu. Şimdiden bir düzine erkeğin gözlerini ona dikerek bize doğru baktığını görmüştüm. Pilar süper modeldi ama Isa isterse podyuma bile çıkabilirdi.

"Hayır," dedi hemen. "Eğer bu konuda gerçekten ciddiysen Thorn'u her zaman arayabilirim."

Zamanımı kendi hedefleri olan hırslı kadınlarla geçirmeyi tercih ettim. Eğer bir erkeği istiyorlarsa, ona çıkma teklif ederlerdi. Zam istiyorlarsa, isterlerdi. Isa, milyon dolarlık bir sektöre dönüştürdüğü kendi çevrimiçi şirketini kurmuştu. Kârını çarçur etmek yerine, başka şeylere yeniden yatırım yaptı. Artık erkekler konusunda seçici olmaya hakkı olan güçlü bir girişimciydi.

"Neyin var senin?" Isa sordu. "Konferans nasıl geçti?"

Pilar saçlarını omzunun arkasına atmadan önce suyunu yudumladı. Omuzlarını geriye atarak dik oturdu, kulak memelerinde elmas küpeler vardı.

"Şey. Gerçi muhabirler arasında birkaç pislik vardı."

"Her zaman vardır." Isa gözlerini devirdi.

"Ne zaman bir aile kuracağımı sordular," diye devam ettim. "Diesel Hunt'a bu soruyu sorarlar mıydı?"

Kıkırdadı. "Bu adam her gece başka bir kızı beceriyor ve toplum bunu umursamıyor."

"Ve sonra bir başkası bana dünyanın en zengin kadını olmanın nasıl bir his olduğunu sordu." Bu sorular beni hep sinirlendirirdi ama rahatsızlığımı dile getirmeme izin verilmezdi. Karşı çıktığım anda savunmacı görünüyordum. Bunun cinsiyetçi olduğunu belirtmek beni zayıf gösterdi. "Sanki kadın olmak onu özellikle etkileyici kılıyormuş gibi..."

"Erkekler domuzdur," dedi Isa. "Eğer o D'ye ihtiyacım olmasaydı, hepsinden tövbe ederdim."

"Ben de," dedi Pilar.

"Sonra Diesel Hunt yayıncılık şirketimi satın almayı teklif etti... ve hayır cevabını kabul etmedi."

"Diesel Hunt, gerçekten mi?" Isa sordu.

"Dostum, o çok seksi," dedi Pilar. "Eğer bana asılırsa, kendimi aşağı atarım."

Isa, "Kalbini kıracak kadar sıcak ama buna kesinlikle değer," dedi. "Ne dedin sen?"

"Satmakla ilgilenmiyorum. Benimle bu konuda konuşmak için dört ayrı kez denerim."

Isa bir kaşını kaldırdı, gözlerinde hınzırlık vardı. "göre şirketin peşinde değil..."

Ben de aynı sonuca vardım. "Asla yürümez. O benim tipim değil." Bir şeyler yapmak için çok özel yöntemlerim vardı ve asla bir istisna yapmazdım. Diesel Hunt ne kadar seksi olsa da benim kriterlerime uymuyordu.

"Senin tipin değil mi?" Isa sordu.

"Hot ne zaman senin tipin olmaktan çıktı?" Pilar sordu.

"Korumam gereken bir itibarım var," diye hatırlattım onlara. "Hunt kadınları arabaları kullanır gibi kullanır - ta ki onlar bozulup değersizleşene kadar." Gazeteciler bizi birlikte görecektik, dünya bizden bahsedecek ve sonra yollarımız ayrılacaktı. Tabii ki herkes onun beni terk ettiğini ve kalbimi kırdığını düşünecekti... Gerçek bu olsa da olmasa da. Bir playboyla birlikte olmak kendim için geliştirdiğim havayı mahvedecekti. "Bu zahmete değmez."

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi Isa.

Biraz daha içki içtik ve sonunda iki adam bize katıldı. Pilar ve Isa ile birlikte kabine oturdular. Adamlardan biri ikimizin arasındaydı. Kimin peşinde olduğu belli değildi, onun mu benim mi? Belki de ikimizi aynı anda deneyecek kadar kendine güveniyordu.

Kendimi dışarı attım ve bara yöneldim, ikisiyle de ilgilenmiyordum. Tezgâha ulaştım ve barmenin beni beklemesi için bir saniyeden az bekledim. Özellikle sevdiğim tek bir içki vardı, o kadar ki arkadaşlarım bana lakap olarak Old Fashioned derlerdi. Bardaki bazı erkekler bana bakıyordu ama hiçbiri ya beni tanıdıkları için ya da hayır diyeceğimi düşündükleri için bir hamle yapmadı. Kimseyle göz teması kurmadım, onları herhangi bir etkileşime davet etmemek için elimden geleni yaptım.

Barlarda erkek tavlamadım. Çok riskliydi.

Barmen içkiyi koydu. ", tatlım." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Evden değil, benden." Uzun boylu bir adam yanıma geldi ve tezgâhın üzerindeki yirmiliği tokatladı. Yakalı gömleği ve dar pantolonuyla görkemli bir duruş sergileyen Diesel Hunt, üç metre boyunda, vücut sabunu ve kolonya kokuyordu. Çenesi yeni tıraş edilmişti ve açık teni kusursuz ve öpülebilirdi. Gömleği omuzlarına kadar uzanıyordu ve belirgin kaslarını görmezden gelmek imkânsızdı. Etkileyici bir gövdeye açılan ince kalçaları vardı, kasları bir güç şaheseri oluşturmak için birbirine bağlanmıştı. Bronzlaşmış teni yakasının açıklığından görünüyordu ve altındaki muhteşem teni ima ediyordu.

Yaklaştığı anda gardımı . "Teklifiniz için teşekkür ederim ama buna gerek yok."

Diesel hesabı tezgâhın diğer tarafına doğru iterken gözlerini benden ayırmadı. "Üstü kalsın, dostum."

Barmen sorgusuz sualsiz aldı.

"Geçen hafta bana yaptığın duble için sana borcumu ödemem ."

"Yarısını içtim." Hatırlatmama ihtiyacı olduğundan değil. "Yani bana hiçbir şey borçlu ."

Barın geri kalanı tıka basa dolu olduğu için bana daha önce hiç olmadığı kadar yakındı. Benim kişisel alanımdaydı, görünmez baloncuğumun sınırını geçiyordu. Biri bana çok yaklaştığında otomatik olarak geri çekilirdim.

Şimdi hariç.

Uzun ve biçimli bacakları dar pantolonunun içinde harika görünüyordu. Kıçı görünmüyordu ama uzaklaştığı anda bir göz atacaktım. Diesel Hunt'ın Amerika'nın en gözde playboyu olmasının bir sebebi vardı. Bütün doğru şeyleri topluyordu. Yakışıklı, zeki ve son derece çekiciydi. Benim bile başışıklığım yoktu.

Hunt sonunda göz temasını kesti ve barmene döndü. "Ben de onun içtiğinden alayım."

Barmen bardağı doldurdu, portakal kabuğu ve kirazı ekledi ve sonra Hunt'a doğru kaydıldı.

Tezgâha bir banknot attım. "Bu benden."

Barmen hemen kaptı ve çekip gitti.

Hunt bana sıırttı, çoğu erkek gibi sinirlenmek yerine hareketlerimden memnun olmuştu. Bardağı aldı ve dudaklarına götürdü. "Bu çok ateşli."

"İçinde buz yok mu?"

Bir içki daha aldı. "Hayır. Senin gibi bir kadının bana içki ısmarlaması."

"Benim gibi mi?" diye sordum.

"Evet. Dünyanın en zengin ve en güzel kadınının bana içki ısmarlaması her gün olan bir şey değil."

Bu sefer diplomatik gülümsememi takınamadım. Bir kahkaha kaçtı, içten ve derin.

Diesel bana daha önce hiç görmediğim bir gülümseme verdi. "Güzel bir gülüşün var. Daha önce hiç duymamıştım."

"Çoğu insan yapmadı."

"Seni eğlendirdiğime sevindim, ciddi olduğumda bile." Gözleri sert ciddiyetine geri döndü ve ateşli bakışlarıyla beni yaktı. Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum daha içerken de yüzümden ayrılmadılar. "Seninki daha iyi."

"Teşekkür ederim. Çok pratik yaptım."

"Evime gelip benimkilerden birini denemelisin."

Hunt ofisimden çıkıp gittiğinde, bunun onun takibinin sonu olduğunu düşünmüştüm. Ama onu hafife almışım. İstedğini elde edene kadar durmazdı. Ve şimdi yeni hedefi bendim. "Bu konudaki görüşümü zaten açıklamıştım."

"Ama ikimiz de senin istediğinin bu olmadığını biliyoruz."

Bu sözleri başka bir erkek söylese beni rahatsız ederdi. Ama ondan, külotumu ıslatmama neden olan bir adamdan duymak baştan çıkarıcıydı. "Ne istediğimin bir önemi yok. Aynı dünyada yaşıyor olsak da farklı dünyaların insanlarıyız."

Hunt tam olarak ne demek istediğimi anlamış gibiydi. Bana karşılaştığım diğer erkeklerden daha fazla saygı duyuyordu. Sözümü kesmeye ya da üzerimden konuşmaya kalkışmadı ve bir kez bile cinsiyetçi bir yorumda bulunmadı. "Hakkımda okuduklarına rağmen ben bir beyefendiyim. Ve beyefendiler öpüşmez ve söylemez."

"Birlikte olduğunuz her kadın anında tüm magazin dergilerinin orta sayfalarında yer alıyor."

"Çünkü orada olmak istiyorlar. On beş dakikalık şöhretlerini, yatağında on beş dakikalarını ve lüks arabamda on beş dakikalarını istiyorlar. Ama spot ışıklarını istemeyen kadınlar bunu asla elde edemezler. Senin bilmediğin bir sürü model ve aktrisle birlikte oldum."

"Kim gibi?"

Sessiz bir gülümseme takındı. "Beni sınıdığını biliyorum." Haklıydı, öyleydim. "Ve geçtin."

Barda bana yaklaştı, yüzü artık tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı. "Benimle eve gel, Titan." Bu kadar yakınımdayken parfümü etrafımı sarıyordu. Onun yatağında olmanın nasıl bir şey olduğunu gözümün önüne getirdim, güçlü vücudu benimkinin üzerindeydi ve kıcı beni zevk aldığım gibi sertçe sikmeye çalışıyordu. "Sadece sen ve ben."

"İstedikini elde edene kadar değil mi?" Tek yaptığı bakışlarını sertleştirmek oldu.

İhtiyacım olan tek cevap buydu. Harika bir seks gecesi geçirecektik, ben sabah kaçacaktım ve sonra hiç olmamış gibi davranacaktık. Bu benim için mükemmel bir kurguydu -sır tutabilen bir adam olduğunu varsayarsak.

İri eli sırtımın küçük kısmına doğru hareket etti, büyük parmakları bölgenin çoğunu kapladı. nazikçe sıkarak elbisemi arkamda toparladı. Beni kendisine yaklaştırdı, yüzü neredeyse benimkine bastırıyordu. "Titan, beni becermek ister misin?" Gözleri dudaklarıma odaklanmıştı, cevabı sadece duymak değil görmek istiyordu.

Onu gördüğüm anda cazibesine kapılmıştım. Onun gücü, kendine güveni ve amansız kararlılığı beni tahrik ediyordu. Serveti umurumda değildi ama servete ulaşmak için gösterdiği disipline saygı duyuyordum. Bir erkeği sevdim.

İstediği şeyi elde etmek için hiçbir şeyden çekinmezdi, o şey ben olsam bile. Vücudu sıkı kaslarla dalgalanıyordu ve külotumu bacaklarımdan aşağı eritebilecek bir gülümsemesi vardı.

Ona yaklaştım ve dudaklarımı ağzının köşesine bastırdım. Yumuşak bir dokunuştı, öpücük sayılmazdı ama vücudumu ısıtmaya yetmişti. Parmak uçlarımdan uyuşması için yeterliydi. "Evet."

ÇATI KATI bir gökdelenin en tepesindeydi. Şehrin panoramik manzarasına sahipti ve her şey karanlık bir erkeksilikle dokunmuştu. Evin sakinlerini bilmesem, Hunt'ın tarif ettiği türden bir adama ait olduğunu tahmin ederdim.

Hunt mutfağın içindeki bara doğru yürüdü. "Sana bir içki getireyim mi?"

İçki içmek umurumda değildi. Elbisemin fermuarını açtım ve yere yığılmasına izin verdim. Sadece siyah bir tanga ve topuklu ayakkabılarla ayakta dururken, koridorun sonundaki yatak odasına gitmeden önce ona ateşli bir bakış attım, yol boyunca beni izlediğini biliyordum.

Yatağın kenarına oturdum ve birkaç saniye içinde bana katılacağını bildiğimden topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Ben ayağa kalkar kalkmaz ortaya çıktı, şimdi üzerinde sadece dantelli bir tanga vardı.

Kapı aralığında durdu ve bana baktı, koyu renk gözleri vücudumun her kıvrımını arzuluyordu. Göğüslerimi gördü, küçük meme uçlarımdan onun karanlık bakışları altında sertleşmesini izledi. Bakışları tekrar yukarı çıkmadan önce belimden bacaklarıma doğru indi.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekmeden önce danteliyle oynadım. Tüm bu süre boyunca beni izledi.

Yerden külotumu aldım ve yatak odasında çırılçıplak ona yaklaştım. Ellerim kemerine gitti ve pantolonunu önce kemerini çıkardım. Pantolon açıldığında ve ona erişebildiğimde, külotumu onun boyuna sardım ve sikinin ne kadar sırlıklam olduğumu hissetmesine izin verdim.

Ağzıma doğru nefes aldı ve iri elleriyle belimi kavradı, parmakları basınç noktaları gibi tenime batıyordu. Bir eli saçlarımdan döküldüğü yere doğru kayd ve başımın arkasını kavradı. Gözleri dudaklarımdaydı ama beni henüz öpmedi. Benimle dalga geçerek öptü.

Hayatımda hiç bu kadar çok öpülmek istememiştim.

Ağzını benimkine yaklaştırdı ve beni öptü, sıcak nefeslerini doğrudan ağzıma gönderdi. İlk dokunuş yumuşak ve yavaştı, birbirimizi ilk kez keşfederken ikimiz de nazıktık.

Dudaklarımız hiç kıpırdamadı, sadece birbirine yapıştı.

Ve sonra beni daha sert öptü, dudakları benimkilere karşı ölçülü bir yoğunlukla hareket ediyordu. Kavrayışını sıkılaştırırken parmakları boynumun arkasında gezindi. Diğer eliyle göğüslerimi kavradı ve başparmağıyla göğüs uçlarımin üzerinde gezdirerek agresif bir şekilde masaj yaptı.

Sonra dili geldi, benimkiyle buluşana kadar ağzımın içine daldı.

Öpüştük, emdik ve birbirimizi yaladık.

Ellerim gömleğine gitti ve düğmelerini çözerek kas ve güç çizgilerini ortaya çıkardım. Zinde ve güçlüydü, göğüs kasları beton gibiydi. Karın kasları mükemmel bir altılı paketti ve kalçalarının V kısmını tanımlayan güçlü çizgiler vardı.

Parmak uçlarımin onun vücuduna bir tapınakmış gibi tapıyordu.

Bacaklarımin arasındaki nem havuzunu hissettiğimde ağzına doğru inledim. O kadar kaygandım ki, canavar horozunu kolaylıkla alabilirdim. Külotumu uzunluğunun etrafına sararken parmaklarımin onu ölçtü.

Ve kesinlikle etkileyiciydi.

Parmaklarımin onun sikini okşuyor, külotumun iç kısmını boyuna doğru sürüklüyordu. Kendi kayganlaştırıcımı her tarafına sürerek onu da benim kadar kaygan hale getirdim.

Şimdi ağzımın içinde inliyor, siki ellerimde seğiriyordu. Tişörtünü çıkardı ve beni yatağa doğru götürdü. Dizlerimin arkası yatağa çarptı ve beni oturmaya zorladı.

Hunt boxer'ını indirdi, külotum da onunla birlikte düştü. Çok seksiydi.

Saf seksin, saf fantezinin 1.80 boyundaydı. Bronzlaşmış teni güçlü vücudunu sımsıkı sarıyordu. Doğru yerlerde güçlüydü ve gözün görebildiği her yerde yumuşaktı. Sıkı ve kaslı bir kıcı ve bir tuğla duvarı yıkabilecek bir gövdesi vardı. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti çünkü parmaklarımin onları henüz mahvetmemişti.

Aleti en etkileyici özelliği ydi, dokuz inç ve fark edilir derecede kalındı. Ona bakmama izin verdi, belli ki beni becermek üzere olduğu aletle gurur duyuyordu.

Çok etkilenmiş bir şekilde dudaklarıminı yaladım.

Gözleri açlıkla kısıldı ve bir folyo paketi yırtıp açarak prezervatifi boyuna geçirdi.

Son olarak, en iyi kısmı.

Yatağın başına geçtik ve beni olduğum gibi becermek istediği her halinden belli olan bir şekilde üstüme çıktı. Devasa vücudu benimkini yatağa gömülmeye zorladı, ağırlığı ağır olduğu için yastıklar beni çevreliyordu. Kalçaları kalçalarımın arasına sığabilsin diye dizlerimi ayırdım. Beni tam istediğim gibi sallayacağını bildiğim için bu adama bolca yer vermek istedim.

Başını benimkinin üzerinde tuttu ve sikini kıvrımlarıma sürttü. "Seni nasıl becermemi istersin? Yavaş ve derin-"

"Sert istiyorum." Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim, sikinin başını içime doğru kaydırdım. Onu hissettiğim anda inledim, zihnim üstümdeki bu güzel adamla delicesine mutluydu.

Diesel bacaklarımı daha da araladı ve kendini içime sertçe soktu, bana hemen dokuz inçin tamamını verdi. Hareket sırasında yatak başlığı duvara çarptı çünkü hareketin gücü çok fazlaydı.

"Evet..." Tırnaklarım tenini yokladı, kesip atmak istediğim yumuşaklığı hissettim. Ayak bileklerim belinin etrafında birbirine kilitlendi ve omuzlarını bir çapa gibi kavradım. Kollarımın ve sırtımın kaslarını kullanarak onu içimde hareket ettirdim, şişman sikini tekrar tekrar kılıfına soktum.

Hunt beni izliyordu, gözlerinde heyecan parlıyordu. Hareket etmeye başlamadan önce kollarını düzeltti ve beni tam istediğim gibi sertçe sikti. Beni o kadar sert sikti ki ahşap yatak başlığı duvarda kesinlikle bir iz bırakacaktı.

Arzusunu bacaklarımın arasına gömmek için sıkı kıcını kullanarak homurdandı ve nefes aldı. Bitişik vücutlarımızın çıkardığı kaygan sesler ikimizin de birden fazla kez zevkle inlemesine neden oldu. Bacaklarım ona daha fazla yer açmak için genişledi, devasa vücudunun beni istediğim şekilde becermek için çok çalıştığını hissettim.

Ben de gelecektim.

Ve sadece normal bir insan gibi boşalmaz. Ama lanet olası patlamak.

"Hunt...beni boşaltacaksın."

Saçlarımın arkasını kavradı ve bana vururken beni sıkıca yerinde tuttu, taşakları kıcıma çarptı. Büyük aletin her santimi

bana defalarca vurdu. Gözlerimin içine baktı, ateşli ve agresifti.

Bir çığlıkla boşaldım, siki bana inanılmaz şeyler yaparken tüm vücudum kasıldı. Meme uçlarım elmas gibi sertleşti ve beni ev plakasına getirirken tırnaklarımı sırtından aşağı sürükledim. Aletinin her tarafına fışkırdım, kremim onu taşaklarına kadar kapladı. "Hunt..."

Boşalmak üzereydi. Gözlerindeki arzunun arttığını görebiliyordum. Prezervatifin ucunu doldurması sadece birkaç saniye sürdü.

Onu sırtüstü yatırdım ve içimden çekmeden üzerine çıktım. Ayaklarımın üzerinde dengede durdum ve ellerimi göğsüne bastırdım. Kendimi tekrar tekrar alçalttım, adımlarımı bozmadan onun büyük sikini aldım. Kalçalarım ağrıyordu ve kışım sıkıydı ama bu beni yavaşlatmadı.

Hunt hareket etti, kalçalarını yukarı itti, böylece beni daha önce yaptığından daha hızlı becerebilecekti. Birlikte şimşek hızıyla hareket ediyor, hayatımız boyunca bu kadar hırpalanmamış hayvanlar gibi sevişiyorduk.

"Gel," diye emrettim, o kadar hızlı çalışıyordum ki memelerim aşağı yukarı titriyordu. Ter vücudumu kapladı ve ellerim neredeyse göğsüne doğru kayıyordu. Çok fazla iş vardı ama lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu.

Kalçalarımı kavradı ve beni sertçe kendine çekti, boşalırken tüm aletini içime soktu. Erkeksi bir inilti dudaklarından kaçarak yatak odasını ve benim kulaklarımı doldurdu. İçimde seğirdi, siki içimde derinlere gömülürken prezervatifin ucunu doldurdu. "Siktir... Titan." Neredeyse ikimizi de öldürecek olan kavurucu orgazmdan kurtulurken kısa bir an için gözlerini kapattı.

İyiymiş, beklediğimden bile iyiymiş. Hunt nasıl para kazanılacağını bildiği gibi nasıl sevişileceğini de biliyordu. Aleti devasa boyutlardaydı, tam da bir partnerde aradığım şeydi. Motorumu her an tamir edebilecek aletlere sahipti.

Ondan ayrıldım ve yanına uzandım, artık terli ve sıcak olduğum için nefesimi tutuyordum. Prezervatifin ucuna baktım ve benim için serbest bıraktığı tüm boşalmayı gördüm. Tonlarca vardı. Dizlerimin üzerine çöküp sikini emiyor olsaydım yutmakta zorlanırdım. Tatmin olmuşum ama bir yanımda o boşalmanın içimde derinlerde olmasını diliyordu.

Bu benim tuhaflıklarımından biriydi.

Hunt yanımda nefesini tutarken sessizdi. Sonunda gözlerini kapattı ve nefes alış verişini değiştirdiğinde uykuya daldığını anladım.

O zaman giyindim ve çıktım.

Hunt

Ertesi sabah gitmişti. Not yoktu.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sıfır.

kadın hiç yapmadı, değil mi?

Evime götürdüğüm her kadın ertesi sabaha kadar kalmıştı. Çoğu bundan daha da uzun kaldı. Hatta öyle bir noktaya geldi ki, onları eve bırakmayı teklif etmek zorunda kaldım çünkü ipucunu anlamıyorlardı.

Ama çıktığım anda gitmiş olmalı. Erkek gibiydi ama kadın gibiydi.

Haftam her zamanki kaosuyla geçti. Yapacak çok şey vardı ve gün içinde yeterli saat yoktu. Gece gündüz çalışsam bile yine de her şeyi idare edemezdim. Fiziksel olarak hiç ziyaret etmediğim yerleri yöneten yöneticilerle, hala yeterince yol kat edemiyordum.

Ama benim gibi bir adam için her şey yeterli değildi.

İşimde o kadar kaybolmuştum ki, evime geri götürdüğüm kadını düşünmeyi bırakmıştım. Ama bir türlü gitmeyen uğursuz bir düşünce gibi peşimi bırakmıyordu. En tuhaf zamanlarda, hatta bir toplantının ortasında bile aklıma geliyordu.

Titan'a verdiğim sözü tutarak arkadaşlarıma ondan bahsetmedim. Gittiğim her yerde beni takip eden halk takıntısından kaçınmak için kimsenin bizi bilmesini istemedi ve ben de onun isteğine saygı duydum.

Ne de olsa bir beyefendiydim.

Ve her beyefendinin yapması gerektiği gibi onu boşalttım.

Ama ofisimi aramasını ya da telefon numaramı bulmasını beklerdim. Bana nasıl ulaşacağını bilsin diye asistanına bir kartvizit bırakmıştım. Ama ondan tek bir ses bile duymadım.

Sanki o gece hiç yaşanmamış gibiydi.

Mutlu olmalıyım. İlişkilerimin çoğundan böyle hoşlanıyordum, temiz bir kopuşla. Kapıyı kapattığım anda, o kadını bir daha görmek istemedim. Başka bir randevu için telefonumu patlatmasını istemedim.

Ama şimdi tek sahip olduğum şey sessizlik olduğu için tercihlerimi yeniden gözden geçirdim.

Onunla bir kez birlikte olmanın beni onu düşünmeyi bırakacak kadar tatmin edeceğini düşündüm.

Ama lanet olsun, onu daha çok istiyordum. Ne oluyor lan?

Seks o kadar iyi olduğu için miydi? Yoksa yaşayıp yaşamamam umurunda olmadığı için miydi?

Bilmiyorum.

Şehir merkezinde yeni bir kulübün açılışı vardı ve ben de davet edilmiştim. Para harcamak, kadınlarla takılmak ve aramızdaki rekabet hakkında konuşmak için erkeklerle birlikte gitmeyi planlıyordum.

Ve onun orada olup olmayacağını merak ettim.

Bu yeni yerle aynı sahibi olan Atlas'ta çalışmıştı.

Şansım iyiydi. Doğal olarak onunla tekrar buluşacak ve işlerin nasıl gittiğine bakacaktım. Eğer orada olmazsa, o zaman başka bir plan yapmam gerekecekti.

Bas sesleri konuşmaların çoğunu bastırıyordu. Pine ve Mike'ın her ikisinin de kollarının altında bir kız vardı. Kadının arkadaşlarından biri benim yanıma oturdu, ama ben pas vermedim. Kız güzeldi elbette ama benim aklım başka yerdeydi.

Gözlerim girişe yapışmıştı.

Oraya bilerek geç gittik. Hiçbir şeye son dakikaya kadar ve tabii ki her zaman bizi bekleyen bir masa olurdu. Gözlerim içeri giren bir grup kadına takıldı ama hiçbirini Titan değildi.

Çam elini yüzümün önünde salladı. "Kimi arıyorsun? Tam burada mükemmel bir on var." Başparmağıyla yanımdaki isimsiz sarışını işaret etti.

Ona cevap vermedim, gözlerim hâlâ giriş kapısındaydı. "Bahse girerim Titan'ı arıyordur," diye yorum yaptı Mike.

"Hâlâ onun peşinde misin?" Pine kuşkuyla sordu. "Seksi ama gergin görünüyor."

"O gergin değil." Ses tonumdaki öfkeyi azaltamadım. Bende olduğunu bilmediğim bir tetiğe basmıştı.

Pine beni fark edince iki elini birden kaldırdı. "İyi... O gergin değil. Sen gerginsin."

Bu hakaret bana yapıldıysa sorun değildi. Çünkü ben gezegendeki en gergin adamdım.

"Onunla ilgili başka bir şey oldu mu?" Pine sordu.

Arkadaşlarıma her şeyi anlattım. Birlikte çok şey yaşadık, birçok iniş ve çıkış yaşadık. Onlara gerçeği söylememek garip hissettiriyordu.

bana doğrudan bir soru sordu, ama onun itibarını korumak zorundaydım. "Hayır." "O zaman anlaşmayı asla imzalayamayacaksın," dedi Pine.

"Zaten Thorn Cutler'la birlikte," dedi Mike. "Kendimi bildim bileli bir dargın bir barışıklar."

Kafamı o kadar sert bir şekilde ona doğru çevirdim ki neredeyse bir tendonumu koparacaktım. "Ne?"

"Thorn Cutler," diye tekrarladı Mike. "Onu tanıyorsun."

Adamı duymuştum ama bu umurumda değildi. "Onunla görüşüyor mu?"

Mike omuz silkti. "Ben de öyle duydum. İlişkileri oldukça gizli olduğu için ne doğrulandı ne de yalanlandı gibi görünüyor ama sürekli birlikte görülüyorlar."

Erkek arkadaşı mı vardı?

Onu benimle aldattı mı?

Bu düşünce kanımı kaynattı, herhangi bir insanın böyle aldatıcı bir şey yapmasından tiksindim. Ama onun karakterini, dünyanın onu nasıl algıladığına dair bariz endişesini düşündüğümde, bu mantıklı gelmiyordu. Bir açıklaması olmalı.

Ben olsam ona şüpheyle yaklaşırdım.

"Şeytan ..." Pine girişe doğru başıyla işaret etti.

Titan yanında Thorn Cutlerla birlikte içeri girdi. El ele tutuşmadılar ya da herhangi bir yakınlık göstermediler ama birbirlerine yakındılar, iki arkadaşın bir arada durabileceğinden daha yakındılar. Onu en son birlikte gördüğüm iki kız arkasından geldi. Biri süper modeldi, diğeri de iş sahibi bir arkadaşındı. O da tıpkı benim yaptığım gibi sıkı bir çember oluşturmıştı.

Kendileri için ayrıldığı belli olan bir masaya oturdular. Thorn içkilerini ısmarladı, ona da sevdiği gibi bir Old Fashioned aldı ve kendi aralarında konuştular. Karşılıklı kahkahalar atıldı ve yüzlere gülümsemeler yayıldı.

Thorn ve Titan birbirine yakındı, omuzları birbirine değiyordu. Thorn kalabalığa baktı, ona dikkat etmekten çok orada başka kimlerin olduğunu görmekle meşguldü.

Bunu garip buldum.

Bakmam gerekenden daha uzun süre baktığımda gözlerimi kaçırdım. Bir sonraki hamlemin ne olacağını bilmiyordum. Thorn işleri karıştırıyordu. Onunla yatıp yatmaması beni ilgilendirmezdi ama yine de bilmek istiyordum.

Dans pistinde onları birlikte izlerken kendimi EĞLENDİRDİM. Kızlar müzik eşliğinde hareket ediyordu ve çok geçmeden erkekler de onlara katılmış, mümkün olduğunca yaklaşmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bir adam Titan'ın elini tuttu ve etrafında döndürdü.

Onunla gitti.

Gözlerim hemen Thorn'a gitti.

Telefonunu çıkarıp birine mesaj atmadan önce onları izledi. Hiç umurunda değildi.

Şimdi öncekinden daha da şüpheliydim. Titan benim kadınıymı olsaydı, ben telefonumla meşgul olurken onun bir adamla dans etmesine izin vermezdim.

Müzikle birlikte hareket etmeye devam ettiler ve adamın eli kızın beline dolandığında içimde bir şeyler koptu.

Yerimden kalktım, dans pistine yürüdüm ve onu kendime aldım.

Ne yapıyordum ben?

Onu döndürdüm ve göğsüme , sanki hep oradaymışım gibi onunla dans ettim.

Titan'ın bana bakışı korku ve şaşkınlık karışımıydı. Ritmi tekrar yakalamadan önce hareketlerinde bocaladı.

Adama dik dik baktım ve başının omuzlarının üzerinde kalmasını istiyorsa geri çekilmesini söyledim.

Doğru kararı verdi ve çekip gitti.

Onu kendime çektim ve onunla dans ettim, gözlerimiz tıpkı bir hafta önce yatağında seviştiğimizde olduğu gibi birbirine kilitlendi. Bacaklarının arasında olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Sikim kaya gibi sertti ve bacaklarının arasına gömüldüğüm her saniye patlamak üzereydi. Orgazmının sesi, sikimin etrafına geldiğinde yaptığı yüz ifadesiyle birlikte zamanın geri kalanında kalıcı olarak aklımda yer edecekti.

Arkadaşları şarkıyı bitirip sevgilileriyle birlikte uzaklaştılar ve su içmek için bara gittiler. Onu elinden tuttum ve dans pistinden, arkadaşlarından ve benimkilerden uzağa çektim.

Düşündüğüm gibi çekilmedi.

Karanlıkta herkesten uzakta olduğumuzda, sonunda fikrimi söyledim. "Uzun zaman oldu, Titan."

"Sanırım." Parmak uçlarıyla saçlarını düzeltti, dans pistine çıktıktan sonra dağılan saç tellerini dizginledi. Kolsuz bordo bir elbise giymişti, ten rengi için güzel renkti. Elmas küpeler takmıştı.

Çoğu insanın arabasından daha pahalıydı. Boğazındaki kolye on kat daha pahalı görünüyordu. Kendini mücevherlere boğmuyordu ama kesinlikle endamını vurgulamak için şık parçalar takıyordu.

Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandığında çok şaşırdım. Beni ilk o fark etseydi, muhtemelen merhaba demek için uğramazdı. Şaşırmamalıydım ve kesinlikle umursamamalıydım ama böyle bir şey olmayacaktı. "Thorn'la aranızda bir şeyler olduğunu duydum." Bu spekülasyona nasıl tepki vereceğini görmek için soruyu doğrudan sormadım.

Bakışlarımı korkusuzca karşıladı, hiçbir şey söylemedi. Sessizliğimi korudum, geri adım atmadım.

O da geri adım atmadı.

Tanrım, çok inatçıydı. "Buna bir yorumun yok mu?" "Ben öpüşmem ve söylemem."

Başımı eğdim, onun alınganlığından rahatsız oldum.

"Benim özel hayatım seni ilgilendirmez, Hunt."

"Değil mi?" Ben sordum. "Çünkü beni daha geçen hafta siktin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu soğukça. "Yani bir erkek yatabilir ama bir kadın yatamaz mı?"

"Yatıp kalkıyor musun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu da demek oluyor, Hunt? Buraya gerçekten beni sorgulamaya mı geldin? Bana bir kez yattığı bir kadının başka biriyle yatıp yatmadığını umursamayan bir adam gibi görünüyorsun."

O böyle söyleyince aşırı tepki veriyormuşum gibi geldi. "Aldatmanın büyük bir hayranı değilim."

"Ben de öyle."

Eğer cevabı buysa, sanırım endişelenecek bir şeyim yoktu. Dans pistinde bir adama yaslanmasını neden umursamadığını açıklıyordu. Neden onun nerede olduğundan çok telefonuyla ilgilendiğini açıklıyordu.

Titan omzunun üzerinden bakmadan önce bakışlarımı bir süre daha tuttu. "Geri dönmeliyim. Seni görmek güzeldi, Hunt." Arkasını döndü.

Onu tuttum ve kendime doğru çektim. Tam beni azarlamak için ağzını açtığı anda, onu duvara yasladım ve öptüm. Ellerimle yumuşak saçlarını okşadım ve onu gölgeler içinde sarmaladım. Ağzım onunkine değdiğinde, o da beni hemen öptü. Hiç tereddüt etmedi.

Beni istedi.

Hoparlörlerden çalan müzik ve etrafımızı saran yüksek sesli konuşmalar eşliğinde ona doğru ilerledim. Aletim sertleşmişti ve onu karnına bastırdım, onu geçen gece olduğu kadar şimdi de istediğimi bilmesini istiyordum. Ağızlarımız birbirini yuttu ve dillerimiz birlikte dönerek erotik bir şekilde dans etti.

Elim elbisesinin altına girdi ve parmaklarım iç çamaşırının içine girdi. Kıvrımlarına dokunduğum anda ıslaklığını fark ettim.

Sırılsıklam olmuştu.

Kesinlikle beni istiyordu.

Ağzımı onun kine dayadım ama öpüşmeyi bitirdim. "Benim evime gel."

Gözleri dudaklarımdan ayrıldı ve bakışlarımla buluştu. "Bu tek seferlik bir şeydi,

Hunt."

"Islak külotun aksini söylüyor."

Öfkeyle gözlerini kıstı ama vücudunun geri kalanı bir elektrik akımıyla canlandı. Nabızı arttı ve nefes alış veriş düzeni düzensizleşti. Normalde solgun olan yanakları kızarmıştı. "Hayır."

"Evet."

Cevabını kabul etmediğimde yanakları daha da kızardı.

Sikimi tam klitorisine dayadım, tüm kadınların sevdiği şekilde o çıkıntıya süründüm.

İstemsiz bir inilti çıkardı.

Ağzım kulağını buldu. "Hiçbir erkek seni benim gibi boşaltamaz." Kolları isteksizce boynuma dolandı ve doğrudan nefesimi içine çekti.

Kulak.

"Şimdi benimle eve gel."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve arkasına geçerek kocaman sikimi onun inanılmaz derecede dar amına soktum. Prezervatifin içinden bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Beyaz krem damlaları prezervatifi kaplıyordu çünkü aletimin her tarafına boşalmaya devam ediyordu.

Yüzünü çarşafına bastırırken çılgınlıkları boğuldu. Külotu ayak bileklerindeydi ve onu becerebilmem için elbisesini yukarı kaldırmıştı. İşe koyulmadan önce tişörtümü bile çıkarmadım.

Ellerim kalçalarındaydı ve o da bileklerimi kavradı, vücutlarımız kaygan bir uyum içinde birlikte hareket ediyordu. Kıcı havadaydı, o güzel göt deliği bana bakıyordu. Vücudu çok güzeldi, kusursuzdu ve

Seksi. Dilimi teninde gezdirmeyi, tatmayı ve aynı zamanda işaretlemeyi seviyordum.

Tekrar boşaldı, amı sikimle doluydu. "Hunt..."

Bir kalp atışı için gözlerimi kapattım, adımın sesinin tadını çıkarıyordum. Hayatımda bir kadını boşaltmaktan hiç bu kadar zevk almamıştım. Onu kendimi bırakmam için yeterliydi ama kendimi bırakmadan önce onu üç kez boşalttım.

Kanıtlanam gereken bir şey varmış gibi onu becerdim.

Beni unutmasını istemiyormuşum gibi onu becerdim.

Sabah orada olsun diye onu becerdim.

Patlamaya hazır olduğumda ondan , prezervatifi yırttım ve kışının her yerine boşaldım. Boşalmamın doğrudan ona dokunmasını, diğer erkeklerin yapamayacağı bir şekilde ona sahip çıkmasını istedim. Her bir damla onun tatlı tenine düşene kadar kendimi sertçe salladım. Bitirdiğimde dudaklarımdan son bir inilti kaçtı.

O da benim kadar bitkin bir halde, yüzü çarşafların arasında, yatakta kaldı.

Banyoda üzerimi temizledim ve prezervatifi attım. Yapılacak en güzel şey tuvalet kâğıdı getirip kendini temizletmek olurdu ama ben bunu kendisinin yapmasını istiyordum. Üzerine ne kadar boşalmış olduğumu hissetmesini istiyordum.

Banyoya girdiğinde aynadaki yansımasını kontrol etti.

O da gördü.

Gözleri uyarılmış bir şekilde kasıldı. Tepkisi kısa sürdü ama yakaladım.

Ve sıırttım.

Yatak odasına geri döndüğünde külotunu yerde buldu.

Yatakta yanımdaki alana dokunarak sessizce ona yanıma uzanmasını emrettim.

Külotunu giymeden ve elbisesini düzeltmeden önce gözlerini o noktaya dikti.

Hiç talimatlara uyar mıydı? "Titan." yeri tekrar okşadım, dokunuşum çarşafları kabarttı.

Davetimi reddetti. "Gitmeliyim..." Ayakkabılarını almak için arkasını döndü.

İşte o zaman kolumu beline doladım ve onu yatağa çektim. İkimiz de yatağın ortasındaiken göğsüme çarptı.

Yatak. "Seninle her şey dosdoğru olmak zorunda mı?"

"İşle ilgili bir konu olduğunda, evet." Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. Saçları böyle dağınıkken ve rimeli bulaşmışken daha da seksi görünüyordu. Sanki çok yakışıklı bir adam onu iyice ve sertçe sikmiş gibi görünüyordu. Dudakları şişmişti ve ruju kaybolmuştu - çünkü vücudumda bir yerdeydi.

Başımı yastığa yasladım ve mükemmel bir manzarayla onu izledim. Uzun vücudu yatağın üzerinde uzanıyordu ve gövdesinin dar bir bele doğru nasıl uzandığını gördüm. Çıplak olmasını tercih ederdim ama o daracık kumaşın içinde hâlâ seksiydi.

Elini karnıma götürdü ve elini yavaşça karın kaslarımın üzerinde kaydırды, parmakları kaslarımın sert oluklarında gezindi. Yumuşak parmakları sertliğimle tam bir tezat oluşturuyordu. Bir tüyü zımpara kağıdına sürmek gibiydi. Gözleri belli belirsiz karardı ama bu tepki bana dokunuştan hoşlandığını anlatmaya yetti.

Benim ona dokunmaktan hoşlandığımı kadar onun da bana dokunmaktan hoşlanmasına sevinmiştim.

Gözleri benimkilere gelene kadar başını çevirdi. Dudaklarıma bakmadan önce dağınık saçlarımı inceledi. "Sen çok yakışıklı bir adamsın." Eli göğsüme doğru kaydı ve göğüs kaslarımın sertliğini hissetti.

Titan iltifat dağıtan biri değildi, eğer da bunu hak ettiğiniz için yapardı. "Teşekkür ederim."

Elini tekrar aşağı doğru kaydırды, parmak uçları mutlu izime ulaşana kadar tenimde çizgiler çizdi. Tekrar yukarı dönmeden önce enseme hissetti. "Ve senin evin de çok güzel."

"Belki bir ara seninkini görebilirim." Bu sözler, onları yüksek sesle söylemeden sadece bir milisaniye önce beynimde belirdi. Başarılı bir adam olarak, sözlerimi başka bir insanın dinlemesine izin vermeden önce her zaman söylediğim her şeyi ayrıntılı olarak düşünürdüm. Ama Titan söz konusu olduğunda, fazla düşünmek gerekmiyordu.

Sadece yapıyorum.

Eli vücudumu keşfetmeye devam etti, gözleri söylediklerime en ufak bir tepki vermedi.

Ne düşünüyordu ki?

"Umarım kız arkadaşların senin için endişelenmiyordur."

"Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyorlar." Her şey için bir cevabı vardı, sanki bu konuşmaya daha önce tanık olmuş ve ne söyleyeceğini prova etmiş gibiydi. Onu bir kez bile telaşlanırken görmedim. Zor sorularla karşılaştığında bile hiç bocalamadan geçip gidiyordu. O dünyanın en zarif kadınıydı, sadece en zengini değil. "Ve kendilerini idare edebilirler."

"Beni biliyorlar mı?"

"Anlatacak ne var ki?"

Göz göze gelebilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum. Vücudumu döndürdüğümde bile avuç içi kaslı gövdemde yapışıp kalmıştı. Bana karşı istediği kadar kayıtsız davranabilirdi, ama sevgisi açıktı. "Sadece sert boşalmanı değil, iyi boşalmanı da sağlayacağım."

Gülümsemediğinde, düşmanlarına ayırdığı o diplomatik sırıtışı yansıtmıyordu. Şimdi ağzında nazik bir gülümseme, gözlerinde yumuşak bir şefkat vardı. Elini göğsümde ve boynumda gezdirdi, ta ki parmakları çeneme değene kadar. O sabahtan beri uzamış olan kıllarımı hissetti. Kısa sakalımı keşfettiği yerdeki kıllar koyu renkli ve pürüzlüydü. "Onlara senden bahsetmedim ama bahsedeceğim."

"Görünüşe göre arkadaşlarına
güveniyorsun." "Elbette
güveniyorum. Onlar benim ailem."

Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim delicesine zengin, şık ve zeki olduğuydu. Ama şimdi biraz araştırma yapmam gerekecekti, özellikle de Thorn Cutler hakkında. "Thorn'a benden bahsedecek misin?"

Gülümsemesi kaybolmadı. "Sadece sevişmekle ilgilenen bir adam için çok fazla soru soruyorsun."

"Sadece sevişmekle ilgilendiğimi kim söyledi?"

O dikkatli gözleriyle beni süzdü. "Benim ilgilendiğim tek şey bu. Umarım sen de aynısını yaparsın."

Birlikte olduğum her kadın daha fazlasını istiyordu. Kalmalarını isteseydim, kalırlardı. İşlerini bırakıp benimle Yunanistan'a kaçmalarını istesem, yaparlardı. Hiç bu kadar ilgisiz, bu kadar kayıtsız bir kadınla tanışmamıştım. Bu kesinlikle yeni bir deneyimdi. "Açık fikirli biriyim."

"Bilmiyorum." Doğrulup yatağın kenarına geçmeden önce saçlarını düzeltti. "Bu eğlenceli akşam için teşekkür ederim."

Gitmesini istemiyordum ama zaten bir kez kalmasını istemiştim. Bunu tekrar yapamazdım. "Kaşıyamadığın bir kaşıntın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Topuklarının üzerinde kaydı ve sonra ayağa kalktı. "Bunu aklımda tutacağım."

Bu gecenin neden bir öncekinden farklı olmasını beklediğimden emin değildim. Beni sadece bir seks makinesi olarak görüyordu, sırası geldiğinde onu boşaltacak bir adam. Ve bu benim için mükemmeldi, mükemmelden de öteydi. Onu bir kez tatmin edecek şekilde sikmişim. Şimdi onu tekrar becerdim ve devam etmeye hazırdım.

Yoksa öyle miydin?

Giyindim ve onu kapıya kadar geçirdim. "Seni eve götürebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim." Girişte bıraktığı yerden el çantasını aldı. Saçları düzeltilmişti ve az önce sevişmiş gibi görünmüyordu - rujunun eksik olması dışında. "Güle güle, Hunt." Eli çıplak göğsümde gezindi ve beni dudaklarımdan öptü, yumuşak ve güzeldi.

Bu ağız mükemmeldi. Ben de onu öptüm ve alt dudağını hafifçe ısırarak ince boğazından sessiz bir iç çekiş çıkmasını sağladım. Nefesini kesmişim ve bunu ikimiz de biliyorduk. Kemikleri dokunuşum için, öpüşüm için ağrıyordu. Bunu bu gece o kulüpte kanıtladım. Bedenimi onunkine bastırduğimde, o benim olmuştu.

Ve tekrar benim olacaktı. "İyi geceler, Titan."

Uzaklaşırken eli göğsümden aşağı kayd, uzun tırnakları ayrılırken beni hafifçe tırmaladı. Yürürken poposu titriyordu, şımarık poposu çıplak olduğu kadar elbisenin içinde de seksiydi. Yürürken topukları parke zemine vuruyor, zarif sesi gidişini haber veriyordu.

Asansöre binerken ona baktım ve arkamı döndüm. Üzerimde sadece pantolonum ve çıplak ayaklarım vardı. Sert vücudum, onun dokunuşuyla yarattığı adrenalinle hâlâ kaskatı kesilmişti. Onu yakından inceledim, yüzünün her özelliğini izledim. Bir kadına çok uzun süre baktığımda, sonunda yere bakardı. Sıcaklık çok fazla gelmeye başlamıştı.

Ama Titan başka tarafa bakan bir kadın değildi.

Bakışlarımı tuttu, hiçbir erkeğin, benim bile gözümü korkutmasına izin vermedi.

Bakışlarımız kilitlendi, asansör bip sesi çıkardı ve kapılar yavaşça kapanmaya başladı.

Birlikte merkeze doğru kaydıkça, profili daha az görünür hale geldi. Vücudu, sadece bir santimlik kısmını görebildiğim kadar kayboldu.

Sonra kapılar kapandı.

Bu çatışmayı ikimiz de kazanmadık.

Ama ikimiz de kaybetmedik.

Tatum

Hiçbir erkek Hunt gibi sikişemez.

Tanrım, o bir makineydi.

Bir süredir bu kadar mükemmel bir seks yapmamıştım, seks hayatım hiç sıkıcı olmamıştı. Aleti büyüktü ve onu nasıl kullanacağını kesinlikle biliyordu. Öpücükleri kavurucuydu, dokunuşu kışkırtıcıydı ve klitorisi nasıl çalıştıracağını çok iyi biliyordu.

Aslında ağrım vardı ama hoşuma gitti.

Bir erkeğin evinde yatıya kalmadım - sıradan bir şey olduğunda değil. Her zaman işler karışmadan önce oradan ayrılırdım. Karışıklık için zamanım yoktu.

Ya da başka bir şey.

Hunt da ciddi bir şey istemeyen bir adama benziyordu. Onun hakkında araştırdığım kadarıyla, genellikle her iki kolunda birer kadınla seyahat eden bir adamdı. Aynı kadınla asla birden fazla fotoğrafı çekilmezdi ve diğer erkeklerin örnek aldığı bir seks sembolü olarak selamlanırdı. Kesinlikle bir gün karısı ve çocukları olacak bir adam değildi.

Benim için mükemmel.

Ama anlaşılmamız artık sona ermeliydi. Beni acımasızca baştan çıkardığı için zaten bir kerelik kuralımı çiğnemiştım. Ama bu bir daha olamazdı, asla. Harika zaman geçirmiştık ama artık birbirimizi unutmalı ve yolumuza devam etmeliydik.

Ne kadar ateşli olursa olsun.

Birkaç gün geçti ve Hunt'tan haber alamadım. Bunun onun da benim gibi hayatına devam ettiği anlamına geldiğini düşündüm ama o sıkı fiziğini ve güçlü kollarını düşünmedim desem yalan olur. Omuzları çok seksi, geniş ve güçlüydü. Onunla ilgili her şey doğuştan erkekti, gezegendeki en iyi erkek örneğiydi. O sert aletini içime sokarken kendimi bir kadın gibi hissediyordum, sadece bir kadın. Ben bir CEO, bir rol model ya da acımasız bir iş kadını değildim.

Ben sadece bir kadındım. Güzeldi.

Hatta o hafta birkaç kez onu düşünürken vibratörümle oynadım.

Ama bu anı zamanla solacaktı. Bir sonraki ortağımı bulduğumda cazibem azalacaktı. İş ortağım olmaya geri dönecekti.

nadiren etkileşime girdim. Bu benim için mükemmeldi.

Cep telefonum çaldığında ofisimdeydim ve ekranda İsa'nın adı belirdi. En yakın arkadaşlarım ve iş ortaklarım dışında kimse bana doğrudan ulaşamıyordu. Diğer herkes dört asistanım aracılığıyla bana ulaşmak zorundaydı ve o zaman bile bana ulaşmak zordu. "Selam."

"Hey, orada işler nasıl gidiyor?"

"Güzel. Beş dakika önce bir toplantıdan çıktım."

"Toplantılardan nefret ediyorum. Oturup konuşuyormuşuz ama hiçbir şey yapmıyormuşuz gibi hissediyorum."

Onu hoparlöre aldım, böylece aynı anda e-postalarımı sıralayabilecektim. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Hamile bir duraksamadan sonra beni aramasının gerçek nedenini açıkladı.

"Yani... geçen gece ortadan kayboldun. Nereye kaçtın?"

Ona Hunt'tan bahsetmemiştim. Anlatacaktım ama bunu Pilar yanımdayken yapacağımı düşünmüştüm. "Bir adamla kaçtı."

"Ooh...hangi adam?"

"Çok seksi bir adam."

"Bana her şeyi anlat."

"Şey... Diesel Hunt'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Uzun bir duraksamadan sonra neredeyse bir çılgılık atacaktı. "."

"Yaptım..."

"Nasıldı?"

Bunu düşününce bile tüylerim diken diken oldu. "İnanılmaz." "Şu anda çok kıskandım."

"Her kadın kıskanç olmalı, gerçekten. Üç kere."

"Seni üç kez mi sikti? Ya da seni üç kez boşalttı mı?" Sırıttım.

"İkisi de."

"Ooh... kulağa harika geliyor."

"Ve bu benim ilk seferim değildi. İki hafta önce de takılmıştık."

Şimdi bana verdiği ara milyonlarca başka duyguyla doluydu. "Onunla iki kez mi yattın?"

"Evet."

"Sen mi?"

"Uh-huh."

"Tatum Titan?"

"Evet, o benim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

Ona saygı duyuyordum, ki bu benim için önemli bir şeydi. Öpücükleri ve okşamaları hoşuma gidiyordu. Ama ona karşı hissettiklerim fiziksel spektrumun dışında değildi. "Romantik olarak değil. Ona bunun bir daha olmayacağını söyledim."

"Ve bununla bir sorunu yok muydu?"

"Tam bir erkek fahişesi. Evet, sorun etmedi."

"Thorn bu konuda ne dedi?"

"Henüz onunla konuşmadım."

"Birbirinize tutkal gibi yapışmışsınız. Şaşırdım."

"Bu akşam yemek yiyeceğiz. O zaman ona her şeyi anlatırım. O gece sana bir şey oldu mu?"

"Şey..."

E-postalarımı görmezden geldim ve tüm dikkatimi konuşmamıza verdim. "Ee, ne oldu? Eve kimi götürdün?"

"Pine Rosenthal."

İsmi hatırlayamadım. "Kim olduğundan emin değilim."

"Ailesinin çok sayıda bankası var. Doğuştan zengin."

Çoğu varlıklı insan öyleydi. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Yatakta harika. Evet, ondan

hoşlanıyorum." "Onu tekrar görecekmisin?"

"Umarım öyledir," dedi. "Ama şu anda soğukkanlı

davranıyorum." "Güzel. Her zaman bunun için uğraşmalarını sağla."

İsa asistanıyla konuşabilmek için telefonu çekti. Bana dönmeden önce birkaç kelime konuştular. "Kızım, gitmem gerek."

"konuşuruz." Telefonu kapattım ve gelen kutumda yeni bir e-posta olduğunu fark ettim.

Diesel Hunt'tan.

MS. TITAN,

*On beş dakika içinde seni yemeğe
götüreceğim. Görüşürüz o zaman.*

A.

Neler oluyordu? Diesel neden canı istediğinde ofisime girme ayrıcalığına sahip olduğunu düşünüyordu? Son konuşmamızda, birbirimizi bir daha asla bilerek görmeyeceğimizi söyleyen bir kesinlik vardı.

Peki ne yapıyordu?

Ofisimin cam kapılarından baktım ve koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir figür gördüm. O geniş omuzları tanıdım çünkü onları birkaç kez kavramıştım. Tırnaklarım onun sert derisini hatırlıyordu, çünkü onu neredeyse kanayana kadar kesmiştim. O siyah saçlar mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve yatakta bana vururken onları karıştırma düşüncesi parmak uçlarımı uyuşturdu.

Bir an sonra Jessica'nın sesi dahili telefondan duyuldu. "Titan, Diesel Hunt seni görmeye geldi. Seninle bir öğle yemeği toplantısı olduğunu söylüyor, ancak programda göremiyorum."

Çünkü programda yoktu. "Teşekkür ederim, Jessica." Kızgınlığının sesinden kaçmasına izin vermedim. "Onu içeri gönderin." Düğmeyi bıraktığımda, ne kadar sert bastırdığımı fark ettim. Eklemlerim gerçekten ağrıyordu.

Hunt içeri girdi ve sanki kendi ofisiymiş gibi benim alanımı zorlayıcı bir erkeklikle doldurdu. Bir eli cebinde, krallara layık bir havayla masama doğru yürüdü. Gözlerindeki gülümseme, bunun beni kızdıracağını bildiğini ama yine de onu eğlendirdiğini söylüyordu. "Bayan Titan."

"Titan, lütfen."

Oturmadan önce başıyla onayladı. Uzun bacakları önünde uzanıyor, kaslı kalçaları pantolonunun üzerinden fark ediliyordu. Artık onu çıplak gördüğüme göre, kıyafetlerinin onu neden bu kadar mükemmel bir şekilde sardığını tam olarak biliyordum. Takım elbisesinin neden geniş omuzlarına doğru uzandığını anlıyordum; çünkü vücudu kusursuzdu.

Kendini evinde gibi hissediyordu, güçlü kişiliği havaya nüfuz ediyordu ve ben de onu solumak zorunda kalıyordum. Sessizliğiyle tüm odaya hükmediyor, doğal olarak sıradan erkeklerin asla ulaşamayacağı türden bir güç yayıyordu.

Masamın altında bacak bacak üstüne atarak ona baktım. Bu numarayı başka biri yapsaydı, ona haddini bildirir ve taşaklarını bacaklarının arasından alırdım. Ama Hunt farklıydı. Her nasılsa, yakışıklılığıyla öfkemi dindirmişti. "Yardımcı olabilir miyim, Hunt?"

"Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?"

"Ben zaten

yedim."

"Yalancı."

Suçlama karşısında gözlerim kısıldı.

"Ne?" diye sordu gülümseyerek. "İnsanlara saçmalıklarını söylemeyi severim."

"Ne tesadüf. Ben de öyle." O büyüleyici sırtış olduğu yerde kaldı.

"Çok meşgulüm, bu yüzden daha fazla zamanımı boşa harcamayın. Ne istiyorsunuz?"

Başını hafifçe yana eğdi, bakışlarının yoğunluğu hiç azalmıyordu. Asansöründe durduğumda bana nasıl bakıyorsa aynı şekilde bakıyordu. Bakışları rahatsız ediciydi, sanki giyinik olsam bile beni çıplak görebiliyordu. "Sen."

"Bana sahip olamazsın." Hiç kimse sahip olamazdı. Hunt da farklı olmayacaktı.

"Ben aksini düşünüyorum. Eğer kapılarınız camdan olmasaydı bunu size kanıtlardım."

Ukala piç.

"Ya da sakıncası yoksa yine de yapacağım."

Kalçalarım istemsiz bir şekilde sıkıştı, bu adamın kibrinden olduğu kadar seksiliğinden de etkilenmiştim. "Seninle bir ilişkiyle ilgilenmiyorum Hunt. Ve eğer yanılmıyorsam, sen de benimle ilişki kurmak isteyen bir adama benzemiyorsun." Her gece farklı kadınları düzmeyi tercih ediyor, biriyle sevişirken diğeri köpek gibi sabırla sırasını . Derin erkekliği ve olağanüstü testosteron seviyesinin her ikisi de benim için doğuştan cazipti - ama sadece geçici olarak.

"Aynı fikirdeyiz Titan," dedi. "Ama ben hâlâ seni istiyorum." "Ben seni istemiyorum."

Öncekinden daha geniş sırttı, kibri gözlerinde parlıyordu. "Saçmalık."

Kalçalarım tekrar birbirine sıkıştı. "Seninle ilişkilendirilmek istemiyorum, Hunt."

"Neden olmasın?"

"Sana nedenini zaten söyledim."

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Ben sır tutabilen bir beyefendiyim."

Sır saklamak en önemsiz şeydi. "Açıkçası, aradığım sen değilsin."

"Gerçekten mi?" diye sordu, başını daha da eğerek. "O zaman ne arıyorsun?"

Sanki ona söyleyebilirmişim gibi. "Önemli değil."

"Önemi var." Çenesi temiz bir şekilde tıraş edilmişti, günün bu erken saatlerinde gölgesi görünmüyordu. "Çünkü size tam olarak aradığınız şeyi verebilirim."

Mümkün değil. "
sanmıyorum." "Beni dene."

Sanki bu sırrın ortaya çıkmasına izin verebilirmişim gibi. Hunt'a beni becerdiğini kimseye söylemeyeceği konusunda güveniyordum ama fetişlerimi dünyaya anlatmayacağı konusunda güvenmiyordum. "Hunt, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Her ne yaşadıysak bitti."

"sıkmayı bıraktığında sana inanacağım."

Nereden biliyordu ki? Masa , yani göremezdi. Tabii blöfümü görmediyse.

"Seni istiyorum, Titan." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Birlikte iyi sevişiyoruz. Bir erkek ve bir kadının sevişmesi gerektiği gibi sevişiyoruz. Bunu yapmaya devam etmek istiyorum ve sen de istiyorsun."

Bu doğrudu, ama birkaç pürüz vardı. "Bence hayır denmesinden nefret ediyorsun." "Ben yetişkin bir adamım, çocuk değil. Bunu birçok kez kanıtladım." "O zaman sen sadece istediğini elde edene kadar durmayacak kibirli bir pisliksin.

o istiyor."

Ayağa kalktı ve masama yaklaştı, penceremden giren güneş ışığına rağmen boyu üzerinde büyük bir gölge oluşturunuyordu. İri ellerini masamın beyaz tahtasına bastırarak beni tüm dikkatimi toplamaya çağırdı. "Evet, her zaman istediğimin olmasına alışkınım. Ama burada olmamın tek nedeni seni istemem, sana sahip olmama izin vermemen değil."

Kısa bir an için parçalanmak ve ona gerçeği söylemek istedim. Ona sahip olduğum her karanlık sırrı, beni tüketen ateşli şeyleri anlatmak istedim. Bana tam olarak nasıl dokunacağını, beni tam olarak nasıl becereceğini söylemek istedim.

Ama mantıklı düşünce bir kez daha devreye girdi. "Önümde yoğun bir program var, Hunt. Lütfen dışarı çıkın." Hayatım boyunca yaptığım binlerce toplantıda olduğu gibi, müşteri ne kadar düşmanca olursa olsun sesimi sabit tuttum. Gözlerinin içine baktım, ellerim sakince masanın üzerinde duruyordu.

Hunt irkilmedi, güçlü erkekliği aramızdaki havayı dolduruyordu. "Güle güle, Titan." Sonunda geri adım atarak uzun ve kaslı kollarını benden ve mobilyalarımın uzaklaştırdı. Kollarının sıkı kasları, eğer koparsa güzel masamı kolayca parçalara ayırabilirdi. Kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi, otorite doluydu. "Şimdilik."

Restorana girdim ve Thorn'u her zamanki masamızda otururken buldum. Koyu mavi bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, ayaklarında parlak siyah ayakkabılar vardı. Bileğinde beyaz altın bir saat vardı, mücevherleri restorandan daha değerliydi. Telefonuyla konuşuyordu ama masaya yaklaştığımı fark edince hemen cebine attı.

Ayağa kalktı, benden birkaç santim değil, birkaç metre yüksekti. Kolu belime dolandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hey, Eski Moda." Benim için sandalyemi çekti ve tekrar yerine oturmadan önce oturmama yardım etti.

"Üzgünüm geciktim. Ofiste işim uzadı."

"Endişelenme. Sadece bana içmek için daha fazla zaman verdi." İçinde koyu kırmızı bir sıvı bulunan şarap kadehini kaldırdı. Kadehi dudaklarına götürmeden önce döndürdü ve kasvetli ruh haline geri döndü. Ne zaman bir insan kalabalığının içinde olsak, gökyüzünü zar zor görebileceğiniz kadar yüksek duvarlar örüyordu. "Şarap mı?"

"Elbette."

Dirseklerini masaya dayamadan önce bana bir bardak doldurdu, mavi gözleri üzerimdeydi. "Bruce Carol'ın durumu daha da kötüleşiyor. Duyduğuma göre bunu halka açıklayacakmış, muhtemelen bir açık artırma olacakmış."

Vücudum, bariz bir fırsatı her duyduğumda olduğu gibi gerildi. "Ne zaman?"

"Yakında. Harekete geçmemiz gerekecek."

Thorn ve ben bulaşmak istemeyeceğiniz türden iş rakipleriydik. Sadece birbirimize sadıktık, grubumuz dışındaki herkese düşmandık. İkimizin de zayıflıkları yoktu, sadece güçlü yanlarımız vardı. Bir araya geldiğimizde korkunç bir güç merkeziydik. "Bence bu işi kolayca tersine çevirebiliriz. Ajanstaki pazarlama geçmişim sayesinde ürününü nasıl tanıtacağımı biliyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Parmakları bardağının sapına dolandı. "Çaresiz olsa bile kolay kolay uzlaşmayacaktır. İşini bir kadına kaptırmak onu daha da sinirlendirecektir. Bu el altından bir hakarettir."

Thorn'da sevdiğim şeylerden biri de acımasız dürüstlüğüydü. Darbeyi hafifletmiyordu. Benim duymamı kolaylaştırmak için gerçekliği çarpıtmıyordu. Cinsiyetçilik benim evrenimde büyük bir engeldi ve Thorn bu yokmuş gibi davranmamayı seçti.

Onu sevmemin nedenlerinden biri. "Doğru."

"Bu yüzden, elbette ona düşük fiyat teklif edeceğiz. Ama ısırmazsa, ona daha iyi bir şey teklif etmemiz gerekecek. Ben yüzde on telif ücreti düşünüyordum."

"Yüzde on." Thorn'un böyle bir öneride bulunmasına bile sinirlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Ben şirketimde hisse dağıtmam."

"Bu bir hisse değil. Kısa vadeli."

"Ne kadar kısa?"

"Bir yıl. Dar eteğiniz yüzünden sizi küçümsüyor olabilir ama referanslarınızı görmezden gelemes. Biraz para kazanacağını biliyor, muhtemelen kaybettiğinin çoğunu. Bunu geri çevirmeyecektir. Bence bu cephaneliğimizdeki son silah."

Geçici olduğu için iyi bir yedekleme planıydı. Thorn'un şu an için şirketimin herhangi bir mülkiyetine erişimi bile yoktu. "Devam edelim."

"Personeliniz toplantıyı ayarlasın. Bunu kendi başınıza halledebileceğinizi biliyorum."

Thorn ve ben birlikte iş yaparken hiç görülmedik. Her şey perde arkasındaydı. İnsanlar ne tür bir ilişkimiz olduğu konusunda spekülasyonlar yaptılar ve varsayımları hiçbir zaman doğru çıkmadı.

Bu iyi bir şeydi.

"Toplantı planlandığında size haber veririm."

"Mükemmel."

Garson geldiğinde Thorn ikimiz için de sipariş verdi. Salata sipariş edeceğimi biliyordu, çünkü ben hep öyle sipariş ederdim. O da aynı şeyi sipariş etti ama üstüne yumuşak biftek şeritleri ekledi. Masaya bir sepet ekmek bırakıldı ama ikimiz de ona dokunmadık.

Thorn bardağını bitirdi ve yeniden doldurdu. "Geçen gece eve kimi götürdün?"

Tam da tartışmak istediğim konuyu açtı. "Komik bir hikâye aslında."

"Güleceğimden şüpheliyim."

İnsanlar Thorn Cutler'ın sert ve acımasız, sadece parayı önemseyen acımasız bir girişimci olduğu konusunda ısrar ediyordu. Bu tam olarak doğru değildi. Göstermekten utandığı bir kalbi vardı -birçok kez kırıldıktan sonra. "Diesel Hunt."

Thorn gözlerini yüzüme dikerken parmaklarını bardağının sapında tutuyordu. Kaş çıkıntıları öne doğru bastırılmıştı ve kaşlarını hafifçe çatmıştı.

yakışıklı yüz hatlarını kesintiye uğrattı. "Yani sonuçta senin işinle ilgilenmiyordun."

"Bundan hâlâ emin değilim."

"O nasıldı?"

"İnanamayacağın kadar..." Bir yudum almadan önce şarabımı evirip çevirdim. Koyu kırmızı rujum bardağın üzerinde mükemmel bir leke bıraktı. Dudaklarımın en son değdiği yer Hunt'ın teniydi. Parmak uçlarımda altında vücudunun ne kadar sıcak ve sert hissettirdiğini hatırladım. Sadece gücünü hissetmek için onu kesmek istedim. "O kadar iyiydi ki onunla iki kez yattım."

Thorn'un ilgisi sıcak buhar gibi buharlaştı. "Tay, dikkatli olmalısın."

Çok az insan bana böyle seslenirdi. İznim olmadan deneyen olursa da pişman olurdu. "Her şey bitti."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Hunt ofisime hışımla girdi ve beni sandalyemde kıvrandırdı ama kazanmasına izin vermedim. Ben savaşı kazandım, o ise savaşı bıraktı.

"Onun hakkında erkek düşkünü olması dışında pek bir şey bilmiyorum. Ama hepimiz öyle değil miyiz?" Thorn'un kaşları çatıldı ama dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Bunun dışında ne tür bir adam olduğunu söyleyemem."

"Bir centilmen olduğunu söyledi, öpüşmeyen ve söylemeyen türden."

Thorn'un omuzları gevşedi. "Güzel. Muhtemelen seninle işi bitmiştir ve yoluna devam etmeye hazırdır."

Bu henüz belirlenmemişti. "Evet..." "Beni sordu mu?"

"Evet." Bir parça kıskançlıkla beni sorguladı. "Peki sen ne dedin?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu başını eğerek.

"Özel hayatımın onu söyleyerek konuyu saptırdım." "Ama birlikte olduğumuzu düşünüyor?"

Kulübün köşesinde yaptığımız konuşmadan sonra, bu konuda aklının nerede olduğundan emin değildim. Onun evine gitmiş ve hayvanlar gibi sevişmiştik. "Ne düşündüğünden emin değilim. Birlikte olduğumuzu düşünüyorsa da pek umursuyor gibi görünmüyor."

"Bu mükemmel. Onun hakkında medyada hiçbir şey duymadım, bu yüzden özel hayatını gizli tutan bir adam gibi görünüyor. Muhtemelen iyidir. Pek konuşkan birine benzemiyor."

Hunt'ı çok az tanıyordum ama onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyordum. Hiçbir detay bilmeden onun karakteri hakkında konuşabilirdim. Hiç tecrübe etmeden sadakatinden bahsedebilirdim. Hayatında hiçbir şeyin peşinden koştuğunu görmeden bağlılığından bahsedebilirdim. "O bana ihanet etmez. O iyi bir adam."

Thorn şarabından bir yudum almak üzereydi ama kendini tuttu ve bana baktı. "Titan." Tek söylediği adımdı ama bundan çok daha fazlasını söyledi. "İyi bir adam mı?"

Her zamanki gibi sakın bir şekilde şarabımı içtim.

"Bu adamdan gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

"Bilmiyorum. Sadece onun diğerlerinden farklı olduğunu biliyorum." "Farklı, ha? Ondan senin olmasını isteyecek misin?"

Bunu düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. "Hayır. O bu işe uygun değil."

"Nasıl yani?"

"O çok baskın. Bana asla onun üzerinde güç vermez." Bacaklarımı zorlukla bir arada tutabilmemin nedenlerinden biri de buydu. Onda arzuladığım türden bir güç, itaat etmek istememe neden olan türden bir otorite vardı. Hiçbir şey beni dizginlenemez bir güç kadar azdıramazdı ve bu adamın buna sahip olması onu daha da çok istememe neden oluyordu. Ama aynı zamanda beni kontrol etmesine asla izin veremeyeceğimi bildiğim ondan vebadan kaçır gibi kaçmama neden oldu.

Thorn hafifçe başını salladı. "Doğru. Dizlerinin üzerine çökecek türden bir adama benzemiyor."

"Hayır." Kesinlikle değildi.

"En azından onunla eğlendin. Artık hayatına devam edebilirsin."

Bu şehvet dolu duygular, tıpkı geçmişte başkaları için olduğu gibi sona erecekti. Şu anda, o zihnimde ağır bir sisti. Bir işe odaklanmadığım her an onu düşünüyordum. Ve gözlerim kapalıyken ve yatak odamın karanlığında uzanırken, elimin kendi aklı vardı. Derin çikolata gözleri benimkilere bakıyordu, titreşen ve korkutucu. Sadece bakışlarıyla beni çırılçıplak soydu, gücü damarlarıma ilacını bırakan bir iğne gibi sızdı. "Evet... Artık hayatıma devam edebilirim."

Hunt

TATUM TITAN.

Gerçek bir eser.

İnatçı, acımasız ve tam bir baş belasıydı.

Bu harika şehirde pek çok kadın sikmiştım ama hiç kimseyi Tatum Titan'ı siktiğim gibi sikmemiştim.

Onun da bilmediğinden oldukça emindim.

Beni kolayca başından savdı, artık istemediği bir kazak gibi hayatından çıkardı. Bu kadınla çıkmak ya da ona bağlanmak istemiyordum ama yaşadığım en güzel seksi de durdurmak istemiyordum.

Ben de onun yaşadığı en iyi sekstim. Bu bir önseziydi.

Ama yine de beni başından savdı.

Bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım ama nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Yaptığım her girişim onun acımasızlığı tarafından engelleniyordu. En son başardığımda karanlık bir köşedeydik ve sertleşmiş sikim onun ağrıyan klitorisine bastırılmıştı. Ne yaptığımızı tüm dünyanın görmesine izin veren cam kapıların olduğu ofisinde hamlemi yapmak muhtemelen en iyi fikir değildi.

Seks hayatı hakkında çok ketum olduğu için.

Thorn Cutler'la yatıp yatmadığını bile söylemedi. Lanet olası pislik.

Pine, istediği zaman gelip gitme hakkına sahip olduğunu düşündüğü için asistanlarımı atlayarak ofisimin kapısından içeri girdi. "Cumartesi için bir planın yok, değil mi?"

"Duruma göre değişir." Parmak uçlarımı çeneme sürttüm, o sabah tıraş olmayı atladığım için çenemdeki kılları hissettim.

"Artık biliyorsun. Yatını gezintiye çıkarıyoruz."

"Benim yatım mı?" Kaşlarımı kaldırdım, en iyi arkadaşımın her istediğini talep etmesine her zaman şaşırmışımdır. "Sana Noel Baba gibi mi görünüyorum?"

"Senden onu bana vermeni istemiyorum. Ve sen de davetlisin." "Ne şanslıyım."

"Geçen gece bir kızla tanıştım o da geliyor." "Ben üçlü yapmam."

Pine masamın karşısındaki sandalyeye çöktü, kendini evinde gibi hissettiği için mümkün olduğunca fazla yer kaplıyordu. "Evet, öyle."

"Erkeklerle değil."

"Her neyse, yanında birkaç arkadaşını da getiriyor. Bana olduğunu söyle."
Normalde, Atlantik'te tekneyle güzel kadınlarla bir gün geçirme fırsatına balıklama atıldım. Ama şu anda gözlerim, bırakmayan bir kıcı olan muhteşem bir esmerin üzerindeydi. "İlgilenmiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın. Senin ne?" "Sadece gitmek istemiyorum."

"Çünkü sen hala takıntılı ile Tatum Titan mı?" o inanamayarak sordu. "Senin sikini yalamak istemiyor. Aş artık bunu."

Tam tersine, öyle olduğundan emindim. "Bu onunla ilgili değil."

"Evet, öyle. Kaç yıldır senin ? Bir kadını ne zaman becermek istediğini bilirim. Ama bu durumda, istediğini elde edemeyeceksin."

Sırrımı saklamak düşündüğümünden çok daha zordu. "Geliyorsun."

Pine bazen çocuk gibiydi. İstediklerini elde edene kadar durmazdı. "Peki."

"Harika." Ayrıntıları halleder halletmez konuyu, kadınlar dışında konuşmayı sevdiğimiz bir sonraki konuya çevirdi. "Söylentilere göre Bruce Carol batıyormuş."

"Gerçekten mi?" Şimdi tüm ona vermiştim. "Bunu nereden duydun?" "Roger'dan. Ama araştırdım ve hisseleri düşüyor."

Bu konuyu daha fazla araştırmam gerekecek.

"Asla olmaması gereken pek çok çaylak hatası yaptı. Ama şimdi birileri eskisinden daha da zengin olacak."

Kollarımı karanlık masama dayadım, arkadaşına bakıyordum ama tamamen başka bir şey düşünüyordum. "Evet. Ben."

YAT, soğuk likör, sandviçler ve güneş kremiyle dolu olarak limanda duruyordu.

"Ne zaman burada olacaklar?" Mike siyah mayosunun içinde tişörtlüz durarak sordu.

"Her an olabilir," dedi Pine. "Kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Sadece ne kadar ateşli olduklarını hatırla."

Mike birasını içti, bu yorum karşısında sustu.

Belki bu kadını becerirsem, beni ekme cüretini kadını unutabilirdim. Bir kadın beni gerçekten kadar kovalamacayı ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. O ilk kadındı.

Bana istediğimi hemen vermeyen bir kadın. Bana kendimi önemsiz hissettirdi.

Ve bu sadece onun yanıldığını kanıtlama isteğimi artırdı.

Siyah bir Cadillac, şık ve parlak bir şekilde limanın kenarına yanaştı.

Arka kapı açıldı ve çıplak bir kama içine sığan uzun bir bacak ortaya çıktı.

"Bunlar onlar," dedi Pine. "Alt çatı katını ben aldım."

"Top," diye Mike.

Kullanıp kullanmayacağımdan emin olmasam da bu bana ustayı bıraktı.

Kadınların hepsi çantalarını omuzlarına atarak arabadan indiler. Yazlık elbiseleri ve altlarındaki bikinileriyle tam da birlikte parti yapmaktan hoşlandığımız kadınlara benziyorlardı.

Ama yaklaştıklarında en soldakini tanıdım. Tatum Titan.

Çok sık sırtıtmazdım ama şimdi gülümsememi bastıramıyordum. O yaklaştıkça tüm vücudum gerildi, tahrik ve heyecan kanıma karıştı. Gözlerini gizleyen bir güneş gözlüğü takmıştı. Eğer beni tanıdıysa, bunu geçiştirdi ve adımlarını bozmadı. Güven dışında herhangi bir ifade göstermedi. Şaşkınlık ve korku onun kelime dağarcığında yoktu.

Pine sevgilisinin tekneye binmesine yardım etti. "Hey, tatlım."

"Hey." Teknenin diğer tarafına doğru yürümeden önce onu yanağından öptü.

Mike elini uzattı ve sarışının kalkmasına yardım etti. Gülümsemesine bakılırsa, öğleden sonraki randevusunu gördüğü için gerçekten mutluydu.

Elimi Titan'a uzatmaya zahmet etmedim, tutmayacağını biliyordum. Basamakları kolaylıkla çıktı, ayakkabısının altı ile yatın pürüzsüz yüzeyi arasında fazla sürtünme olmamasına rağmen topuklu ayakkabıları onu yavaşlatmadı. Tepeye ulaştığında, hafif esintide dalgalanan kıvrık saçlarıyla bana baktı. "Hunt."

Hâlâ sırtıyıordum. "Titan."

Çoktan şarap kadehleri ve erkek şefkatiyle şımartılmış olan iki arkadaşına baktı. Güneş gözlüklerini çıkarmadan bana döndü. Ağzında kırmızı ruj vardı ve güneş kremi sürdüğü omuzlarında kremi bir renk fark ediliyordu.

"Ne güzel bir sürpriz."

Bakışlarını çevirdi ve Atlantik'in açık sularına doğru baktı. Saç telleri esintiyle çözöldü, yüzünün üzerinden geçti ve bir anlığına rujuna yapıştı. "Çok güzel bir gün. Tadını çıkaralım."

Yatı kıyından birkaç mil açıktaki demirleyerek şehrin gökdelenlerinin harika manzarasını seyretmemizi sağladı. Etrafta başka tekne yoktu, sonsuz mavilikte sadece biz vardık. Bu yolculuğun orkestra şefi bendim çünkü hiçbir erkeğin yatıma dokunmasına izin vermeyecektim.

O tamamen benimdi.

Teknenin arka tarafında, ekibimin hazırladığı atıştırmalıklarla dolu bir masanın yanındaki yumuşak minderlerde birlikte oturduk. Pine kolunu Isa'ya dolamıştı, ona o kadar dalmıştı ki orada başka birinin olduğunu fark etmemiş gibiydi. Mike Pilar'a bir üzüm yedirdi ve meyveyi ağzına attı.

Kesinlikle düzüşüyorlardır.

Titan ve ben yan yana oturmuş şarap içiyorduk. Pine bir şişe açtı ve her tarafa bardak doldurdu. İtiraz etmediğinde ve benim kadar hızlı içtiğinde, viski dışında başka likörlerden de hoşlandığını öğrendim.

Pine ona bakarken, "Meşhur Tatum Titan," dedi. "Burada olmana sevindim. Hunt senin hakkında konuşmadan duramıyor."

Titan tepki vermedi, sadece şarabını yudumladı.

Güneş gözlüklerimi taktığım için ona ters ters bakamıyordum. İhtiyacım olan son şey Titan'ın onun sikime nasıl bindiğinden bahsettiğini düşünmesiydi. Ona itibarını koruyacağımı söylediğimde ciddiye almadı.

"Yapamaz mı?" Titan sordu. "Hunt neden benimle bu kadar ilgileniyor?" Bacak bacak üstüne atmış ve elbisesinin altına gizlediği muhteşem vücuduyla arkadaşı Pilar'dan çok bir süper modele benziyordu.

Pine, "Kağıt üzerinde yayıncılık işinizle ilgileniyor," dedi. "Ama gerçekte, o sadece-"

"Pine." Susması için tek söylemem gereken adıydı.

Pine ağzını kapattı ama gözleri hâlâ muziplikle parlıyordu. "Senin güzel olduğunu düşünüyor. Bunu burada bırakacağım."

Biraz daha sohbet ettikten sonra, çocuklar randevularından ayrıldılar. Pine alt kattaki çatı katına gitti ve Mike Pilar'ı yattaki diğer yatak odasına götürdü. Titan ve ben nihayet baş başa kalmıştık ama herkes gibi eğlenmiyorduk.

Koltuğumdan kalkıp raya doğru yürüdüm ve şehri tüm ihtişamıyla gördüm. Ofisimin penceresinden yakından muhteşemdi ama böyle bir noktadan farklı bir manzaraydı. Her nasılsa, devasa şehri küçük gösteriyordu.

Titan yanıma geldi, elleri kenarda duruyordu. "Çok güzel, değil mi?"

"Kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Parmaklarını yumuşak saçlarında gezdiriyor, çabalamadan bile seksi görünüyor. Sürekli güçlüymüş gibi görünürdü, bu kasıtlı bir şeydi. Ama arzulu görüldüğünde, bu tamamen doğaldı.

Denemesine bile gerek yoktu.

Vücudumu döndürerek onunla yüz yüze geldim; vücutlarımız, kendimi yeniden konumlandırırsam ona dokunabileceğim kadar yakındı. "Onlara söylemedim."

Bu açıdan, güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini görebiliyordum. Kilometrelerce uzaktaki şehre odaklanmışlardı. "Biliyorum. Ama belli ki benim hakkımda konuşmayı seviyorsun." Ağzının kenarları bir gülümsemeyle kalktı.

"İstiyorum."

"Peki ne tür şeyler söylüyorsunuz?"

"İstediğimi alamadığım için hayal kırıklığına uğradım."

Hâlâ o hafif gülümsemesini takınıyordu. "Şirketimi satmayı reddettiğim için mi?" Başımı salladım. "Ama sadece seni becermek istediğimi düşünüyorlar."

"Yanılıyorlar mı?" diye sordu sessizce.

"Tam üstüne bastın aslında." Vücudum omzuna yaslanana kadar ona doğru ilerledim. Parmaklarım yazlık elbisesinin askısını buldu, arkasından çıkan tasarımcı etiketini fark ettim ve çıplak omzu tamamen ortaya çıkana kadar yavaşça aşağı çektim.

Beni durdurmadı, bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Ama nefes alış verişini onu ele veriyordu, heyecandan karıncalanmaya başladığını gösteriyordu. Dokunuşum onu kavurdu, arzumla yaktı.

Dudaklarımı tenine bastırdım, ona çok masum ve kirli bir öpücük verdim. Bu, şu anda onunla ne yapmak istediğimin sadece bir ipucuydu. Tüm öğleden sonra boyunca sikimi içine sokmak, tekneyi itişlerimle sallamak istiyordum. Ona dilimin bir kısmını verdim, sonra derisini emdim, dişlerim onu sıyırdı.

Dudaklarından belli belirsiz bir inilti kaçtı. O kadar sessizdi ki, deniz meltemiyle sürüklenip gitmeden önce duyduğumdan emin değildim.

Ağzım kulağına dayanana kadar boynunu takip etti. Kabuğunu, genellikle saçlarının altında saklı olan yumuşak derisini öptüm.

Altımda gerildi, vücudu tıpkı çıplak uzuvlarımız birbirine dolandığında olduğu gibi tepki verdi.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

"Evet."

"Görünüşe göre evren birlikte olmamızı istiyor."

Başını bana doğru çevirdi ama bedenini çekmedi. "Bence aynı galakside iki güneş varsa evren tehdit altındadır."

Saç çizgisini öptüm, ellerim vücudunu keşfetmeye başladı. "İki güneş bir araya gelirse ne olur?" Yüzü bana dönük olana ve güvertenin korkulukları arkasında kalana kadar vücudunu yavaşça çevirdim. Onu tam istediğim yere getirmiştım, köşeye sıkıştırmıştım, kocaman vücudum onu içine çekiyordu. Kafeste tutmak için dünyadaki her türlü korumaya ihtiyaç duyan vahşi bir hayvan gibiydi.

Elleri karnıma, karın kaslarımın alt kısmına gitti. Parmakları kas dağlarını ve yumuşaklık vadilerini hissederek olukları ayrıntılı bir şekilde hissetti. Parmak uçları kaslı göğsüme ulaşana kadar yavaşça yukarı kaydılar. Sanki son konuşmamız hiç gibi, vücuduma kendi mülkiyetindeymiş gibi dokundu.

Ellerim elbisesini kavradı ve bikini altlarını açıkta bırakacak şekilde belinden yukarı kaldırdı. Hâlâ korkuluklara yaslanmıştı ve kaçmaya çalışmadı. Olduğu yerde kaldı, iri bedenimin onu mükemmel bir noktaya sabitlemesine izin verdi.

Güneş gözlüklerini yüzünden çıkarıp elbisesinin ön tarafına taktım ve gözlerinin içine bakmak istedim. Artık arkasına saklanabileceği bir kalkanı olmadığından, sözleri bilgisayar ekranındaki bir belge gibi apaçık ortadaydı. Arzusunu görebiliyordum, benim tarafımdan becerilme ihtiyacını görebiliyordum.

Elim ensesinden yukarıya, saçlarının altından aşağıya kaydı ve avucum başının arkasını kavradı. Dudaklarım tehlikeli bir şekilde onunkilere yakındı, karar verdiğim anda ağzını alabileceğim kadar yakındı. "Bir araya geldiklerinde ne olur biliyor musun?" Fısıldadım. "Patlarlar." Ağzım onunkine doğru hareket etti ve onu usulca öptüm, acele etmiyordum çünkü hiçbir şey bizi bölemeyecekti. Daha çok sevişmeye odaklanmıştık ama hiç öpüşmemiştik. Ve öpüşmek o anda dünyadaki en seksi şey gibi geliyordu.

Dudakları ilk temasta tereddüt etti, ağzımın ölçülü yoğunluğunu hissettiği anda titredi. Parmakları göğsüme hafifçe battı, tırnakları keskinlikleriyle beni kızdırdı. Sanki beni daha önce hiç öpmemiş gibiydi,

Beni tekrar öpmeden önce derin bir nefes aldı, uyarılmışlığı tüm vücudunu yakıyordu.

Onu öperken başparmağım yanağına değiyor, dudaklarımız birleşiyor, ayrılıyor ve sonra tekrar birleşiyordu. Bazen sadece burnumu onunkine sürtmek ve yüzündeki seksi ifadeyi hafızama kazımak için öpüşmeyi sonlandırıyordum. Ağzımı bir kez daha onunkine bastırdığımda, beni aç bir kucaklamayla karşıladı.

Birlikte hareket ettik, ağızlarımız diğer kişinin mümkün olduğunca çok şeyini almak için dönüyordu. Bana küçük dilini verdiğiğinde, ben de onu kendi karşıladım. Öpüşmelerin yanı sıra nefes alışverişinde de bulunduk, kucaklaşmamız daha da hararetlendi. Elim, elbisesini tuttuğum kalçalarını kavradı ve aletim kurtulmak için neredeyse şortumu kıracaktı.

Onu odama götürebilirdim, böylece diğer iki arkadaşım gibi özel olarak sevişebilirdik. Ama itibarına dokunulmaması gerekiyordu ve o özellikle istemediği sürece itibarını asla lekelemeyecektim.

Ama bir şeyler yapmalıyım.

Dizinin arkasını kavradım ve bacağına belime doladım, ayak bileği kalçama asıldı. Elim kalçasının arkasını kavradı ve öpüşmeye devam ederken onu yerinde tuttu, meme uçlarını bikini üstünden ve elbisesinden sonuna kadar hissettim. Ona doğru bastırdım, sikimi tam da aşına olduğum o çıkıntıya dayadım.

Ağzımın içinde inledi, kolları boynuma dolanmıştı.

Kaya gibi sertleşmiş sikimi ağrıyan kıvrımlarına sürterek yavaşça ona doğru ilerledim.

Vücudu karşılık verdi, sikimi aldı ve aynı anda benimle birlikte hareket etti. Öpücükleri daha aç hale geldi, ağzımı daha önce hiç göstermediği türden bir saldırganlıkla aldı. Alt dudağımı ağzına aldı, beni canlı canlı yiyordu.

Tanrım, bu kadın.

Eli kıcımlı kavradı ve beni daha sert içine çekti, sikimi klitorisine doğru bastırdı. Yatımın güvertesinde beni kuru bir şekilde becermeye başladı.

Onun beni böylesine şiddetle istediğini hissetmek, benim teklif etmemi beklemeden tam olarak istediğini almak, çok ateşliydi. Ağzının içine nefes aldım ve saçlarını kavradım, vücudumun daha önce hiç sahip olmadığım bir kadına özlem duyduğunu hissettim. Her parçam onun için acıyordu. Sikim onu sahiplenmek istiyordu.

her açıklığı, taşana kadar onu boşaldım. Her zaman seksi bir adam olmuştum ama o beni bir canavara dönüştürdü.

Dudakları aniden hareketsizleşti, beni öpemez hale geldi. Tırnakları içime battı ve nefes alış verişleri zorlaştı. daha derine, boğuk ve sessiz.

Ona daha sert vurdum, şova hazırlanırken yüzüne bakıyordum. Dokunuşumun altında titriyordu, vücudu onu istediğinden daha yüksek sesle inletecek bir orgazmı ateşlemeye hazırды.

Denge için pazılarımı kavradı ve sonra geldi, ağızıma karşı nefes nefese kaldı ve ona eşlik eden sessiz bir inilti. Aletim onun zevkiyle sertleşti ve ona daha sert baskı yaptı. Doruk noktası, ben onun içine gömüldüğümde olduğu kadar uzun sürdü. Yanakları kıpkırmızı oldu ve orgazmik bir rahatlamayla çığlık atmamak için kendini tutarken gözleri kapandı. Ağızımı onunkine dayamam onu sessiz tutan tek şey gibi görünüyordu.

Doruk noktası geçene kadar kalçalarını bana doğru salladı. Yavaşça gerçekliğe geri döndü, artık tatmin olduğu için bacaklarının arasındaki ağrı gitmişti. Nefesini tutarken alnını benimkine yasladı. Bittiğinde ve yataın kenarlarını yalayan dalgaların sesini duyabildiğimizde, gerçek dünyaya geri döndük.

Elleri kollarımda kaldı ve bakışlarımdan kaçınarak aşağıya baktı.

Onu bunu yaparken ilk kez görüyordum. "Titan."

"Evet?"

"Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Yüzünü aşağıda tuttu, elleri kollarımın üzerindeydi.

"Titan."

"Yapamazsın."

"Dene beni." Bu kadın benim veremeyeceğim ne istiyordu ki? Kendisini sikecek güçlü bir erkek istiyordu ve ben de ona tam olarak bunu sunabilirdim. Benim için bir sakıncası yoktu. Tuhaf sapkınlıkları varsa, bunu da sorun etmezdim.

"Güven bana, yapamazsın."

"Hayır, güven bana," diye bastırdım. "Yapabilirim."

Tatum

KIZLAR erkeklerle birlikte ayrıldılar, tüm öğleden sonrayı yatta sevişerek geçirmiş olmalarına rağmen dairelerine geri döndüler.

Kıskanmışım.

Hunt anahtarları mürettebatına teslim etti ve onlar da gemiyi limana yanaştırma ve tekrar kızağa koyma işlerini hallettiler. Yaptığımız pisliği temizlemedik, bu yüzden onun da halledildiğini varsaydım.

Yine yalnızdık ve nasıl bir konuşma yapacağımızı çok iyi biliyordum.

Hunt yanıma geldi ve dünyadaki her hakka sahipmiş gibi elimi tuttu. Kaslı eli benimkini ezdi ve beni otoparkta bıraktığı arabaya götürdü. İtiraz etmem için bana meydan okur gibi baktı.

Teknedeki küçük performansından sonra hiçbir şey yapacak güvenim yoktu.

Kırmızı Lamborghini'sinin yolcu kapısını açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Arabayı sürmeye başlamadan önce eve götürülmek isteyip istemediğimi sormadı, çatı katına doğru gittiğinden emindim.

Yolda hiç konuşmadık.

Üzerimde hala sıırıslık olmuştum altlarım ve elbisem vardı. Saçlarım rüzgârdan dağılmıştı ve onca güneş kremine rağmen burnum biraz kızarmıştı. Artık gece olduğu için güneş gözlüklerim çantamdaydı.

Hunt arabayı binanın kapalı otoparkına çekti ve motoru durdurdu.

"Araban çok güzel." Bir erkeğin beynine girmenin en iyi yolunun oyuncaklarından geçtiğini bildiğimden, basit bir iltifatla gerginliği azalttım.

"Teşekkür ." Dışarı çıktı ve beni tekrar elimden tuttu.

Kendimi uzun bir çifte randevudan sonra eve giden bir çift gibi hissediyordum.

Bu hissi sevmedim.

Asansörle doğrudan onun çatı katına çıktık, kapılar arka planda klasik müzik çalan mükemmel tasarlanmış bir yaşam alanına açılıyordu. Kapılar açılır açılmaz otomatik olarak devreye girmiş olmalıydı.

"İçecek bir şey?" "Su, lütfen."

Mutfaktan iki bardak aldı ve birini bana uzattı.

Bütün gün içtiğim şarap, viski ve hormonlar yüzünden susuz kalmış bir halde uzun bir içki içtim.

Beni izlerken suyunu içti, bardağın tamamını zahmetsizce tüketirken erkeksi boğazı titriyordu. Bardağı sehpanın üzerine koydu.

Ben de aynısını yaptım.

O öğleden sonra bütün hoş işleri o yaptığı için boşalmak istediğini düşündüm. Mavi taşaklarından kurtulmak bana iştah açıcı geldi, onun açısından hiç de bencilce değildi. Beni öğürtecek olsa bile, memnuniyetle dizlerimin üzerine çöküp kocaman sikini emebileceğim birkaç erkekten biriydi.

Beni yatak odasına götürmek yerine önümde durmaya devam etti, gözlerinde iki dumanı tüten silah vardı. Sertliği ve aynı odada bulunduğumuz her an üzerimde kurduğu otoriteyle beni doğal olarak boğuyordu.

Kendimin farklı bir versiyonuna bakıyormuşum gibi hissettim. "Beni buraya bakmam için mi getirdin?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Bana yaklaştı, bakışları aynı anda hem soğuk hem de sıcaktı. "İyi şeylere birazdan geleceğiz. Ama önce konuşmamıza devam edeceğiz."

"Ne konuşması?"

"Tanıştığımızdan beri yaptığımız tek konuşma."

Gerçeklerden mümkün olduğunca kaçmak isteyerek konuyu geçiştirdim. "Şirketimi satmıyorum."

"Bu konuya başka bir zaman geleceğiz."

"Gerçekten mi?" Başımı yana eğerek onun güvencesine meydan okudum.

Önümde durdu, kolonya ve güneş kremi kokusu burnuma doldu. "Bir konuda anlaşalım. Yollarımız kesişmeye devam edecek ve her kesiştiğimizde kendimizi yatakta bulacağız."

Önceki hatalarıma rağmen, bunun devam etmesine izin veremezdim. Zaten çok fazla çizgiyi aşmıştım.

"Seni her takip ettiğimde, etrafımızdaki insanlara seviştiğimizi daha açık bir şekilde göstermiş oluyoruz. Bunu ne ben ne de sen istiyoruz. O yüzden bir anlaşma yapalım."

"Bizim için işe yarayabilecek bir anlaşma yok."

"Katılmıyorum."

İstediyini elde edene kadar hep karşı çıkardı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu görünmez bir iple engelledim. "Bu gece bunun gerçekleşeceği son gece. Bunu unutmadan önce tadını çıkaralım derim."

Başını yana eğdi, tek bir itirazda bulunmadan sözlerimi küçümsedi. "Bunu şimdi kaç kez söyledin?"

Pislik. "Bana tekrar sahip olmana izin verdim çünkü bunun beni unutman için yeterli olacağını düşündüm."

"Seni unutmak mı?" diye sordu. "Aslında üzerimde tam tersi bir etkiniz var. Şimdi senden biraz aldım, hepsini istiyorum. Henüz o güzel küçük ağzını bile sikmedim. Ve beni o kıçtan başlatma."

Kan yüzümden çekildi çünkü tek bir yöne doğru gidiyordu
-Güney. Daha önce hiçbir erkek benimle bu şekilde konuşmamıştı ve bunu . "Benden bir şey saklıyorsun."

Aslında pek çok şey.

"Beni istiyorsun. İsteddiğini . Seni kuru kuru becererek boşalmanı sağladım. O yüzden başka türlü davranmayalım." Değildim.

"Ve ben de seni istiyorum. Bunu yapmaya devam etmememiz için hiçbir neden yok - ta ki birimiz sıkılana kadar."

O beni takip ettikçe, niyetim hakkında dürüst olmayı daha çok istedim. Canavar olduğumu itiraf etmeyi o kadar çok istedim. Ama tüm kariyerimi onun önünde bir tepsiye koyacaktım ve elinde bir kasap bıçağı olacaktı. "Hunt, bende görüldüğünden çok daha fazlası var. Senin anlamadığın şeylerden hoşlanıyorum. Yeraltı dünyasını andıran bir hayatım var. Benimle ilgili asla paylaşamayacağım şeyler var. Bunu yapmaya devam etmemizi istiyorsun, ama dürüst olmak gerekirse, istemiyorum. Eğer birlikte kalsaydık, birçok değişiklik yapmak isterdim. Ve inan bana, sen bu değişikliklerden hoşlanmayacaksın."

Gözleri yüzüme yapışmıştı. "Denemeden nasıl bileceksin?" "Çünkü sana güvenmiyorum, Hunt."

"Yapmalısın."

"Neden? Sen benim rakibimsin ve bir yabancısın."

"Ama aynı zamanda bir erkeğim, ne olursa olsun partnerinin isteklerine saygı duyacak türden bir erkek. Her şeyden önce dürüstlüğe ve sadakate inanırım. Eğer benden sadakatimi isterseniz, sizden tek istediğim siz de bana sadakatinizi göstermenizdir."

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, onu ölçüp biçiyordum.

"Titan." Adımı söylediğinde ses tonundaki ısırik azaldı. "Bana tam olarak ne istediğini söyle. Eğer haklıysan ve bu benim yapmak istemediğim bir şeyse, o zaman her şeyi unuturuz. Ama bunu bir kenara atmamalısın."

Çünkü beni tanıdığını sanıyorsun. Benim bir yabancı olduğumu söylüyorsunuz. Eğer durum buysa, fikirlerimin ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok demektir. Sen de benim için aynısını yaparsan senin hakkında varsayımlarda bulunmam."

Bir şekilde benim sert yanlarımı yumuşattı, altımı pürüzsüzleştirdi. Onu artık bir tehdit olarak görmüyordum, hatta bir arkadaş olarak bile. Bunu o kadar kolay yaptı, o kadar güzel kelimelerle söyledi ki. Tanımadığım bir adama güvenebileceğimi hissettim.

Bunu nasıl yaptı?

"Titan." Bir adım öne çıkarak kişisel alanımı tamamen işgal etti. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, vücut sabununun kokusu güneş kreminin altında hâlâ fark ediliyordu. "Güven bana."

Güven, sözlüğümdeki en değerli kelimeydi. En karanlık sırlarım konusunda güvendiğim birkaç insan olacak kadar şanslıydım ama bu tür bir rahatlık kolay elde edilmiyordu. Bu tür bir sadakati kazanmak yıllar, on yıllar aldı.

Ama o zaten bunu istiyordu.

Tamamen güvendiğim biriyle birlikte olmaktan, dünyanın geri kalanı tarafından bilinmediği için güzel olan türden bir ilişkiye sahip olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Tüm gerçek renklerle kendim olmama izin veriyordu. Ama sadık erkek bulmak zordu. "Bunu düşüneceğim."

Hunt bana bakarken nefesini tuttu, karanlık bakışlarında onay vardı. Benden alabileceği en fazla işbirliği buydu ve bunu zorlamanın bir anlamı yoktu. Ona başka kimseye vermediğim bir şey vermiştim. Birlikte olduğum her kişi, ben zahmet etmeden önce iyice araştırılmıştı.

Ama bu işe körlemesine giriyordum.

Hunt

Sonunda ondan hayır dışında farklı bir cevap aldım. Belki.

Evet değildi ama yakında olacaktı.

Sadece sabırlı olmalıydım.

Dolabında hangi iskeletleri sakladığını bilmiyordum. Ne tür sapıkça şeylerden hoşlandığını bilmiyordum. Ve her ne günahkâr şeyle ilgileniyorsa, bu konuda utanmasına şaşırdım.

Kolayca utanacak bir kadına benzemiyordu.

Acaba kırbaç ve zincirlerden hoşlanıyor muydu, ben onu maskeyle becerirken bağlanıyor muydu? Eğer onun olayı buysa, benim için sorun yoktu. Ne kadar sapkın, o kadar iyi. İsteddiği kadar kışını kırbaçlayabilirdim.

daha önce hiç hükmedilmemiş gibi hükmedecektim. Çocuk oyuncuğı.

Ama o kadar basit olsaydı, bana söylerdi.

Natalie dahili telefondan konuştu. "Efendim, Pine Rosenthal sizi görmek istiyor."

Asistanlarımın, onun artık ofisime öylece giremeyeceğini anlamalarını sağladım. İlkokuldan beri arkadaş olsak bile bunun bir önemi yoktu. O da herkes gibi bekleyebilirdi. "İçeri gönderin."

Pine içeri girdi, sanki onu karnından bıçaklamışım gibi bana ters ters bakıyordu. "Ne oluyor lan? Neden beklemek zorundayım?"

"Sen özel değilsin. İşte bu yüzden."

Pine sandalyeye çöktü ve bir çocuk gibi gözlerini devirdi.

Çoğu durumda kendimi yetişkin gibi hissediyordum. "İsa nasıl?"

"Muhteşem ve esnek." Göz kırptı. "Bunu nereden bildiğimi sana söyleyemem." "Sormadım ki."

"Ee... Titan'ı siktin mi?"

Onu beceriyordum ama bu soru beni rahatsız etti. Temel soru neredeyse ona karşı saygısızca görünüyordu. Pine benim arkadaşımdı, ama belli ki onu fethedilmesi gereken bir şey olarak görüyordu, sanki onun gibi güçlü bir kadınla yatmak özel bir başarıymış gibi.

Şimdi neden bir şey söylememi istemediğini anlıyordum. Evrenimizdeki tüm erkekler bunu konuşacaktı. Benim için bacaklarını açan kadın olarak görülecek ve bu yüzden saygısını kaybedecekti.

Saçmalık.

"Hayır."

"Gerçekten mi?" İki kaşı da neredeyse yüzünden fırlayacaktı.

"Vazgeçmeyecek, değil mi?"

". Biz sadece arkadaşız."

"Evet, tamam," dedi alaycı bir şekilde. "Ve benim sikim Isa'nın amcığıyla sadece arkadaş."

Onu tek bir bakışım la tehdit ettim.

Pine sonunda kapattı. "Biriyle görüşüyor mu o zaman?"

"Hayır. Sanırım kiminle çıktığı konusunda seçici davranıyor."

"Ve Diesel Hunt mi?" "Sanırım hayır."

"Erkek arkadaşı öldüğünden beri muhtemelen hasarlı maldır..."

Bu bilgi masaya konduğunda omurgam kaskatı kesildi. Onu araştırdığımda, profesyonel kariyeri hakkında bilgiler buldum, nasıl sıfırdan başladığını ve kendi başına zirveye ulaştığını öğrendim. Özel hayatı hakkında hiçbir şey yazılmamıştı, tek bir erkek arkadaş bile yoktu. "Bu ne zaman oldu?"

"Uzun zaman önce, yirmili yaşlarının başındaydı. O zamanlar pek tanınmıyordu."

"İnternette böyle bir şey görmedim."

"Bu beni şaşırtmadı. Eminim bu bilginin ortalıkta dolaşmasını engellemek için çok çaba harcamıştır. Çoğu insan bunu bilmiyor çünkü bu olay çok uzun zaman önce, o bir hiçken yaşandı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam söyledi."

Bununla ilgili en küçük ayrıntıyı bile bilmek istiyordum ama çok da hevesli görünmek istemiyordum. "Ona ne oldu?"

"Birlikte yaşıyorlarmış ve bir tür hırsızlık olmuş. Kadın çok kötü dövülmüş, bir süre hastanede kalmak zorunda kalmış. Adam soyguncu tarafından öldürülmüş, tam kalbinden bıçaklanmış. Vahşice, dostum. Olay Brooklyn'de olmuş."

Yüzümde boş bir ifadeyle arkadaşım a baktım ama aklımda milyonlarca düşünce dönüp duruyordu. O böylesine vahşi bir saldırıdan sağ çıkmıştı ama sevdiği adam hayatta kalamamıştı. Muhtemelen onu korumaya çalışırken ölmüştü.

Şimdi neden bu kadar içine kapanık olduğuna şaşmamalı. "Bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım yirmi bir yaşındaydı."

Bu dokuz yıl önceydi. Hala hayatına devam etmemiş miydi? O gece rüyalarına girmiş miydi? "Haber verdiğin için teşekkürler..."

"Belki de işlerin yolunda gitmemesi daha iyidir." "Evet..."

Tatum

BİR HAFTA GEÇTİ.

Çok iş yapıyordum ama ne zaman biri ofisime girse, kim olduğunu görmek için başımı kaldırıp bakıyordum.

O olup olmadığını görmek için.

Hunt, sakladığım her şeyi ona anlatmayı düşündüğümü bildiği için bana daha önce olduğundan daha fazla alan tanıdı.

Çok gidip geldim.

Bazen her şeyin yolunda gideceğini ve ona gerçeği söylemem gerektiğini düşündüm. Diğer zamanlarda ise bunun ölümcül sonuçları olabilecek korkunç bir fikir olduğunu fark ettim.

Ben de dünyadaki herkesten daha çok güvendiğim birine sormaya karar verdim.

Thorn.

Daireme girdi ve mutfakta bana katıldı. "Güzel kokuyor."

"Kuşkonmazlı bonfile."

"Beni davet ettiğine sevindim."

Birlikte yemek odamda, tüm şehri gören tavandan tabana pencerelerin yanında oturduk. Parlak ışıklar ufuk çizgisinde, uzaktaki ışıklı köprüde parılıyordu. Araba ışıkları her yerde görülebiliyordu, bize doğru baktıklarında parlıyor, başka bir yöne döndüklerinde ise kayboluyorlardı.

Thorn, tabağının yanında bir kadeh kırmızı şarapla sessizce yemeğini yedi. Üzerinde bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı, kumaş vücudunun belirgin kaslarını sarıyordu. Vücudunu korumak için düzenli olarak spor yapıyordu. Öte yandan ben hiç yemek yemedim. İsteyebileceğim her şeye sahiptim ama yine de zaman lüksüne sahip değildim.

Thorn bakışlarını bana çevirdi. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Bir şey hakkında konuşmak istediğimi nereden çıkardın?" Ağzıma koymadan önce kuşkonmazımı kestim.

"Tatlım, seni tanıyorum." Bifteğinden bir ısırık aldı ve hemen ardından şarabını içti. "Ne oldu?"

Cevap vermeden önce kadehimi şaraba tuttum. "Diesel

Hunt." "Ne olmuş ona?"

"Benimle uzun vadeli bir şeyler yapma konusunda çok kararlı." Seks şimdiki gibi olmayacaktı ama bunun nedeni daha iyi olacak olmasıydı. O aynı fikirde olmayabilirdi ama bu onun vereceği bir karardı.

"Ve?"

"Ona tercihlerimi söylemeyi düşünüyorum." Midemde hissettiğim huzursuzluğu gizlemek için şarabımı içtim. Korku beni sık sık yakalayan bir şey değildi, ama yakaladığında midemin çukurunda bir kaya gibi hissediyordum.

"Diesel Hunt aradığınız türden bir adama benzemiyor."

"Biliyorum." Ama yine de onu istiyordum. Her şeyi bir kenara bırakıp sadece olduğum kişi olmak isterdim.

"Çenesini kapalı tutabilir mi?"

"Sadakatin onun için önemli olduğunu söylüyor."

Thorn söylediklerimi düşünerek yemeye devam etti. "Kararını gibi görünüyor."

"Sadece bu konuda fikrini almak istedim."

"Sırrımı sakladığın sürece, umurumda değil."

"Her zaman saklayacağımı biliyorsun."

"Ama bu daha fazla bir şeye dönüşürse-"

"Dönüşmeyecek."

Thorn her zaman sözünden dönmediğini bildiği için bu konuda beni zorlamadı. "Bizi sorarsa ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey. Bu onu ."

"Daha fazla açıklama isteyebilir."

"Gerekirse bir şeyler bulurum."

Başını sallamadan önce bir parça kuşkonmaz çiğnedi. "Ona bir gizlilik sözleşmesi imzalat."

Bunu tüm ortaklarımla yaptım. Hunt'la yapmamam için bir neden yok. "Yapacağım."

"İyi şanslar," dedi. "Umarım işinize yarar ama yaramayacağından şüpheleniyorum."

Teklifim masaya konduğunda Hunt'ın çekip gitmesini bekliyordum. Ama beklentilerim düşük olsa bile, bunun son etkileşimimiz olması halinde ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum. Kimse kalçalarımı onun yaptığı gibi sıkamazdı.

Ve muhtemelen hiç kimse yapmazdı.

Telefon numarasını almak zor olmadı. Tek yapmam gereken birkaç ipucu bulmaktı ve iki dakika içinde telefonuma programlanmıştı.

Mesaj atmak yerine onu aradım. Bu bir iş toplantısından farklı değildi ve çok daha kişisel bir dokunuşu hak ediyordu.

Telefonu açtı, sesi derin ve erkeklikle doluydu. Konuşurken dudaklarının hareketini, gülümsediğinde boğazının nasıl kaydığını hayal edebiliyordum. "Hunt."

"Titan."

Yüzünü kapladığını bildiğim gülümsemeye dolu uzun bir duraklama oldu. "Sesini duymak çok güzel."

Masamda bacak bacak üstüne atmış oturuyordum, onun erkek sesi vücuduma özellikle kadınsı şeyler yaptırıyordu. Midemde kelebekler uçuşmuyordu ama ağzını dudaklarıma değdirdiğini hayal ettiğimde nefes alış verişim hızlandı. "Bir toplantı ayarlayalım. Müsait olduğunda bana haber ver."

"Senin için her zaman boşum."

Şimdi yüzümde bir sırıtma oluştu. "Bu gece. Akşam 7'de.

Benim ." "Sonunda evini görebileceğim. Orada olacağım."

"Güle güle, Hunt."

"Titan, ne anlaşılmaya varırsak varalım, gitmeden önce seni becereceğim."

Sıcaklık boğazıma doğru ilerledi, tıpkı şöminenin üstüne bir kütük daha atıldığında büyüyen alevler gibi. İnce bacaklarım birbirine sıkıca bastırılmıştı ve ben de otomatik olarak dudaklarımı yalayarak karşılık verdim. "Daha azını beklemezdim."

ÇATI KATIM, tıpkı ofisim gibi siyah, gri ve beyaz tonlarındaydı. Çiçekler, dekoratif yastıklar ve battaniyelerden gelen renk patlamaları odaya sıcaklık ve ışık getiriyordu. Yerde yumuşak bir halı, duvarlarda ise en sevdiğim tablolar vardı.

Işıklar , her şey yemek masasına yerleştirilmişti ve asansör onun gelişiyle bip sesi çıkarmadan önce en sevdiğim içkimi içmeye başlamıştım bile.

Kapılar açıldı ve orada durdu, 1.80 boyunda bir adam. Takım elbisesini giymemişti, gelmeden önce üzerini değiştirmişti. Şimdi kot pantolon ve zeytin yeşili bir tişört giyiyordu, kaslı kolları görünüyordu ve göz kamaştırıyordu.

Ve kol pornosu.

Sanki buranın ve benim sahibiymiş gibi içeri adım attı. Gözleri benim üzerimdeydi, girişin ya da oturma odasının özelliklerine bakmıyordu. İçeride benden başka hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Masanın başındaki yerimde oturmaya devam ettim, ayağa kalkıp ona hitap etmeyi reddettim. Onunla tokalaşmak bana uygunsuz geliyordu ve yanağına kondurulacak bir öpücük başka yerlere kondurulacak öpücüklere yol açabilirdi. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Masanın diğer ucuna oturmadan önce içkimi aldı. Gözleri benim üzerimdeyken, bardağı yere koymadan önce ağzına boşalttı. "Ben iyiyim." Aynı şeyi ben de ona ofisimde yapmıştım ve onun bunu neden şimdi yaptığını anlamamış değildim.

Gizlilik Sözleşmesi'ni ve bir kalem çıkarıp ona doğru uzattım. "Bunu imzalamanız gerekiyor."

Yere bakmadan önce bakışlarını birkaç uzun saniye üzerimde tuttu. Tekrar yukarı bakmadan önce zar zor bir göz attı. "Gizlilik anlaşması mı?" Yakışıklı kaşları yukarı kalkmış, seksi bakışlarına kuşku karışmıştı.

"Evet."

önce tekrar baktı. "Bunu imzalamıyorum."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim ve sinirlerimin yükselmesine izin vermemeye çalışsam başımı eğdim. "O zaman tartışacak bir şeyimiz yok. Kendin çıkabilirsin, Hunt."

Bir santim bile kıpırdamadı. "İmzalamama gerek yok çünkü bu tartışmalı bir konu. İkimiz de eşit derecede zenginiz. Zamanın sonuna kadar birbirimizi dava edebiliriz ve bu süreçte hiçbir şey elde edemeyiz. Bu tür şeyler bizim gibi iki taraf arasında yürümez."

Kesinlikle haklıydı ama bunu kabul etmeyi reddettim. "O zaman imzalamakta bir sorun yaşamayacaksın."

"Sahip olmak istediğiniz bu ilişki güvene dayalı olacak - bu her iki taraf için de geçerli. Bunun şimdi başlaması gerekiyor. Bana bunu imzalatmak bu güven seviyesini ortadan kaldırır."

"Bana bir neden göstermezsen sana nasıl güvenilebilirim?"

"Arkadaşlarım bana her gün senin hakkında sorular soruyor. Onlara yalnız kaldığımızda yaptığımız şeylerden hiç bahsetmedim, ne kadar kirli olsun. Bunu kendime sakladım ve sen aksini söyleyene kadar da saklamaya devam edeceğim. Kendimi sana çoktan kanıtladım."

İstedikimi yapmıştı ve aksini iddia edemezdim.

Hunt beni yakından izledi. "Şimdi konuş benimle, Titan. Burada konuştuğumuz her şey bizimle birlikte ölür."

Hunt'la ilgili bir şey beni kendine çekti, neden güvenebileceğime dair somut bir nedenim olmasa da ona güvenebileceğime inanmamı sağladı. Bana pek çok yönden Thorn'u hatırlatıyordu. Belki de ondan hoşlanmamın bir başka nedeni de buydu. Sonuna kadar dürüst ve şeffaftı. Ne düşündüğünü anlayamadığım hiçbir zaman olmadı. Anlayamazsam da tek yapmam gereken sormaktı. "Pekâlâ."

Hunt sandalyesinde öne doğru oturdu, ellerini masanın üzerine koyarak bana doğru eğildi. Toprakla aynı renkte, her gün üzerinde yürüdüğüm zeminle aynı renkte gözlerle beni izledi. Bu bana onun geri kalanını hatırlattı, katı ve kalın.

"Hayatımdaki erkeklerle özel ilişkilerim var. Ben bunlara ilişki bile demezdim, sadece anlaşıma derdim."

Hunt gözlerini kırpmadan bana baktı.

"Bu düzenlemelerde mutlak kontrol bende. Ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapıyoruz. Pazarlığa yer yok. Erkek sadece benim verdiğim emirlere uymakla yükümlüdür. Amacı beni memnun etmek, zevk aldığım fantezileri gerçekleştirmek. Bu anlaşma ikimizden biri sonlandırana kadar devam eder. Aşk ya da dostluk yok. Sadece şehvet ve güven var."

Hunt hâlâ yüz ifadesini değiştirmemiş, söylediğim her şeyi büyük bir dikkatle dinliyordu. Alaycı bir bakış takınmadı ya da tiksintiyle gözlerini kısmadı. Her şeyi sessizce kabul etti. "Sen bir Dominantsın."

En azından benim ne olduğumu anlamak için bir temeli vardı. "Yakın, ama tam değil." "Ne fark eder ki?"

"Benim dünyamda güvenli kelime yoktur. Kendini bana teslim ederek, bana ruhunu veriyorsun." Tüm süre boyunca parmaklarıma dolanacaktı. Sesi çıkmayacaktı, fikri olmayacaktı. "Tek seçeneğin gitmek. Ama bir kez gidersen, geri dönemezsin. Güven kırıldı ve anlaşma sona erdi."

Hunt hâlâ bu olanlardan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Bu daha aşırı, daha rahatsız edici."

Hunt parmaklarını çenesinde gezdirerek yüzünde oluşan gölgeyi hissetti. Kahverengi gözleri tepki olarak değişmedi, eskisi gibi karanlıktı. "Eğer şu anda, tam şu saniyede bu anlaşmayı yapıyor olsaydık, bana ne yapardın?"

Hayal gücümü fazla zorlamama gerek yoktu. Yüz ifadesini korudum, bakışlarım çelik gibi sertti. "Külotumu çıkar ve etrafına sabitle."

bileklerini şu sandalyenin arkasına koy."

Hunt'ın ifadesi sertleşti.

"Ondan sonra dizlerimin üzerine çöker, seni emer ve sonra sana binerdim, istediğim kadar boşalırdım. Ancak tamamen tatmin olduğumda sana boşalman için izin verirdim. Ve eğer daha erken boşalırsan, seni cezalandırırdım."

Yüzü sıcaktan kızardı, yutkunurken boğazı düğümlendi. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Kulağa oldukça ateşli geliyor."

"Hayal edebileceğinden daha sıcak."

Her erkek bu durumu onun kadar iyi karşılamazdı. Onun gibi baskın, otoriter erkekler benim gibi talepkâr bir kadının oyuncağı olmakla ilgilenmiyorlardı. Hunt tanıdığım en kendinden emin adamdı, varlığı yakınımda olduğu her an boğucuydu. Ama şimdiye kadar en iyi o karşılamıştı.

Bu beklemediğim bir şeydi.

"Senin seks kölen olurdum, hemen hemen," dedi. "Seni istediğin zaman ve istediğin yerde beceririm."

"Onun gibi bir şey."

Sandalyede arkasına yaslandı, geniş omuzları kendini nasıl tutarsa tutsun güçlüydü. "Söylemeliyim ki, bunun bir dezavantajını görmüyorum. Aletime istediğin kadar binebilirsin. Ve beni istediğin gibi cezalandırabilirsin." Göz kırptı.

Anlaşmanın sadece iyi tarafını görüyordu, kötü tarafını değil. "Bir kadından emir almayı becerebilir misin?"

"Cinsel içerikli olduklarında neden olmasın? Bana istediğin kadar patronluk tasla." Bir mil yarıçapındaki tüm külotları eriten büyüleyici bir gülümseme takınmaya devam etti.

"Peki ya ben seni incitmek istediğimde ne olacak?"

"Bana zarar veremezsin." Alaycı doğası kayboldu, yerini gözlerinde bir gölge aldı. "En kötüsünü yap."

Hiçbir fikri yoktu. "Bir oda dolusu kırbacım var. Güven bana, canını yakabilirim."

"şüpheli."

Gözlerim kısıldı, hâlâ orada oturuyor olmasına şaşırmıştım. "Anlaşmanın bir diğer parçası da benim tam kontrolüm. Ben söylemedikçe konuşmayacaksın. Sana bir yere gitmeni söylediğimde orada oluyorsun. dokunmanı ya da dokunmammanı söylediğimde, her neyse, itaat edersin. Kendini bana bağlammanı söylediğimde

tavana, sen yap. Bunun senin, Diesel Hunt'ın yapabileceği bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Şu anki gibi eğlenceli bir şakalaşma olmayacak. Her şey iş olacak, oyun olmayacak."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki akşam yemeği planlarından bahsediyormuşuz gibi sandalyesinde rahatladı.

"Sandığınız kadar kolay değil. Bir sürü erkek beni bırakıp gitti." "Bunu çok mu yapıyorsun?"

"Yaklaşık on yıldır."

Başını hafifçe yana eğmiş, her şeyi kuru bir sünger gibi emiyordu. "Ve bundan hoşlanıyor musun?"

"Yoksa neden bu kadar uzun süre devam edeyim ki?" "Hiç aşık olmadın mı?"

Sadece bir kez ve o da bir hataydı. "Bu düzenlemelerde değil, hayır. Aşkla ilgilenmiyorum."

Hunt bana baktı, ifadesi kapalı ve okunamazdı. "Size nihai cevabımı vermeden önce tam olarak ne bekleyebileceğime dair bir özete ihtiyacım var."

"Bu adil." Yapması gereken her şeyi saydım ve en ince ayrıntısına kadar açıkladım.

"Yani kaba seksten başka bir şey değil," dedi. "Baştan sona." "Baştan sona."

"Kişisel konuşmalar yok, paylaşım yok. Sen bana kişisel bir şey sormuyorsun, ben de sana kişisel bir şey sormuyorum. Tıpkı isteyken olduğu gibi, mesainizi yapar ve eve gidirsiniz."

"İlginç."

"Ve bu tek eşli bir ilişki. İkimizden başka kimse yok."

O kibirli gülümseme geri geldi. "Beni kimseyle paylaşmak istemiyorsun. Bu çok hoş."

"Bu kıskançlıkla ilgili değil. Cinsel sağlıkla ilgili. Bu tür durumlarda prezervatif kullanmıyorum ve ikimizin de bu anlaşmaya sadık kalması gerekiyor."

Anlayışla başını salladı. "Kulağa adil geliyor."

"Peki, ne diyorsun?" Evet demesini istiyordum. Aslında, evet demesini şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten daha çok istiyordum. O vücut, o öpücük, onunla ilgili her şey çekiciydi. Ona istediğim her şeyi istediğim zaman yapabilecek olmak dünyanın en iştah açıcı şeyi gibi geliyordu.

"Bunu düşünmem gerekecek." Göz temasını kesti ve şehre baktı.

Yani şüpheleri vardı. "Tereddütünüz nedir? Belki bunu açıklığa kavuşturabilirim."

Başını bana doğru çevirmedi ama gözleri yer değiştirdi. Yakışıklı gülümsemesi yine geri gelmişti. "Evet dememi istiyorsun."

"Belli ki."

"Ama gerçekten evet dememi istiyorsun."

Bir kez daha poker suratımı sergileyerek çenemi kapattım.

Kendi kendine kıkırdadı. "Beni istediğin kadar kırbaçlayabilirsin. Yüzüm kızarana kadar tokat atabilirsin. Bana ne istersen yapabilirsin ve güvenli bir kelime için iki kez düşünmeyeceğim. Ama bir konuda haklısın. Sana her zaman itaat etmek zorunda kalmak olurdu. Yetkili olmaya alışkınım. Emir almaya değil, emir vermeye alışkınım. Bence bu durumda, muhteşem bir kadının onu tam olarak nasıl becereceğini söylemesi seksi olurdu. Beni bağlayıp istediği gibi sikmesi fanteziden başka bir şey değil. Ama bir süre sonra... Seni bağlayan, seni tam olarak istediğim gibi beceren, sana tam olarak ne yapacağını söyleyen ve bana itaat etmenden zevk alan kişi olmak isterdim."

"Ama böyle yürümüyor. Yetki bende, sende değil."

"İşte tam da bu yüzden bunu düşünmem gerekiyor." Gözleri tekrar pencereden dışarı kaydı, sanki ben orada değilmişim gibi sessizleşti.

Gözlerim önümdeki kâğıda kayana kadar onu izledim. Birkaç not almıştı, yapmak istemediği şeyler için pazarlık noktaları vardı. Ama her isteğine açıktı. Tek yapması gereken bana ne kadarını vermek istediğine, benimkileri yerine getirmek için kendi doğal dürtülerinden ne kadar fedakârlık edeceğine karar vermektir. "Haklısın. Umarım evet dersin."

Ayağa kalkmadan önce parmak eklemlerini masaya vurdu, üzerinde seksi bir tişört vardı. "Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var. Ve sen bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun." Bakışları benimkileri delip geçti, sıcak ve ateşliydi. Sandalyemin arkasına gelene kadar yavaşça masanın benim tarafıma doğru yaklaştı. Üzerime eğilirken iki elini de sandalyemin arkasına dayadı. "Kaldır kışını. Şimdi."

Hunt

TEKLİF ama kabul edip etmeyeceğimden emin değildim. Çok cazipti.

Ama aynı zamanda iştah açıcı da değildi.

Onun gibi muhteşem bir kadının bana hükmetmesi kulağa gerçek bir zevk gibi geliyordu. Onu çığlık atana kadar becermek, tam istediği gibi vermek, her halükarda mastürbasyon yapacağım bir şey gibi geliyordu.

Ama ben de kontrolün bende olmasını istiyordum. Partnerimin her zaman kararları veren kişi olmasını, zaman zaman çaresizce ihtiyaç duyduğum gücü elimden almasını istemiyordum. Eşit olmalıydı ve o kesinlikle eşitlik istemiyordu.

Ama hayır deseydim, onu tamamen kaybedecektim.

Bu benim de kabul etmek istemediğim bir seçenektir. İlk kez yatağında uzun bir kadın dizisi olmasını arzulamıyordum. Titan'la tanıştığım andan beri başka biriyle yatma ihtimalini aklıma bile getirmemiştim.

O birlikte olmak istediğim tek kişiydi.

İçimden bir ses ona tutunmamı, bu kadını kendime ait kılmak için bir şeyler yapmamı söylüyordu. Ama daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamadığım için bunu nasıl başaracağımdan emin değildim. Daha önce hiçbir kadınla birkaç haftadan fazla birlikte olmamıştım. Ve bir ayın ötesinde de hiçbir şey olmamıştı. Hayatımdaki değişmezler arkadaşlarımdı. Onlar benim ana üssümdü.

Asla bir kadın değil.

Titan benimle uzlaşır mıydı?

Benimle orta yolda buluşur mu?

Kimi kandırıyordum? Bu Tatum Titan'dı, ödün vermeyen bir kadın.

Ben neden farklı olayım ki?

Başka bir durumda bunu arkadaşlarımla tartışırdım. Ancak Titan'a sadakat sözü verdiğim için bu konuda tavsiye almam mümkün değildi.

Bir hafta geçti ve ben onunla iletişime geçmedim. Merhaba demek için ofisine uğramadım. Tek başıma yatağa girdim, elimi kullanarak onunla sevişme anılarımla kendimi tatmin ettim. Neden sadece öylesine sevişen iki insan olamıyorduk?

Neden böyle bir şey yapmak zorundaydık ki?

Sapkın fetişleri olan insanların acı dolu hayatları varmış gibi görünüyordu. Taciz kurbanı olmuşlar ya da birine en çok ihtiyaç duydukları anda terk edilmişlerdi. Titan o kadar güçlü bir figürdü ki herhangi bir sorunu olduğuna inanmak zordu.

Ama onu o kadar iyi tanıımıyordum.

Onunla tanışalı sadece bir ay olmuştu ama onu neyin güldürdüğünü bilecek kadar çok güldüğünü görmüş gibiydim. Tarzının ne olduğunu bilecek kadar aynı marka ayakkabıyı giydiğini görmüştüm. Onu vanilyalı parfüm ve viskiden hoşlandığını bilecek kadar çok öpmüştüm. Onu nasıl boşaltacağımı bilecek kadar çok sikmiştım.

Ama gerçekte onu hiç tanıımıyordum.

Striptiz kulübünde birlikte oturduk, kadınlar direklerin üzerinde sadece tangalarıyla dans ediyorlardı. Müzik eşliğinde kalçalarını sallıyorlardı, uzun saçları sırtlarından aşağı uzanıyordu. Müzik tepede çalıyordu ve herkes karanlık bir denizin içine gömülmüştü.

Kanepede yanıma bir kadın oturdu, adını hatırlayamadığım güzel bir esmerdi. Adamların kendi randevuları vardı, ikisi de Titan'ın arkadaşı değildi. Bana Titan hakkında daha fazla soru sormalarını istemediğimden, onlara Pilar ve Isa hakkında başka soru sormadım. Ama bu gece onları düşünmediklerine bakılırsa, kadınların artık resmin içinde olduğunu sanmıyordum.

"Ondan hoşlanıyor musun, Diesel Hunt?" diye sordu esmer kadın sahnede dans eden kızı başıyla işaret ederken.

Ona bakıyordum, ama gözlerim onun üzerindeydi. İnsanların ofis dışında tam adımı kullanması hoşuma gitmiyordu. Elini göğsüme koymuş olan kadının bunu söylemesi garip gelmişti. "O iyi."

"Senin için dans edebilirim... özel bir yerde."

Bir kadın kendini bana doğru attığı anda ilgim . Son zamanlarda herhangi bir şey için heyecanlanmak benim için zordu. Bu şehirde eğlenceli olan her şeyi yapmışım. Herkesle yatmış, her şeyi içmiş ve her yerde parti yapmışım.

Yapacak başka bir şey yoktu.

Bir platoya ulaşmışım ve sadece otuz beş yaşındaydım. "Belki başka bir zaman." Pine yüzümdeki kederli ifadeyi fark etti ve omzuma dokundu. "Dostum, nedir? Bütün hafta serserilik yaptın."

Çok üzgündüm çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sonra görüşürüz." Kadının kucağından ayrıldım, dışarı çıktım ve arabamı caddenin kenarında park edilmiş halde buldum. Çalıştırır çalıştırmaz motor kükredi ve lüks ses sisteminden müzik sesi geldi.

Yola çıktım ve Manhattan sokaklarında ilerledim, zaman zaman trafiğe takıldım, zaman zaman da yollar açıldı. Gideceğim belirli bir yön yoktu. Bir planım yoktu. Sadece artık o kulüpte olmak istemiyordum - yüzlerce kez yaptığım aynı şeyi yapmak.

Sonunda binamın kapalı otoparkına giden yolu buldum. Yerime çektim ama motoru durdurmadım. Bunun yerine Titan'ın numarasını bulana kadar telefonumu aradım. Parmağım nihayet tuşa basmadan önce uzun bir süre ona baktım.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı, hoparlörlerden yüksek sesli müzik sesi geliyordu. Dışarıda bir yerdeydi, arkadaşlarıyla şehri geziyordu. Thorn Cutler'in onunla birlikte olup olmadığını merak ettim, umurumda da değildi. "Selam."

Arka plandaki müziği dinledim ve şarkıyı tanıdım. "Hey."

Dışarıya ya da banyoya adım attığı anda müzik yavaşça sustu. "Her şey yolunda mı?" Sesi arabanın içinde beni çevreledi, kulaklarıma güçlü ve güzel geliyordu.

"Geçen hafta boyunca teklifinizi düşündüm."

Sessizleşti ve bana söylemek istediklerimi söylemem için alan açtı.

"Kulağa ne kadar cazip gelse de, bunu geri çevirmek zorundayım."

Sessizlik.

Benimle tartışmasını, fikrimi değiştirmem için beni ikna etmesini beklemek aptalcaydı. Teklifini masaya koymuştu ve değiştirmeyecekti. Uzlaşma falan yoktu. Titan'la birlikte olmak heyecan vericiydi çünkü o diğer kadınlar gibi değildi. Bir beyni vardı ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Güçlüydü, kırılmazdı. Onun gibi başarılı ve cesur bir kadını gezegendeki en seksi şey olarak görüyordum. "Söz verdiğim gibi, bu seninle benim aramda kalacak. İyi şanslar, Titan."

Sessiz kalmaya devam etti.

Fikrimi değiştirecek bir şey söyleyecek miydi?

Titan sonunda konuştu. "Haber verdiğin için teşekkür ederim. Kendine iyi bak, Hunt." Sanki bu bir iş görüşmesinden başka bir şey değilmiş gibi telefonu kapattı.

Arabamdaki hattın kesildiğini duydum, onun ani vedasını. Hayal kırıklığı içimi doldurmamalıydı ama . Ağırdı, etime saplanmış bir kurşun gibiydi. Bana bu teklifi yaptığında, bunun onun için özel olduğum anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Ama kimse onun için özel değildi.

Sonunda arabamı kapattım ve çatı katıma tek başıma girdim.

"İŞTE SMOKININ." Natalie içeri girdi ve kuru temizlemeden aldığım kıyafetleri astı. "Alışverişçiniz sizin için bu saati de aldı." Kutuyu masanın kenarına koydu. "Kıyafetine çok yakışacağını düşünmüş."

"Teşekkür , Natalie."

"Başka bir şey var mı, efendim?" "Hayır, teşekkür ederim."

Natalie dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Cep telefonum çaldı ve ekranda Pine'ın adı belirdi. Cevap verdim. "Selam."

"Bu gece Met Gala'ya mı gidiyorsun?"

"Evet." Hem hayır işlerine katkıda bulunmak hem de kendi iş gündemimi ilerletmek için bir zamandı. Potansiyel anlaşmaların, yükselen ve düşen iş fırsatlarının ve rakiplerinizin her zaman farkında olmak, Forbes Listesinde kalmanın anahtarıydı.

" mi götürüyorsun?"

Böyle şeylere kimseyi götürmezdim ve o da bunu biliyordu. "Hayır. Sen?" "Bu gece yalnız uçuyorum. Babam gitmemi istiyor."

"Onun gözleri ve kulakları olabilirsin." "Beni almak ister misin?"

Telefonda kıkırdadım. "Beni dolandıramazsın dostum." "Kahretsin, denemek zorundaydım. Hey, Titan'ın orada olacağını duydum."

Bir hafta daha geçmişti ve ondan haber alamamıştım. Masaya başka bir anlaşma koymayacağını söylemek yanlış olmazdı. Taviz vermeyeceğini söylerken blöf yapmıyordu. Çatı katından ayrılmadan önce onu becermiştim ve hâlâ her gece bu anı düşünerek mastürbasyon yapıyordum. Bağlanmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum, böylece istediği gibi sikime binebilecekti - eversiz. Bu her zaman beni harekete geçirirdi. "Bu neden umurunda olsun ki?"

"Hâlâ onun yayınevini satın almaya mı çalışıyorsunuz?"

Artık umurunda değildi. "Emin değilim. Bruce Carol zor günler geçirdiğine göre, bu daha iyi bir fırsat olabilir."

"Doğru."

"Yapacak işlerim var Pine. Seninle sonra konuşuruz." "Ve benim çalışmadığımı mı düşünüyorsun?"

Sessizliğim ihtiyaı olan tek cevaptı.

"Tamam, sadece geçiyordum. Beni yakaladın." Telefonu kapattı.

ŞOFÖRÜM arka kapıyı açtı ve bir muhabir denizine adım attım. İlerlerken takım elbisemin önünü ilikledim, tüm kameraların flaşlarını görmezden geldim. Birkaç muhabir ismimi söyleyerek dikkatimi çekmeye çalıştı ama otelin içine adım atarken onları görmezden geldim.

Tavandan kristal bir avize sarkıyor, özenle kesilmiş parçalar ışıkları yansıtıyordu. Tepede çalan müzik o kadar hafıftı ki neredeyse hiç duyulmuyordu. Birkaç çift pahalı elbiseleri ve özel dikim takım elbiseleriyle lobide duruyor, balo salonuna girmeden önce kendi aralarında konuşuyorlardı.

Bir elim cebimde balo salonuna doğru yürüdüm. Tavandan uzun altın borular sarkıyordu ve duvarlar yıldızlara benzeyen ışıklarla kaplanmıştı. Masalarda beyaz masa örtüleri ve beyaz zambaklarla dolu büyük vazolar vardı. Bu, katıldığım diğerk tüm hayır etkinliklerine benziyordu; partinin kendisi toplanan paradan daha değerkliydi.

Gözlerim Titan'ı aramak için yanıp tutuşuyor, göz göze geldiğimizde bana bakıp bakmayacağını merak ediyordum. Hangi elbiseyi giyiyordu? Onu hiç görmediğim kadar güzel görünecek miydi? Birlikte olduğumuz son geceyi düşünecek miydi? Yoksa ben unutulmuş bir anı mıydım, hiç düşünmedi mi?

Birkaç meslektaşım la karşılaştım ve bir garson bana bir flüt şampanya uzatmadan önce küçük bir sohbete daldım. Hâlâ fokurdayan ve altın rengi olan şampanya, kabarcıklar yüzeye çıktıkça köpürdü. Titan'ın dudaklarından çok daha tatlı bir şey tattığımı bilerek bir yudum aldım.

Hikaye devam ediyor...

[Sipariş Patroniçe by Victoria Quinn](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog II](#)

[Epilog III](#)

[En derin minnettarlığımla...](#)

[Patron Kadın, Victoria Quinn](#)

[Hunt](#)

[Tatum](#)

[Hunt](#)

[Tatum](#)

[Hunt](#)
[Tatum](#)
[Hunt](#)
[Hunt](#)
[HuntT](#)
[atum](#)
[Tatum](#)
Hikaye [devam ediyor...](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

